

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA V

BOTEZUL FOCULUI

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantasyka*. A devenit apoi scriitor full-time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când m-am apucat eu să scriu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video

cu același nume, care se bucură și ele de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință*, Editura Nemira, 2015, 2019) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului*, Editura Nemira, 2016, 2019) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor*, Editura Nemira, 2017, 2019). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui acțiune se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

ANDRZEJ SAPKOWSKI

— SERIA WITCHER —

5. BOTEZUL FOCULUI

Original: CHRZEST OGNIA (1996)

Traducere din limba poloneză:
MIHAELA FISCUTEAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

— 2019 —

*Through these fields of destruction
Baptism of fire
I've witnessed all your suffering
As the battle raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms...*

DIRE STRAITS

Și atunci prezicătoarea i-a zis vrăjitorului: „Ia aminte la mine ce-ți spun: Trage-ți în picioare niște ciubote de fier și pune mâna pe un baston de fier! Du-te în ciubotele de fier unde-i vedea cu ochii, flutură bastonul și udă cu lacrimi tot ce întâlnești în cale! Treci prin foc și apă, nu te opri din drum, nu te uita îndărăt! Iar când s-or ponosi încălțările, când s-o toci bastonul de fier, când vântul și arșița ți-or secătui ochii, de n-o să se mai strecoare nicio lacrimă, atunci o să dai la capătul lumii de ce cauți și de ce ți-e drag. Așa să fie!”

Iar vrăjitorul a trecut prin foc și prin apă, fără să privească înapoi. Dar nu purta nici ciubote de fier și nu avea nici baston de fier. Își luase doar spada de vrăjitor. N-a ținut seamă de cuvintele prezicătoarei. Și bine a făcut, căci nu era nimic de capul prezicătoarei.

FLOURENS DELANNOY, *Basme și legende*

Păsărelele ciripeau de zor prin tufişuri.

Povârnişul râpei era năpădit de o puzderie stufoasă de măracinişuri şi buruieni încâlcite, un loc de vis pentru hrană şi cuibărit, nu e de mirare că roiau păsărelele. Florinţii lansau triluri cu înfrigurare, inariţele şi micuţele silvii ciripeau, iar din când în când răsunau pin-pinc-urile cintezelor. *Cinteza face-a ploaie*, se gândea Milva, contemplând cerul. Nu era niciun nor. *Dar cinteza prevesteşte întotdeauna ploaia. La urma urmei, n-ar strica o ploicică.*

Punctul de observare de vizavi de buza râpei fusese ales bine, oferind mari şanse de vânatoare reuşită, mai ales aici, în codrul Brokilon, raiul animalelor. Driadele, stăpâne peste o bună parte a pădurii, vânau destul de rar, iar oamenii se încumetau şi mai rar prin locurile astea. Aici, orice vânător care râvnea la carne sau blănuri devenea el însuşi o pradă. Broaştele din Brokilon nu aveau pic de milă faţă de intruşi. Milva o simţise pe propria piele.

Oricum, Brokilonul nu ducea lipsă de jivine. Milva însă stătea la pândă de mai bine de două ore, şi încă nu i se ivise nimic în faţa ochilor. Nici gând să vâneze din mers – seceta care clocotea de o lună aşternuse un covor de crengi şi frunze uscate, care trosneau la fiecare pas. În astfel de împrejurări, numai dacă stai ascuns şi nemişcat poţi avea parte de noroc şi de pradă. Un fluture amiral s-a așezat pe vergeaua arcului. Milva nu l-a alungat. Observându-l cum îşi îndoaie şi-şi desface aripile, i-au căzut ochii pe arc, ultima sa achiziţie, de care nu mai contenea să se bucure. Era un arcaş iscusit şi era înnebunită după arme. Iar cea pe care o ţinea în mână era cea mai bună dintre cele mai bune.

Milva avusese multe arcuri la viaţa ei. Se deprinsese să tragă cu cele obişnuite, din frasin şi din tisă, dar renunţase repede la ele, în favoarea celor compozite şi reflexe, folosite de driade şi elfi. Arcurile elfilor erau mai scurte, mai uşoare şi mai simplu de mânuit datorită combinaţiei de lemn şi tendoane de animale şi, de asemenea, mult mai rapide decât cele de tisă – săgeata lansată din ele ajungea la ţintă într-un timp mult mai scurt şi pe o cale mai dreaptă, care cam elimina posibilitatea de a fi deviată de vânt. Cele mai bune exemplare de astfel de arme, cu vergele încovoiate de patru ori mai mult decât cele obişnuite, purtau numele de *zefhar* de la elfi, de la denumirea semnului runic format din braţele şi mânerul arcului. În atâţia ani trecuseră multe zefare prin mâna Milvei şi

nu-și închipuia că ar putea exista vreun arc care să le întreacă.

Dar, într-o bună zi, a dat peste un asemenea arc. Unde altundeva decât în Bazarul Maritim din Cidaris, renumit pentru diversitatea mărfurilor rare și bizare aduse de marinari din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, la bordul fregatelor și galioanelor. Ori de câte ori avea ocazia, Milva vizita bazarul și se uita la arcurile de peste mări. Chiar de acolo și-a procurat arcul despre care credea că o va sluji mulți ani de-acum înainte – un zefar provenit din Zerrikania, întărit cu corn lustruit de antilopă. Arcul a fost fără cusur. Un an. Pentru că un an mai târziu, pe aceeași tarabă și la același negustor a pus ochii pe o adevărată minunăție. Arcul provenea din Nordul îndepărtat. Avea anvergura de șaizeci și doi de centimetri, era din mahon, cu mânerul perfect calibrat, vergeaua plată, laminată, din lemn nobil, intercalat cu oase și tendoane de balenă. Se distingea de celelalte arcuri etalate lângă el nu doar prin structură, ci și prin preț – de fapt, acesta îi atrăsese atenția Milvei. De cum a luat arcul în mână și l-a încercat, i-a plătit negustorului fără șovăială și fără tocmeală exact cât îi ceruse pe el. Patru sute de coroane novigradiene. Bineînțeles că nu avea o sumă atât de exorbitantă și și-a pus la bătaie în piață zefarul zerrikan, o blană de jder și un minunat pandantiv de coral, meșterit de elfi, pe un șirag de perle de râu.

Dar nu i-a părut rău. Niciodată. Arcul era incredibil de ușor și de o precizie fantastică. Deși nu prea mare, era prevăzut cu un distanțator al corzii pentru a o ține mai departe de brațele arcului. Ca să tragă cu precizie, coarda era din mătase și cânepă, lungă de douăzeci de centimetri, și dezvolta o forță de cincizeci de kilograme de putere. Ce-i drept, alte arcuri ajungeau și la optzeci. Dar Milva era de părere că e o exagerare. Lansată din arcul de balenă cu o forță de cincizeci, săgeata străbătea o distanță de două sute de picioare între două băți de inimă, iar de la o sută de pași avea destul impuls să spulbere efectiv o căprioară, iar ființele umane, dacă nu purtau armură, ar fi fost străpunse dintr-o parte în alta. Însă Milva vâna rar animale mai mari decât căprioara sau bărbați blindați.

Fluturile a zburat. Cintezele fâlfâiau în continuare prin tufișuri. Și în continuare, nimic în raza ei de acțiune. Milva s-a sprijinit de un trunchi de pin și s-a lăsat pradă amintirilor. Ca să-și omoare timpul.

Prima ei întâlnire cu vrăjitorul a fost în iulie, la două săptămâni de la evenimentele de pe insula Thanedd și de la izbucnirea războiului din

Dol Angra. Milva se întorsese în Brokilon după câteva zile de absență, însoțind supraviețuitorii unui comando de Scoia'tael, înfrânt în Temeria pe când încerca să ajungă în zona Aedirnului cuprins deja de război. Veverițele voiau să participe la revolta pe care elfii o provocau în Dol Blathanna. Norocul nu le surâsesese; dacă n-ar fi fost Milva, comandoul lor și-ar fi găsit sfârșitul. Dar le-a ieșit fata în cale și au găsit adăpost în Brokilon. De cum au sosit, Milva a fost informată că e așteptată cu nerăbdare de Aglais în Col Serrai, ceea ce a uimit-o oarecum. Aglais era superioara tămăduitoarelor din Brokilon. Valea Col Serrai era un loc de vindecare, era adâncă, bogată în izvoare termale și în peșteri.

Dar Milva i-a răspuns la chemare, crezând că tratează vreun elf cu care voia să-i medieze ea comunicarea. Dar, când l-a văzut pe vrăjitorul rănit și a înțeles ce se aștepta de la ea, a cuprins-o furia. A ieșit din peșteră cu părul în vânt, îndreptându-și toată furia spre Aglais:

— M-a văzut! Mi-a văzut fața! Îți dai seama ce mă așteaptă?

— Nu, nu-mi dau seama, i-a spus tămăduitoarea cu răceală. E Gwynbleidd, vrăjitorul, prieten al Brokilonului. E aici de paisprezece zile, de la luna nouă. Și o să mai treacă ceva timp până o să se ridice și o să meargă normal. Vrea să afle ce se mai petrece prin lume, vrea vești despre rude. Numai de la tine le poate afla.

— Ce se mai petrece prin lume? Cre' că ți-ai pierdut mințile, driadă! Ai habar ce se petrece în lume chiar acum, dincolo de hotarele pădurii tale pașnice? În Aedirn e război! În Brugge, în Temeria și în Redania domnesc iadu', haosu', persecuțiile! Sunt căutați și în gaură de șarpe cei care au pornit revolta din Thanedd. Iscoadele sunt peste tot, te urmăresc! Uneori o vorbă scoasă pe gură la momentul nepotrivit e destul ca s-ajungi pe mâna unui călău care să te lumineze cu fieru-ncins într-o temniță! Și eu să spionez, să întreb, să adun informații? Să-mi pun pielea la saramură? Și pentru cine, mă rog? Pentru un vrăjitor care-i pe ducă? Da' ce mi-e el, mă rog, frate sau cumnat? Nu te înțeleg, Aglais!

— Dacă ai de gând să țiți, a întrerupt-o calm driada, să mergem mai departe în pădure. Are nevoie de liniște și pace.

Fără să vrea, Milva s-a uitat spre peșteră, unde tocmai îl văzuse pe rănit mai devreme. *Fain flăcău*, s-a gândit instinctiv, *deși subțire, e musculos... Capul alb, dar pânțele subțire, ca de tinerele. E clar că nu-și vede capul de treabă, nu e îndopat cu slănină și bere...*

— A fost pe Thanedd, a afirmat ea, nu a întrebat. E un răzvrătit.

— Nu știu, Aglais a ridicat din umeri. E rănit. Are nevoie de ajutor.

Restul nu mă privește.

Milva s-a înfuriat. Se știa că tămăduitoarea e ursuză. Dar Milva auzise deja povestirile entuziasmate ale driadelor de la hotarul răsăritean al Brokilonului, știa tot despre întâmplările de acum două săptămâni. Despre magiciana șatenă, care apăruse în Brokilon printr-un fulger magic, târând cu ea un rănit, cu o mână și un picior rupte. Infirmul s-a dovedit a fi un vrăjitor, cunoscut de driade sub numele de Gwynbleidd, Lupul Alb.

— La început, povesteau driadele, nu știam ce să facem. Vrăjitorul, sângerând, ba plângea, ba leșina. Aglaïs i-a pus bandaje temporare, magiciana înjura întruna. Plângea și ea.

La aceste cuvinte din urmă Milva era cam sceptică: cine a mai văzut magiciană plângând? Pe urmă a venit o poruncă de la Duén Canell de la Eithné Ochi de Argint, doamna Brokilonului. Să plece magiciana! Puneți-l pe picioare pe vrăjitor! Așa suna porunca de la suverana pădurii driadelor.

Și vrăjitorul fusese pus pe picioare. Milva îl văzuse. Stătea în peșteră, într-un jgheab plin cu apă din izvoarele magice ale Brokilonului; cu membrele imobilizate în atele, suspendate pe elevatoare, acoperite cu un cojoc gros din conynhael, vrejuri medicinale folosite de driade, și din lăstari de tătăneasă purpurie. Părul lui era alb ca laptele. Era lucid, pe când, în general, oamenii tratați cu conynhael își pierdeau cunoștința, în delirul lor vorbea doar magia...

— Așadar? a trezit-o din reverie pe Milva glasul monoton al tămăduitoarei. Ce-o să fie? Ce să-i spun?

— Să se ducă naibii! a mormăit Milva, îndreptându-și centura de care atârnavă tolba și cuțitul de vânătoare. Și tu, Aglaïs, du-te naibii și tu!

— Facă-se voia ta! N-o să te forțez.

— Că bine zici! Nu mă poți forța.

A intrat în pădure, printre brazii rari, fără să se uite în jur. Era furioasă.

Milva aflase multe despre evenimentele care zguduiseră insula Thanedd la luna nouă din iulie. Scoia'tael numai despre ele vorbeau întruna. În timpul congresului magicienilor de pe insulă izbucnise o revoltă, cu vărsare de sânge, cu rostogoliri de capete. Iar armatele din Nilfgaard, ca la un semn, atacaseră Aedirn și Lyria; se declanșase războiul. În Temeria, în Redania și în Kaedwen, toată lumea dădea vina pe Scoia'tael. Pe de o parte, pentru că un comando de Veverițe venise

cică să le dea o mână de ajutor magicienilor insurgenți de pe Thanedd; pe de altă parte, deoarece un elf sau un semielf l-ar fi înjunghiat cu un stilet pe Vizimir, regele Redaniei, lăsându-l fără suflare. Furioși, oamenii s-au năpustit la Veverițe. Totul clocotea ca într-un ceaun, sângele elfilor curgea râuri, râuri...

Aha! se gândea Milva. Poate că nu de pomană trăncănesc preoții că se apropie sfârșitu' lumii și ziua judecății de apoi. Lumea arde în flăcări, oamenii parcă s-ar transforma în lupi, îi atacă nu doar pe elfi, ci și pe alți oameni, fratele sare cu cuțitu' la gātu' fratelui său... Și, colac peste pupăză, vrăjitoru' ăsta, care se amestecă în politică și în revoltă. Vrăjitoru'! Menirea lui este să meargă în lume ca să ucidă monștrii dăunători lumii! De când e lumea, niciun vrăjitor nu și-a băgat vreodată coada în politică sau în vreun război. De altfel, ce să mai vorbim, când te gândești că e și un basm despre regele ăla tont, care voia să care apă cu ciuru, să ia un iepure mesager și un vrăjitor voievod. Și acum cu cine avem de-a face, cu vrăjitoru' ăsta care, făcut zob în răzvrătirea împotriva regilor, tre' să se ascundă prin Brokilon ca să scape de prigoana lor. Ce mai la deal, la vale, e limpede că a venit sfârșitu' lumii!

— Bună, Maria!

A tresărit. Micuța driadă, sprijinită de un pin, avea părul și ochii argintii. Soarele de la răsărit îi contura în jurul capului un nimb pe fundalul zidului pestriț de copaci. Lăsându-se pe un genunchi, Milva s-a înclinat ușor:

— Te salut, jupâneasă Eithné!

Stăpâna Brokilonului s-a uitat la cuțitul de aur, în formă de seceră, de la centura Milvei.

— Ridică-te! i-a spus. Să facem câțiva pași. Vreau să stăm de vorbă.

Au mers mult timp prin pădurea umbroasă, una lângă alta, micuța driadă cu părul argintiu, iar jupâneasa înaltă, cu părul brun. Niciuna nu a vrut să întrerupă tăcerea.

— De mult n-ai mai fost la Duen Canell, Maria.

— N-am avut vreme, jupâneasă Eithné. Drumu' de la Curea până la Duen Canell e lung, iar eu... Da' de fapt știi bine.

— Știu. Ești obosită?

— Elfilor le tre' ajutor. Așa că-i ajut, așa cum mi-ai poruncit 'mneata, la porunca matală.

— La rugămintea mea.

— Așa-i. La rugămintea matală.

- Mai am o rugămintă.
- Mă gândeam eu. Vrajitoru’?
- Ajută-l!

Milva s-a oprit și s-a întors. Cu o mișcare a rupt iute o crenguță de caprifoi care le stătea în cale, a învârtit-o între degete înainte de a o înfige în pământ.

— Se face juma’ de an de-acuma, a vorbit încet uitându-se în ochii argintii ai driadei, de când aduc în Brokilon, punându-mi viața în primejdie, elfi din comandourile masacrate de prin toate colțurile... După ce își revin și li se vindecă rănilor, îi duc acasă... E prea puțin? Nu-i destul? La fiecare lună nouă pornesc și mă întorc la lună plină... Am ajuns să fug de soare, ca liliecii sau ca bufnițele.

— Nimeni nu cunoaște mai bine decât tine potecile codrului.

— În codru n-am cum să aflu nimic. Pesemne că vrăjitoru’ vrea s-adun informații, să mă duc printre oameni. E un răzvrătit, la auzul numelui său an’givarii își ciulesc de îndată urechile. N-am cum să m-arăt prin târg. Dacă mă recunoaște careva? Încă-i vie amintirea ultimelor evenimente, nu s-a uscat bine sângele... Pentru că s-a vărsat mult sânge, jupâneasă Eithné.

— Da. Așa-i, s-a vărsat mult sânge.

Ochii argintii ai bătrânei driade erau goi, reci, străini.

— Dacă o să mă recunoască, o să mă jupoaie de vie.

— Ești înțeleaptă, prudentă și vigilentă.

— Ca s-adun informațiile dorite de vrăjitor, nu prea am încotro, tre’ să uit de prudență. Și să pun întrebări. În zilele noastre nu-i prea prudent să fii curios. Dacă mă înhață...

— Ai tu legăturile tale.

— O să mă schingiuiască, o să mă omoare-n bătaie. Sau o să mă trimită să putrezesc în Drakenborg...

— Da’ ai o datorie față de mine.

Milva și-a întors capul, și-a mușcat buza.

— Da, am, a spus ea cu amărăciune. Așa ceva nu se uită.

A mijit ochii, fața i s-a schimonosit brusc, buzele au început să-i tremure, dinții i s-au încleștat cu forță. Pe sub pleoape îi străluceau palid reflexiile lunii fantomate din amintirea acelei nopți. Dintr-odată, a simțit din nou durerea sfâșietoare: glezna îi era prinsă în capcana lațului din piele, iar articulațiile îi erau sfărtecate prin întindere. În urechi îi răsunau foșnetele frunzelor copacilor ce se îndreptau brusc... Un

geamăt, un urllet sălbatic și înnebunit de durere, amestecate cu sentimentul groaznic de teamă care a copleșit-o când și-a dat seama că nu era posibil cu niciun chip să se elibereze... Un răcnet, din nou, și spaimă, frânghia scârțâitoare, umbrele unduitoare, pământul legănat, nefiresc, răsturnat; cerul văzut dintr-un unghi ciudat, copacii cu coroanele în jos, durere, sângele îi pulsa în tâmpile... Iar în zori, driadele ca într-o coroniță de flori în jurul ei... În depărtare, un râs cristalin.

Păpușă atârnată de sfoară! Leagănă-te, leagănă-te, păpușică, leagănă-te cu căpușorul în jos... Și propriul răcnet, străin, de nerecunoscut. Apoi beznă totală...

— Întocmai, am o datorie, a repetat ea printre dinții încleștați. Da, de vreme ce atârn în funie. Cât oi trăi, n-oi putea să-mi plătesc datoria.

— Fiecare dintre noi are o datorie, i-a răspuns Eithné. Așa-i viața asta, Maria Barring. Datorii și polițe, obligații, jurăminte, legăminte... Să faci ceva pentru cineva. Sau poate pentru tine? Chiar așa e, întotdeauna ne plătim nouă înșine și nimănui altcuiva. Oricum datorie avem, de fapt și de drept nouă ne-o plătim. În fiecare dintre noi se află atât un creditor, cât și un datornic. Problema este să fim de acord cu polița. Când venim în lume, avem doar o mică parte din viața noastră, iar din momentul acela nu facem nimic altceva decât să facem datorii și să le răsplătim. Nouă înșine. Pentru noi înșine.

— Omu' ăsta... vrăjitoru'... ți-e apropiat, jupâneasă Eithné?

— Da. Deși el nu știe. Întoarce-te la Col Serrai, Maria Barring! Du-te să-l vezi. Și fă ce-ți cere.

În răpă, crengile trosneau, rămurelele scrâșneau. Cioc-cioc, făceau tare și cu furie coțofenele, iar codroșii de munte se îndepărtau de ele cu fâlfâit de aripi. Milva și-a ținut respirația. În sfârșit!

Cioc-cioc, au repetat coțofenele. Cioc-cioc-cioc. Din nou scrâșnetul surd al crenguțelor.

Milva și-a îndreptat protecția de piele uzată de pe antebrațul stâng – atât de roasă, încât devenise lucioasă –, a băgat mâna în tolba atașată la cingătoare și a scos o săgeată. Instinctiv, din obișnuință, a verificat capul săgeții și penele. Își cumpăra arborele de prin târguri – din zece care îi erau oferite, alegea în medie doar unul –, dar săgețile și le împăna singură. Cele mai multe săgeți găsite gata de utilizare pe piață aveau vârfuri prea scurte, pur și simplu atașate de-a lungul arborelui, în timp ce ea folosea doar săgețile cu pene în spirală, pene care măsurau minimum cinci inchi.

Și-a pus o săgeată pe coardă și apoi și-a îndreptat privirea spre buza râpei, spre petele de culoare date de mărăcișuri, de ciuperci și de ciorchinii de scorușe roșii pe care le vedea printre trunchiurile copacilor.

Cintezele nu zburaseră prea departe, își reluaseră ciripitul. *Hai, căpriorule! se gândea Milva, ridicându-și arcul și strângându-l. Apropie-te, sunt gata!*

Dar căpriorul s-a îndepărtat prin ravenă, către mlaștinile și izvoarele ce alimentau pâraiele care se vărsau în Curea. Din răpă s-a ivit o căprioară. O jivină frumoasă. La prima vedere, avea mai mult de patruzeci de pfunzi. Și-a înălțat capul, și-a ciulit urechile, apoi s-a întors spre tufișuri și a smuls niște frunze dintr-o mușcătură.

S-a prezentat avantajos, cu spatele. Dacă nu ar fi fost un trunchi care să ascundă ținta, Milva ar fi tras fără să stea pe gânduri. Până să-i ajungă la burtă, vârful ar fi străpuns animalul și i-ar fi atins inima, ficatul sau plămânii. Până să-i atingă crupa, i-ar fi distrus arterele și ar fi culcat fiara la pământ imediat. A așteptat fără să slăbească arcul. Căprioara și-a ridicat din nou capul, a făcut un pas, îndepărtându-se de trunchi, dar s-a întors brusc și a început să avanseze ușor. Milva, ținându-și coarda arcului întinsă, a înjurat în gând. O săgetare frontală n-ar fi fost sigură. În loc să-i străpungă plămânii, i s-ar fi înfipt în burtă. A așteptat ținându-și respirația, simțind în colțul gurii gustul sărat al corzii. Și acesta era unul dintre marile avantaje ale arcului său, neprețuit însă, căci, dacă ar fi folosit o armă mai grea sau meșteșugită cu mai puțină grijă, nu ar fi putut s-o mențină tensionată atât de mult, fără a risca să-și obosească brațul și lovitura să aibă de suferit. Din fericire, căprioara și-a coborât capul; a înșfăcat câteva fire de iarbă ițite din mușchi și s-a întors. Milva a expirat calm, a ochit greabănul animalului și a dat delicat drumul corzii dintre degete.

Dar nu a auzit scrâșnetul coastelor străpunse de săgeată. Pe de altă parte, a văzut căprioara făcând un salt, smucindu-se și dispărând într-un concert de trosnete de crengi uscate și foșnete de frunzișuri călcate în picioare.

Preț de câteva bătăi de inimă, Milva a rămas neclintită, împietrită ca o statuie de marmură a unei zeițe a pădurii. În cele din urmă, când toate ecourile au tăcut, și-a luat mâna dreaptă de la obraz și și-a lăsat arcul în jos. Fixându-și într-un colț al memoriei drumul pe care fugise animalul, s-a așezat liniștită, odihnindu-și umerii pe un trunchi de copac. Era

vânător cu experiență, braconase prin pădurile seniorale încă din copilărie: avea unsprezece ani când a ucis prima căprioară, iar primul cerb l-a omorât la paisprezece ani – ca un semn incredibil de bun augur pentru un vânător, îl împușcase chiar în ziua celei de-a paisprezecea aniversări. Experiența o învățase că n-are rost să te grăbești să cauți un animal săgetat. Dacă ar fi nimerit ținta corect, căprioara ar fi trebuit să cadă la cel puțin două sute de pași de buza râpei. În caz contrar – dar, în principiu, era exclusă o astfel de posibilitate –, graba ar fi stricat treaba. După fuga de panică, dacă nu mai simte nicio primejdie, o fiară grav rănită încetinește ritmul și începe să meargă. Pe de altă parte, un animal amenințat și speriat aleargă ca un iepure și nu se oprește până nu ajunge peste șapte munți.

Așa că mai avea cel puțin o jumătate de oră. Și-a pus între dinți un fir de iarbă pe care l-a smuls și a căzut pe gânduri. Își aducea aminte.

După douăsprezece zile, când s-a întors ea în Brokilon, vrăjitorul mergea deja. Se târa încet și-l ținea șoldul, dar mergea. Milva nu era surprinsă, cunoștea bine proprietățile terapeutice miraculoase ale apelor pădurii și ale plantei numite conynhael. De asemenea, cunoștea priceperea lui Aglaïs, de mai multe ori asistase la vindecarea rapidă a unor driade rănite. Cât despre poveștile despre rezistența și răbdarea incredibile a vrăjitorilor, se pare că nu erau scoase din mânecă și înflorite.

Nu s-a dus direct la Col Serrai de îndată ce a sosit, deși driadele i-au dat de înțeles că Gwynbleidd o aștepta cu nerăbdare. Tărăgăna cu bunăștiință, nu era prea mulțumită de misiunea încredințată și nu se sfia să o arate. Condusesse până în tabără elfii unui comando de Veverițe. A raportat cu lux de amănunte vicisitudinile drumului, le-a avertizat pe driade despre blocada pregătită de oameni la hotarul de pe Curea. Numai după ce a fost atenționată a treia oară, Milva a făcut o baie, s-a schimbat și s-a dus să-l vadă pe vrăjitor.

O aștepta la marginea poienii, acolo unde creșteau cedrii. Făcea câțiva pași, din când în când se așeza, se îndrepta, se încovoia. Se vedea că Aglaïs îi recomandase exercițiul.

— Ce mai e nou? a întrebat-o imediat după ce s-au salutat.

Răceala din vocea lui nu o înșela.

— S-ar părea că războiul se apropie de sfârșit, a spus ea, ridicând din umeri. Nilfgaardu' cică a nimicit serios Lyria și Aedirnu'. Verdenu' s-a predat, iar regele Temeriei s-a aliat cu împăratul Nilfgaardului. Elfii din

Valea Florilor și-au întemeiat propria împărăție. Dar Scoia'tael din Temeria și Redania nu s-au dus acolo. Continuă să lupte...

— Nu mă interesează asta.

— Nu? s-a prefăcut ea surprinsă. Da, sigur. Am trecut prin Dorian, așa cum mi-ai cerut, deși a tre' să ocolesc o bună parte din drum. Ca să nu mai spun că nu sunt prea sigure căile pe-acolo...

S-a oprit, s-a întins. De data asta n-a mai îmboldit-o.

— Codrigher, l-a întrebat ea în cele din urmă, cel la care m-ai trimis în vizită, a fost un prieten de-al tău?

Pe chipul lui nu s-a clintit niciun mușchi, dar Milva și-a dat seama că el a înțeles imediat.

— Nu. N-a fost.

— E bine, a continuat ea de îndată. Nu se mai numără printre cei vii. A ars, împreună cu sediul său, n-au mai rămas decât hornu' și juma' din zidu' fațadei. Tot Dorianu' clocotește de diverse zvonuri. Unii cică acest Codrigher ar fi practicat magia neagră și că ar fi preparat o otravă, că ar fi avut un pact cu diavolu', astfel încât focul diabolic l-ar fi devorat. Alții spun că și-ar fi băgat nasu' și degetele unde nu i-a fiert oala, așa cum îi era năravu'. Iar unora nu le-a fost pe plac, așa că l-ar fi lichidat și ar fi aprins focul ca să acopere urmele. Tu ce crezi?

Nu a așteptat nici răspunsul, nici emoțiile de pe chipul lui cianotic. A continuat, fără să renunțe la tonul de mânie și aroganță.

— E interesant că focu' și moartea acestui Codrigher au avut loc la prima lună nouă din iulie, exact când s-au petrecut tulburările de pe insula Thanedd. Întocmai ca și cum cineva și-ar fi imaginat că Codrigher știa ceva despre răzvrătire și l-ar fi luat la întrebări despre detalii. Ca și cum cineva ar fi vrut să-i închidă botu' pentru totdeauna ca să-i tacă limba. Ce spui de asta? Ha, văd, nu spui nimic. Taci! Atunci, o să-ți spun eu: primejdioase sunt treburile tale, spionaju' tău și întrebările tale. Poate că cineva dorește să închidă și alte boturi și urechi pe lângă cele ale lui Codrigher. Asta cred eu.

— Iartă-mă, i-a zis el în cele din urmă. Ai dreptate. Te-am pus în primejdie. A fost o sarcină prea periculoasă pentru...

— Pentru o femeie, nu? și-a scuturat ea capul cu o mișcare violentă, aruncându-și înapoi părul încă ud. Asta ai vrut să spui? Vai, ce galanton! Să-ți intre bine-n cap că, deși tre' să mă aplec când mă piș, capa mea e din blană de lup, și nu de iepure! Tu să nu mă faci pe mine lașă, că nu mă cunoști!

— Te cunosc, i-a răspuns el calm și încet, fără a reacționa la mânia sau la vocea ei ridicată. Tu ești Milva. Aduci Veverițele în Brokilon, evitând bătăliile. Îți cunosc curajul.. Dar eu, fără milă și cu egoism, te-am pus în primejdie...

— Tâmpenii! l-a întrerupt brusc. Fă-ți griji pentru tine, nu pentru mine! Pentru copilă să-ți faci griji!

Ea a zâmbit. Pentru că atunci chipul lui se schimbase. A tăcut intenționat, așteptând alte întrebări.

— Ce știi? a întrebat-o în cele din urmă. Și de la cine?

— Ai avut tu Codringheru' tău, i-a spus ea, semetîndu-și capul, și eu am cunoștințele mele. Care au ochii și urechile foarte agere.

— Vorbește! Te rog, Milva!

— După răzvrătirile din Thanedd, a început ea, după o scurtă tăcere, a ars tot. A început vânătoarea trădătorilor. În special a magicienilor care erau în juru' Nilfgaardului, precum și a altor mercenari. Pe unii i-au prins. Alții au dispărut ca fumu'. Nu-ți tre' prea multă istețime ca să ghicești unde s-au dus, sub ce aripi s-au ascuns. Dar nu numai magicienii și trădătorii au fost vânați. În revolta din Thanedd, magicienii răzvrățiți au fost ajutați de un comando de Veverițe, condus de faimosul Faoiltiarna. Îl caută. S-a dat poruncă să fie schingiuiți toți elfii capturați și să fie luați la întrebări despre comandoul lui Faoiltiarna.

— Cine este Faoiltiarna?

— Un elf, un Scoia'tael. Le-a dat multă bătaie de cap oamenilor. S-a pus mare răsplată pentru capu' lui. Da' nu numa' el e căutat. Umblă și după nu știu ce cavaler nilfgaardian, care era în Thanedd. Și...

— Hai, spune!

— *An'givar*e întreabă în stânga și-n dreapta de un vrăjitor cunoscut sub numele de Geralt de Rivia. Și de o copilă, Cirilla. S-a poruncit ca ei doi să fie prinși în viață. Fără șagă, s-a poruncit să nu li se atingă un fir de păr din cap și să nu fie descheiat vreun nasture de la rochiță. Ha! Tare drag tre' să le fii la inimă, de au atâta grijă de sănătatea ta...

S-a oprit când i-a văzut privirea din care dispăruse orice urmă de seninătate inumană. A înțeles că, oricât ar încerca, nu l-ar putea speria. Cel puțin, nu pentru pielea lui. În mod neașteptat, s-a simțit rușinată.

— Ei bine, n-au decăt să se dea de ceasu' morții, a spus ea, conciliator, dar cu un zâmbet ușor ironic pe buze. Aici, în Brokilon, ești în siguranță. Și nici pe copilă n-au cum s-o prindă în viață. Când au săpat ruinele din Thanedd, rămășițele turnului magic care s-a prăbușit... Ei! Ce-ai pățit?

Vrăjitorul a mătăhăit, s-a sprijinit de un cedru și s-a așezat cu greu pe un trunchi de cedru. Ea a sărit, înspăimântată de paloarea ce-i acoperise brusc chipul.

— Aglaïs! Sirssa! Fauve! La mine, mai iute! La naiba, poate moare!

— Nu le mai chema... N-am nimic... Vorbește! Vreau să știu...

Dintr-odată, Milva a înțeles.

— Nimic nu s-a găsit printre dărâmături! a strigat, simțind că i se scurge sângele din cap și ei. Nimic! Deși au luat la mână piatră cu piatră, au făcut descântece și vrăji, n-au găsit nimic...

Și-a șters sudoarea din sprâncene, le-a oprit cu un gest pe driadele care se apropiu. L-a apucat de umeri pe vrăjitorul care stătea pe trunchi. S-a aplecat peste el în așa fel încât părul ei lung și deschis la culoare îi cădea pe chipul livid.

— Ai înțeles greșit, i-a zis în grabă, încurcată, căutându-și cu efort cuvintele în iureșul celor care îi veneau pe buze. Doar am vrut să spun că... M-ai înțeles greșit. Ei bine, eu... De un' să știu eu cum a fost... Nu asta am vrut. Eu doar am vrut să spun, copila asta... Că n-o vor găsi pen' că se face nevăzută, ca vrăjitorii... Iartă-mă!

Nu i-a răspuns. S-a uitat într-o parte. Milva își mușca buzele, își încheșta pumnii.

— Peste trei zile o să părăsesc Brokilonu', l-a anunțat ea încet, după o tăcere foarte lungă. Când se face lună nouă, ca să se întunece mai tare. Mă întorc după zece zile, poate mai înainte. Imediat după Lammas, în primele zile ale lunii august. Nu te îngrijora! Mut ceru' și pământu', și până la urmă aflu eu tot. Dacă cineva știe ceva despre copila aia, o să știi și tu.

— Mulțumesc, Milva.

— Peste zece zile... Gwynbleidd.

— Mă cheamă Geralt, i-a întins el mâna.

I-a strâns-o ferm, fără șovăială. Cu multă forță.

— Mă cheamă Maria Barring.

Cu un gest din cap și cu umbra unui zâmbet pe chip, i-a mulțumit pentru sinceritate, știa că Geralt o apreciază.

— Să fii prudentă, te rog! Când stai de vorbă, fii atentă pe cine întrebi.

— Nu tre' să-ți faci griji pen' mine.

— Informatorii tăi... Ai încredere în ei?

— N-am încredere în nimeni.

— Vrăjitorul se află în Brokilon. Printre driade.

— Am bănuț eu, a zis Dijkstra și și-a încrucișat mâinile la piept. Dar bine că s-a confirmat.

A tăcut un răstimp. Lennep și-a trecut repede limba peste buze. Aștepta.

— Bine că s-a confirmat, a repetat șeful serviciilor secrete ale regatului Redaniei îngândurat, ca și cum și-ar fi spus lui însuși. Întotdeauna e mai bine să ai o siguranță. Eh... dacă se adeverește că Yennefer este cu el... Nu era magiciana cu el, Lennep?

— Poțim?

Spionul dărdăia.

— Nu, conașule, i-a răspuns. Nicio magiciană. Care sunt poruncile dumitale? Dacă îl vrei viu, o să-l scot din Brokilon. Dacă-ți convine mort...

— Lennep, l-a țintuit Dijkstra cu o privire rece și sticloasă pe spion, nu fi prea zelos! În profesia noastră, excesul de zel nu e răsplătit niciodată. Și întotdeauna trezește suspiciuni.

— Dar, conașule, a pălit ușor Lennep. Eu doar voiam...

— Știu. Tocmai m-ai întrebat care mi-ar fi poruncile. Astea sunt: lăsați-l în pace pe vrăjitor!

— Cum poruncești, conașule! Și Milva?

— Lăsați-o și pe ea în pace! Până una-alta...

— Cum poruncești, conașule. Pot să plec?

— Poți.

Spionul a ieșit din cameră, închizând ușa de stejar încet, cu mare grijă. Dijkstra a rămas tăcut multă vreme, privind la hărțile, scrisorile, denunțurile, rapoartele de interogatoriu și sentințele la moarte învălmășite pe masă.

— Ori!

Secretarul și-a ridicat privirea, și-a dres vocea. Tăcea.

— Vrăjitorul se află în Brokilon.

Ori Reuven și-a dres vocea din nou, instinctiv și-a ațintit ochii asupra picioarelor șefului său. Dijkstra i-a urmărit privirea.

— Ai dreptate. Nu l-am uitat, a mormăit el. Din cauza lui n-am putut să merg vreo două săptămâni. A trebuit să mă duc cu coada-ntre picioare la Filippa, să scheaun ca un câine și să mă milogesc la ea ca să mă descante, altfel aș fi schiopătat și în ziua de azi. Oricum, am și eu vina mea, l-am subapreciat pe vrăjitorul ăsta. Și cel mai rău este că nu pot să

mă răzbun acum, să-l iau de fundul lui de vrăjitor! Nu am timp și nu pot să-mi folosesc oamenii pentru chestiunile mele personale! Nu-i așa, Ori, că nu pot?

— Hmm, hmm!

— Hai, nu te mai codi atât! Știi bine. Ah, al naibii! Că tare ispititoare mai e puterea asta! Cum te ademenește s-o folosești! Cât de ușor e să uiți când o ai! Dar, de cum ai uitat o dată, nu mai ai ieșire... Filippa Eilhart mai e în Montecalvo?

— Da.

— Ia tocul și tușul! O să-ți dictez o scrisoare pentru ea. Scrie... La naiba! Nu mă pot concentra. Ce-i cu țipetele alea nenorocite, Ori? Ce se întâmplă acolo în piață?

— Niscaiva huligani aruncă cu pietre în reședința ambasadorului Nilfgaardului. I-am plătit pentru asta, hmm, hmm, dacă nu mă-nșel.

— Ha, ha! Bine. Închide fereastra! Lasă-i, că mâine iau cu asalt banca piticanului Giancardi. A refuzat să-mi dezvăluie conturile.

— Giancardi... a donat o sumă frumoasă pentru fondul de război.

— Ha? Să arunce cu pietre în băncile care n-au dat nimic.

— Toți au dat câte ceva.

— Vai, plictisitor mai ești, Ori! Pune mâna și scrie cum îți spun eu! Draga mea Fii, soarele meu... La naiba, că zăpăcit mai sunt! Ia altă foaie. Ești gata?

— Te ascult...

— Dragă Filippa, domnița Triss Merigold sigur e îngrijorată de soarta vrăjitorului pe care l-a teleportat în mare secret din Thanedd în Brokilon, fără să-mi pomenească nimic, ceea ce nu mi-a picat deloc bine. O poți liniști: vrăjitorul e bine acum. A început chiar să trimită din Brokilon tot felul de emisari cu misiunea de a da de urmele prințesei Cirilla, o copilă de care, din câte știu, și tu ești interesată. Prietenul nostru Geralt nu știe că Cirilla se află în Nilfgaard, unde se pregătește pentru nunta cu împăratul Emhyr. Ar fi bine ca vrăjitorul să rămână liniștit în Brokilon, așa că mă voi strădui să-i trimit vestea. Ai terminat de scris?

— Îhî, să-i trimit vestea.

— De la capăt. Mă întreb... Ori, șterge-ți naibii tocul! Îi scriem Filippei, nu consiliului regal, ce naiba! Scrisoarea trebuie să fie impecabilă! De la capăt! Mă întreb de ce vrăjitorul nu încearcă să intre în contact cu Yennefer. Nu pot să cred că afecțiunea asta aproape

obsesivă s-a stins dintr-odată, indiferent de opțiunile politice ale idealului său. Pe de altă parte, dacă, într-adevăr, Yennefer este cea care i-a dus-o pe Cirilla lui Emhyr și dacă aş avea dovezi, m-aş asigura că ajung în brațele vrăjitorului. Problema s-ar rezolva de la sine, sigur, fără ca această scumpă frumusețe parșivă, cu plete negre, să poată anticipa ziua sau ora. Vrăjitorului nu-i place să se atingă cineva de copilă, Artaud Terranova s-a convins personal în Thanedd. Aş vrea să cred, Fil, că nu ai nicio dovadă a trădării lui Yennefer și că nu știi unde se ascunde. M-ar dura foarte tare, dacă s-ar adevăra că e un alt secret de care sunt ținut departe. Eu nu am niciun secret față de Tine... De ce râzi, Ori?

— De nimic, hmm, hmm!

— Scrie: Eu nu am niciun secret față de Tine, Fil, și sper că e valabilă și reciprocă. Cu respectul meu profund etc. etc. Dă-mi să semnez.

Ori Reuven a presărat scrisoarea cu nisip. Dijkstra s-a așezat confortabil și, cu palmele încrucișate pe burtă, a început să-și învârtască degetele mari în morișcă.

— Milva asta pe care a trimis-o vrăjitorul să spioneze, l-a întrebat Dijkstra, ce poți să-mi spui despre ea?

— Se ocupă, a mormăit secretarul, cu căratul în Brokilon a supraviețuitorilor din comandourile de Scoia'tael, decimate de războiul temerian. Ajută elfii să evadeze din bătălii și din captivitate, mijlocindu-le odihna și regrouparea în comandouri de luptă.

— Nu mă duce tu pe mine cu informații răsuflate! l-a întrerupt Dijkstra. Știu bine cu ce se ocupă Milva, chiar am de gând să mă folosesc de ea. Altminteri, aş fi aruncat-o de mult în ghearele Temerienilor. Ce poți să-mi spui despre ea însăși? De Milva ca atare?

— Vine, dacă nu mă înșel, dintr-un sat pierdut din Sodden de Sus. De fapt, numele ei este Maria Barring. Milva e porecla pusă de driade. În Graiul mai Vechi înseamnă...

— Opintică, l-a întrerupt Dijkstra. Știu.

— În familia ei, sunt vânători din tată-n fiu. Cunoscut pădurea ca pe propriul buzunar. Când fiul cel mai mare a fost zdrobit de un elan, bătrânul Barring a hotărât să-și inițieze fiica în tainele artei silvice. Când a murit, mama s-a recăsătorit. Maria n-a avut trai bun cu tatăl ei vitreg și a fugit de-acasă. Avea șaisprezece ani, dacă nu mă înșel. A răătăcit spre miazănoapte, trăind din vânătoare, dar pădurarii baronilor nu-i făceau viața prea ușoară, urmărind-o și hăituind-o ca pe un animal. Așa că a ajuns să braconeze prin Brokilon, iar acolo au înhățat-o driadele.

— Și, în loc s-o linșeze, au primit-o printre ele, a murmurat Dijkstra. Au recunoscut-o ca una de-ale lor... Cât despre Milva, ea le-a rămas datoare pe viață. A făcut un pact cu Vrăjitoarea Brokilonului, bătrâna Eithné Ochi-de-argint. Maria Barring a murit, trăiască Milva... Câte expediții a mijlocit înainte ca Verdenul și Kerackul să se prindă? Trei?

— Patru, dacă nu mă înșel...

Cu toate că avea o memorie infailibilă, Ori Reuven se temea întotdeauna să nu se înșele.

— Să tot fi fost vreo sută de oameni dintre cei mai înverșunați în scalparea ielelor, care au dat ortul popii. Multă vreme n-au înțeles cum stau lucrurile, căci uneori Milva îl salva pe câte unul din masacru, purtându-l pe umerii ei, iar supraviețuitorul o ridica în slăvi pentru curajul ei deosebit. Chiar la sfârșitul celei de-a patra, în Verden, dacă nu mă înșel, cineva a prins-o, în sfârșit, cu mâța-n sac... Cum se întâmplă oare, a exclamat brusc, hmm, hmm, că de fiecare dată călăuza care asmute oamenii să atace ielele cade în picioare ca mâța? Și așa a ieșit untdelemnul la suprafață: călăuza îi conducea într-adevăr, dar îi conducea direct într-o capcană, aruncându-i în fața săgeților driadelor care așteptau în ambuscadă...

Dijkstra a împins spre marginea biroului procesul-verbal de interogatoriu: avea impresia că pergamentul exala miasme din camera de tortură.

— Și apoi, a ghicit el, Milva a dispărut fără urmă, găsindu-și refugiul în Brokilon. Și nici până în ziua de azi nu găsești cu niciun chip voluntari în Verden pentru o expediție la driade. Bătrâna Eithné și tânăra Opintică au făcut o treabă bună. Să mai îndrăznească să pretindă că provocarea e o invenție umană! Dar poate că...

— Hmm, hmm? a mormăit Ori Reuven, nedumerit de întreruperea și tăcerea prelungită a șefului.

— Poate că până la urmă au tras câteva învățămintele de la noi, a încheiat glacial spionul, cu ochii la denunțuri, la rapoartele de interogare și la condamnările la moarte.

Văzând că nu e nici urmă de sânge, Milva a băgat-o pe mânecă. Și-a amintit dintr-odată cum căprioara a făcut un pas în momentul săgetării. L-a făcut sau a vrut să-l facă, era totuna. Se mișcase și săgeata i-ar fi putut străpunge burta. Milva a tras o înjurătură. O săgeată înfiptă în burtă ar fi însemnat blestem și rușine pentru vânător! Ghinion! Piază

rea!

A alergat spre buza râpei, uitându-se cu atenție printre muri, mușchi și ferigi. Își căuta săgeata. Prevăzută cu un vârful cu patru muchii atât de ascuțite, încât rădea părul antebrăului și lansată de la o distanță de cincizeci de pași, ar fi trebuit să străpungă căprioara dintr-o parte în alta.

A observat-o, a pus mâna pe ea și a răsuflat ușurată, a scuipat de trei ori, bucuroasă de noroc. Își făcuse griji degeaba, era chiar mai bine decât se aștepta. Săgeata nu era mânjită de conținutul cleios și sordid al stomacului. Nu avea nici urmele spumoase, de culoare roșu-aprins, caracteristice plămânilor. Săgeata era complet acoperită de o roșeață întunecată, vâscoasă. Vârful străpunsese inima. Milva nu trebuia să avanseze ca un lup, nici să se apropie, nici să piardă vremea în căutarea urmelor. Căprioara era, fără doar și poate, moartă în tufișuri, nu mai departe de o sută de pași de copac, într-un loc indicat de sânge. Iar o căprioară săgetată în inimă ar fi trebuit să sângereze după câțiva pași, așa că știa că îi va descoperi urmele ușor.

După zece pași a dat de traseu, l-a urmat, cufundată din nou în gânduri și amintiri.

Și-a respectat promisiunea pe care i-o făcuse vrăjitorului. S-a întors în Brokilon chiar mai devreme decât făgăduise, la cinci zile după Sărbătoarea Recoltei, la cinci zile după luna nouă, care pentru oameni însemna începutul lui august, iar pentru elfi, Lammas, al șaptelea, adică penultimul *savaed* al anului.

Traversau Cureaua în zori, ea împreună cu cinci elfi. Comandoul pe care-l conducea avusese inițial nouă elfi călare, dar soldații din Brugge i-au urmărit tot timpul și la trei poște înainte de a ajunge la râu au dat pinteni cailor, șicanându-i întruna. I-au lăsat în pace doar când au ajuns la Curea, când în aburii zorilor se profila Brokilonul, pe malul drept al râului. Soldații se temeau de Brokilon. Aceasta i-a salvat. Au trecut râul. Epuizați, răniți. Însă nu toți.

Avea vești pentru vrăjitor, dar era convinsă că Gwynbleidd se afla încă în Col Serrai. Intenționa să se ducă să-l vadă la prânz, după ce ar fi tras un pui de somn. Mare i-a fost însă mirarea când i s-a ivit în fața ochilor brusc, ca o fantomă din negură. Fără niciun cuvânt, s-a așezat lângă ea, privind-o cum aranja patul, cum acoperea o sarcină de crengi cu o pătură.

— Nu te mai grăbi ca mireasa la pat! i-a spus ea sarcastic. Vrăjitorule, eu sunt frântă de oboseală. Zi și noapte în șa, mi-a amorțit curu' și sunt learcă pân' la brâu, c-am trecut în zori ca lupii printre răchitele de pe mal...

— Te rog! Ai aflat ceva?

— Am aflat, i-a răspuns ea descheindu-și ciubotele ude și scoțându-le. Și chiar fără prea multă bătaie de cap, că se știe. Nu mi-ai spus că domnița ta este un asemenea personaj! Mă gândeam: o fi fiica ta vitregă, vreo fătucă săracă, vreo orfană bătută de soartă. Și, când colo ce să vezi? Prințesa Cintrei! Ha! Doar n-oi fi și tu vreun prinț incognito?

— Hai, spune-mi, te rog!

— Niciun împărat n-o să pună mâna pe ea, căci Cirilla asta a ta, din câte am auzit, din Thanedd a fugit direct în Nilfgaard, bineînțeles cu acei magicieni care au trădat. Iar în Nilfgaard împăratu' Emhyr a întâmpinat-o cu mare pompă. Și știi ce? După cum se vede, are de gând să facă nuntă cu ea. Iar acum lasă-mă să mă odihnesc! Dacă vrei, mai vorbim când mă trezesc.

Vrăjitorul tăcea. Ea și-a înșirat hainele ude pe crengile în formă de furci, urmând a răsări soarele pe ele, și-a desfăcut centura.

— Vreau să mă dezbrac, a murmurat ea. Hai, ce mai cauți aici? Te-ai fi așteptat la vești mai bune? Nimic nu te mai amenință, nimeni nu mai întreabă de tine, spionii te-au lăsat în pace. Iar domnița ta a scăpat de împărați, o să fie împărăteasă...

— E o veste sigură?

— Nimic nu e niciodată sigur, a căscat ea și s-a așezat pe pat. Poate doar ce se petrece în fiecare zi cu soarele, că se duce de la răsărit la apus. Dar cele spuse despre împăratu' nilfgaardian și prințesa din Cintra trebuie să fie adevărate. S-a făcut mare tam-tam pe seama lor.

— De unde și până unde s-a ivit acest zvon?

— De parcă n-ai ști! Dacă chiar nu ți-ai dat seama cumva... Ea o să-i aducă lui Emhyr o bucată bună de pământ, ca zestre. Nu numai Cintra, ci și partea asta a Jarugăi! Mai mult, ea poate să-mi fie stăpână, deoarece vin din Soddenu' de Sus și toți cei din Sodden, se vede treaba, fac parte din moșia ei! Pfft! Dacă vreodată se întâmplă să mă prindă prin vreo pădure de-ale ei, poate să poruncească să fiu atârnată-n ștreang. Oh, mira-s-ar lumea! Mi se închid ochii...

— Doar o întrebare. Dintre magicienele acelea... Adică dintre magicienii care au trădat, a fost prins careva?

— Nu, dar umblă vorba că o magiciană și-a pus capăt zilelor. La scurtă vreme după căderea Vengerbergului, când armatele Kaedwenului s-au apropiat de Aedirn. Poate de necaz sau de teamă de pedeapsă...

— În trupa pe care ai adus-o astăzi sunt cai fără stăpân. Oare elfii nu mi-ar da unul?

— Aha, n-ai astâmpăr, vrei s-o iei din loc, a murmurat ea, în timp ce se înfășură în pătură. Cam bănuiesc eu după cine îți ard călcâiele...

A tăcut, uluită de privirea de pe chipul lui. Dintr-odată, și-a dat seama că vestea pe care i-o adusese nu era deloc bună. Dintr-odată, și-a dat seama că nu înțelege absolut nimic. Dintr-odată în mod neașteptat, dintr-odată a simțit că vrea să stea lângă el, bombardându-l cu întrebări, ascultându-l, sfătuindu-l cu ceva, poate... S-a frecat insistent în colțul ochiului cu degetul îndoit. *Sunt istovită, s-a gândit ea, moartea mi-a rânjit în față toată noaptea. Trebuie să mă odihnesc. La urma urmei, ce-mi pasă mie de necazurile și de frământările lui? Ce-mi pasă mie de el? Și de copilă? La naiba și cu el, și cu ea! Fir-ar să fie, mi s-a dus somnul...*

Vrăjitorul s-a ridicat.

— Mi-or da un cal?

— Ia-l pe care-l vrei, i-a spus ea după un timp. Mai bine nu te arăți în fața elfilor. Am fost hăituiți până să trecem vadu', a curs mult sânge... Doar de roib să nu te atingi, e-al meu... Hai, ce mai stai?

— Mulțumesc pentru ajutor. Pentru tot.

Nu i-a răspuns.

— Am o datorie față de tine. Cum mi-o achit?

— Cum? Plecând de-aici de îndată! a strigat ea, sprijinindu-se în cot și trăgând cu putere pătura peste ea. Eu... tre' să dorm! Ia calu'... și du-te! În Nilfgaard, în iad, la naiba, mi-e totuna! Du-te! Lasă-mă-n pace!

— O să-mi achit datoria, i-a răspuns el încet. N-o să uit. Poate că într-o bună zi și tu o să ai nevoie de ajutor. De sprijin. De un umăr. Atunci să mă strigi, chiar dac-o fi în toiul nopții. O să vin.

Privind cu ochiul sticlos spre cer, căprioara zăcea pe marginea râpei spongioase de la atâtea izvoare aflate în apropiere, năpădite de ferigi. Milva a văzut căpușele imense prinse de burta de culoarea inului.

— Va trebui să vă căutați alt sânge, blestematelor! a murmurat, scoțându-și mânușile și luând cuțitul. Pentru că ăsta se răcește de-acum.

Cu o mișcare rapidă și precisă a decupat pielea de la stern la anus, conducând cu dexteritate lama pe lângă organele genitale. A separat cu

grijă stratul de grăsime, introducându-și brațele până la coate, a incizat esofagul, a extras intestinele. A extirpat stomacul și vezica, în căutarea bezoarelor. Nu credea în proprietățile magice ale bezoarelor, dar erau destui idioți care credeau și erau dispuși să plătească pentru ele.

A ridicat căprioara și a rezemat-o de un buștean culcat, cu burta deschisă în jos, astfel încât să se scurgă sângele. S-a șters pe mâini de un smoc de ferigi.

S-a așezat lângă trofeul său.

— Vrajitor diabolic și dement! a spus încet, cu ochii pironiți la coroanele pinilor din Brokilon, agățate la o sută de picioare deasupra ei. Să pornești tu până în Nilfgaard pentru copila aia a ta! Te duci până la capătul lumii, trecut prin sânge și foc, și nici măcar nu te gândești să-ți iei cu tine de-ale gurii! Știi că ai pen' cine să trăiești. Da' cu ce ai?

Pinii, desigur, nici n-au comentat, nici n-au întrerupt monologul.

— Uite ce cred eu, a continuat Milva scoțându-și cu cuțitul sângele de sub unghii, că n-ai nicio șansă s-o salvezi pe domnița matală. Din moment ce nu te poți apropia de Nilfgaard, nici măcar de Jaruga. Nici măcar la Sodden nu ajungi. Cre' că moartea ți-e scrisă. Ți-e scrisă pe buzele alea încăpățănate, în ochii ăia năprasnici se arată. Moartea te va prinde, vrăjitorule nebun, te va prinde cât de curând. Dar, datorită acestei căprioare, cel puțin n-o să mori de foame. Și asta nu-i puțin lucru. Eu așa cre'.

Văzându-l pe ambasadorul Nilfgaardului că intră în sala de audiență, Dijkstra a oftat discret. Shilard Fitz-Oesterlen, trimis al împăratului Emhyr var Emreis, obișnuia să vorbească pe limba diplomaților și era înnebunit să introducă ciudătenii lingvistice în fraze pompoase, care puteau fi înțelese doar de diplomați și oameni de știință. Dijkstra studiase la Academia Oxenfurtiana și, cu toate că nu obținuse titlul de maestru, cunoștea bazele jargonului universitar afectat. Dar îi displică să facă uz de ele, pentru că în adâncul sufletului său nu suporta fastul și ceremoniile pompoase.

— Bine ați venit, excelență!

— Jupâne conte... Shilard Fitz-Oesterlen s-a aplecat ceremonios. De fapt, vă rog să mă iertați! Poate că ar trebui să mă adresez de-acum altfel. Nobilule și ilustrule prinț? Alteța Voastră Regală? Distinsule jupân secretar de stat? Pe onoarea mea, Înălțimea Voastră, demnitățile se revarsă asupra dumitale cu o asemenea cadență, încât, într-adevăr, nu

mai știu cum să vă intitulez ca să nu încalc protocolul.

— Cel mai bine ar fi „Maiestatea Voastră”, mi-a răspuns Dijkstra cu o voce modestă. Știți, la urma urmei, Excelență, că palatul îl face pe rege. Și nu vă e străin faptul că, dacă strig „Săriți!”, curtea Palatului din Tretogor întreabă „Cât de sus?”

Ambasadorul știa că Dijkstra exagerează, dar fără a se îndepărta prea mult de realitate. Radowid, principele infant, era minor, regina Hedwig era devastată de moartea tragică a soțului ei, aristocrația era speriată, îndobitocită, dezbinată și divizată în facțiuni. În Redania, guvernul era, de fapt, condus de Dijkstra. Dijkstra ar fi putut să obțină cu ușurință toate demnitățile pe care le-ar fi dorit. Dar nu dorea nimic.

— Înălțimea Voastră a cerut să fiu chemat, a spus ambasadorul după o clipă. Fără prezența ministrului afacerilor externe. Cum de merit o asemenea onoare?

— Ministrul, s-a uitat Dijkstra spre tavan, și-a abandonat îndatoririle din motive de sănătate.

Cu un aer grav, Shilard Fitz-Oesterlen a dat din cap. Știa foarte bine că ministrul afacerilor externe se afla în temniță și cu siguranță că simpla desfășurare în fața ochilor a instrumentelor de tortură era suficientă pentru a-l face să-și mărturisească pactele cu serviciul secret nilfgaardian, întrucât era un laș și un idiot. Știa, de asemenea, că rețeaua organizată de ofițerii lui Vattier de Rideaux, șeful spionajului imperial, fusese demontată, iar acum toate frâiele erau în mâinile lui Dijkstra. Era conștient și că ele conduceau direct la propria persoană. Dar persoana lui se bucura de imunitate, iar obligațiile îl forțau să ducă jocul până la capăt. Mai ales după instrucțiunile codificate ciudate transmise recent ambasadei de Vattier și de colonelul Stefan Skellen, agentul imperial pentru misiuni speciale.

— Întrucât încă nu a fost numit un succesor, a continuat Dijkstra, îmi revine mie datoria neplăcută să vă informez, Excelență, că ați devenit *persona non grata* în regatul Redaniei.

Ambasadorul s-a înclinat.

— Îmi pare rău, a spus el, că efectele ocazionate de expulzarea reciprocă a ambasadorilor provin din fapte fără legătură directă cu regatul Redaniei ori cu imperiul Nilfgaardului. Imperiul nu a întreprins nicio acțiune de agresiune împotriva Redaniei.

— În afară de blocada ambarcațiunilor și a mărfurilor noastre la gura Jarugăi și în insulele Skellige. În afară de sprijinirea și furnizarea de

arme către comandourile de Scoia'tael.

— Acestea nu sunt decât insinuări sfruntate.

— Și cum rămâne cu concentrarea armatei imperiale în Verden și Cintra? Dar cu raidurile trupelor armate din Sodden și Brugge? Sodden și Brugge sunt protectorate temeriere, iar noi, Excelență, suntem aliați ai Temeriei, atacurile asupra Temeriei sunt atacuri asupra noastră. Mai sunt, de asemenea, chestiunile legate direct de Redania: rebeliunea de pe insula Thanedd și atacul criminal asupra regelui Vizimir. Și rolul jucat de Imperiu în aceste evenimente.

— *Quod attinet* incidentul din Thanedd, a zis ambasadorul, răsfirându-și mâinile, nu sunt îndrituit să-mi exprim opinia. Maiestății Sale Imperiale Emhyr var Emreis îi sunt străine culisele afacerilor private ale magicienilor voștri. Deplângem faptul că protestele noastre au un impact atât de mic la adresa propagandei ce sugerează altceva. Propagandă ce se tot împânzește, îndrăznesc să subliniez, nu fără sprijinul celor mai înalte autorități ale regatului Redaniei.

— Protestele voastre surprind și uluiesc fără măsură, a spus Dijkstra cu un zâmbet ușor. Dar împăratul măcar nu ascunde prezența la Curtea sa a ducesei din Cintra, răpită chiar din Thanedd.

— Cirilla, regina din Cintra, l-a corectat cu emfază Shilard Fitz Oosterlen, nu a fost răpită, ci a cerut azil în Imperiu. Asta nu are nimic de-a face cu incidentul din Thanedd.

— Într-adevăr?

— Incidentul din Thanedd, a continuat ambasadorul, cu o față împietrită, l-a degustat profund pe împărat. Iar atacul nelegiuit comis de niște nebuni împotriva regelui Vizimir a trezit în el o sinceră și adevărată repulsie. Însă apogeul repulsiei a fost atins pe urmă, când niște bârfe groaznice s-au răspândit în rândul plebei, care îndrăznește să caute în inima Imperiului instigatorii acestei crime.

— Întemnițarea adevăraților instigatori, a zis Dijkstra încet, va pune capăt acestor bârfe, nădăjduim. Iar capturarea lor, care va permite să se facă dreptate, este doar o chestiune de timp.

— *Justitia fundamentum regnorum*, a fost de acord pe un ton grav Shilard Fitz-Oosterlen. Iar *crimen horribilis non potest non esse punibile*. Vă asigur că și Maiestatea Sa Imperială dorește să fie așa.

— Stă în puterea împăratului să îndeplinească această dorință, a răspuns indolent Dijkstra, încrucișându-și brațele pe piept. Unul dintre capii complotului, Enid an Gleanna, până nu demult cunoscută drept

magiciana Francesca Findabair, prin voia împăratului Emhyr var Emreis, guvernează în prezent statul-marionetă al elfilor din Dol Blathanna.

— Alteța Sa Imperială, a spus ambasadorul, plecându-se într-o reverență rigidă, nu se poate amesteca în chestiunile din Dol Blathanna, regat independent, recunoscut de toate puterile vecine.

— Cu excepția Redaniei, pentru care Dol Blathanna a fost și va rămâne o parte a regatului Aedirn. Cu toate că ați fărâmițat în bucăți Aedirnul, cu colaborarea elfilor și a Kaedwenului, cu toate că în Lyria n-a mai rămas *lapis super lapidem*, prea v-ați grăbit să ștergeți acest regat de pe harta lumii. Prea v-ați grăbit, Excelență! Însă nu e nici locul, nici timpul să discutăm așa ceva. Francesca Findabair n-are decât să guverneze deocamdată, o să vină și timpul dreptății. Dar cum rămâne cu ceilalți rebeli și organizatori ai atacului împotriva regelui Vizimir? Cu Vilgefortz din Roggeveen și Yennefer din Vengerberg? Există toate motivele să presupunem că, după eșecul loviturii de stat, ambii s-au refugiat în Nilfgaard.

— Pot să vă asigur, a declarat ambasadorul, ridicându-și privirea, că nu e chiar așa. Iar, dacă lucrurile stau chiar așa, îți garantez că nu vor scăpa de pedeapsa pe care o merită.

— Ei nu au încălcat nicio lege împotriva voastră, așa că nu de voi ține să-i pedepsiți. Împăratul Emhyr ar putea să-și demonstreze dorința sinceră de dreptate, care reprezintă *fundamentum regnorum*, predându-ne criminalii.

— Nu se poate nega îndreptățirea cerințelor dumneavoastră, a recunoscut Shilard Fitz-Oesterlen, simulând un zâmbet jenat. Însă acești oameni nu sunt pe teritoriul Imperiului, *primo*. *Secundo*, chiar dacă ar fi reușit să ajungă acolo, ar exista un impediment. Extrădările au loc ca urmare a unei hotărâri judecătorești date, în acest caz, de către consiliul imperial. Luați în considerare, Înălțimea Voastră, că ruperea relațiilor diplomatice ar însemna un act de ostilitate din partea Redaniei. Prin urmare, ar fi prea puțin probabil ca acel consiliu să acorde o cerere de extrădare dintr-o țară ostilă. Ar fi fără precedent... Doar dacă...

— Doar dacă... ce?

— Doar dacă se creează un precedent.

— Nu înțeleg.

— Dacă împărăția Redaniei ar fi dispusă să-i redea împăratului un criminal de drept comun prins pe teritoriul său, împăratul și consiliul

său ar avea un motiv pentru a recompensa gestul de bunăvoință.

Dijkstra a tăcut un timp, dând impresia că murmură sau se gândește.

— Despre cine este vorba?

— Numele făptașului... – ambasadorul s-a prefăcut că încearcă să-și amintească și, în cele din urmă, a scos un dosar cu documente din servieta de saftian. Îmi pare rău, *memoria fragilis est...* Aici. Un anumit Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Acuzațiile care i se aduc nu sunt tocmai banale. E căutat pentru omor, dezertare, răpire, *raptus puellae*, viol, furt și falsificare de documente. Fugind de mânia imperială, a trecut hotarul.

— Până în Redania? Drum lung.

— Înălțimea Voastră, a zâmbit ușor Shilard Fitz-Oesterlen, nu-și limitează interesele la perimetrul Redaniei. Nu mă îndoiesc că, dacă acest criminal ar fi fost capturat într-unul dintre regatele aliate, Înălțimea Voastră ar afla din rapoartele numeroșilor săi... cunoscuți.

— Cum ați spus că se numește criminalul?

— Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

Dijkstra a tăcut un timp, prefăcându-se că-și caută în memorie.

— Nu, a zis în cele din urmă, n-a fost capturat nimeni cu un astfel de nume.

— Într-adevăr?

— *Memoria* mea nu e *fragilis* în astfel de probleme. Îmi pare rău, Excelență.

— Și mie, i-a răspuns glacial Shilard Fitz-Oesterlen. Mai ales că nu este posibil să se efectueze extrădarea reciprocă a infractorilor în aceste circumstanțe. Nu vă mai plictisesc, Domnia Voastră. Vă doresc sănătate și noroc!

— La fel. La revedere, Excelență!

Făcând câteva reverențe ceremonioase elaborate, ambasadorul a plecat.

— Sărută-mă în *sempiternum meam*, deșteptule! a murmurat Dijkstra, încrucișându-și brațele pe piept. Ori! Fă-te-ncoace!

Secretarul, roșu de la cât se abținuse să nu tușească și de la cât își dresese glasul, a ieșit din spatele draperiilor.

— Filippa se află încă în Montecalvo?

— Da. Cu ea sunt domnițele Laux-Antille, Merigold și Metz.

— Țara arde și baba se piaptănă! Războiul stă să izbucnească dintr-un moment într-altul, hotarul de pe Jaruga stă să plesnească, iar ele s-

au dus și s-au încuiat în castel, la naiba-n praznic! Ia tocul și scrie: „Preaiubita mea Fil...” La naiba!

— Am scris „Dragă Filippa”.

— Bine. Continuă! „S-ar putea să te intereseze că ciudatul cu pene la coif dispărut din Thanedd, la fel de misterios cum a apărut, se numește Cahir Mawr Dyffryn și este fiul seneșalului Ceallach. Nu-l căutăm numai noi, ci și serviciile lui Vattier de Rideaux și oamenii acelui fiu de cătea...”

— Domniței Filippa nu-i plac asemenea cuvinte. Am scris „acelui ticălos”.

— Bine, fie! „Acelui ticălos de Stefan Skellen. Pe de altă parte, știi tot atât de bine ca mine, dragă Fil, că serviciile secrete ale lui Emhyr nu-i slăbesc din ochi pe agenții și emisarii cărora Emhyr le-a promis că le pune pielea pe băț. Pe cei care, în loc să-și îndeplinească porunca sau să moară, l-au trădat și nu i-au respectat ordinele. Pare ciudat, pentru că eram siguri că acest Cahir a avut drept poruncă s-o captureze pe prințesa Cirilla și s-o ducă în Nilfgaard. Punct și de la capăt. Aș dori să discutăm între patru ochi despre o suspiciune ciudată, dar întemeiată, pe care mi-a trezit-o această chestiune, precum și despre unele teorii oarecum surprinzătoare, însă nu lipsite de sens. Cu tot respectul meu cel mai profund etc. etc.”

Milva a mers călare spre sud, mai întâi de-a lungul malului Curelei, trecând apoi prin Arsură, după care a traversat râul, a luat-o prin cheile umede, acoperite cu un covor moale de arbuști de culoare verde-deschis. A presupus că vrăjitorul, care nu cunoștea terenul așa bine ca ea, nu s-ar fi încumetat să treacă pe malul oamenilor. Tăind un meandru al râului foarte întors spre Brokilon, ar fi avut șansa să-l ajungă din urmă în apropiere de cascada Ceann Treise, însă, dac-ar fi ținut-o într-un galop, fără opriri, ar fi putut chiar să i-o ia înainte.

Cintezele nu se încurcau cu trilurile lor. Cerul se posomorâse spre miazăzi. Aerul devenise mai greu și mai dens, muștele și țânțarii deveneau peste măsură de insistenți și de enervanți.

Când a intrat într-o mlaștină în care crescuseră aluni plini de fructe încă verzi și cu spini goi, roșietici, a simțit o prezență. N-a auzit-o. A simțit-o. Știa, așadar, că sunt elfi.

A oprit calul, astfel încât arcașii ascunși în desiș să o poată vedea bine. Și-a oprit și respirația. Cu speranța că n-a dat peste niște elfi prea impulsivi.

O muscă bâzâia deasupra căprioarei atârnată la şaua calului.

O şoptă. Un fluier slab. Ea a răspuns cu un alt fluier. Scoia'tael au ieşit ca stafiile dintre tufişuri şi numai atunci Milva a început să respire liber. I-a recunoscut. Aparţineau trupei lui Coinneach Dá Reo.

— *Hael*, i s-a adresat ea, descălecând. *Que'ss va?*

— *Ne'ss*, i-a răspuns încet elful, al cărui nume nu şi-l mai amintea. *Caemm*.

Nu departe, în poiană, poposiseră şi alţii. Erau cel puţin treizeci, mai mulţi decât avea trupa lui Coinneach. Ea s-a mirat. În ultima vreme, comandourile de Veveriţe mai mult se împuţinau decât se înmulţeau. În ultima vreme, comandourile pe care le întâlnea erau trupe de însângeraţi, febrili, care abia se mai ţineau pe picioarele zdrelite sau în şa. Acest comando era însă altfel.

— *Cead*, *Coinneach*, a salutat-o comandantul care se apropia.

— *Ceadmil*, *sor'ca*.

Sor'ca. Surioară. Aşa îi spuneau cei care îi erau prieteni când voiau să-i arate respect şi simpatie. Şi asta, chiar dacă erau mult, mult mai în vârstă decât ea. La început, pentru elfi era doar *Dh'oine*, omul. Apoi, după ce i-a ajutat în mod regulat, au botezat-o *Aen Woedbeanna*, „fata din pădure”. Abia mai târziu, când au cunoscut-o mai bine, s-au luat după driade, care o strigau Milva, Opintică. Numele ei real, pe care-l dezvăluia celor de care o unea o prietenie adevărată, cu condiţia să-i răspundă cu gesturi similare, nu le plăcea: se pronunţa „Mear'ya” cu o grimasă, ca în cazul în care ar fi spus ceva dezagreabil în limba lor. Şi imediat i-au zis „sor'ca”.

— Încotro vă îndreptaţi?

Milva s-a uitat atent în jur, dar tot nu vedea nici răniţi, nici bolnavi.

— La a Opta Milă? În Brokilon? i-a întrebat.

— Nu.

A renunţat să mai pună întrebări, îi cunoştea prea bine. Era suficient să se uite puţin la feţele imobile şi tensionate, la calmul ieşit din comun şi demonstrativ cu care îşi puneau armele şi harnaşamentele în ordine. Era suficientă o privire atentă în ochii lor profunzi, fără fund. Ştia că se îndreaptă spre luptă.

Cerul se întuneca spre miazăzi, era acoperit de nori.

— Da' tu nu' te duci, *sor'ca*? a întrebat-o Coinneach.

Apoi a aruncat o privire la căprioara atârnată de şaua calului, a schiţat un zâmbet.

— La miazăzi, i-a răspuns ea rece pentru a evita nelămuririle. Spre Drieschot. Elfului i-a pierit zâmbetul.

— Pe malul oamenilor?

— Cel puțin până la Ceann Treise, a ridicat ea din umeri. Sigur că pe la cascadă o să mă întorc pe malul Brokilonului, pentru că...

S-a întors când a auzit furnitul cailor. Mai mulți Scoia'tael s-au alăturat trupei deja extraordinar de numeroase. Pe aceștia îi cunoștea și mai bine.

— Ciaran! a strigat ea nu foarte tare, fără să-și ascundă uimirea. Toruviel! Ce căutați voi aici? Abia v-am dus în Brokilon, și voi din nou...

— *Ess'creasa, sor'ca*, i-a spus serios Ciaran aep Dearbh.

Bandajul de la capul elfului era colorat cu sânge care curgea încet.

— Așa trebuie, a repetat Toruviel în spatele lui, așezându-se cu grijă, ca să nu-și lovească brațul ținut într-o eșarfă. Au venit vești. Nu puteam să stăm de pomană în Brokilon, când fiecare săgeată contează.

— Dacă aș fi știut, a spus ea, nu mă mai chinuiam pentru voi. Nu-mi mai băgăm pielea la saramură.

— Veștile au venit noaptea trecută, a explicat încet Toruviel. Nu puteam... nu putem să ne abandonăm camarazii de arme într-un asemenea moment. Nu putem. Pricepe, *sor'ca*!

Cerul s-a întunecat și mai tare. De data asta, Milva a auzit clar tunetul îndepărtat.

— Nu călări spre miazăzi, *sor'ca*, i-a zis Coinneach Dá Reo. Vine furtuna.

— Și ce poate furtuna să-mi... dar s-a oprit și l-a privit cu atenție. Ha! Deci astea sunt veștile care au ajuns la tine? Nilfgaardu', nu? Vrea să treacă Jaruga prin Sodden? Să atace Brugge? De-asta plecați?

Nu i-a răspuns.

— Da, ca în Dol Angra.

S-a uitat la ochii lui întunecați.

— Împăratul Nilfgaardului o să vă folosească și de data asta, a continuat, să le asigurați spatele oamenilor, să vă treacă prin sânge și foc. Apoi o să încheie pace cu regii, iar pe voi o să vă zdrobească. În focu' pe care-l aprindeți, voi înșivă o să ardeți.

— Focul curăță. Și întărește. Trebuie să treci prin el. *Aenyell'hael, ell'ea, sor'ca*? În limba voastră, botezul focului.

— Mie îmi plac alte focuri.

Milva a dezlegat căprioara și a aruncat-o la pământ la picioarele

elfilor.

— Cele care crapă sub scuipat, a spus. Țineți, ca să nu muriți de foame în timpul convoiului! Nu-mi mai e de trebuință.

— Nu te mai duci spre miazăzi?

— Ba mă duc.

Mă duc, se gândea în sinea ei, zbor ca vântu. Tre' să-l avertizez pe țicnitu' de vrăjitor, tre' să-l avertizez despre furtuna în care se bagă. Tre' să-l fac să se răzgândească.

— Nu pleca, *sor'ca!*

— Lasă-mă-n pace, Coinneach!

— Vine furtuna dinspre miazăzi, a repetat elful. O furtună uriașă. Și un pârjol nemărginit. Salvează-te în Brokilon, surioară, nu te mai duce spre miazăzi! Ai făcut destul pentru noi, nu poți face mai mult. Și nici nu trebuie. Noi trebuie. *Ess'tedd, esse creasa!* De-acum, e timpul nostru. La revedere!

Aerul era greu și dens.

Vrăjile teleproiecției erau complicate, trebuiau să le lanseze împreună, să-și unească mâinile și gândurile. Și totuși, s-a dovedit a fi un efort colosal. Deoarece și distanța era destul de mare. Pleoapele închise ale Filippei Eilhart tremurau, Triss Merigold ofta, pe fruntea înaltă a Keirei Metz se înșiruiau broboane de sudoare. Numai pe chipul Margaritei Laux-Antille nu exista niciun semn de oboseală.

În odaia slab luminată a pătruns dintr-odată lumina, un mozaic de reflexii dansând de-a lungul lambriurilor întunecate, din lemn, care căptușeau pereții. Pe masa rotundă plutea o sferă ce strălucea cu reflexii lăptoase. În timp ce Filippa Eilhart scanda incantațiile de la sfârșitul magiei, sfera i-a căzut în față, pe unul dintre cele douăsprezece scaune din jurul mesei. În interiorul sferei era conturată o figură neclară. Imaginea tremura, proiecția nu era foarte stabilă. Apoi a devenit mai clară.

— La naiba! a murmurat Keira, ștergându-și fruntea. Cei din Nilfgaard n-au auzit de sulemeneli, nici de descântece de înfrumusețare?

— S-ar părea că nu, i-a răspuns Triss din colțul gurii. Și cred că nici de modă n-au auzit niciodată.

— Nici de ceea ce se numește machiaj, a adăugat Filippa încet. Dar acum șșșt, fetelor! Și nu vă mai holbați la ea! Trebuie să stabilizăm

proiecția și să-l salutăm pe oaspetele nostru. Întărește-mă, Rita!

Margarita Laux-Antille a repetat formula magiei și gestul Filippei. Imaginea a tremurat de câteva ori, și-a pierdut instabilitatea tulbure și strălucirea nenaturală, contururile și culorile s-au înviorat. Acum magicienele puteau să observe mai atent figura din partea cealaltă a mesei. Triss și-a mușcat buza și i-a făcut cu ochiul Keirei.

Femeia din proiecție avea o față palidă, banală, un ten lipsit de strălucire, ochi vagi și inexpressivi, buze înguste și un nas ușor încrețit. Purta o pălărie ciudată, conică, oarecum fronsată. Pletele de o curățenie îndoielnică îi ieșeau de sub borurile slinoase. Aspectul neîngrijit și senzația de silă erau accentuate de o mantie neagră, largă și fără formă, garnisită pe umeri cu fir de argint uzat. Broderia reprezenta o semilună înconjurată de stele. Era singura podoabă purtată de magiciana nilfgaardiană.

Filippa Eilhart s-a ridicat, încercând din răspuțeri să nu-și etaleze bijuteriile, dantelele și decolteul.

— Venerabilă jupâneasă Assire, i s-a adresat, bine ați venit la Montecalvo! Suntem foarte bucuroase că ați acceptat invitația noastră.

— Am făcut-o din curiozitate, a spus magiciana din Nilfgaard cu o voce neașteptat de plăcută și melodioasă, aranjându-și pălăria cu un gest involuntar.

Avea o mână subțire, cu pete galbene, cu unghiile despicate și neuniforme, evident cioplite.

— Doar dintr-o simplă curiozitate, a repetat ea, ale cărei consecințe, la urma urmei, îmi pot fi fatale. Aș dori niște lămuriri.

— Ți le vom oferi de îndată, a dat Filippa din cap, făcându-le semn celorlalte magiciene. Înainte de toate, îngăduiți-mi să evoc proiecțiile celorlalte participante la întâlnire și să fac prezentările. Puțintică răbdare, vă rog!

Magicienele s-au prins din nou de mână, reînnoindu-și incantațiile. Atmosfera din încăpere suna ca un fir tensionat, de sub bârnele tavanului s-a lăsat din nou deasupra mesei o pâclă lăptoasă, care a umplut odaia cu o umbră pâlpâitoare. Pe trei dintre scaunele goale au apărut sfere de lumină pulsatoare, iar în interiorul lor s-au profilat contururile unor siluete. Prima care a apărut a fost Sabrina Glevissig într-o rochie turcoaz, cu un decolteu adânc, provocator, cu un guler înalt, ajurat, care îi pune în valoare cârlionții drăgălași, prinși într-o diademă cu diamante. Alături de ea, din strălucirea tulbure a apărut

Sheala din Tancarville, în catifea neagră, cu perle cusute, cu o blană de vulpe argintie încolăcită în jurul gâtului. Magiciana din Nilfgaard își trecea nervos limba peste buzele subțiri. *Ei bine, acum s-o vedem pe Francesca, s-a gândit Triss. Când o apărea Francesca, șoricelul negru, îți ies ochii din orbite.*

Francesca Findabair nu a dezamăgit-o. Nici prin rochia minunată, de culoarea sângelui de taur, nici prin coafura trufașă, nici prin colierul de rubine, nici prin ochii de căprioară, înconjurați de un machiaj puternic, elfesc.

— Bine ați venit, domnițelor, a spus Filippa, la castelul din Montecalvo, unde mi-am îngăduit să vă invit ca să discutăm probleme destul de importante! Regret că ne întâlnim prin teleproiecție. Însă nici timpul, nici distanța care ne separă, nici situația în care ne aflăm nu ne-au îngăduit să ne întâlnim personal. Eu sunt Filippa Eilhart, jupâneasa castelului. Ca gazdă și inițiator al întâlnirii, îmi permit să fac prezentările. În dreapta mea se află Margarita Laux-Antille, rector al Academiei din Aretusa. În stânga mea, Triss Merigold din Maribor și Keira Metz din Carreras. Mai departe, Sabrina Glevissig din Ard Carraigh, Sheala din Tancarville, venită din Creyden, din Kovir, Francesca Findabair, cunoscută și ca Enid an Gleanna, actuală suverană din Valea Florilor. Și, în final, Assire var Anahid din Vicovaro, din imperiul Nilfgaard. Iar acum...

— Iar acum eu vă părăsesc! a explodat Sabrina Glevissig, arătând spre Francesca cu o mână plină de inele. Te-ai întrecut cu șaga, Filippa! N-am de gând să stau la aceeași masă cu elfa asta nenorocită, nici măcar sub formă de iluzie! Încă nu s-a uscat sângele de pe zidurile și podelele din Garstang! Și chiar ea a făcut vărsare de sânge! Ea și Vilgefortz!

— Te implor să păstrezi formalitățile!

Filippa a pus ambele mâini pe marginea mesei.

— Și sângele-rece! a adăugat. Ascultă ce am de spus. Nu-ți cer nimic mai mult. După ce termin, fiecare dintre voi o să hotărască dacă rămâne sau pleacă. Proiecția se face de bunăvoie, poate fi întreruptă în orice clipă. Singurul lucru pe care îl cer celor care se hotărăsc să plece este să păstreze taina acestei întâlniri.

— Știam eu! s-a agitat Sabrina atât de tare, că a părăsit proiecția pentru scurt timp. Întâlniri secrete! Decizii misterioase! Ce mai tura-vura: conspirație! Și cred că știm împotriva cui. Îți bați joc de noi, Filippa? Ne ceri să păstrăm secretul față de regii și colegii noștri, pe care

nu ai considerat oportun să-i inviți. Se află aici și Enid Findabair, care guvernează prin bunăvoința lui Emhyr var Emreis în Dol Blathanna, stăpâna elfilor, care și-au pus armele și faptele în slujba Nilfgaardului. Și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, observ cu uimire că în această odaie se află și o proiecție a unei magiciene din Nilfgaard. De când și până când au încetat magicienele din Nilfgaard să asculte orbește, ca niște sclave slugarnice, de puterea imperială? Despre ce secrete vorbim? Dacă ea se află aici, este cu știrea și cu consimțământul lui Emhyr! Din porunca lui! E ochiul și timpanul lui!

— Tăgăduiesc, a spus Assire var Anahid liniștită. Nu știe nimeni că particip la întâlnire. Mi s-a cerut să păstrez secretul, l-am păstrat și-l voi păstra. Este și în interesul meu. Pentru că, dacă ar ieși la iveală, mi-ar sări capul de pe umeri. Căci pe aceasta se bazează slugărnicia magicienilor din imperiu. Ei au de ales între slugărnicie sau eșafod. Mi-am pus pielea la saramură ca să vin aici. Tăgăduiesc că am venit ca spion. Nu pot să dovedesc decât într-un singur fel: cu moartea mea. E de-ajuns să dați în vileag taina întâlnirii noastre, pe care doamna Eilhart vă roagă s-o păstrați. E de-ajuns ca vestea întâlnirii noastre să iasă din aceste ziduri, și îmi pierd viața.

— Și pentru mine trădarea secretului ar avea consecințe nefaste, a zâmbit Francesca fermecător. Ai la dispoziție o cale minunată de răzbunare, Sabrina.

— Mă voi răzbuna pe altă cale, elfo. Ochii negri ai Sabrinei străluceau cu flăcări sinistre. Dacă iese la iveală secretul, n-o să fie nici din vina, nici din neatenția mea. Niciodată!

— Faci vreo aluzie?

— Bineînțeles, a intervenit Filippa Eilhart. Bineînțeles că Sabrina face aluzii. Vă aduce aminte delicat de colaborarea mea cu Sigismund Dijkstra. De parcă ea nu ar fi avut niciun contact cu serviciile secrete ale regelui Henselt!

— E o diferență, a sărit arsă Sabrina. Eu n-am fost amanta regelui Henselt timp de trei ani! Și nici spioana lui!

— Destul! Taci!

— Sunt de acord, a spus răspicat Sheala din Tancarville. Taci, Sabrina! Ajunge cu Thaneddul, ajunge cu spionajul și intrigile extraconjugale! N-am venit aici să iau parte la dispute, să aud resentimente ori insulte reciproce. Nu mă interesează rolul de mediatore, iar, dacă am fost invitată cumva aici cu această intenție, vă

asigur că a fost în van. Presupun că particip în zadar și fără rost, că pierd timpul prețios pe care mi l-am luat cu efort din cel pentru munca mea științifică. Dar termin cu presupunerile. Propun, în sfârșit, să dau cuvântul Filipei Eilhart. În cele din urmă, vom afla scopul acestei întâlniri. Vom cunoaște rolul pe care trebuie să-l jucăm aici. Apoi, fără emoții ieșite din comun, vom decide dacă vom continua spectacolul sau vom lăsa cortina să cadă. Discreția pe care ni s-a cerut s-o respectăm, desigur, ne angajează pe toate. Cu consecințe de care eu, Sheala de Tancarville, voi avea grijă personal să aibă parte indiscreta.

Niciuna dintre magiciene nu s-a clintit și n-a scos vreo vorbă. Triss nu s-a îndoit nicio clipă de avertismentele Shealei. Singuratica din Kovir nu obișnuia să amenințe în van.

— Îți dăm cuvântul, Filippa! Le rog pe stimatele domnițe adunate aici să tacă până în momentul în care Filippa ne dă de înțeles că s-a încheiat.

Filippa Eilhart s-a ridicat, foșnindu-și rochia.

— Dragi surori, a început ea, situația e gravă. Magia este amenințată. Evenimentele tragice de pe insula Thanedd, la care mă întorc în gând cu tristețe și dezgust, au arătat că roadele a sute de ani de cooperare aparent fără conflicte s-au risipit cât ai clipi atunci când s-au manifestat exagerat interesele private și ambițiile egoiste. Acum avem parte de tulburare, haos, neîncredere reciprocă și vrăjmășie. Ce se întâmplă acum începe să scape de sub orice control. Pentru a recâștiga controlul, pentru a împiedica un cataclism fără margini, trebuie să apucăm cu mâini puternice cârma navei biciuite de furtună. Domnița Laux-Antille, domnița Merigold, domnița Metz și cu mine am discutat în prealabil și am căzut de acord. Nu este suficient să reconstruim Capitulul și Consiliul distruse în Thanedd. Chiar dacă am reconstrui ambele instituții, nu există nicio garanție că, odată reconstituite, nu vor fi cangrenate de la început de aceeași boală care le-a distrus pe cele anterioare. Trebuie creată o organizație secretă, complet diferită, care să servească exclusiv interesele magiei. Care să facă tot pentru a evita un cataclism. Căci, dacă dispăre magia, dispăre și lumea. La fel ca acum câteva veacuri, lumea privată de magie și de progresele pe care le implică se va scufunda în haos și întuneric, se va îneca în sânge și în barbarie. Le invităm pe toate domnițele prezente aici să se alăture inițiativei noastre, să participe susținut la activitatea organizației secrete pe care ne-am propus-o. Ne-am permis să vă chemăm aici pentru a vă exprima părerea. Am terminat.

— Mulțumim, a înclinat din cap Sheala de Tancarville. Dacă îmi

Îngăduiți, încep eu. Prima mea întrebare, Filippa, este de ce eu. De ce am fost *eu* chemată aici? Am refuzat de multe ori să candidez pentru Capitul, am demisionat din funcția de președinte al Consiliului. În primul rând, mă copleșește munca mea. În al doilea rând, am crezut și încă mai cred că există și alții mai vrednici de astfel de onoruri în Kovir, Poviss și Hengfors. Întreb, așadar, de ce am fost invitată *eu*, și nu Carduin. De ce nu Istredd din Aedd Gynvael, Tugdual sau Zangenis?

— Pentru că sunt bărbați, i-a răspuns Filippa. Organizația despre care vorbeam trebuie să fie constituită exclusiv din femei. Domniță Assire?

— Îmi retrag întrebarea, a surâs magiciana nilfgaardiană. Era aceeași cu întrebarea domniței Tancarville. Răspunsul mă satisface.

— Sunt oripilată de acest șovinism bănesc! a explodat Sabrina Glevissig. Mai ales de pe buzele tale, Filippa, după ce ți-ai schimbat... orientarea erotică. Nu am nimic împotriva bărbaților. Mai mult, îi ador și nu-mi pot închipui viața fără ei. Dar... după un moment de reflecție... la urma urmei, e o idee înțeleaptă. Bărbații sunt instabili psihic, prea sensibili la emoții, nu poți conta pe ei în momentele de criză.

— E adevărat, a recunoscut calm Margarita Laux-Antille. Întotdeauna comparăm rezultatele adeptelor din Aretusa cu efectele lucrărilor băieților din Ban Ard, și de fiecare dată comparația este în favoarea fetelor. Magia presupune răbdare, delicatețe, inteligență, echilibru, perseverență și tenacitate, precum și îndurarea cu seninătate și smerenie a înfrângerilor și a eșecurilor. Bărbații pierd din cauza ambiției. Își doresc mereu ceea ce știu că este imposibil și inaccesibil. Și nu mai observă ce e posibil.

— Destul, destul, destul! s-a înfuriat Sheala fără să-și ascundă surâsul. Nimic nu poate fi mai rău decât șovinismul bazat pe știință. Să-ți fie rușine, Rita! Cu toate astea... Da, și eu sunt de acord cu structura monosexuală propusă a... conventului sau, dacă preferați, a lojii. Din ce am auzit, e vorba despre viitorul magiei, iar magia este o chestiune prea importantă pentru a-i fi încredințată soarta în mâinile bărbaților.

— Dacă pot să vorbesc și eu, a intervenit Francesca Findabair cu o voce melodioasă, dați-mi voie să întrerup un moment divagațiile despre superioritatea naturală și indiscutabilă a sexului nostru și să ne concentrăm pe problemele legate de inițiativa propusă, al cărei obiectiv nu-mi e limpede deloc. Momentul ales nu este întâmplător și trezește bănuieli. Suntem în război. Nilfgaardul a învins și a pus la zid împărățiile

de la miazănoapte. Oare nu cumva sloganele generale pe care le-am auzit aici ascund o dorință, de înțeles la urma urmei, de a inversa situația? Astfel încât să fie învins și pus la zid Nilfgaardul? Urmând să fie atacați elfii temerari? Dacă-i pe-așa, dragă Filippa, atunci nu vom ajunge la nicio înțelegere.

— Acesta este motivul pentru care am fost invitată? a întrebat Assire var Anahid. Nu acord prea multă atenție politicii, dar știu că armatele imperiale au un anumit avantaj în războiul cu armatele voastre. În afară de domnița Francesca și de domnița din Tancarville, care vin dintr-un regat neutru, toate domnițele reprezintă regatele ostile Imperiului Nilfgaardian. Cum ar trebui să tălmăcesc vorbele tale despre solidaritatea magiciană? Ca pe un îndemn la trădare? Îmi pare rău, dar nu mă văd în rolul ăsta.

După ce a terminat, Assire s-a aplecat, ca și cum ar fi atins ceva ce nu intra în proiecție. Lui Triss i s-a părut că a auzit un mieunat.

— Are o pisică, a șoptit Keira Metz. Pun rămășag că e neagră...

— Mai încet! a șoptit Filippa. Dragă Francesca, dragă Assire, inițiativa noastră trebuie să fie absolut apolitică, aceasta este baza ei fundamentală. Nu vom sluji interesele raselor, ale regatelor, ale regilor sau ale împăraților, ci doar binele magiei și viitorul ei.

— Slujind binele magiei, a zâmbit Sabrina Glevissig batjocoritor, oare n-o să uităm de bunăstarea magicienilor? Ei bine, știm deja cum sunt tratați magicienii în Nilfgaard. Ne tot scaldăm în discuții apolitice și apoi, dacă Nilfgaardul o să ne cucerească și o să ajungem sub puterea imperială, o să arătăm cu toții ca...

Triss se agita întruna, Filipa ofta ușor. Keira își lăsa capul în jos, Sheala își făcea de lucru aranjându-și blana la gât. Francesca își mușca buzele. Fața lui Assire var Anahid nu tremura, dar se umplea de o roșeață ușoară.

— Pe fiecare dintre noi o așteaptă o soartă tristă, am vrut să spun, a încheiat în grabă Sabrina. Filippa, Triss și cu mine am fost pe Muntele Sodden. Emhyr o să ne ceară socoteală, cum ne-a cerut pentru Thanedd sau pentru întreaga noastră activitate. Dar aceasta este doar una dintre rezervele pe care mi le trezește declarația de apoliticism a acestui convent. Participarea noastră aici și acum înseamnă renunțarea imediată la serviciul politic și activ pe care îl îndeplinim în prezent pentru regii noștri? Trebuie să continuăm cu acest serviciu și astfel să slujim celor doi stăpâni, magia și conducătorii?

— Eu, a zâmbit Francesca, când cineva îmi spune că este apolitic, îl întreb întotdeauna la ce fel de politică se gândește mai concret.

— Și știu că n-o are în vedere pe cea pe care o practică, a zis Assire var Anahid, uitându-se la Filippa.

— Eu sunt apolitică, a vorbit Margarita Laux-Antille și a ridicat capul. Și școala mea e apolitică. Am în vedere toate modurile, tipurile și genurile de politică existente!

— Dragele mele domnițe, a intervenit Sheala, după ce tăcuse un lung răstimp. Să țineți minte că sunteți sexul dominant! Așa că nu vă comportați ca puștoaicele care se năpustesc la platoul cu tartă de pe masă. Filippa a propus un *principium* foarte limpede. Cel puțin pentru mine și încă nu am motive să cred că vouă nu vă merge mintea. Dincolo de pereții odăii, fiți ce doriți, slujiți oricui vreți și ce vreți, cât de loiali doriți. Dar, când ne întâlnim la convent, tratăm exclusiv magia și viitorul ei.

— Exact așa văd eu lucrurile, a confirmat Filippa Eilhart. Știu că există multe probleme, îndoieli și nelămuriri. Le vom examina la următoarea întâlnire, la care vom participa toate în carne și oase, nu sub formă de proiecție sau de iluzie. Prezența nu va fi considerată act formal de aderare la convent, ci gest de bunăvoință. Dacă un asemenea convent trebuie sau nu să ia ființă, asta vom decide în comun. Noi toate. Cu drepturi egale.

— Noi toate? a repetat Sheala. Văd scaune goale, bag mâna-n foc că n-au fost aduse de pomană.

— Conventul trebuie să cuprindă douăsprezece magiciene. Aș dori ca pentru unul dintre aceste scaune libere să fie propusă și prezentată o candidată la următoarea întâlnire de către domnița Assire. Fără doar și poate că în imperiul Nilfgaard se mai găsește o magiciană destoinică. Am lăsat al doilea loc la latitudinea ta, Francesca, ca să nu te simți singura elfă pursânge. Pe-al treilea...

Enid an Gleanna a ridicat capul:

— Cer două locuri. Am două candidate.

— Are vreuna dintre voi ceva împotriva acestei cereri? Dacă nu, și eu sunt de acord. Astăzi este a cincea zi a lunii august, a cincea zi după luna nouă. Ne vom întâlni din nou a doua zi după luna plină, dragi surori, peste paisprezece zile.

— Un moment! a întrerupt-o Sheala de Tancarville. Mai este un loc gol, care ar trebui să fie a douăsprezecea magiciană?

— Iată prima problemă de care se va ocupa loja, a zâmbit enigmatic Filippa. Peste două săptămâni vă voi spune cine va sta pe al doisprezecelea scaun. Și apoi vom reflecta împreună cum s-o facem pe acea persoană să se așeze pe el. Veți fi uimite de candidatura mea și de respectiva persoană. Pentru că nu e o persoană obișnuită, dragi surori. Ea este Moartea sau Viața, Distrugerea sau Renașterea, Ordinea sau Haosul. Depinde cum o privești.

Tot satul se bulucise în fața palisadei să vadă ceata trecând. Tuzik ieșise împreună cu ceilalți. Avea de lucru, dar nu putea să se abțină. În ultima vreme se vorbeau câte-n lună și-n stele despre Șobolani. Umbla un zvon că fuseseră capturați toți și chiar spânzurați. Zvonul s-a dovedit a fi fals, din moment ce tocmai defilau cu afectare și fără grabă prin fața întregului sat.

— Ticăloși fără seamăn! a șoptit cineva în spatele lui Tuzik, dar era o șoaptă plină de admirație. Prin mijlocul satului defi...

— Și gătiți ca de nuntă...

— Și ce cai! N-o să vezi așa ceva nici la nilfgaardieni!

— Bah, furați. Șobolanii iau caii de peste tot. Acum caii se vând bine oriunde. Dar pe cei mai buni îi păstrează pentru ei...

— Cel din față, ia uitați-vă, e Giselher... Șeful.

Și lângă el, călare pe roib... Scânteia o cheamă...

De după palisadă a sărit un câine vagabond, a început să latre, strecurându-se printre copitele din față ale roibului Scânteii. Elfa și-a fluturat pletele luxuriante, răsfirate în dezordine și întunecate, și-a întors calul, s-a aplecat în față și a șfichiuit câinele cu biciul. Javra a schelălăit de durere și s-a întors de trei ori pe loc, iar Scânteia l-a scuipat. Tuzik a strecurat o înjurătură printre dinți.

Cei adunați șușoteau mai departe, arătând discret către următorii Șobolani care veneau agale prin sat. Tuzik îi asculta, nu avea încotro. Știa toate zvonurile și bârfele, precum ceilalți, și-a închipuit fără niciun efort că cel cu pletele până la umăr, de culoarea paiului, care ronțăia un măr, era Kayleigh, cel lat în umeri era Asse, iar cea cu cojocelul de oaie brodat era Reef.

Parada era închisă de două fete care avansau una lângă alta, ținându-se de mână. Cea mai mare, călare pe un murg, era rasă în cap, de parcă ar fi avut tifos, și purta o bluză de dantelă de un alb fără cusur, strălucind sub jacheta descheiată; colierul, brățările și cerceii aruncau reflexii

orbitoare.

— Aia plină de giuvaieruri e Mistle... a auzit Tuzik. Împopoțonată cu atâtea zorzoane, arată ca un pom de Crăciun...

— Cică a omorât mai mulți oameni decât primăverile pe care le are...

— Și cealaltă? Sura? Aia cu spada-n spate?

— Falka-i spune. De anu' ăsta s-a înhăitat și ea cu Șobolanii. Tot o pramatie.

Pramatia, după cum a estimat Tuzik, nu era mult mai mare decât fiica lui, Milenka. Pletele cenușii ale micuței pușlamale evadau în șuvițe de sub o beretă de catifea roșie, ornată arogant cu un mănunchi de pene de fazan. O eșarfă de mătase, de culoarea macului, îi era legată la gât într-o cocardă fistichie.

Printre sătenii care se adunaseră în fața cocioabelor s-a stârnit brusc o agitație. Cel care mergea în fruntea cetei, Giselher, și-a oprit calul și a aruncat cu un gest nonșalant o tășcuță zornăitoare la picioarele bunicii Mykita. Femeia se sprijinea în baston.

— Zeii să te aibă în pază, maică! a strigat bunica Mykitka. Să fii sănătos, binefăcătorul nostru, să...

Râsul colorat al Scânteii a înecat spusele bătrânicii. Elfa, cu piciorul drept sprijinit arogant în scăriță, a întins o punguță și a împrăștiat impetuos o mână de monede în mulțime. Reef și Asse i-au urmat exemplul, o adevărată ploaie de argint a năvălit pe drumul nisipos. Kayleigh, chicotind, a aruncat cotorul de măr spre cei care se învârteau în căutarea banilor.

— Binefăcătorilor!

— Șoimuleții noștri!

— Noroc bun peste tot!

Tuzik nu s-a repezit asemenea celorlalți, nu a căzut în genunchi ca să caute monede prin nisip și prin găinațul de pui. Rămăsese lângă palisadă, uitându-se la fetele care treceau agale prin fața lui. Cea mai tânără, cea cu părul cenușiu, i-a surprins privirea și expresia. Eliberând mâna fetei rase în cap, și-a îndemnat calul, s-a năpustit pe el, izbindu-l de palisadă, și aproape că l-a ținut cu scărița. S-a uitat în ochii ei verzi și s-a cutremurat. Atât de multă răutate și ură rece erau în ei.

— Lasă-l, Falka! i-a spus cea rasă în cap. Nu-i nevoie. Pramatia cu ochi verzi s-a mulțumit să-l împungă pe Tuzik cu o ultimă privire și apoi i-a urmat pe Șobolani fără să se uite înapoi.

— Binefăcătorii!

— Șoimuleții noștri!

Tuzik a scuipat.

Spre seară au tăbărât peste sat Negrii, cavalerii din fortul Fen Aspra, semănând groază pe unde treceau. Potcoavele răsunau, caii nechezau, armele zăngăneau. Primarul și ceilalți țărani pe care aceștia i-au chestionat au mințit de-au înghețat apele, îndreptându-i spre o pistă falsă. Pe Tuzik nu l-a întrebat nimeni. Și bine a făcut.

Când s-a întors de la pășune și s-a dus în grădină, a auzit niște voci. A recunoscut bălmăjelile gemenilor lui Jiboso, rotarul, a recunoscut țipetele ascuțite ale băieților vecinilor. Și glasul Milenkăi. *Se joacă*, s-a gândit în sinea lui. A trecut dincolo de gard. Și a înghețat.

— Milenka!

Milenka, singura fiică rămasă în viață, lumina ochilor lui, ducea un baston atârnat de-o frânghie pe spate, de parcă ar fi fost o spadă. Își lăsase părul liber, își prinsese de scufița de lână un smoc de pene de cocoș, își legase la gât eșarfa mamei sale... într-o cocardă ciudată, extravagantă.

Avea ochii verzi.

Tuzik nu ridicase niciodată mâna la fiica lui, niciodată nu folosisese cureaua paternă.

Atunci a fost prima dată.

Un fulger a brăzdat orizontul, un tunet a dădăit. O rafală de vânt a arat suprafața Curelei. *Se stârnește furtuna*, s-a gândit Milva, *iar după furtună o să vină vremea rea. Cîntezele nu s-au înșelat.*

I-a dat pîteni calului. Dacă voia să ajungă la vrăjitor înainte de furtună, trebuia să se grăbească.

Am cunoscut mulți militari la viața mea. M-am întâlnit cu mareșali, generali, căpitani și hatmani, biruitori în numeroase campanii și bătălii. Am plecat urechea la poveștile și la amintirile lor. I-am văzut aplecați asupra hărților, desenând linii de culori diferite, făcând planuri, punând la cale strategii. În aceste războaie pe hârtie totul se rostogolea, totul mergea uns, totul era limpede și într-o ordine exemplară. Așa trebuie să fie, explicau militarii. Armata înseamnă, mai presus de orice, ordine și disciplină. Fără ordine sau disciplină, nu se poate vorbi de armată.

Cu atât mai ciudat este că războiul real – și am văzut câteva războaie reale la viața mea –, în ceea ce privește ordinea și disciplina, te duce cu gândul mai degrabă la un bordel cuprins de flăcări.

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

Apa Curelei, limpede precum cleștarul, se revărsa peste maluri într-un arc de cerc neted și perfect, apoi curgea într-o cascadă zgomotoasă și spumoasă ce se prelingea șoptit printre pietrele negre ca onixul, se spărgea de ele și dispărea într-un vârtej alb, care se vărsa într-un bazin imens, atât de străveziu încât se putea distinge fiecare pietricică în mozaicul multicolor al fundului, fiecare cosiță din alge verzi unduită de curent.

Ambele maluri erau acoperite cu câte un covor de troscot, din care se înălțau mierle de pârâu, etalându-și cu mândrie jabourile albe de la gât. Deasupra mierlelor de pârâu, tufișurile aveau reflexii verzulii, arămii și ocru, pe fundalul brazilor ce păreau presărați cu praf argintiu.

— Așa-i, a oftat Jaskier, e minunat aici.

Un păstrăv somonat uriaș încerca să sară peste marginea cascadei. O clipă a rămas în aer cu aripioarele încordate și cu coada zbatându-i-se, apoi a plonjat în vârtejul de spumă.

Panglica bifurcată a unui fulger a spintecat cerul întunecat spre miazăzi, un tunet îndepărtat a bubuit cu un ecou surd de-a lungul zidului pădurii. Iapa murgă a vrăjitorului a început să danseze, și-a smucit capul, și-a arătat dinții, încercând să scuipe zăbala. Geralt a strâns ferm frâiele, iapa s-a retras dansând, potcoavele zăngăneau pe pietre.

— Ho, ho! Ai văzut-o, Jaskier? Face balet blestemata! La naiba, las' că scap eu de mârtoagă cu prima ocazie! M-am săturat de ea până peste cap, sunt gata s-o schimb și pe un măgar!

— Și iei în considerare această posibilitate în curând? – Poetul s-a scărpinat pe gât fiindcă îl pișcase un țânțar. – La drept vorbind, farmecul sălbatic al văii e senzațional, fără puțință de tăgadă, dar, de dragul schimbării, aș renunța cu bucurie la el pentru o cârciumă mai puțin bucolică. Iată, s-a scurs aproape o săptămână de când admir natura romantică a peisajelor și a orizonturilor îndepărtate. Tânjesc după interioare. Mai ales după cele care propun mâncare caldă și bere rece.

— Mai ai de tânjit mult după ele, s-a întors în șa vrăjitorul. Dacă vrei să-ți alini nițel suferința, află că și mie mi-e cam dor de civilizație. După cum bine știi, am fost în Brokilon exact treizeci și șase de zile. Și tot atâtea nopți, în care natura romantică mi-a înghețat fundul, m-a târât pe spate și mi-a picurat rouă pe nas... Hooooo! La naiba! Da' n-ai de gând să termini odată cu mofturile, iapă nenorocită?

— O înțeapă tăunii. Sunt furioși și însetați de sânge, ca de obicei când vine furtuna. Tună spre miazăzi și fulgeră tot mai des.

— Am observat, s-a uitat vrăjitorul la cer, strunindu-și iapa năvășă. Și vântul parcă-i altfel. Bate dinspre mare. Se schimbă vremea, fără îndoială. Să pornim! Dă-i pinteni jugănitului, Jaskier!

— Armăsarul meu se numește Pegaz.

— Păi, cum? Se putea altfel? Știi ce? Hai să-i dăm un nume și iepei mele elfești! Ia să vedem...

— Poate Babușcă? I-a tachinat trubadurul.

— Babușcă, a fost de acord vrăjitorul. E frumos.

— Geralt?

— Spune!

— Ai avut vreodată un cal cu numele Babușcă?

— Nu, i-a răspuns vrăjitorul după un moment de gândire. N-am avut. Dă-i pinteni jugănitului Pegaz, Jaskier. Avem drum lung.

— Bineînțeles, a murmurat poetul. Nilfgaardul... Câte mile sunt, după părerea ta?

— Multe.

— Ajungem până la iarnă?

— Mai întâi trecem prin Verden. Acolo discutăm... anumite chestiuni.

— Ce chestiuni? Să știi că nu mă las cu una, cu două și nu scapi de mine. O să te însoțesc! Așa am hotărât.

— Mai vedem. Cum spuneam, mergem mai întâi în Verden.

— Și mai e mult? Cunoști ținuturile astea?

— Le cunosc. Suntem lângă cascada Ceann Treise, în fața noastră se află locul numit A Șaptea Milă. Munțișorii de pe celălalt mal al râului sunt Obcinele Buhii.

— Iar noi mergem spre sud, de-a lungul râului? Cureaua se varsă în Jaruga prin preajma fortăreței lui Bodrog...

— Mergem spre sud, dar pe malul celălalt. Cureaua o ia spre apus, noi o luăm prin pădure. Vreau să ajungem într-un loc numit Drieschot, adică Triunghiul. Acolo se întâlnesc hotarele dintre Verden, Brugge și Brokilon.

— Și de acolo?

— De-a lungul Jarugăi. Până la vărsare. Până în Cintra.

— Și apoi?

— Și mai vedem. Dacă ai cum, te rog forțează-l pe melcul Pegaz să meargă într-un ritm mai rapid.

Ruperea de nori i-a prins la mijlocul râului, chiar când îl traversau. Mai întâi s-a dezlănțuit un vânt violent care, cu rafale ca de uragan, le ridica părul și hainele sfichiindu-le fețele cu frunze și crenguțe rupte din pomii de pe mal. Își îndemneau caii cu strigăte și lovituri de pumni, se îndreptau spre mal înspumegând apa. Apoi vântul a tăcut pe neașteptate și au văzut cum zidul cenușiu al ploii se apropia de ei. Suprafața Curelei s-a albit și a început să clocotească de parcă ar fi aruncat cineva din cer miliarde de bile de plumb.

Când au ieșit din râu, erau uzi leoarcă. S-au ascuns în grabă în pădure. Coroanele copacilor alcătuiau un acoperiș dens, verde, deasupra capetelor lor, dar care nu reușea să-i protejeze de ruperea de nori. Ploaia înmuia și înclina frunzele rapid, trecând printre ele, iar curând după aceea, ploua în pădure la fel ca sub cerul liber.

S-au înfășurat în pelerine, și-au pus capișoanele. Printre copaci domnea întunericul, luminat doar de fulgerele din ce în ce mai frecvente. Tuna întruna, asurzitor, furtuna nu contenea. Babușcă se zbuciuma, lovea și sărea. Pegaz își păstra calmul imperturbabil.

— Geralt, a strigat Jaskier, încercând să se facă auzit peste un alt tunet care huruia în pădure ca un car gigantic, să ne oprim! Să găsim un adăpost undeva!

— Unde? a strigat vrăjitorul. Mai mergem!

Și au mai mers.

După un timp, ploaia s-a domolit mult, vântul șuiera iar printre copaci, dar bubuiturile tunetelor au încetat. Au ieșit la o potecă, prin arinișul dens. Apoi pe o pajiște. Pe pajiște crescuse un fag falnic, iar la adăpostul ramurilor sale generoase, pe un covor gros de jir și frunze arămii, era un car cu doi catâri. Pe capră ședea căruțașul, ținându-i cu o arbaletă. Geralt a înjurat. Un tunet i-a înăbușit blasfemia.

— Jos arbaleta, Kolda! i-a spus un ins scund, cu o pălărie de paie, în timp ce se retrăgea de la trunchiul fagului, sărind pe un picior și ridicându-și pantalonii. Țștia nu sunt cei pe care-i așteptăm. Dar sunt clienți. Nu speria clienții! N-avem prea mult timp, da' avem întotdeauna timp să vindem.

— Ce naiba? a strecurat printre dinți Jaskier în spatele lui Geralt.

— Apropiați-vă, conaș' elfi! a strigat bărbatul cu pălărie. Făr' de frică, sunt de-al vost'.

— *N'ess a tearth! Va, Seidhe, Ceadmil!* Io's de-al vost', pricepi, elf?

Negoț? Hai, aici, sub fag, aici nu curge atâta apă pe capu' nost'!

Pe Geralt nu l-a surprins confuzia. Atât el, cât și Jaskier aveau pelerine gri, elfești. El purta chiar o giubea de la driade, cu motive cu frunze, preferate de elfi, călărea un cal cu șa tipic elfească, iar harnașamentele erau ornate în stilul caracteristic. Chipul îi era parțial acoperit de capișon. Cât despre binevoitorul Jaskier, era de mult luat drept elf sau semielf, mai cu seamă de când purta plete până la umăr și le îndrepta cu fierul.

— Ai grijă! i-a murmurat Geralt când descăleca. Ești elf. Nu deschide gura fără rost!

— De ce?

— Sunt havecari.

Jaskier a fluierat încet. Știa despre ce este vorba.

Banii guvernau totul, iar cererea determina oferta. Scoia'tael, care mișunau prin păduri, adunau o pradă inutilă pentru ei, dar bună de vândut. Pe de altă parte, sufereau din cauza lipsei de arme și echipament. Astfel, a înflorit un negoț forestier ambulant. Și o categorie de oameni care se îndeletniceau cu acest negoț. Pe marginea ulițelor, drumurilor, prin poieni se înființau cotigile celor care se târguiau cu Veverițele speculante. Elfii i-au numit *hav'caaren*, cuvânt intraductibil, care se referea la lăcomia fără seamăn. Printre oameni se încetățenise termenul *havecar*, a cărui conotație, în gura lor, era chiar mai îngrozitoare. Căci havecarii erau personaje îngrozitoare. Crude și fără scrupule, nu se dădeau în lături de la nimic, nici măcar de la crimă. Un havecar prins de armată nu se putea baza pe mila soldaților, atâta vreme cât nici lor nu le stătea în caracter s-o arate. Dacă întâlneau pe drum pe cineva pe care-l puteau lua drept soldat, își scoteau pumnalul sau cuțitul fără șovăială.

Vrăjitorul și poetul nu se aflau într-o poziție prea comodă. Din fericire, havecarii îi luaseră drept elfi. Geralt și-a mai tras un pic capișonul ca să-și acopere fața mai bine, întrebându-se între timp ce s-ar întâmpla, dacă l-ar descoperi.

— Da' ce vreme rea! a oftat negustorul, frecându-și mâinile. Curge atât de mult, că parcă s-a spart ceru'! Urât *tedd ell'ea*? Da' nu-i nimic, pentru negoț nicio vreme nu-i rea. Numa' marfa e rea sau paralele sunt rele, hei, hei! Pricepi, elfu'?

Geralt a dat din cap. Din spatele lui, Jaskier a bâiguit ceva neinteligibil. Din fericire pentru ei, antipatia disprețuitoare a elfilor față de oameni și

de conversațiile lor o știa toată lumea și nimeni nu era surprins. Dar căruțașul nu-și coborâse arbaleta, ceea ce nu era semn bun.

— De-ai cui sunteți? Din comandoul cui?

Havecarul, ca orice negustor care se respectă, nu a fost surprins de rezerva și de taciturnitatea clienților săi.

— De-ai lu' Coinneach Dá Reo? a continuat. Angus Bri-Cri? Poate de-ai lu' Riordain? Riordain, știu, săptămâna trecută le-a luat gâtu' comornicilor regali care mergeau cu șareta, iar în șaretă aveau toate birurile strânse. Parale, nu grâne. Eu nu iau grâne ca plată, nici păcură, nici boarfe murdare de sânge, iar, când e vorba despre blănuri, accept doar nurcă, zibelină sau hermină. Da' cel mai mult îmi plac paralele, nestematele și giuvaierurile! Dac-aveți așa ceva, putem să ne târguim! Am mărfuri alese, de bună calitate! *Evelienn vara en ard scedde, ell'ea*, pricepi, elfu'? Am de toate. Ia te uită!

Negustorul s-a apropiat de cotigă și a tras de un capăt al prelatei umede. Se puteau vedea spade, arcuri, pene pentru săgeți, și ei. Havecarul cotrobăia prin grămada de mărfuri, trăgând o săgeată cu vârful zimțat și cioplit.

— Nu mai găsești nicăieri așa ceva, s-a lăudat el. Ceilalți negustori au pietre și coarne, nu spade și arcuri, păi, cu mărunțișuri de-astea, dacă te prinde cineva, e vai ș-amar și de tine, și de cai. Da' eu știu bine ce le place Veveriților, mușteriu' nost', stăpănu' nost', și n-ai cum să faci negoț fără niște riscuri, cât timp vrei pricopseală! La mine vârfurile sunt la nouă oreni duzina. *Naev'de aen tvedeane, ell'ea*, pricepi, Seidhe? Jur că nu înșel, nu-mi iese nimic la ele, jur pe căpușoarele copiilor mei! Dacă luați trei duzini o dată, vă mai las șase procente la preț. E o ocazie, jur, curată ocazie... Hei! Seidhe, ia mâna din cotiga mea!

Jaskier a scos mâna din cotigă speriat și a tras prelata la loc. Pentru a nu știu câta oară, Geralt a înjurat în gând curiozitatea irepresibilă a bardului.

— *Mir'me vara*, a murmurat Jaskier, făcând un gest smerit cu mâna. *Squaess'me*.

— Nu-i cu supărare, a rânjit larg havecarul. Da' nu-i voie să te uiți, pentru că în cotigă e altă marfă. Da' nu-i de vânzare, nu pentru Seidhe. E o comandă, hei, hei! Dar tura-vura, tura-vura... Ia să văd paralele!

Gata, de-acum începe, s-a gândit Geralt, uitându-se la arbaleta tensionată a căruțașului. Avea toate motivele să se presupună că vârful săgeții din mâna havecarului avea o curată ocazie să-i ajungă în burtă,

să-i iasă prin spate în trei sau patru locuri, să-i transforme măruntaiele într-un gulaș nemaipomenit.

— *N'ess tedd*, a declarat vrăjitorul simulând un accent melodios. *Tearde Mireann vara, va'en vort*. Când ne-ntoarcem de la trupă, cumpărăm. *Ell'ea?* Pricepi, *Dh'oine?*

— Pricep, a scuipat havecarul. Pricep că voi doi sunteți lefteri; ați vrea să luați marfă, numa' că n-aveți destule parale. Ștergeți-o de-aici! Și să nu vă mai prind pe-aici, pentru că tre' să mă văd cu oameni importanți și ar fi primejdios să vă vadă la ochi acești oameni. Duceți-vă la...

S-a oprit, pentru că a auzit nechezat de cai.

— La naiba! a mârâit el. Prea târziu! Sunt deja aici! Ascundeți-vă mutrele sub capișoane, elfilor! Și nu clipiți, nu respirați! Kolda, nu sta gură-cască, aruncă arbaleta, mai iute!

Foșnetul ploii, bubuiturile tunetelor și covorul de frunze care înăbușea duduitul copitelor au permis călăreților să ajungă tiptil și să încercuiască fagul cât ai zice pește. Nu erau Scoia'tael. Veverițele nu purtau armuri; cei opt călăreți care au înconjurat copacul au răsărit cu metalul spălat de ploaie al coifurilor, pieptarelor și protecțiilor pentru umeri.

Unul s-a apropiat și s-a postat în fața havecarului ca un munte. După ce că era de statură înaltă, încălecase și pe un armăsar puternic de război. Umerii blindati îi erau acoperiți cu o blană de lup, fața fiindu-i mascată de un coif cu vizieră lată, care îi ajungea până la buza superioară. Străinul avea un ciocan amenințător în mână.

— Rideaux! a strigat cu o voce răgușită.

— Faoiltiarna! i-a răspuns negustorul, un pic sugrumat.

Călărețul s-a apropiat și s-a aplecat peste șă. Ploaia i s-a scurs de pe vizieră, apoi i s-a prelins pe oțelul umerilor și apoi pe capul ciocanului care strălucea în mod amenințător.

— Faoiltiarna! a repetat havecarul, înclinându-se de la brâu.

Și-a scos pălăria și imediat ploaia i-a spălat tigva și rarele șuvițe pe care le mai avea.

— Faoiltiarna! Sunt de-al vost', știu semnalul și parola... Eu vin de la Faoiltiarna, Excelența Voastră... Am venit la locu' de întâlnire, sub fag, așa cum s-a convenit...

— Cine sunt ei?

— Escorta mea, a zis havecarul și s-a aplecat și mai mult. Sunt... sunt

elfi...

— Prizonierul?

— În cotigă. Într-un coșciug.

— Într-un coșciug? Un tunet a înecat în parte țipătul furios al călărețului cu vizieră la coif. O să mi-o plătești! Domnul de Rideaux a poruncit limpede ca prizonierul să fie eliberat în viață!

— E în viață, e în viață, s-a grăbit să mormăie negustorul. Așa cum s-a poruncit... Băgat în coșciug, da' e-n viață... N-a fost ideea mea cu coșciugu', Excelența Voastră. Faoiltiarna a fost...

Călărețul a lovit cu ciocanul în pinteni, a dat semnalul. Trei bărbați au sărit de pe șeile lor și au tras prelata la o parte de pe cotigă. După ce au fost aruncate jos valtrapuri, șei și harnașamente, Geralt a putut distinge în lumina fulgerului un coșciug de pin proaspăt tăiat. Dar nu s-a uitat prea atent. A simțit o furnicătură rece în vârful degetelor. Știa ce se va întâmpla în câteva momente.

— Păi, cum vine asta, Excelența Voast'? a intervenit havecarul, uitându-se la marfa care zăcea pe frunzele umede. Îmi aruncați toată marfa din cotigă?

— Cumpăr tot. Cu tot cu cotigă.

— Aaaaah!

Un zâmbet larg a înflorit pe maxilarul păros al negustorului.

— Asta-i altceva, a răspuns el. Asta face... Să ne gândim... Cinci sute, cu voia Excelenței Voast', dacă-i în valută temeriană. În schimb, dacă-i în florini, de-ai voșt', atunci, patrușcinci.

— Atât de ieftin? l-a înfruntat călărețul, zâmbind diabolic din spatele vizierei. Vino mai aproape!

— Ai grijă, Jaskier! i-a șoptit vrăjitorul, desfăcând discret cataramele pelerinei.

A tunat. Havecarul s-a apropiat de călăreț, jubilând naiv la gândul că e tranzacția vieții lui. Și a fost tranzacția vieții lui, poate nu cea mai bună, dar cu siguranță ultima. Călărețul s-a ridicat în scări și, luându-și avânt, și-a împlântat ciocanul în scăfârlia aproape cheală. Negustorul s-a prăbușit fără să icnească, s-a scuturat, și-a fluturat brațele și a arat covorul umed cu călcâiele. Unul dintre bărbații care scotoceau în cotigă i-a înfășurat hățurile la gât căruțașului și le-a strâns, apoi altul s-a repezit în direcția nefericitului și i-a înfipt un stilet.

Unul dintre călăreți a ridicat rapid arbaleta la înălțimea umerilor, îndreptând-o spre Jaskier. Geralt avea deja o spadă în mână, căzută din

cotiga havecarului. Prinzând arma de la mijlocul lamei, a aruncat-o ca pe o sulică. Străpuns, călărețul s-a clătinat și a căzut de pe cal, cu o îngrâncenare nemaipomenită pe chip.

— Fugi, Jaskier!

Poetul s-a aruncat pe Pegaz și a sărit sălbatic în șa. Saltul a fost însă prea năprasnic, iar poetului îi lipsea antrenamentul. Nu a putut să prindă hamul și a căzut pe cealaltă parte a calului. Ceea ce i-a salvat viața: lama de la spada călărețului care-l atacase a tăiat aerul deasupra urechilor lui Pegaz cu un șuierat, iar jugănitul a intrat în panică, s-a agitat, s-a izbit de calul atacatorului.

— Nu sunt elfi! răcnea călărețul cu vizieră la coif, luându-și spada în mână. Prindeți-i vii! Vii!

Unul dintre bărbații care au sărit din cotigă, tulburat de acest ordin, a ezitat. Geralt, care a avut timp să-și ia spada, nu a comis aceeași greșeală. Entuziasmul celorlalți doi le-a pierit brusc văzând fântâna de sânge care se revărsa peste ei. Geralt a profitat de ocazie pentru a-l mai pune la pământ pe unul dintre ei. Dar călăreții erau deja în spatele lui. S-a strecurat printre spadele lor, a parat o lovitură, a efectuat o eschivă și brusc a simțit o durere acută în genunchiul drept. Simțea că se prăbușește. Totuși, nu era rănit. Fără niciun avertisment, piciorul care fusese tratat în Brokilon refuza să-l asculte.

Pedestrașul, care era pe cale să-l lovească cu lama unui topor, a scos un răcnet răsunător și s-a oprit ca și cum l-ar fi îmbrâncit cineva. Înainte de a se prăbuși, vrăjitorul a observat o săgeată cu pene lungi împlântată în coasta atacatorului. Jaskier a urlat, un urlat acoperit de tunet.

Prinzându-se de roata cotigii, la lumina unui fulger, Geralt a văzut o fată blondă care a sărit dintr-un arin, cu un arc tensionat în mână. Și călăreții au văzut-o. Nu se putea să n-o vadă, pentru că unul dintre ei tocmai aluneca peste crupa calului său, cu gâtul transformat de o săgeată într-un terci de carmin. Din locul lor, ceilalți trei călăreți, dintre care șeful avea coiful cu vizieră, au evaluat pericolul, apoi au urlat și au galopat spre săgetătoare, ascunzându-se după grebenelor cailor lor. Au crezut că sunt protejați de săgeți. S-au înșelat.

Maria Barring, poreclită Milva, și-a încordat arcul. A țintit liniștită, cu coarda sprijinită de față.

Primul atacator a țipat și a alunecat de pe cal; piciorul fiindu-i blocat în scăriță, a fost călcat de potcoavele calului său. Pe cel de-al doilea călăreț săgeata pur și simplu l-a zburat din șa. Al treilea, șeful, era deja

aproape; s-a ridicat în scărițe și a înălțat spada deasupra capului ca să lovească. Fără să clipească, Milva, neînfricăată, s-a uitat la atacator, și-a ridicat arcul și, la o distanță de cinci pași, i-a înfipt săgeata în față, chiar lângă vizieră. Săgeata i-a zburat coiful. Calul nu a încetinit galopul; lipsit de coif și de o parte din craniu, călărețul a rămas în șa câteva clipe, apoi s-a prăbușit încet și a nimerit, pleosc! într-o baltă. Calul a nechezat și și-a văzut de drum.

Geralt s-a ridicat, strângând din dinți de durere, și-a masat piciorul dureros care, culmea, părea nevătămat și putea să se sprijine pe el fără dificultate. Alături, Jaskier se chinuia să se elibereze de sub cadavrul cu gâtul sfârtecat. Fața poetului avea culoarea varului nestins.

Milva s-a apropiat, recuperându-și în drum săgeata înfiptă în cadavru.

— Îți mulțumesc, i-a spus vrăjitorul. Jaskier, mulțumește-i! Ea este Milva Barring. Datorită ei suntem în viață.

Milva a smuls altă săgeată dintr-un al doilea trup și a aruncat o privire vârfului sângeros. Jaskier a bălmăjit ceva, s-a înclinat într-o reverență curtenitoare, deși un pic cam șubredă, după care a căzut în genunchi și a vomat.

— Cine-i pușoru'?

Săgetătoarea și-a șters săgeata de frunzele ude și apoi a pus-o în tolbă.

— E prietenu' tău, vrăjitorule? l-a întrebat.

— Da. Îl cheamă Jaskier. Este poet.

— Poet... s-a uitat Milva la voma deja răcită a trubadurului, apoi a ridicat privirea. Atunci, înțeleg. Ceea ce nu prea înțeleg este motivu' pentru care-i el aici, dând la rațe, în loc să compună versete undeva, în liniște și pace. În tot cazu', nu-i treaba mea.

— Într-un fel, e treaba ta. I-ai salvat viața. Ca și pe-a mea.

Milva și-a șters fața umedă de la ploaie, pe care se mai putea vedea amprenta corzii. Deși lansase săgeți de mai multe ori, doar o urmă era vizibilă – coarda fusese mereu exact în același loc.

— Eram cocoțată în arin când ai început să pălăvrăgești cu havecaru', a explicat ea. N-am vrut să mă vadă jigodiile astea și nici nu ardea. Și-apoi au apărut ceilalți și-a-nceput panarama. Ai cam încasat-o. Știi să mânuiești spada, tre' să recunoaștem. Totuși, ești schiop. Trebuia să rămâi în Brokilon o vreme, să-ți oblojești piciorul. Dacă nu te îngrijești, se înrăutățește treaba, poți să schiopătezi pe viață. Cre' că-ți dai seama,

nu-i așa?

— O să supraviețuiesc.

— Așa cre' și eu, într-adevăr. Pentru că am luat-o pe urmele tale ca să te avertizez. Să te întorc din drum. N-are niciun rost să te aventurezi. La miazăzi este război. Armatele nilfgaardiene au pornit din Drieschot către Brugge.

— De unde știi?

— Cum de unde? a arătat fata cu un gest larg spre cadavre și cai. Ei sunt nilfgaardieni! Nu vezi soarele pe coifurile lor? Broderiile din piepturile lor? Adunați-vă lucrurile și ne luăm tălpășița, dintr-un moment în altu' pot ajunge și alții aici. Țștia au fost doar în recunoaștere.

— Nu cred, a clătinat din cap vrăjitorul, că au fost trimiși în recunoaștere sau că sunt vreo trupă de avangardă. Au venit aici pentru altceva.

— Pentru ce, mă rog?

— Pentru asta, i-a răspuns Geralt, arătând spre coșciugul de pin întunecat la culoare de la ploaie.

Ploua mai slab și tunetele s-au oprit. Furtuna se îndrepta spre miazănoapte. Vrăjitorul a ridicat o spadă dintre frunze, a sărit în cotigă, a suduit ușor – genunchiul i-a amintit că totuși suferă.

— Ajută-mă să deschid asta!

— Ce-i cu tine, ce vrei de la un mort?

Milva s-a oprit când a văzut orificiile din capac.

— La naiba! Au cărat un havecar viu în lada asta? a exclamat.

— E un prizonier.

Geralt a desfăcut capacul.

— Negustorul îi aștepta pe nilfgaardieni aici ca să li-l predea, i-a zis. I-am auzit schimbând un semnal și o parolă...

Capacul s-a ridicat cu un scârțâit și au descoperit un bărbat cu căluș la gură, cu curele din piele în jurul mâinilor și picioarelor, care-l țineau legat de coșciug. Vrăjitorul s-a aplecat. S-a uitat cu atenție. Apoi, din nou, cu și mai multă atenție. Și a suduit.

— Ca să vezi! a spus încet. Ce surpriză! Cine ar fi crezut?

— Îl cunoști, vrăjitorule?

— Din vedere, i-a răspuns Geralt cu un rânjet sinistru. Lasă cuțitul, Milva! Nu-i tăia legăturile! Din câte văd, este o răfuială internă între nilfgaardieni. Nu trebuie să ne băgăm. Lasă-l așa cum e!

— Zău? Am auzit bine? a intervenit Jaskier peste umăr.

Încă era palid, dar curiozitatea, ca întotdeauna, îi învingea orice emoție.

— Vrei să lași un om legat în pădure? a comentat. Îmi închipui că l-ai recunoscut ca fiind vreun dușman cu care ai avut necazuri cândva, dar este un prizonier, la naiba! Era în mâinile oamenilor care ne-au atacat și nu mai lipsea mult să ne ucidă. Vrajmașul vrăjmașilor noștri...

S-a oprit când a văzut că vrăjitorul scoate un cuțit din teacă. Milva și-a dres ușor glasul. Ochii de culoare albastră, pe care picăturile de ploaie cădeau întruna, s-au deschis larg. Geralt s-a aplecat și a tăiat legătura care îi strângea mâna dreaptă a prizonierului.

— Uite, Jaskier, i-a spus el, apucându-l pe prizonier de încheietura mâinii eliberate și ridicându-i-o. Vezi cicatricea de pe mâna lui? Ciri i-a făcut-o. Pe insula Thanedd, acum o lună. E un nilfgaardian. Venise la Thanedd ca s-o răpească pe Ciri. Ea i-a făcut asta luptându-se ca să nu fie răpită.

— Pân' la urmă, n-a prea ajutat-o, a murmurat Milva. Oricum, ceva nu se leagă. Dacă ți-a răpit-o pe Ciri de pe insulă pentru Nilfgaard, prin ce minune a ajuns în coșciugu' asta? Și de ce a vrut havecaru' să-l dea pe mâna nilfgaardienilor? Scoate-i călușu', vrăjitorule! Poate-o să ne spună ceva?

— Nu vreau să-l aud deloc, a spus Geralt răspicat. Și-așa-mi vine să-i trag una când îl văd culcat acolo, uitându-se la noi. Abia mă abțin. Dacă va începe să vorbească, nu mă voi putea stăpâni. Încă nu ți-am spus tot despre el.

— Atunci, nu te mai abține! a ridicat din umeri Milva. Trage-i o mamă de bătaie, dacă-i un nemernic. Da' zorește-te, pentru că vremea trece. Am spus că nilfgaardienii nu sunt departe. O să-mi iau calu'.

Geralt s-a îndreptat lăsând mâna omului. Acesta și-a smuls imediat călușul de la gură și a scuipat. Dar n-a vorbit cu ei. Vrajitorul i-a aruncat cuțitul pe piept.

— Nu știi de ce te-au înghesuit în lada asta, nilfgaardianule, i-a spus el. Și nici nu mă privește. Îți las cuțitul, n-ai decât să te eliberezi singur. Așteaptă-i pe-ai tăi aici sau du-te în pădure, după cum dorești.

Prizonierul tăcea. Încovoiat și înțepenit în cutia de lemn, părea chiar mai amărât și mai inofensiv decât în Thanedd atunci când Geralt l-a văzut în genunchi, tremurând de frică într-o baltă de sânge. Și arăta mult mai tânăr. Vrajitorul nu i-a dat mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Te-am cruțat atunci pe insulă, a adăugat el. Te iert și astăzi. Dar

este ultima dată. Dacă mai dau de tine, te omor ca pe un câine. Să-ți intre bine în cap! Dacă-ți trece prin minte să-ți pui camarazii să ne urmărească, ia-ți și coșciugul cu tine! Căci o să ai nevoie de el. Să mergem, Jaskier!

— Hai! Fir-ar să fie! a strigat Milva, întorcându-se în galop dinspre apus. Dar nu pe-acolo! Prin pădure, fir-ar să fie, prin pădure!

— Ce s-a întâmplat?

— Vin puzderie dinspre Curea! Nilfgaardul! La ce naiba vă mai holbați? Pe cai, până nu ne prind!

Bătălia de la marginea satului se ducea de mult timp și nu dădea semne că se apropie de final. Infanteriștii care se apărau dincolo de zidurile de piatră, de palisadă și de căruțele răsturnate pe o parte respinseseră deja trei atacuri ale cavaleriei purtate deasupra barajelor. Lățimea acestora nu le permitea călăreților să-și ia avânt frontal, iar infanteria își putea concentra mai ușor apărarea. Drept urmare, valurile de călăreți se ciocneau de fiecare dată de baricade, dincolo de care bărbații, sperați, dar înverșunați, lansau neîncetat săgeți, topoare și sulite. Cavaleria slăbită se târa, gesticulând, în timp ce apărătorii se năpusteau repede într-un contraatac, lovind neobosit cu ghizarmele, bardele și alte arme de război contondente. Călăreții se retrăgeau spre iazuri, lăsând în urmă oameni și cai morți; infanteriștii se ascundeau în spatele baricadelor lor și bombardau inamicul cu insulte oribile. După un timp, cavaleria și-a adunat rândurile și a atacat din nou.

Și tot așa.

— Cine cu cine se luptă? a întrebat din nou Jaskier, cu gura plină de pesmetul pe care i-l dăduse Milva și pe care încerca să-l înmoaie.

Stăteau la marginea unei coaste, bine ascunși printre ienuperi. Puteau urmări bătălia fără teama de a fi văzuți. Mai exact, trebuiau s-o urmărească. Nu aveau de ales: în fața lor se derula bătălia, iar în spatele lor, pădurea ardea.

— Nu este greu de ghicit, a răspuns în cele din urmă Geralt, fără niciun chef, la întrebarea lui Jaskier. Cei călare sunt nilfgaardieni.

— Și cei pe jos?

— Ei nu sunt nilfgaardieni.

— Cei călare sunt din cavaleria simplă din Verden, a explicat Milva, până atunci posomorâtă și surprinzător de tăcută. Au tabla de șah brodată pe mundire. Iar cei din sat sunt mercenari din Brugge. După

steaguri.

Într-adevăr, înflăcărați de noua lor izbândă, infanteriștii arboraseră peste tranșee drapelul verde cu o cruce ancorată de culoare albă. Geralt se uitase cu atenție, însă mai devreme nu observase drapelul pe care apărătorii tocmai îl înălțaseră. Se vede treaba că erau buimaci la începutul bătăliei.

— Mai stăm mult aici? a întrebat Jaskier.

— Ești culmea! a murmurat Milva. Vorbești și tu ca să te afli-n treabă! Uită-te și tu în spate, în jur, ce te mănâncă-n fund?

Jaskier nu avea nevoie să se uite nici în spate și nici în jur. Întregul orizont era brăzdat de coloane de fum. Fumul era mai gros spre nord și spre vest, unde una dintre armate dăduse foc la pădure. Spre sud, unde se îndreptau când bătălia le-a curmat drumul, cerul era la fel de negru de la fum. Iar într-o oră, cât trecuse de când stăteau la marginea coastei, fumul se răspândise și în est.

— În tot cazu', a spus săgetătoarea după un moment, privindu-l pe Geralt, chiar sunt curioasă să știu și eu ce ai de gând să faci, viteazule. În spatele nostru avem Nilfgaardu' și pădurea în flăcări, iar în față vezi și tu ce se petrece. Prin urmare, ce planuri ai?

— Nu mi-am schimbat planurile. Aștept până la sfârșitul bătăliei și mă îndrept spre miazăzi. Spre Jaruga.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, s-a încruntat Milva. Doar vezi bine ce se petrece. Se vede cu ochiu' liber că nu-i o simplă răfuială între câțiva neisprăviți, ci un război în toată regula. Nilfgaardu'-i mână-n mână cu Verdenu'. Pesemne c-au trecut deja Jaruga, tot Brugge-u' și poate chiar Soddenu' sigur au căzut deja pradă flăcărilor...

— Trebuie să ajung la Jaruga.

— Minunat! Și apoi?

— Voi căuta o barcă, voi pluti cu curentul, voi încerca să ajung la gura de vărsare... Acolo, la naiba, trebuie să fie vreo ambarcațiune...

— Pentru Nilfgaard? a pufnit. Nu ți-ai schimbat planurile?

— Nu trebuie să mă însoțești.

— Bine, nu. Și slavă zeilor, pentru că nu-mi caut moartea. De temut, nu mă tem, da' tre' să-ți spun ceva: să fii ucis nu-i mare scofală.

— Știu, i-a răspuns el liniștit. Am practică. Nu m-aș fi aventurat în această direcție, dacă n-aș fi fost obligat s-o fac. Dar sunt, așa că mă duc acolo. Nimic nu mă va opri.

— Ha! l-a măsurat din priviri. Ce glas ai! De parc-ar răzui cineva cu

cuțitu' fundul unui ceaun vechi. Dacă te-ar auzi împăratu' Emhyr, s-ar căca pe el de frică: Apărați-mă! La mine, cohorta imperială! Vai, aoleu! Un vrăjitor vine la mine într-o barcă, ajunge la mine în curând, îmi va lua viața și coroana! Sunt pierdut!

— Încetează, Milva!

— Gata! E timpu' ca cineva să-ți spună adevăru' verde-n față. Să nu mă mișc de-aici, dacă am văzut om mai prost în viața mea! Chiar ai de gând să-ți smulgi copila din ghearele lu' Emhyr? Care a pus ochii pe ea ca s-o facă împărăteasă? Care s-a trudit atâta ca s-o aibă? Emhyr are niște gheare puternice, ceea ce-a apucat nu mai dă-napoi. Nici regii nu s-au încumetat să-l înfrunte și îndrăznești tu?

Nu i-a răspuns.

— Ești gata să pornești spre Nilfgaard, a repetat Milva, scuturând din cap cu resemnare, să te lupți cu împăratu', să-i iei logodnica. Te-ai gândit vreo clipă la ce s-ar putea întâmpla? Când o să ajungi acolo, când o să dai de Ciri în sălile palatului, toată îmbrăcată în aur și în mătase, ce-o să-i spui? Vino, draga mea, urmează-mă, dă-l naibii de tron imperial, c-o să trăim într-o colibă amândoi și-o să mâncăm scoarță de copac în așteptarea recoltei? Uită-te și tu la tine, în ce hal ești, numa' zdrențe! Până și ciubotele și pelerina le-ai primit de pomană de la driade și înainte au aparținut vreunui elf care și-a dat duhu' în Brokilon de la rănile grele. Știi ce-o să se întâmple când o să dai nas în nas cu domnița ta? O să te scuipe-n față, o să-ți rădă-n nas, o să le poruncească slugilor din palat să te scoată și să te arunce la câini!

Milva vorbea din ce în ce mai tare și, în cele din urmă, aproape că ajunsese să țipe. Nu numai de mânie, ci și ca să acopere ecourile bătăliei, care se înteteau. De jos veneau țipete slobozite din zeci, poate chiar sute de gâtlejuri. Un nou atac fusese lansat asupra infanteriștilor din Brugge. Dar, de data asta, din două direcții în același timp. Îmbrăcați în mundire albastre, cu eșichierul în piept, cei din Verden galopau pe dig, în timp ce din spatele iazului un escadron mare de călăreți cu pelerine negre a năvălit asupra apărătorilor flancului.

— Nilfgaardu'! a strigat Milva sec.

Acum infanteria din Brugge n-a mai avut nici cea mai mică șansă. Călăreții și-au croit drum prin barcadă și, cât ai clipi i-au secerat pe apărători cu spadele lor. Steagul cu crucea ancorată s-a înclinat. Unii infanteriști și-au aruncat armele și s-au predat, alții au încercat să se salveze fugind în direcția pădurii. Însă un al treilea escadron a ieșit din

pădure și s-a năpustit pe ei, o hoardă de cavalerie ușoară, în uniforme pestrițe.

— Scoia'tael, a spus Milva, ridicându-se în picioare. Acum pricepi ce se întâmplă, vrăjitorule? Te-ai prins și tu în ultimul' ceas? Nilfgaardu', Verdenul' și Veverițele-s mână-n mână. E război. Ca în Aedirn acum o lună.

— E un raid, a replicat Geralt, întorcând capul. O expediție rapidă. Doar călare, fără infanterie...

— Infanteria a cucerit deja forturile și fortărețele. De unde crezi că vine fumul' ăla? De la vreo afumătoare?

Din vale, dinspre sat răsunau răcnetele sălbatice și sfâșietoare ale fugarilor vânași și masacrați de Veverițe. Prin acoperișurile colibelor izbucneau vâlvătași și fum. Vântul puternic uscaser paiele udate de ploaia de dimineață și focul se răspândea cu repeziciune.

— Oh, vai de capul' lor, a murmurat Milva, cu fumul' li se duce și fânul'. Când te gândești că abia au avut timp să se pună pe picioare după cel'lalt război! Doi ani au trudit cu sudoarea frunții și în câteva minute totul s-a prefăcut în scrum. Ar trebui să învețe lecția!

— Ce lecție? a întrebat-o aspru Geralt.

Nu i-a răspuns. Fumul satului în flăcări a tot urcat, a ajuns pe coastă, i-a orbit, i-a făcut să lăcrimeze. Dinspre incendiu veneau strigăte. Jaskier s-a albit brusc la față.

I-au adunat pe prizonieri și apoi i-au înconjurat. La ordinul cavalerului, care purta un coif cu pene negre, călăreții au început să-i căsăpească cu sulile pe prizonierii dezarmați. Cei care cădeau erau călcați în picioare de cai. Cercul se strângea. Urletele care ajungeau până la coastă nu mai aveau nimic uman.

— Și trebuie să mergem spre miazăzi? a întrebat poetul, privindu-l demonstrativ. Prin foc? Până acolo, în locurile de unde vin măcelarii?

— Am impresia, a replicat Geralt, că nu prea avem de ales.

— Ba da, l-a contrazis Milva. Vă pot conduce prin pădure până la Obcinele Buhii și apoi o luăm înapoi spre Ceann Treise. În Brokilon.

— Prin pădurile în flăcări? Și să riscăm să ne ciocnim din nou de trupele de care tocmai am scăpat?

— Este mai sigur decât drumul' spre miazăzi. Până la Ceann Treise sunt cel mult paispe mile și cunosc potecile ca pe propriile mele buzunare.

Vrăjitorul privea în jos, la satul care pierdea în flăcări.

Nilfgaardienii îi lichidaseră deja pe prizonieri, cavaleria se adunase într-o coloană de marș. Hoarda pestriță de Scoia'tael se îndrepta spre drumul către est.

— Eu nu mă întorc, a spus Geralt aspru. Dar condu-l pe Jaskier până în Brokilon.

— Nu! a protestat poetul, deși nu-și revenise la culoarea normală. Merg cu tine.

Milva și-a fluturat mâna, și-a ridicat arcul și tolba cu săgeți, a făcut un pas spre cal și apoi s-a întors brusc.

— Duceți-vă naibii! a mârâit. Prea multă vreme și prea des i-am ferit pe elfi de la pieire. Nu mai vreau să văd pe nimeni murind. Vă duc până la Jaruga, tâmpișilor bezmetici. Dar nu pe drumu' către miazănoapte, ci pe cel de la răsărit.

— Și pe-acolo pădurile sunt în flăcări.

— Vă duc prin flăcări. Sunt obișnuită.

— Nu trebuie să faci asta, Milva.

— Sigur, nu tre'. Hai, pe cai! Mișcați-vă odată!

N-au ajuns prea departe. Caii înaintau cu greu prin desișuri și poteci năpădite de vegetație, dar nu se încumetau să folosească drumurile, de peste tot răsunau copite de cai și zăngănit de arme, care trădau o armată în marș. Amurgul i-a surprins printre ravene pline de tufișuri, s-au oprit să înnopteze. Nu ploua, cerul era luminos din cauza vâlvătailor.

Au găsit un loc oarecum uscat, s-au instalat, s-au înfășurat în valtrapuri și cuverturi. Milva explora împrejurimile. De îndată ce a plecat, Jaskier și-a dat frâu liber curiozității pe care i-o trezise săgetătoarea brokiloneză, după ce se abținuse multă vreme.

— O fată ca o căprioară, a murmurat el. Ai noroc cu asemenea cunoștințe, să știi, Geralt. Înaltă și subțire, merge de parcă ar dansa. Șoldurile sunt nițel cam înguste pentru gustul meu și e cam lată în umeri, dar, ca femeie, e o femeie... Cât despre cele două merișoare din față, ho, ho... Abia mai stă cămașa să nu-i plesnească...

— Ține-ți gura, Jaskier!

— Pe drum, a continuat poetul, mi-a fost dat s-o ating din întâmplare. Coapsele, îți spun, ca marmura. Oho, nu te-ai plictisit o lună întreagă, cât ai petrecut în Brokilon...

Milva, care tocmai se întorcea de la patrulare în acel moment, i-a auzit șoapta teatrală și i-a observat privirea.

— Mă bârfești, poetule? De ce te uiți așa la mine, doar când mă întorc? Mi s-a găinățat vreo pasăre pe spate?

— Nu putem să nu fim uluiți de măiestria ta de a mânui arcul, i-a zâmbit Jaskier cu toată gura. În întrecerile de tir cu arcul ai găsi prea puțini concurenți.

— Palavre, palavre...

— Am citit, s-a holbat Jaskier cu subînțeleas către Geralt, că cei mai buni arcași sunt Zerrikanele, din clanurile din stepă. Se pare că unele și-au retezat sânul drept ca să nu le jeneze când întind arcurile. Bustul, spun ele, le-ar sta în calea corzii.

— Numai un poet putea să inventeze asta! a scuiapat Milva. Șade el așa și înșiră verzi și uscate pe hârtie, înmuindu-și tocul în olița de noapte, și oamenii care nu-s zdraveni la cap chiar îl cred. Păi, cum adică, trag cu sânii sau ce? Tre' să stai într-o parte, prinzi coarda cu botu' și tragi, uite-așa! Nimic nu jenează coarda. Ce tâmpenie, să-ți tai țâțele, numai un cap bolnav, care se gândește doar la țâțe, poate născoci așa ceva.

— Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte atât de pline de recunoștință pentru poeți și poezie. Și pentru învățăturile tale despre tehnica arcului. Bună armă, arcul ăsta! Știți ce? Cred că tocmai în această direcție se va dezvolta arta războiului. În războaiele viitoare, se vor lupta de la distanță. Se vor inventa arme cu bătaie atât de lungă, încât inamicii se pot ucide unul pe altul fără să se vadă unul pe celălalt.

— Tâmpenii! a apreciat Milva într-un singur cuvânt. Arcu' e un lucru bun, dar războiu' e, într-adevăr, doar vrăjmaș împotriva vrăjmașului, la o lungime de spadă, cel mai puternic îl biruie pe cel mai slab. Întotdeauna a fost așa și așa va rămâne. Și, dacă n-o să mai fie așa, războaiele o să se sfârșească. Până una-alta, ai văzut cum se luptă în război. În satu' ăla, chiar lângă drum. Eh... Ce să mai pălăvrăgim în zadar? Mă duc să-mi arunc ochii. Caii nechează de parcă le-ar da lupu' târcoale...

— Ca o căprioară... – Jaskier o sorbea din ochi. – Hmm... Revenind totuși la satul pomenit de lângă dig și la ce ne-a spus ea când eram... Nu crezi că avea puțin dreptate?

— Cu privire la ce?

— Cu privire la... Ciri, a înghițit în sec poetul. Don'șoara noastră drăguță, artistă la mânuirea arcului, nu pare să înțeleagă prea bine relația dintre tine și Ciri, din câte se vede, crede că ai de gând să te bați cu împăratul nilfgaardian pentru mâna ei. Că acesta este de fapt motivul

pentru expediția ta în Nilfgaard.

— Așadar aici n-ar avea deloc dreptate. Atunci unde ar avea?

— Așteaptă, nu te supăra! Privește adevărul în față. Ții la Ciri și te consideri protectorul ei. Dar ea nu este o fată obișnuită. Are sânge albastru, e fată de rege, Geralt. Ce să mai lungim vorba, îi este destinat tronul. Palatul. Coroana. Nu știu dacă e chiar cea nilfgaardiană. Nu știu dacă Emhyr e cel mai bun soț pentru ea...

— Asta-i. Vezi? Nu știi.

— Dar tu știi?

Vrăjitorul s-a înfășurat în valtrap.

— Tu ai în cap, este clar, concluzia ta, i-a spus el. Dar nu te obosi, știu care e această concluzie. N-are niciun rost să o salvăm pe Ciri de la soarta care i-a fost scrisă de la naștere. Odată salvată, Ciri poate avea chef să le poruncească slugilor să ne arunce pe scări. Hai s-o lăsăm în pace, nu vrei?

Jaskier a dat să deschidă gura, dar Geralt nu l-a lăsat să vorbească.

— Fata, a spus el, vocea schimbându-i-se din ce în ce mai mult, n-a fost luată de vreun balaur sau de vreun magician rău ori de piraiți pentru răscumpărare. Nu e închisă în vreun turn, în vreo temniță sau în vreo cușcă, nu o torturează și nici nu o lasă să moară de foame. Dimpotrivă. Ea doarme în damascuri, mănâncă din argintărie, poartă catifea și coroană, este împodobită cu giuvaieruri, este venerată. La drept vorbind, e fericită. Și un oarecare vrăjitor de rea-credință, pe care cândva soarta i l-a scos în cale, se înverșunează să-i distrugă această fericire, s-o ruineze, s-o calce în picioare cu ciubotele ponosite, moștenite de la un elf. Nu-i așa?

— Nu asta am vrut să spun, i-a replicat Jaskier.

— Nu cu tine a vorbit, s-a ivit brusc din întuneric Milva și, după o scurtă ezitare, s-a așezat lângă vrăjitor. Ci cu mine. Cuvintele mele l-au scos din sărite în asemenea hal. Am vorbit la mânie, nu m-am gândit... Iartă-mă, Geralt! Știu cum e când vine cineva și-ți zgândărește rănilor cu unghiile... Vino, nu te supăra! Nu mai fac. Mă ierți? Sau ar trebui să te sărut ca să mă poți ierta?

Fără să mai aștepte vreun răspuns sau vreo permisiune, l-a îmbrățișat de după gât și l-a sărutat pe obraz. A strâns-o în brațe cu forță.

— Hai mai aproape! și-a dres glasul Geralt. Și tu, Jaskier. Împreună... ne va fi mai cald.

Au rămas tăcuți mult timp. Pe cer treceau nori, ascunzând stelele strălucitoare.

— Vreau să vă mărturisesc ceva, a zis în cele din urmă Geralt. Dar jurați că n-o să râdeți de mine!

— Vorbește!

— Am avut niște vise ciudate... În Brokilon... La început am crezut că delirez. Că ceva nu era în regulă cu capul meu. Știți, am primit multe lovituri când eram pe Thanedd. Dar de câteva zile am același vis. Exact același.

Jaskier și Milva tăceau.

— Ciri, a vorbit vrăjitorul după un moment, nu doarme într-un palat, sub un baldachin de brocart. Trece călare printr-un sat colbăit... Sătenii o arată cu degetul. O strigă pe un nume pe care eu nu-l cunosc. Căinii o latră. Nu este singură. E cu unii. Printre ei, o fată cu părul scurt, care o ține de mână... Ciri îi zâmbește. Nu-mi prea place zâmbetul acela. Nu-mi place nici machiajul strident... Și nu-mi place deloc că moartea se află pe urmele ei.

— Și oare unde-i copila, atunci? și-a înmuiat glasul Milva, pitulându-se la pieptul lui Geralt ca o pisică. Nu-i în Nilfgaard?

— Nu știu, i-a răspuns el cu voce tare. Dar am avut același vis de mai multe ori. Problema este că eu nu cred în vise.

— Prost mai ești! Eu cred.

— Nu *știu*, a repetat el. Dar *simt* că se întâmplă ceva. În fața ei e focul, iar în spatele ei, moartea. Trebuie să mă grăbesc.

În zori a început să plouă. Dar nu ca în ziua dinainte, când aversele puternice însoțiseră furtuna. De data asta, din cerul întunecat, acoperit de o perdea de plumb, venea neîncetat o burniță obișnuită, fină.

Se îndreptau spre est. Milva mergea în față. Când Geralt i-a atras atenția că Jaruga e mai la sud, ea s-a burzului, amintindu-i că ea e călăuza și știe ce făcea. Vrăjitorul n-a mai intervenit. La urma urmei, important era că mergeau. Încotro, nu mai avea importanță.

Mergeau în tăcere, uzi, înfrigurați, încovoiați în șeile lor. O țineau înainte pe poteci forestiere, o scurtau peste câmpuri. Se cufundau în tufișuri când auzeau ropotul copitelor cavaleriei care mergea pe drum. Făceau ochuri largi ca să evite urletele și tumultul războiului. Treceau pe lângă satele devorate de foc, pe lângă dărâmturile fumegânde și înroșite; în drum vedeau târgurile și cătunele din care rămăseseră doar

pătrate negre de pământ ars și duhoarea de cenușă înmuiată de ploaie. Speriau norii de corbi ce le dădeau târcoale cadavrelor. Depășeau grupuri și șiruri de săteni bezmetici, care fugeau de război și de flăcări, îndoșiți sub greutatea boccelor și reacționând la întrebări printr-un gest fără cuvinte, de frică și neîncredere, din ochii teorizați, goliți de nenorocire.

Se îndreptau călare spre est, prin foc și fum, prin burniță și pâclă, în timp ce li se desfășura dinaintea ochilor goblenul războiului. Tablouri.

Un tablou era cu o spânzurătoare, imensă și neagră, între ruinele unui sat ars. În ștreang atârna un cadavru dezbrăcat, cu capul în jos. Sângele i se scursesese din burtă și din perineul sfărâmat pe piept și pe față, i se coagulase în păr și i se mai scurgeau picături. Pe spatele cadavrului se vedea runa Ard. Scrijelită cu cuțitul.

— *An'givare*, a spus Milva, dându-și la o parte părul ud de pe gât. Veverițele au fost.

— Ce înseamnă *an'givare*?

— Pârător.

Într-un alt tablou era un cal sur, înșeuat, acoperit cu un valtrap negru. Se bălângănea la pas de-a lungul câmpului de luptă, tropăia poticnindu-se de grămezi de leșuri și capete de sulițe înfipite în pământ, necheza încet și sfâșietor, își târa după el măruntaiele ieșite din burta deschisă. Nu i-au putut curma suferința – maruderii mișunau prin zonă, jefuind cadavrele.

Alt tablou. O tânără răstignită, culcată la pământ în apropierea unei ferme arse, goală și plină de sânge, cu ochii sticloși fixați spre cer.

— Se spune că războiu'-i o treabă de bărbați, a murmurat Milva. Da' cum să aibă ei milă de o femeie? Tre' să se distreze și ei nițel. Eroii... golani scârboși...

— Ai dreptate. Dar n-ai cum să schimbi nimic.

— Cum să nu! Am schimbat deja! Fugind de-acasă. N-am vrut să mătur coliba și să spăl dușumeaua. Și nici atât să-i aștept să vină, să dea foc la colibă, să mă trântască pe podea și...

Nu și-a terminat vorba, și-a îndemnat calul.

Mai târziu, tabloul cu groapa cu smoală. Acolo, Jaskier a vărsat tot ce mâncase în acea zi: pesmetul și o jumătate de sardină afumată.

În groapa cu smoală nilfgaardienii sau poate și Scoia'tael și-au reglat conturile cu un anumit număr de prizonieri. Cu câți, imposibil de spus, chiar și cu aproximație, pentru că torționarii se serviseră nu numai de

săgeți, spade și sulițe, ci și de uneltele pădurarului, găsite la fața locului: drijbe, fierăstraie și gatere.

Mai erau și alte tablouri, însă Geralt, Jaskier și Milva nu și le mai aminteau. Le-au izgonit din memorie.

S-au imunizat.

În următoarele două zile n-au parcurs nici măcar douăzeci de mile. Ploua încă. Însetat după seceta din vară, acum pământul mustea de apă, drumurile forestiere se transformaseră în patinoare mocirloase. Din cauza negurii nu se putea desluși fumul de la foc, dar duhoarea grețoasă de ars și de fum sugera că soldații erau prin apropiere și continuau să aprindă tot ce puteau hrăni flăcările.

N-au întâlnit niciun fugar. Hălăduiau singuri prin pădure. Cel puțin, așa credeau.

Geralt a auzit primul fornăitul calului care mergea în spatele lor. Cu fața împietrită, a întors-o pe Babușcă. Jaskier a dat să deschidă gura, dar, cu un gest, Milva i-a ordonat să tacă și și-a scos arcul din desaga de la sa.

Cel care îi urmărea a ieșit din tufișuri. Văzând că e așteptat, și-a strunit calul, un roib.

Toți rămăseseră încremeniți, cufundați într-o tăcere întreruptă doar de sunetul ploii.

— Doar ți-am interzis să te ții după noi, i-a spus în cele din urmă vrăjitorul.

Nilfgaardianul, pe care Jaskier îl văzuse ultima oară în sicriu cu câteva zile în urmă, se uita în jos. Poetul abia l-a recunoscut, purta o jachetă, un caftan din piele și o mantie, fără îndoială, luată de la unul dintre defuncții aflați lângă cotiga havecarului. Își amintea totuși chipul lui tânăr, pe care l-a recunoscut, în pofida bărbii care îi crescuse în timpul scurs de la aventura lor lângă fag.

— Ți-am interzis, a repetat vrăjitorul.

— Mi-ai interzis, a recunoscut în cele din urmă tânărul, care vorbea fără accent nilfgaardian. Dar trebuie.

Geralt a sărit de pe cal, i-a întins frâiele poetului. Iar el și-a tras spada.

— Descalecă! i-a spus calm. Din câte văd, ți-ai făcut rost de o bucată de fier. E bine. Nu puteam să te împung când erai neînarmat. Acum e altceva. Descalecă!

— N-o să mă lupt cu tine. Nu vreau.

— Păi, cred și eu. Ca toți compatrioții tăi, preferi un alt tip de luptă.

Ca la groapa cu smoală, pe lângă care ai trecut, bineînțeles, dacă te-ai ținut după noi. Descalecă, ți-am spus.

— Numele meu este Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

— Nu ți-am cerut să te prezinți. Ți-am poruncit să descaleci.

— Nu descalec. Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Milva, s-a întors vrăjitorul spre săgetătoare, fă-mi o favoare.

Ucide-i roibul!

— Nu! a ridicat nilfgaardianul mâna înainte ca ea să-și fixeze săgeata pe coardă. Nu, vă rog! Descalec.

— Mai bine. Și acum scoate-ți spada, băiețel.

Băiatul și-a încrucișat mâinile pe piept.

— Omoară-mă dacă vrei! Sau, dacă preferi, spune-i elfei să mă țintească cu arcul. Nu mă lupt cu tine. Sunt Cahir Mawr Dyffryn... fiul lui Ceallach. Vreau... Vreau să vin cu voi.

— Cred că n-am auzit bine. Repetă!

— Vreau să vin cu voi. Te duci în căutarea fetei. Vreau să te ajut. Trebuie să te ajut.

— E nebun, s-a întors Geralt spre Milva și Jaskier. Și-a pierdut mințile. Avem de-a face cu un nebun.

— N-ar face notă discordantă în compania noastră, a murmurat Milva. Dimpotrivă.

— Mai gândește-te la propunerea lui, Geralt, a intervenit Jaskier. La urma urmei, e un domn nilfgaardian. Poate cu ajutorul lui putem să ne strecurăm mai ușor...

— Ține-ți limba-n spatele dinților! l-a întrerupt aspru vrăjitorul. Hai, scoate-ți spada, nilfgaardianule!

— Nu mă lupt. Și nu sunt nilfgaardian. Sunt de la Vicovaro și mă cheamă...

— Nu-mi pasă cum te cheamă. Ia-ți arma!

— Nu.

— Vrăjitorule! s-a aplecat Milva în șa și a scuipat în pământ. Timpu' trece și suntem uzi learcă. Nilfgaardianu' nu dorește să se pună cu tine și, chiar dacă ți-ai luat moaca aia dură, eu aș fi surprinsă dacă l-ai împunge cu spada ta... Păi, ce facem, stăm aici și așteptăm să ne vină sfârșitu'? Îi înfig o săgeată în burtă roibului și ne vedem de drum. Pe jos n-are cum să ne-ajungă.

Cahir, fiul lui Ceallach, s-a apropiat de roib, a sărit în șa și a pornit în galop, biciuind calul și urlând să alerge mai repede. Vrăjitorul s-a uitat

la el o clipă, apoi a încălecat pe Babușcă. În tăcere. Și fără să privească înapoi.

— Îmbătrânesc, a murmurat în cele din urmă, când Babușcă a ajuns în dreptul iepei Milvei. Încep să am scrupule.

— Da, se întâmplă cu bătrânii, l-a privit săgetătoarea cu compasiune. Un decoct cu miere ți-ar prinde bine. Până una-alta, pune-ți o pernă pe șa.

— Scrupulele, a explicat serios Jaskier, nu sunt același lucru cu hemoroizii, Milva. Confunzi termenii.

— Da' cine să-ți mai înțeleagă pălăvrăgeala savantă! Pălăvrăgești întruna, altceva nu știi! Hai, la drum!

— Milva, a întrebat-o vrăjitorul după o clipă, ferindu-se de ploaia care îl plesnea peste față în timp ce galopa, chiar i-ai fi ucis calul de sub el?

— Nu, a recunoscut cu reticență. Calul n-are nicio vină. Și nici nilfgaardianul ăla... De ce naiba se ține după noi? De ce a spus că tre'?

— Naiba să mă ia dacă știu!

Ploua în continuare când pădurea s-a terminat brusc și au dat de un drum ce se strecura prin munți, de la sud la nord. Sau invers, în funcție de unghiul din care te uita.

Nu erau surprinși de ce descopereau. Erau deja familiarizați cu spectacolul. Căruțe răsturnate și dezmembrate, leșuri de cai, desagi împrăștiați, săgeți, arcuri. Și forme învălmășite și înțepenite în poziții ciudate, care până recent fuseseră ființe umane.

S-au apropiat fără teamă, căci, din ce se vedea, era evident că masacrul nu avusese loc în aceeași zi, ci cu o zi înainte, poate chiar cu două zile mai devreme. Se deprinseseră deja să recunoască aceste lucruri sau poate că le simțeau, călăuziți de un instinct atavic, pe care imaginile din zilele trecute li-l trezise și li-l ascuțise. Se deprinseseră, de asemenea, să exploreze câmpurile de luptă, căci uneori – rar – mai găseau printre lucrurile împrăștiate câte ceva de-ale gurii sau vreun sac de furaje pentru cai.

S-au oprit lângă ultimul car din coloana zdrobită, împins într-un șanț, răsturnat pe butucul unei roți sparte. O femeie grasă, cu gâtul răsucit nefiresc, se afla sub car. Gulerul hainei îi era brăzdat de serpentine de sânge coagulat, dizolvat de ploaie. Sângele îi cursese din lobul urechii, care fusese rupt când i se smulsese cerceleul.

Pe coviltirul carului era inscripția *Vera Loewenhaupt și Fiii*, dar nici urmă de fiii în cauză prin apropiere.

— Nu erau țărani, a murmurat Milva cu jumătate de gură, ci negustori. Au venit dinspre miazăzi, de la Dillingen la Brugge, și au fost atacați aici. Nu-i a bună, vrăjitorule. Mă gândeam că de-aici putem s-o luăm spre miazăzi, dar acum nu prea mai știu ce să facem, pe unde s-o luăm... Dillingen și Brugge au căzut în mâinile nilfgaardienilor, fără îndoială. N-avem cum s-ajungem pe aici la Jaruga. Tre' s-o luăm spre răsărit, prin Turlough. Acolo sunt codri și pustiuri, armata nu ajunge.

— Nu mai merg spre răsărit, a protestat Geralt. Trebuie să ajung la Jaruga.

— O s-ajungi, i-a răspuns ea incredibil de senină. Da' pe un drum mai sigur. Dacă te îndrepti spre miazăzi de aici, te arunci direct în gura nilfgaardienilor. Nu câștigi nimic.

— Câștig timp, a mormăit el. Mergând spre răsărit, îl irosesc. Ți-am spus că nu-mi permit...

— Liniște! a spus dintr-odată Jaskier, întorcându-și calul. Tăceți puțin!

— Ce se petrece?

— Am auzit... cântând.

Vrăjitorul a dat din cap.

— Ai halucinații, poetule! a chicotit Milva.

— Tăceți! Liniște! Vă spun eu, cineva cântă! N-auziți?

Geralt și-a dat jos capișonul, Milva și-a făcut urechea pâlnie, iar în cele din urmă s-a uitat la vrăjitor și a dat din cap tăcută.

Urechea muzicală nu-l înșelase pe poet. Deși părea imposibil, era adevărat. Ei se aflau în mijlocul unei păduri, în ploaie, pe un drum presărat cu stârvuri, și dintr-odată cântecul le-a ajuns la urechi. Cineva venea dinspre miazăzi, cântând vesel și plin de viață.

Milva a tras frâiele calului, gata să fugă, dar vrăjitorul a oprit-o cu un gest. Era curios. Deoarece cântecul pe care îl ascultau nu era un cor amenințător, cadențat, pe mai multe voci în marș, de infanterie și niciun cântec de cavalerie care defilează cu fruntea sus. Cântecul din ce în ce mai apropiat nu provoca teamă. Dimpotrivă.

Ploaia șușotea prin frunziș. Începeau să se distingă versurile cântecului. Un cântec vesel, care în acel peisaj devastat de război și de moarte părea ceva străin, nefiresc și complet nelalocul lui.

*Sus, la munte, joacă lupu' și hăulește
Sare, colții și-arată și coada-și învârtește.
De ce șade jivina așa de bucuroasă?
Deocamdată lupu' n-are nevastă acasă.
Um-ta. Um-ta, uhu-ha!*

Lui Jaskier i-a înflorit un zâmbet larg, și-a scos de sub pelerina udă lăută și, neluând în seamă țintuirea vrăjitorului și a Milvei, a acordat-o și a început să acompanieze cu voce puternică.

*Abia se târăște lupul pe izlaz.
Are coada pleoștită și lacrimi pe-obraz.
Oare de ce e el atât de trist și supărat?
Dacă nu ieri, azi sigur s-a înșurat!*

— Hu-hu-ha!!! i-au ținut hangul mai multe glasuri din apropiere.

Un râs răgușit a răsunat, cineva a fluierat, apoi după curba drumului a apărut o trupă ciudată și pitorească, mergând în șir indian, în cadență, stropind cu noroi în ritmul cizmelor grele.

— Piticani, a avertizat Milva încet. Da' nu-s Scoia'tael. N-au barba împletită.

Cei care se apropiau erau șase la număr. Erau îmbrăcați în ținutele obișnuite pe care le purtau piticanii pe vreme ploioasă, haine scurte, cu capișon, colorate în nenumărate nuanțe lucioase de gri și bronz. Astfel de veșminte, la fel de bine cunoscute de Geralt, erau absolut impermeabile, proprietate dobândită pe drumuri grație impregnării de-a lungul anilor cu catran, praf și resturi de grăsime din alimente. Această îmbrăcăminte practică trecea de la părinți la întâiul născut, astfel încât numai piticanii maturi o purtau. Piticanii ajungeau la maturitate când le creștea barba până la brâu, lucru care se întâmpla cel mai des când aveau vreo cincizeci și cinci de ani.

Niciunul dintre cei care s-au apropiat nu părea foarte tânăr. Dar nici prea bătrân.

— Călăuzesc oameni, a murmurat Milva, arătând din cap spre un pâlcare ieșea din pădure pe urmele celor șase piticani. Fugari, fără îndoială, pentru că sunt încărcăți cu desagi.

— Și ei sunt foarte încărcăți, a spus Jaskier.

Într-adevăr, fiecare pitican căra câte un bagaj sub care mai mulți

oameni și chiar mai mulți cai ar fi cedat într-un timp foarte scurt. În afară de desagii și papornițele obișnuite, Geralt vedea cufere ferecate, o puzderie de ceaune de aramă și ceva ce părea o mică toaletă. Unul căra în spate o roată de căruță.

Cel care era în frunte nu avea bagaje. La brâu avea o toporișcă, iar pe spate, o spadă lungă, într-o teacă învelită cu blană de pisică vărgată și pe umăr un papagal verde, murat și cu penele zburlite. El era piticanul care i-a salutat.

— Ziua bună! a strigat, oprindu-se în mijlocul drumului și punându-și mâinile în șold. Vremurile sunt de așa natură, că mai bine dai nas în nas în pădure cu lupul decât cu omul, iar, dacă n-ai încotro și dai peste unul, mai bine să-l întâmpini cu o săgeată în arc decât cu vorbe bune! Dar cine ne întâmpină cu cântece, care se prezintă cu muzică, atunci e omul nostru! Sau femeia noastră, cu iertarea bunei jupânese! Ziua bună! Pe mine mă cheamă Zoltan Chivay.

— Pe mine mă cheamă Geralt, s-a prezentat vrăjitorul după o ezitare. Cel care a cântat se numește Jaskier. Și ea e Milva.

— Uuuulvaaa! a cântat papagalul.

— Ciocu' mic! i-a strigat Zoltan Chivay păsării. Iertare! Zburătoarea asta de peste mări este foarte deșteaptă, dar nepoliticoasă. Zece taleri am plătit pentru așa o raritate. Îl cheamă Feldmareșalul Duda. Și iată restul trupei mele: Munro Bruys, Yazon Varda, Caleb Stratton, Figgis Merluzzo și Percival Schuttenbach.

Percival Schuttenbach nu era pitican. De sub capișonul lui jilav, în loc de o barbă împletită, ieșea un nas lung și ascuțit, care nu lăsa nicio umbră de îndoială asupra apartenenței proprietarului său la vechea și nobila rasă a gnomilor. Iar aceștia – Zoltan Chivay a arătat către droaia oprită în apropiere – sunt fugari din Kern. După cum puteți vedea, numai femei cu copii. Au fost mai mulți, dar Nilfgaardul i-a atacat acum trei zile și i-a căsăpît. Am dat peste ei în pădure și acum mergem împreună.

— Cu multă îndrăzneală mergeți, a remarcat vrăjitorul. Și pe drumul regal, și cântând.

— Nu mi se pare, și-a mângâiat barba piticanul, că marșul cu bocete ar fi o soluție mai bună. De la Dillingen am venit prin pădure, tiptil-tiptil, iar când a trecut armata, am ieșit la drum să economisim timp.

S-a întrerupt și s-a uitat la câmpul de luptă.

— O să vă obișnuiți cu așa ceva, a arătat spre cadavre. De la Dillingen,

de la Jaruga, drumurile sunt presărate cu moarte... Erați cu ei?

— Nu. Negustori. Nilfgaardienii i-au ucis.

— N-a fost mâna Nilfgaardului, a întors capul piticanul, privind impasibil cadavrele. Scoia'tael. Soldații obișnuiți nu se obosesc să scoată săgețile din morți. Și o săgeată bună costă o jumătate de coroană.

— Le are, a murmurat Milva.

— Încotro vă duceți?

— Spre miazăzi, a răspuns Geralt fără să stea pe gânduri.

— Nu vă sfătuiesc. Zoltan Chivay și-a întors din nou capul.

— Același iad, flăcări și măcel. Dillingenul e cucerit și el sigur, călăreții negri se îmbulzesc tot mai mult să traverseze Jaruga, din clipă în clipă o să ocupe toată valea de pe malul drept. Cum vedeți, ei sunt deja înaintea noastră, la miazănoapte, se îndreaptă spre Brugge. Prin urmare, singura cale de scăpare rămâne răsăritul.

Milva i-a aruncat o privire grăitoare vrăjitorului, care s-a abținut să facă vreun comentariu.

— Exact spre răsărit mergem și noi, a continuat Zoltan Chivay. Singura posibilitate e să ne ascundem în spatele frontului, iar de la răsărit, de la râul Ina, armata temeriană o să plece în cele din urmă. Așadar, vrem s-o luăm pe potecile din pădure până la vârful Turlough, apoi de-a lungul Drumului Vechi, spre Sodden, până la râul Chotla, care se varsă în Ina. Dacă doriți, putem merge împreună. Dacă nu vă deranjează că mergem prea încet. Voi aveți cai, iar pe noi ne întârzie și fugarii.

— Ciudat, totuși, l-a țintuit Milva cu privirea, că nu vă deranjează pe voi. Un pitican, chiar și cu bagaje grele, poate parcurge pe jos și până la treizeci de kilometri pe zi, aproape la fel ca un bărbat călare. Știu Calea Veche. Fără fugari, ați ajunge la Chotla în trei zile, chiar mai puțin.

— Sunt femei cu copii, a vorbit Zoltan Chivay și și-a mângâiat barba și burta. Doar n-o să-i lăsăm la voia întâmplării prin pădure. Ne-ați sfătui altfel?

— Nu, i-a spus vrăjitorul. Nu v-am sfătuit.

— Sunt mulțumit să aud așa ceva. Înseamnă că nu m-am înșelat la prima impresie. Așa că mergem împreună?

Geralt s-a uitat la Milva, săgetătoarea a clătinat din cap.

— Bine, a interpretat clătinatul Zoltan Chivay. Așadar, la drum, până nu dă de noi vreo patrulă! Dar, înainte de toate... Yazon, Munro, aruncați un ochi la căruțe! Dacă mai găsiți ceva folositor, hocus-pocus. Figgis, să

vedem dacă roata noastră se potrivește la carul ăsta, ar fi mană cerească.

— Se potrivește! a exclamat după o clipă cel care cărase roata. Mănușă! Parc-ar fi de la ea.

— Vezi, căpătână de catâr! Ieri, când te-am rugat să iei roata, te-ai codit! Montează-o! Ajută-l, Caleb!

Într-un timp record, carul răposatei Vera Loewenhaupt, echipat cu o roată nouă, curățat de toate elementele inutile, a fost scos din șanț și pus pe drum. Într-o clipită toate bagajele erau îngrămădite în el. După un moment de reflecție, Zoltan Chivay a ordonat și instalarea copiilor. Ordinul a fost îndeplinit fără prea mult chef; Geralt a băgat de seamă că fugarele îi priveau cu asprime pe piticani și a încercat să se țină la distanță.

Cu dezgust nedisimulat, Jaskier a observat că doi piticani probau hainele pe care tocmai le luaseră de la cadavre. Ceilalți mișunau printre căruțe, dar evident că nu mai era nimic bun de luat. Zoltan Chivay a șuierat printre degete, dând semnalul că era timpul ca jaful să înceteze, după care i-a măsurat cu un ochi profesionist calul Milvei, pe Babușcă, și pe Pegaz.

— Caii voștri, a spus el, strâmbând din nas disprețuitor, sunt praf. Figgis, Caleb, la cârmă! Noi vă urmăm. Înainte!

Geralt ar fi pus rămășag pe orice că, dacă noul lor car s-ar fi împotmolit pe drumurile mocirloase, piticanii l-ar fi abandonat fără șovăială, dar se înșela. Micuții bărbați erau puternici ca taurii, iar drumurile forestiere spre care se îndreptau spre est erau ierboase și nu atât de noroioase cât își imaginase. Ploaia continua fără niciun răgaz. Milva era supărată și indispusă; dacă vorbea, era doar ca să-și exprime convingerea că în orice clipă copitele înmuiate ale cailor puteau să se sfărâme. În replică, Zoltan Chivay, cu limba între buze, se apleca să se uite la copite, spunând că e maestru la gătit carne de cal, ceea ce pe Milva o scotea din sărite.

Au mărșăluit mai departe în aceeași formație de la plecare: cărat de toată lumea pe rând, carul se afla în mijlocul defilării; în fața lui mergea Zoltan; Jaskier i s-a alăturat pe Pegaz și se hârjonea cu papagalul; Geralt și Milva îi urmau, iar în spatele lor se târau cele șase femei din Kern.

Călăuza era de obicei Percival Schuttenbach, gnomul cu nasul lung. Deși mai mic decât piticanii la trup și ca forță, îi egala la rezistență și îi depășea mult în agilitate. Făcea câte un ocol de la traseu, scotocea prin

tufişuri, lua distanţă şi dispărea pentru a reapărea brusc ca să indice convoiului prin gesturi nervoase de maimuţă că totul e în ordine, că puteau continua.

Din când în când, se întorcea şi-şi informa în grabă tovarăşii despre obstacolele întâmpinate pe drum. De fiecare dată le aducea celor patru copii care stăteau în car ba o mână de merişoare sălbatice, ba alune sau rizomi ciudaţi, dar, fără îndoială, gustoşi.

Avansau într-un ritm enervant de încet, mărşăluind pe poteci trei zile. Nu au întâlnit niciun soldat, nu au văzut niciun fum şi niciun foc. Totuşi, nu erau singuri. În mai multe rânduri, călăuza Percival îi informase că o ceată de fugari se ascunde în pădure. Au trecut pe lângă mai multe astfel de cete, însă fără zăbavă, pentru că mutrele țăranilor înarmaţi cu furci şi ciomege nu prea îi îmbiau să stabilească contacte cu ei. Se lansase o propunere să negocieze cu fugarii şi să abandoneze unele femei din grupul din Kern, dar Zoltan s-a împotrivit, iar Milva l-a susţinut. Nici femeile nu păreau dornice să iasă din convoi. Era cu atât mai ciudat, cu cât faţă de piticani aveau o anumită rezervă şi antipatie, dar se şi temeau de ei; nu vorbeau prea mult şi, în timpul popasurilor, stăteau separat.

Geralt punea comportamentul femeilor pe seama tragediei prin care tocmai trecuseră, însă bănuia că motivul antipatiei faţă de ei ar putea fi îndrăzneala piticanilor. Zoltan şi ai lui înjurau des şi murdar ca papagalul numit Feldmareşalul Duda, dar aveau un repertoriu mai bogat. Fredonau cântece porcoase, iar Jaskier nu se dădea în lături să le ţină hangul. Scuiپau, se scobeau în nas şi trăgeau părţuri zgomotoase, care de obicei stârneau râsete, glume şi întreceri. Catadicseau să se ducă în tufişuri numai pentru marile nevoi, fără să se deranjeze şi pentru cele mici. Într-o dimineaţă, în cele din urmă, Milva s-a înfuriat şi l-a făcut cu ou şi cu oţet pe Zoltan, după ce s-a uşurat pe cenuşa fierbinte a focului de tabără, fără să-i pese de cei prezenţi. Piticanul muştrat nu s-a tulburat deloc şi a declarat că numai şarlatanii, trădătorii şi nesăbuiţii se ascund pentru treaba asta, după care erau în general identificaţi. Explicaţia însă n-a avut niciun efect asupra săgetătoarei. I-a bombardat pe piticani cu o rafală de insulte şi le-a trimis ameninţări foarte concrete, care au avut efect, pentru că după aceea s-au dus cu toţii, ascultători, în tufişuri. Dar, ca să nu rişte să fie trataţi ca trădători şarlatani şi nesăbuiţi, se duceau acolo în grupuri.

Noua companie l-a metamorfozat complet pe Jaskier. El s-a lipit de

piticani ca marca de scrisoare, mai ales când a descoperit că unii auziseră de el și chiar știau câteva fragmente din baladele lui. Poetul nu slăbea trupa lui Zoltan nici măcar cu un pas. Purta un sacou matlasat, pe care îl târguise de la piticani și înlocuise pălărioara ponosită, cu pene, cu o căciulă de jder cu care arăta mai ticălos. Își încinsese mijlocul cu un chimir lat, de aramă, în care își strecurase un cuțit de bandit, primit în dar. Dar, cum încerca să se aplece, cum îl înțepa arma, de obicei, în stînghie. Din fericire, a pierdut imediat pumnalul ucigaș și nu l-a mai înlocuit.

Înaintau prin pădurile dese ce înverzeau culmea Turlough. Pădurile păreau părăsite, nici urmă de sălbăticiune în ele și era clar că soldații și fugarii le puseseră pe fugă. Nu aveau ce vâna, dar deocamdată nu-i amenința foamea. Piticanii procuraseră destule provizii. Dar, în cele din urmă, când s-au isprăvit – ceea ce s-a întâmplat destul de repede, deoarece erau multe guri de hrănit –, Yazon Varda și Munro Bruys au dispărut la amurg, luând cu ei un sac gol. Când s-au întors în zori, cărau doi saci, ambii plini. Unul conținea nutreț pentru cai, iar celălalt păsat, făină, pastramă de vită, un caș aproape întreg și chiar o tobă imensă – o delicată obținută dintr-o burtă de porc umplută cu bucăți mici de carne, legată la ambele capete ca un burduf, pentru a fi atârnată la afumat în horn.

Geralt și-a dat seama de unde venea prada. În momentul acela n-a făcut niciun comentariu, ci a așteptat momentul potrivit. Când a rămas între patru ochi cu Zoltan, l-a întrebat politicos dacă i s-ar părea o rușine să jefuiască alți fugari, la fel de înfometați ca ei, care luptau, ca și ei, pentru supraviețuire. Piticanul i-a răspuns serios că bineînțeles că i-ar fi foarte rușine, dar n-are ce face, acesta îi era caracterul.

— Marele meu defect, a explicat, e bunătatea fără limită. Sunt pur și simplu obligat să fac bine. Totuși, sunt un pitican cu capul pe umeri, știu că nu voi reuși să fiu amabil cu toată lumea. Dacă aș încerca să mulțumesc pe toată lumea, pe toți locuitorii, ar fi ca o picătură de apă dulce în oceanul cu apă sărată, cu alte cuvinte, chin zadarnic. Așa că am hotărât să acționez concret, astfel încât bunătatea asta să nu fie irosită. Sunt bun pentru mine și pentru anturajul meu.

Geralt nu a mai pus alte întrebări.

La un popas, el și Milva au discutat mult cu Zoltan Chivay, altruistul nedrept și neobosit. Când era vorba despre cursul acțiunilor de război,

piticanul era bine orientat. Cel puțin, așa lăsa impresia.

— Atacul, a spus el, încercând să-l domolească pe Feldmareșalul Duda, care profera înjurături, a pornit de la Drieschot. A început în zorii celei de-a șaptea zile după Lammas. Armata Nilfgaardului mășșăluia împreună cu cea a aliatului, Verdenul, deoarece Verdenul, după cum știți, este acum un protectorat imperial. Mergeau în marș forțat, făcând scrum toate satele din calea lor, luând alături și soldații din Brugge care erau staționați acolo. Iar la cetatea Dillingen s-a pus în mișcare și Infanteria Neagră nilfgaardiană, care se afla pe celălalt mal al Jarugăi. Negrii au trecut râul prin cel mai neașteptat loc. Au construit un ponton din bărci în jumătate de zi, vă vine să credeți?

— Ajungem să credem tot, a murmurat Milva. Erați în Dillingen când a pornit?

— Prin preajmă, a răspuns evaziv piticanul. Când ne-a ajuns la urechi vestea despre invazie, eram deja în drum spre târgul Brugge. Pe drumul regal era nenorocire, era puzderie de oameni, unii veneau dinspre miazăzi spre miazănoapte, alții mergeau în direcția opusă. Au blocat drumul, ne-am oprit. Iar Nilfgaardul, după cum s-a dovedit, era atât în spatele nostru, cât și în față. Cei care au venit de la Drieschot trebuiau să se despartă. Un batalion mare de călăreți pare-mi-se că a mers spre nord-est, spre târgul Brugge.

— Atunci, Negrii sunt deja la nord de Turlough. Înseamnă că suntem la mijloc, între două detașamente. Pe teren neutru.

— La mijloc, a fost de acord piticanul, dar nu pe teren neutru. Trupele imperiale sunt flancate de Veverițe, de voluntarii din Verden și de alții care umblă în cete izolate, fiind chiar mai răi decât nilfgaardienii. Sunt cei care au dat foc Kernului și mai târziu era să ne prindă, am izbutit să fugim în pădure. Mai bine nu ne arătăm vârful nasului din pădure. Și suntem cu băgare de seamă. O să ajungem la Calea Veche, de-acolo o luăm de-a lungul Chotlei până la Ina, iar dincolo de Ina ar trebui să dăm, în sfârșit, de armatele Temeriei. Ostașii regelui Foltest, fără îndoială, s-au dezmeticit din buimăceală și le-au arătat ei război nilfgaardienilor.

— Așa o fi, a oftat Milva, uitându-se la vrăjitor. Numai că anumite chestiuni importante ne mână spre miazăzi. Ne gândeam ca de la Turlough să ne îndreptăm spre miazăzi, spre Jaruga.

— Nu știu ce chestiuni vă mână în partea aia, i-a privit bănuitor Zoltan, dar trebuie să fie urgente și importante, dacă sunteți gata să vă băgați pielea la saramură pentru ele.

Piticanul s-a oprit, a așteptat puțin, dar nimeni nu s-a grăbit să-i dea explicații. S-a scărpinat pe spate, și-a dres vocea, a scuipat.

— Nu m-aș mira, a spus el în cele din urmă, ca Nilfgaardul să fi pus deja mâna pe ambele maluri ale Jarugăi, chiar până la gura Inei. Unde ar trebui să vă duceți, mai exact?

— Nicăieri în mod special, a vorbit Geralt în cele din urmă. Să fie la râu. Vreau să ajung la gura de vărsare cu o barcă.

Zoltan s-a uitat la el și a râs. A tăcut imediat, înțelegând că nu glumea.

— Trebuie să recunoaștem, a zis el după un moment, că nu e lesne de ajuns acolo unde visați. Dar lăsați visele! Tot sudul zonei Brugge e în flăcări, nici măcar nu apucați să ajungeți la Jaruga, că vă agață în par sau vă târaie legați de funie până în Nilfgaard. Și, chiar dacă, printr-o minune, ajungeți la râu, n-aveți cum să navigați până la gura de vărsare. Ți-am pomenit despre pontonul din bărci, care duce de la Cintra pe malul Brugge-ului. Pontonul ăla e păzit zi și noapte, știu bine, nimeni și nimic nu poate traversa râul în acel loc, poate doar de somon. Chestiunile voastre importante și urgente trebuie să-și mai piardă din importanță și urgență. Nu cărați mai mult decât puteți duce. Acesta este sfatul meu.

Expresia de pe fața și din privirea Milvei arăta că împărtășește părerea piticanului. Geralt nu a comentat. Se simțea foarte rău. Oasele antebrațului stâng și ale genunchiului drept îl tot mușcau cu colți invizibili, provocându-i o durere sâcăitoare și devastatoare, accentuată pe fondul oboselii și al umidității din jur.

Era chinuit de sentimente puternice, deprimante, profunde, neplăcute, pe care nu le mai simțise niciodată înainte și cu care nu reușea să o scoată la capăt.

Neputință și resemnare.

După două zile ploaia s-a oprit și a ieșit soarele. Eliberată de ceața care s-a risipit rapid, pădurea a răsuflat ușurată, păsările au ciripit iar de zor, compensând tăcerea impusă de vremea rea. Zoltan s-a ridicat și a ordonat un popas mai lung, promițând că vor merge apoi într-un marș mai alert și vor ajunge la Calea Veche într-o singură zi.

Femeile din Kern împodobeau toate crengile din jur cu hainele lor negre și cenușii puse la uscat, apoi, doar în lenjerii, se ascundeau rușinate în tufișuri și pregăteau mâncarea. Copiii dezbrăcați se jucau tulburând calmul pădurii învăluite în abur. Jaskier a ațipit, zdrobit de

oboseală. Milva a dispărut.

Piticanii se odihneau activ. Figgis Merluzzo și Munro Bruys au pornit să caute ciuperci. Zoltan, Yazon Varda, Caleb Stratton și Percival Schuttenbach s-au instalat aproape de car și jucau neobosit gvint, jocul lor de cărți preferat, căruia îi dedicau fiecare clipă liberă, ceea ce făcuseră chiar și în nopțile ploioase de dinainte.

Vrăjitorul li se alătura și chibița uneori, ca și acum. Încă nu putea să înțeleagă regulile complicate ale jocului piticănesc, dar era pasionat de cărțile de joc în sine, de manopera migăloasă în elaborarea micuțelor figuri. În comparație cu cărțile folosite de oameni, cele piticânești erau adevărate capodopere de poligrafie. Încă o dată, Geralt s-a convins că tehnica bărboșilor era foarte avansată și nu numai în industria minieră, industria metalurgică și cea siderurgică. Dacă piticanii, în ciuda abilităților lor, nu dețineau monopol pe piața de cărți de joc era pentru că oamenii preferau să joace zaruri, jocul cu cărți fiind mai puțin popular în rândul lor, și, în plus, entuziaștii cărților de joc aparțineau acelei categorii de ființe umane care nu acordă mare importanță esteticii. Cartoforii, pe care vrăjitorul avusese ocazia să-i observe în mai multe rânduri, foloseau întotdeauna cărți mici, îndoite și atât de slinoase, încât înainte de a le pune pe masă trebuiau dezlipite de degete. Cifrele erau pictate atât de neglijent, că dama se deosebea de valet doar prin faptul că el stătea pe un cal. Cal care, apropo, arăta mai mult ca o nevăstuică leșinată.

Desenele de pe cărțile piticanilor nu puteau provoca o asemenea confuzie. Regele cu coroana lui era cu adevărat regal, doamna era frumoasă și seducătoare, iar valetul înarmat cu o halebardă avea mustați arogante. În limba piticanilor, aceste figuri erau numite *hraval*, *vaina* și *ballet*, dar, când jucau, Zoltan și tovarășii lui foloseau limba comună și denumirile oamenilor.

Soarele strălucea, umiditatea pădurii se evaporă, Geralt chibița.

Regula de bază a gvintului piticănesc amintea oarecum de licitațiile de la târgurile de cai – aceeași intensitate și aceeași tensiune din vocile ofertanților. Perechea care anunța cel mai mare „preț” încerca să obțină cât mai multe puncte, în timp ce cealaltă pereche făcea tot posibilul să nu se întâmplesse asta. Jucătorii erau zgomotoși și uneori agresivi și fiecare avea alături o bătă mare. O foloseau rar, dar o fluturau des.

— Cum ai jucat, ca o căpiță de fân? Vrei o bătă pe spinare? De ce-ai pus trifoi, și nu inimă? Ah, te mănâncă cocoșa și vrei să te scarpin.

— Am avut patru de pică și un valet, am crezut că am cel mai bun joc!

— Patru de pică, mă? Nu mai spune! Poate c-ai numărat cu scula aia a ta bleagă când ți-ai pus cărțile în poală! Gândește-te puțin, Stratton, aici nu suntem la universitate! Aici jucăm cărți! La troaca plină, orice scroafă-i gospodină, dacă ai cărți bune, cum naiba să nu câștigi? Împarte, Varda!

— Doiar de caro.

— Cupă mică!

— M-am lipit ca cocoșatu' de gard. Dublă de pică.

— Gvint!

— Nu dormi-n papuci, Caleb! A fost dublă cu gvint! Ce licitezi?

— Cupă mare de floare!

— Pas. Ha! Și apoi? Nimeni nu gvintează? Ouă sparte, băieți? Deschide, Varda. Percival, dacă mai clipești o dată la el, îți dau un dos de mână de nu mai clipești până la iarnă.

— Valet.

— Damă!

— Popă după ea! Al dracu', damă! Am tăiat și încă mai am inima roșie, pe care am ținut-o pentru zile negre! Valet, treflă, popă...

— Și atu după el! Cel care trage pică nu și-o mai ridică! Și caro la fel. Să te văd, Zoltan! Ți-ai luat-o!

— Ați văzut, gnomul naibii? Ah, că pun eu mâna pe bătă...

Zoltan nici n-a apucat să pună mâna pe bătă, că s-a auzit un urlet groaznic din pădure.

Geralt s-a ridicat primul. A luat-o la sănătoasa blestemând, pentru că genunchiul i-a fost străpuns din nou de durere. Zoltan Chivay, scoțând din car spada înfășurată în blană de pisică vărgată, s-a grăbit să-l urmeze. Percival Schuttenbach și ceilalți pitici au alergat după ei, înarmați cu bâte. Jaskier, trezit de strigăt, i-a urmat la distanță. Dintr-o parte, din pădure, au apărut Figgis și Munro. Aruncând coșurile cu ciuperci, cei doi pitici au prins copiii care fugeau în jur și i-au ținut pe loc. Nu se știe de unde a apărut Milva, și-a scos o săgeată din tolă în timp ce alerga și îi arăta vrăjitorului de unde venise urletul. Dar degeaba. Geralt auzise, văzuse și înțelesese deja despre ce era vorba.

Una dintre fetițe țipase. Cea pistriuită, de vreo opt sau nouă ani, și parcă avea părul împletit. Era acolo, la câțiva pași de o grămadă de trunchiuri mâncate de viermi. Geralt a sărit fulgerător, a apucat-o de braț, întrerupându-i răcnetul sălbatic, trăgând cu coada ochiului la

mișcarea abia perceptibilă dintre trunchiuri. S-a retras iute și s-a izbit de Zoltan și ai lui. Milva, care a simțit mișcarea, și-a tensionat arcul.

— Nu trage! i-a șoptit vrăjitorul. Ia fata de-aici, repede! Iar voi, înapoi! Dar încet. Fără mișcări bruște.

La început au avut impresia că se mișcase unul dintre trunchiurile putrede de parcă ar fi vrut să se ducă sub buștenii expuși la soare, în căutarea umbrei printre copaci. Dar, la o privire mai atentă, s-au observat chestii neobișnuite pentru o grămadă de lemne – în special, patru perechi de labe subțiri, cu articulații butucănoase, care se ridicau deasupra unei carapace slinoase, pătate și divizate în mai multe segmente.

— Încet! a repetat Geralt calm. Nu-l provocați! Nu vă lăsați păcăliți de imobilizarea lui aparentă. Nu e agresiv, dar poate să se miște foarte repede. Dacă se simte amenințat, poate ataca și nu există un antidot pentru veninul lui.

Monstrul s-a târât pe trunchiurile copacilor. S-a uitat la oameni și la piticani rostogolindu-și încet ochii plini de umflături. Aproape că nu se mișca. Își curăța capetele labelor, ridicându-le pe rând și zgâriindu-le bine cu ajutorul fălcilor sale ascuțite și impunătoare.

— La cum a urlat, a intervenit Zoltan fără emoție, stând aproape de vrăjitor, mă așteptam la ceva cu adevărat îngrozitor. Bunăoară, un călăreț în fruntea unei formațiuni voluntare din Verden. Sau un procuror. Și când colo, ce să vezi? Un păianjen mai dezvoltat, cu carapace! Trebuie să recunoaștem că natura plăsmuiește forme ciudate.

— Nu prea mai izbutește, a replicat Geralt. Ce se vede acolo e un capochi. O creație a Haosului. O relicvă postconjunțională pe cale de dispariție, dacă știi despre ce este vorba.

— Bineînțeles că știu, a zis Piticanul și s-a uitat drept în ochii lui. Cu toate că nu sunt vrăjitor, specialist în Haos și în astfel de creaturi. Dar sunt extrem de curios să văd ce face un vrăjitor cu o relicvă postconjunțională. Mai exact, mă întreb cum o s-o facă. Vrei să-ți folosești spada sau o preferi pe a mea?

— Frumoasă armă! a exclamat Geralt, cu ochii la spada pe care Zoltan o scosese din teaca de lac, înfășurată cu blană de pisică vărgată. Dar n-am nevoie de ea.

— Interesant! a zis Zoltan. Atunci, ce facem? Stăm și ne uităm unul la altul? Așteptăm ca relicva să se simtă amenințată? Sau ne întoarcem și-i chemăm în ajutor pe nilfgaardieni? Ce propui, ucigașule de monștri?

— Du-te și adu-mi un polonic și un capac din car.

— Ce?

— Nu te pune cu specialistul, Zoltan! a intervenit Jaskier.

Percival Schuttenbach s-a îndreptat spre car și s-a întors cu obiectele cerute. Vrăjitorul s-a uitat la toți cei prezenți, înmărmuriți, după care a lovit cu toată puterea capacul cu polonicul.

— Destul! Destul! a strigat Zoltan Chivay după un moment, acoperindu-și urechile cu mâinile. Rupî polonicul, la naiba! Păianjenul a fugit! Gata, a fugit, dracu' gol!

— Și încă cum! s-a minunat Percival. A ridicat praful chiar! Pământul e reavăn și în spatele lui era praf, măi să fie!

— Capochiul are simțuri speciale și auzul foarte sensibil, a explicat sec Geralt, înmânându-le piticanilor ustensilele de bucătărie ușor deformate. Nu are urechi, dar aude, cum să vă spun, cu întreaga ființă. Și nu suportă mai ales zgomotele metalice. Simte o durere...

— Chiar și în cur, l-a întrerupt Zoltan. Știu, pentru că și eu am simțit-o când ai început să bați în capac. Dacă monstrul are auzul mai dezvoltat decât al meu, mi-e milă de el. Nu se mai întoarce? Nu-și aduce ortacii?

— Nu cred că au mai rămas mulți ortaci de-ai lui în această lume. Cât despre el, nu se mai întoarce prea curând, negreșit. N-aveți de ce să vă faceți griji.

— În ceea ce privește monștrii, fără îndoială, a adoptat piticanul un ton sumbru. Dar concertul tău cu instrumente de aluminiu sigur a fost auzit chiar și pe Insulele Skellige și e posibil ca iubitorii de muzică să vină aici, mai bine să nu ne găsească aici când sosesc. Sus, băieți, strângem tabăra! Hei, voi, femeile, îmbrăcați și numărați copiii! La drum, fuga!

Când s-au oprit să înnopteze, Geralt a hotărât să-și lămurească nelămuririle. De data asta, Zoltan Chivay nu s-a apucat să joace gvint, așa că au avut o discuție sinceră, ca între bărbați. Fără niciun ocol, l-a atacat imediat:

— Ia spune-mi, de unde ai aflat că sunt vrăjitor?

Piticanul l-a privit și i-a rânjit.

— M-aș putea lăuda cu perspicacitatea mea în fața ta. Aș putea spune că am observat cum ți se schimbă ochii la culoare la asfințit și în plin soare. Aș putea demonstra, de asemenea, că sunt un pitican care a umblat mult și a auzit multe despre Geralt din Rivia. Dar adevărul este

destul de banal. Nu te uita la mine cu ochii ăștia de lup! Ești discret, dar prietenul tău bard cântă și trăncănește, nu-și poate ține pliscul. Așa am aflat care ți-e profesia.

Geralt s-a abținut să pună următoarea întrebare. Și pe bună dreptate.

— Ei bine, a reluat Zoltan, Jaskier a dezvăluit tot. Trebuie să fi simțit că apreciem sinceritatea, că avem o atitudine prietenoasă față de voi, că nu ne ascundem natura. Pe scurt, știu de ce ești atât de dornic să mergi spre miazăzi. Știu ce chestiune importantă și urgentă te mână spre Nilfgaard. Știu pe cine ai de gând să cauți. Și nu numai din bârfa poetului. Am trăit în Cintra înainte de război, am auzit poveștile despre Copilul Surpriză și vrăjitorul cu păr alb, căruia i-a fost predestinată Surpriza.

Geralt nu a comentat nici acum.

— Restul, a reluat piticanul, e doar o chestiune de observație. Ești un vrăjitor, un ucigaș de monștri, și totuși ai lăsat păianjenul scârbos să fugă. Nu ți-ai folosit spada, doar ai gonit creatura, bătând ca nebunul în capac. De ce? Pentru că bestia nu i-a făcut niciun rău Surprizei tale. Pentru că acum nu mai ești un vrăjitor, ci un cavaler nobil, care se grăbește să zboare în ajutorul unei fete răpite și asuprite.

— Tot mă sfredelești cu ochii, a adăugat piticanul, văzând că nu primește niciun răspuns și nu face niciun comentariu, te temi de trădare, te întrebi neliniștit cum s-ar putea întoarce împotriva ta secretul dat în vileag... Nu te mai chinui! Mergem împreună la Ina, o să ne ajutăm unii pe alții, o să ne sprijinim. Avem același țel, să supraviețuim și să mergem mai departe. Ca să ne îndeplinim o misiune nobilă. Sau să trăim obișnuit, dar în așa fel încât să nu ne fie rușine în ceasul morții. Crezi că totul s-a schimbat. Că lumea s-a schimbat. Și totuși, așa e lumea și așa a fost dintotdeauna. Și tu ești la fel cum ai fost. Nu te mai chinui!

— Renunță la gândul de a ne despărți, și-a continuat monologul Zoltan, nestingherit, datorită tăcerii vrăjitorului, și de a porni de unul singur spre miazăzi, la Jaruga, prin Brugge și Sodden. Trebuie să găsești alt drum până în Nilfgaard. Dacă vrei, te sfătuiesc...

— Nu-i nevoie, a răspuns Geralt, care și-a masat genunchiul în care se cuibărise durerea de câteva zile și nu se mai dădea plecată. Păstrează-ți sfatul, Zoltan!

Geralt l-a găsit pe Jaskier chibițându-i pe piticani la gvint. Fără un cuvânt, l-a apucat pe poet de mânecă și l-a dus în pădure. Jaskier a înțeles imediat despre ce este vorba, îi era de-ajuns să-i privească o

singură dată chipul vrăjitorului.

— Gură-spartă, i-a spus Geralt în șoaptă. Trăncănilă. Moară hodorogită. Limbă lungă. Meriți un arici în gura aia mare, murătură! Ține-ți naibii limba în spatele dinților!

Trubadurul tăcea, dar avea o mină îndrăzneată.

— Când am început să umblu cu tine, a continuat vrăjitorul, unii oameni rezonabili au fost nedumeriți. Au fost surprinși că ți-am îngăduit să călătorești cu mine. M-au sfătuit să te duc într-un loc pustiu, să te sugrum, să-ți ascund cadavrul într-o groapă și să te acopăr cu paie și frunze. Ce-i drept, regret că nu i-am ascultat.

— Ce e așa de mare secret cine ești și ce intenționezi să faci? s-a înfuriat brusc Jaskier. Chiar trebuie să ne ascundem de toată lumea și să ne prefacem mereu? Piticani... sunt ca și cum ar fi compania noastră...

— Eu nu am nicio companie! a explodat Geralt. Nu am și nici nu vreau să am! Nu am nevoie de ea. Înțelegeți?

— Bineînțeles că înțelege, a vorbit Milva, care a pășit în spatele lor. Și eu înțeleg. N-ai nevoie de nimeni, vrăjitorule. O arăți destul de des.

— Nu conduc un război personal, i-a răspuns el, întorcându-se dintr-odată. N-am nevoie de însoțitori curajoși, căci nu merg în Nilfgaard să salvez lumea, să răstorn imperiul răului. Mă duc la Ciri. De aceea pot să merg singur. Îmi pare rău dacă sună neplăcut pentru urechile voastre, dar de restul nu-mi pasă. Acum duceți-vă! Vreau să fiu singur.

Când s-a întors după un moment, a văzut că dispăruse doar Jaskier.

— Am visat-o din nou, i-a zis el. Milva, trece timpul. Pierd vremea. Are nevoie de mine. Are nevoie de ajutor.

— Vorbește! i-a spus ea încet. Scapă de povara asta! Povestește-mi visu', chiar dacă-i groaznic.

— Inițial, nu era deloc groaznic. În visul meu... ea dansa. Dansa într-o colibă plină de fum. Și era fericită, la naiba! Cânta muzica, cineva țipa. Toată coliba era zdruncinată de țipete și de muzică... Și ea dansa, dansa, bătea din călcâie... Și pe acoperișul colibeii nenorocite, în noaptea rece de iarnă... dansa moartea. Milva... Maria... Are nevoie de mine.

Săgetătoarea și-a întors privirea.

— Nu numai ea, a murmurat ea.

Cât să nu o audă vrăjitorul...

La următorul popas, vrăjitorul și-a arătat interesul pentru sihill, spada lui Zoltan, la care aruncase o privire în timpul aventurii cu

capochiul. Fără ezitare, piticanul a luat blana de pisică vărgată de pe armă și a scos-o din teaca de lac.

Spada avea o lungime de cam patruzeci de țoli și nu cântărea mai mult de treizeci și cinci de uncii. Plină în mare parte de semnele misterioase ale runelor, lama avea o nuanță albăstruie și era ascuțită ca un brici; un bărbat îndemânatic putea s-o folosească la bărbierit. Mânerul, de doisprezece țoli lungime, era acoperit cu fâșii din piele de șopârlă dispuse încrucișat, un capac cilindric din aramă ținea locul pommelului, gripul, deși foarte scurt, era foarte elaborat.

— Faină! a comentat Geralt, care a ținut-o în poziție de sixtă, a efectuat o morișcă, a marcat o lovitură fulgerătoare din stânga și cu un pas rapid a parat. Într-adevăr, frumoasă bucată de fier!

— He! a exclamat Percival Schuttenbach. Bucată de fier! Uită-te mai îndeaproape, pentru că nu durează mult și-o să spui că e o bucată de hrean!

— Cândva am avut o spadă mai bună.

— Nu mă îndoiesc, i-a răspuns Zoltan, ridicând din umeri. Fără doar și poate că provenea din forjele noastre. Vrajitorii știu să mânuiască spadele, dar nu și să le facă. Doar la noi, în Mahakam, la poalele Muntelui Carbon, se forjează spadele de acest tip.

— Piticanii tolesc oțel și forjează lame, a adăugat Percival. Dar noi, gnomii, ne ocupăm cu șlefuirea și ascuțirea lor. În atelierele noastre. După tehnologia noastră, a gnomilor, datorită căreia făceam odinioară cele mai bune spade din lume.

— Spada pe care o port acum, a explicat Geralt, luându-și lama, e din Brokilon, din catacombele de la Craag An. Am primit-o de la driade. O armă de primă clasă, dar nu este nici rodul muncii piticanilor, nici al gnomilor. E o lamă de-ale elfilor, are o sută de ani, poate chiar două sute.

— Habar n-are! a strigat gnomul, luând spada în mână și fluturându-și degetele de-a lungul lamei. Finisajul a fost făcut de elfi, asta e sigur. Mânerul, garda și pommelul... Decaparea și gravura, sculptura și ornamentarea. Dar lama a fost forjată și ascuțită în Mahakam. Și e drept că a fost falsificată cu veacuri în urmă, se vede de la o poștă că e din oțel inferior și a fost lucrată primitiv. Pune-o lângă sihillul lui Zoltan. Vezi diferența?

— Văd. Totuși, spada mea nu pare mai prost făcută.

Gnomul a chicotit, și-a fluturat mâna. Zoltan a zâmbit... condescendent.

— Lămuța, a explicat el pe un ton de maestru, trebuie să taie, nu să impresioneze și nu după impresie este prețuită. Adevărul e că spada ta este doar un aliaj de fier și oțel, în timp ce sihillul meu e forjat dintr-un aliaj prețios de grafit și borax.

— Tehnica contemporană, nu s-a lăsat mai prejos țațoșul Percival, întrucât discuția se referea la chestiuni binecunoscute de el. Fabricarea și compoziția lamei, multe straturi de miez moale, forjate cu un oțel tare și nu așa de moale...

— Ușurel, ușurel! l-a temperat piticanul. Că doar nu-l faci metalurgist acum, Schuttenbach, nu-l plictisi cu amănunte! Îl lămuresc eu îndată cu vorbe simple. Oțelul bun, oțelul dur, magnetitul, vrăjitorule, e incredibil de greu de ascuțit. De ce? Ei bine, pentru că e greu! Când nu ai tehnologia potrivită – așa cum a fost cazul nostru în trecut și al vostru până în ziua de astăzi și vrem să obținem o spadă cu tăișul ascuțit –, călcăm miezul tare al lamei cu fierul moale, mai puțin rezistent la modelare. Tocmai prin această metodă simplificată a fost făcută spada dumitale brokiloniană. Lamele moderne sunt făurite după metoda opusă: miezul moale și învelișul tare. Lucrarea se face pe termen lung și, cum am spus, necesită o tehnologie avansată. Dar, în cele din urmă, fierul astfel obținut poate să taie o eșarfă de batist aruncată în aer.

— Sihillul tău poate?

— Nu, i-a răspuns piticanul zâmbind. Fiarele făcute după această metodă se pot număra pe degetele de la o mână și puține dintre ele au părăsit Mahakamul. Dar carapacea crabului stâncos pe care l-am întâlnit ieri nu i-ar fi supraviețuit, îți garantez. Mulțumită lui l-ai fi putut tăia în bucăți și fără să simți nicio oboseală.

Discuția despre spade și metalurgie a continuat o vreme. Geralt a ascultat cu atenție, și-a împărtășit propriile experiențe, a folosit ocazia de a-și îmbogăți cunoștințele, a pus întrebări, a examinat în amănunt sihillul lui Zoltan, l-a testat. Încă nu știa că în ziua următoare avea să aplice teoria în practică.

Primul semn că locuiau oameni în preajmă era un morman de lemne de foc pe care Percival Schuttenbach, care mergea în avangardă, îl observase de pe marginea drumului, înconjurat de așchii și surcele. Zoltan a oprit convoiul și l-a trimis pe gnom în recunoaștere. Percival a dispărut și s-a întors după o jumătate de oră, alergând exaltat, fără respirație, gesticulând larg de departe. După alăturarea la restul

convoiului, în loc să spună ceea ce aflase, el și-a apucat nasul lung între degete și a suflat cu toată puterea lui, producând un vuiet similar cu cel al unui corn de păstor.

— Nu speria animalele! l-a admonestat Zoltan Chivay. Vorbește! Ce avem în fața noastră?

— O gospodărie, a șoptit gnomul, ștergându-și degetele de poalele hainei cu multe buzunare. În poiană. Trei colibe, un hambar, câteva cotețe. În curte un câine, iar din coș iese fum. Cineva face ceva de mâncare. Păsat de ovăz cu lapte.

— Ai fost în bucătărie sau cum? l-a întrebat Jaskier râzând. Te-ai uitat în oale? De unde știi că e păsat de ovăz?

Gnomul l-a privit de sus, iar Zoltan a mârâit.

— Nu-l jigni, poetule! Știe să adulmece mâncarea de la o milă. Dacă îți spune că e păsat de ovăz, atunci e păsat de ovăz. La naiba, nu-mi place asta!

— Și de ce? Mie îmi place terciul de ovăz. Aș mânca cu multă poftă.

— Zoltan are dreptate, a confirmat Milva. Iar tu, Jaskier, taci, că nu-i vorba despre poezie! Dacă terciul de ovăz e cu lapte, atunci există o vacă. Orice fermier care vede fumul își ia vaca și pleacă în pădure. Ciudat că acela nu a plecat, acela... Să mergem prin pădure, să facem un ocol. Nu-mi miroase-a bine.

— Ușurel, ușurel! a mormăit piticanul. Întotdeauna izbutim să fugim la timp. Poate că s-a terminat războiul? Poate că armata din Temeria a ajuns în cele din urmă? Ce știm noi din groapa asta? Poate o fi fost vreo bătălie mare pe undeva, poate că i-au venit de hac Nilfgaardului? Dacă așa stă treaba, frontul e deja în spatele nostru și țăranii se întorc acasă cu vacile... Trebuie să verificăm, să vedem cum stau lucrurile. Figgis, Munro, voi doi rămâneți aici și fiți cu ochii-n patru! În ceea ce ne privește, plecăm în recunoaștere. Dacă nu există nicio primejdie, vă voi anunța imitând cântecul șoimului.

— Cântecul șoimului? a întrebat Munro Bruys îngrijorat, netezindu-și barba. Dar habar n-am cum cântă păsările, Zoltan!

— Tocmai despre asta e vorba. Când o s-auzi un cântec de păsări ciudat, care nu seamănă cu nimic, o să știi că sunt eu. Percival, arată-ne drumul! Geralt, vii cu noi?

— Mergem cu toții, a zis Jaskier și a descălecat. Dacă e vreo ambuscadă, cu cât vom fi mai numeroși, cu atât mai multe șanse vom avea să ieșim din ea.

— Vă las Feldmareșalul.

Zoltan și-a dat jos de pe umăr papagalul și l-a încredințat lui Figgis și Merluzzo.

— Păsărica e pregătită să lanseze fără să curețe oul de coajă tot soiul de înjurături cu voce tare și cine știe cât poate dura, la naiba! Să mergem acolo!

Percival i-a condus repede spre marginea pădurii, unde s-au ascuns după un desiș cu tufe și arbuști de liliac sălbatic. În fața lor terenul era ușor alunecat și plin de trunchiuri de copaci rămase fără coajă. Mai departe se întindea o poiană imensă. S-au uitat cu atenție.

Descrierea gnomului era perfect conformă cu realitatea. În mijlocul câmpiei erau, de fapt, trei colibe, un hambar și niște cotețe acoperite de mușchi. O baltă mare cu gunoaie strălucea în curte. Un gard nu foarte înalt, parțial distrus, înconjura clădirile și un mic dreptunghi de pământ răscolit, în spatele gardului era un câine sur. De pe acoperișul unei colibe se înălțau agale volute de fum.

— Într-adevăr, a șoptit Zoltan adulmecând, fumul miroase bine. Mai ales că nările mele s-au obișnuit cu duhoarea pădurilor arse. Nu se văd ostași, nici cai, este bine... Mi-era teamă că cine știe ce bandă de dezertori s-a aciuat pe-aici. Din câte se pare, nu prea avem de ce să ne temem.

— Mă duc să văd, a declarat Milva.

— Nu! a protestat piticanul. Prea arăți ca o Veveriță. Dacă te văd, pot să se sperie, iar când sunt speriați, oamenii sunt imprevizibili. Să se ducă Yazon și Caleb, iar tu ține-ți arcul gata să tragi ca să-i acoperi, în caz de ceva. Percival, alătură-te celorlalți! Fiți pe fază, în caz că trebuie să vă retrageți.

Yazon Varda și Caleb Stratton au ieșit precauți din desiș și s-au îndreptat spre clădire. Mergeau încet, atenți la laturi.

Câinele i-a reperat imediat, a început să latre furios, alergând în curte în toate direcțiile, n-a reacționat la fluieratul și tocăitul blând cu care piticanii au încercat să-l liniștească. Ușa colibeii s-a deschis. Milva și-a ridicat imediat arcul, a întins cu îndemânare coarda, dar a slăbit-o imediat.

O față scundă, destul de voinică, a apărut în pragul colibeii. Nu era foarte înaltă și purta cosițe lungi. Le-a strigat ceva piticanilor, fluturând mâinile. Yazon Varda și-a întins brațele și a strigat ceva. Fata a strigat, au auzit-o, dar nu i-au putut desluși vorbele.

Însă Yazon și Caleb sigur le înțeleseseră, deoarece cei doi piticani au făcut stânga-mprejur imediat și au fugit spre desișul de liliac sălbatic. Milva și-a tensionat din nou arcul, și-a îndreptat săgeata în căutarea unei ținte.

— Ce este, la naiba? a mormăit Zoltan. Ce se petrece? De ce fug ca naiba de tămâie? Vezi ceva, Milva?

— Ciocu' mic! i-a șoptit săgetătoarea, ținându-și îndreptată săgeata, trecând de la o colibă la alta, de la o cușcă la alta, fără a găsi o țintă. Fata cu cosițe se refugiase în colibă, trântind ușa în spatele ei. Piticanii se agitau de parcă toți demonii Haosului i-ar fi gădilat pe călcâie. Yazon a bălmăjit ceva, poate că a înjurat. Jaskier a început să tremure brusc.

— Strigă... O, mamă!

— Ce... Zoltan s-a oprit, pentru că Yazon și Caleb ajunseseră, roșii de la efort. Ce se petrece? Spuneți!

— A dat molima peste ei... a expirat adânc Caleb. Variola neagră...

— Ați atins ceva? s-a retras brusc Zoltan Chivay și aproape că s-a izbit în Jaskier. Ați atins ceva prin ogradă?

— Nu... Căinii nu ne-au lăsat să ne apropiem...

— Îi mulțumesc potăii, a zis Zoltan și și-a ridicat privirea spre cer. Să-i dea zeii o viață lungă și un purcoi de oase mai înalt decât Muntele Carbon! Fătuca aia avea bube?

— Nu. Ea e sănătoasă. Bolnavii sunt în ultima colibă, în legea lor. Și mulți au murit deja, a spus ea. Oh, oh, Zoltan, vântul suflă spre noi!

— Nu mai dârdăiți, nu mai clănțăniți din dinți! le-a zis Milva, lăsând arcul jos. Dacă n-ați atins nimic infectat, nu pățiți nimic, nu vă fie nicio teamă! Dacă o fi, într-adevăr, variolă, bineînțeles. Da' poate că fătuca a vrut doar să vă sperie.

— Ba nu, a contrazis-o Yazon încă tremurând. După colibă era un șanț... Și în el zăceau leșuri. Fata n-are putere să-i îngroape, așa că-i aruncă în șanț...

— Na-ți-o bună! a strâmbat din nas Zoltan. Acolo ți-e terciul, Jaskier. Nu știu, dar simt că-mi vine duhoarea. Să plecăm de aici, gata.

Dinspre colibe a venit lătratul furios al câinelui.

— Ascundeți-vă! le-a șoptit vrăjitorul în timp ce îngenunchea.

Pe drumul dinspre partea opusă a poienii a apărut un grup de călăreți, fluierând și râgâind, au galopat în jurul gospodăriei, apoi au intrat în curte. Erau înarmați, dar nu purtau o uniformă cu anumite culori. Dimpotrivă, erau îmbrăcați pestriț și fără noimă, iar armele lor

dădeau impresia că s-au adunat la întâmplare. Și nu într-o licitație, ci de pe câmpul de luptă.

— Treisprezece, a numărat repede Percival Schuttenbach.

— Cine sunt?

— Nu sunt nici ai Nilfgaardului, nici ai celorlalți obișnuiți, a apreciat Zoltan. Nici Scoia'tael. Pare-mi-se că sunt voluntari. O ceată rătăcită.

— Sau maruderi.

Caii cadrau, se agitau prin curte. Câinele a fost lovit cu un știuc și a fugit. Fata cu cosițe a ieșit în ușă și a strigat. Dar de data asta avertizarea nu a funcționat sau nu a fost luată în serios. Unul dintre călăreți a galopat, a apucat-o pe fată de cosițe, a tras-o din prag și a târât-o prin baltă. Ceilalți au sărit de pe cai, au ridicat-o, au condus-o în spatele curții, i-au smuls hainele și au aruncat-o pe o căpiță de fân putred. Ea se apăra cu înverșunare, dar nu avea nicio șansă. Doar unul dintre maruderi nu s-a alăturat distracției, păzea caii legați de gard. Fata striga spasmodic, disperat. Apoi scurt, sfâșietor. Și apoi nu au mai auzit-o.

— Războinici! s-a ridicat Milva. Eroii, mama lor de eroi!

— Nu se tem de variolă, a clătinat din cap Yazon Varda.

— Frica, a murmurat Jaskier, este o chestie omenească. Dar în ei nu a mai rămas nimic omenesc.

— Doar burțile, a spus Milva, plasând cu grijă o săgeată în arc. Pe care le voi străpunge acum, nenorociții!

— Sunt treisprezece, a zis Zoltan Chivay cu subînțeles. Și au cai. Dobori unul sau doi, dar ceilalți se vor strecura până la noi. În plus, aceasta poate fi o trupă în recunoaștere. Naiba știe câți îi urmează.

— Și cum așa, să stau cu mâinile-n sân și să mă uit?

— Ba nu, și-a așezat Geralt spada pe spate și bandana pe păr. M-am săturat să stau cu mâinile în sân. M-am săturat să nu fac nimic. Dar nu trebuie să-i lăsăm să se împrăstie. Îl vezi pe cel care ține caii? Când ajung acolo, aruncă-l din șa! Dacă ai cum, aruncă și pe altul. Dar numai când ajung acolo.

— Rămân unsprezece, s-a întors săgetătoarea.

— Știu să număr.

— Și variola, a murmurat Zoltan Chivay. Dacă te duci acolo, iei boala... La naiba, vrăjitorule! Ne molipsim toți... La naiba, doar n-o fi chiar fata pe care o cauți!

— Tacă-ți gura, Zoltan! Întoarceți-vă la car, ascundeți-vă în pădure!

— Vin cu tine, l-a anunțat răgușit Milva.

— Nu. Acoperă-mă de la distanță, așa mă ajută mai mult.
— Și eu? a întrebat Jaskier. Ce trebuie să fac?
— Ca de obicei. Nimic.
— Ai înnebunit... a izbucnit Zoltan. Te pui singur cu așa o trupă... Ce-ai pățit? Vrei s-o faci pe eroul, pe apărătorul fecioarelor?

— Taci!
— Du-te naibii! Așteaptă! Lasă-ți spada. Sunt mulți, ar fi mai bine să nu fii nevoit să repeți loviturile. Ia sihillul meu! E destul să dai o singură dată cu el.

Vrăjitorul a luat arma piticanului fără șovăială și fără vorbă. I l-a arătat din nou Milvei pe maruderul care păzea caii. Apoi a sărit peste un trunchi și s-a dus iute spre colibe.

Soarele strălucea. Greierii săreau la picioarele lui.

Paznicul cailor l-a observat, a scos o sulită dintr-o teacă de lângă șa. Avea părul foarte lung și încâlcit, căzut într-un capișon zdrențuit și prins cu o sârmă ruginită. Purta cizme noi, se vedea că nu trecuse mult de când le furase, cu cataramă strălucitoare.

Paznicul a strigat, un alt maruder a apărut din spatele gardului. Purta centura cu spada în jurul gâtului și tocmai se încheia la prohab. Geralt era deja foarte aproape. Dinspre căpița de fân se auzeau râsetele celor care se distrau cu fata. Respira adânc și, cu fiecare respirație, creștea în el setea de a ucide. Ar fi putut să se liniștească, dar nu voia. Voia să-și facă plăcerea.

— Hei, cine ești? Stai așa! a strigat pletosul, cântărind sulita în palmă. Ce vrei?

— M-am săturat să mă uit.

— Ce?

— Numele Ciri îți spune ceva?

— Eu îți...

Maruderul n-a apucat să spună mai mult. O săgeată cu pene cenușii l-a lovit în mijlocul pieptului și l-a aruncat din șa. Nici n-a ajuns bine la pământ, că Geralt a auzit șuieratul celei de-a doua săgeți. Celălalt soldat a fost străpuns în burtă, jos, între degetele care îi acopereau prohabul. A urlat ca o fiară, s-a îndoit de la brâu și s-a prăbușit pe spate, zbatându-se și rupând scândurile din gard. Până să fie avertizați ceilalți și să aibă timp să-și ia armele, vrăjitorul era deja printre ei. Spada piticană dansa mai ușoară ca o pană și mai ascuțită decât briciul și cânta, cerându-și tributul de sânge. Corpurile tăiate nu opuneau aproape nicio rezistență.

Sângele îl stropea pe față, nu avea timp să-l ștergă.

Chiar dacă maruderii ar fi avut intenții de luptă, vederea cadavrelor prăbușindu-se și a râurilor de sânge curgând le tăia tot cheful. Unul avea pantalonii în vine, nici măcar nu apucase să și-i ridice. S-a trezit cu vena jugulară tăiată, a căzut cu fața în sus, zvâcnindu-i grațios și ridicol masculinitatea încă nesatisfăcută. Altul, fără mustăți deloc, și-a acoperit capul cu ambele mâini, iar sihillul i le-a tăiat pe ambele, din încheieturi. Ceilalți au dat bir cu fugiții, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Vrajitorul îi urmărea, înjurând în gând durerea de genunchi care îl săcâia din nou. Sperase ca piciorul să nu refuze să-l asculte.

Doi maruderi au reușit să ajungă la gard și au încercat să se protejeze cu spadele. Însă, paralizați de frică, nu au reușit. Sângele bărbaților tăiați de spada piticănească i-a stropit din nou fața vrăjitorului. Dar ceilalți au profitat de timp ca să fugă, deja erau pe cai. Unul a căzut imediat, lovit de o săgeată, zbătându-se și zvârcolindu-se ca un pește aruncat din plasă. Doi dintre ei au alergat caii la galop. Dar numai unul a scăpat, pentru că Zoltan Chivay a apărut brusc pe câmpul de luptă. Piticanul și-a învârtit toporul și l-a aruncat, lovind unul dintre călăreți în mijlocul spatelui. Maruderul a strigat, a căzut din șa, a făcut o morișcă cu picioarele. Ultimul s-a agățat de gâtul calului, a traversat șanțul plin de cadavre și s-a îndreptat spre drum.

— Milva! au strigat în același timp vrăjitorul și piticanul.

Săgetătoarea fugea deja spre ei și, auzindu-i, s-a oprit brusc, a încremenit cu picioarele încrucișate. Și-a ridicat arcul tensionat puțin câte puțin, mai sus și mai sus. N-au auzit zbârnâitul corzii, Milva nu și-a schimbat poziția, nici măcar nu a clipit. Au văzut săgeata abia când era în zbor și a căzut. Călărețul s-a prăbușit pe cal, cu săgeata împănată ieșindu-i din umăr. Dar n-a căzut. S-a îndreptat și, cu un strigăt, și-a îndemnat armăsarul la galop.

— Ce arc! a exclamat admirativ Zoltan Chivay. Ce săgeată!

— La naiba cu asemenea săgeată! a răspuns vrăjitorul și și-a șters sângele de pe față. Golanul a fugit și o să ni-i aducă pe cap și pe ortacii lui.

— L-a atins! Da' au fost pe puțin două sute de pași!

— Puteai să tragi spre cal.

— Calu' nu-i vinovat, l-a înfruntat Milva, apropiindu-se, și a scuipat mânioasă în timp ce-l privea pe călăreț dispărând în pădure. Tare-aș fi vrut să-l văd pe nenorocit cum se zvârcolește... Pfui, șopârlă, pleacă de

la mine! Ia-mi și ghinionul!

Dinspre drum s-au auzit un nechezat și imediat urletul înspăimântător al unui om care tocmai fusese ucis.

— Ho, ho! a exclamat Zoltan, care se uita la arc cu admirație. N-a ajuns prea departe! Bună treabă a făcut săgeata! Era otrăvită? Sau poate vrăjită? Chiar dacă s-a molipsit de variolă, boala naibii nu l-a dovedit așa de repede!

— N-am fost eu, s-a uitat Milva la vrăjitor cu subînțele. Nici variola. Da' cred că știi cine-a fost.

— Și eu știu, și-a mușcat Piticanul mustața, zâmbind mucalit. Am băgat eu de seamă că vă uitați mereu în urmă, știu că ne pândește cineva. Pe un roib. Nu știu cine e, dar, dacă nu vă deranjează... Nu-i treaba mea.

— Mai ales că un străjer nu ne strică, a spus Milva, uitându-se la Geralt cu subînțele. Ești sigur că Cahir ăla ți-e dușman?

Vrăjitorul nu i-a răspuns. I-a dat înapoi sihillul lui Zoltan.

— Mulțumesc. Nu taie rău.

— Dacă e pe mâini bune, a spus piticanul, zâmbind cu toți dinții. Am auzit multe povești despre vrăjitori, dar să răpui opt inși în doar două minute...

— N-am de ce să fiu mândru. Nu știau să se apere.

Fata cu cosițe s-a ridicat pe coate și pe genunchi, a mers de-a bușilea, apoi s-a ridicat. Cu mâinile tremurânde încerca fără succes să se acopere cu ce mai rămăsese din hainele sfâșiate. Vrăjitorul a fost surprins să constate că nu seamănă deloc cu Ciri, în timp ce cu o clipă în urmă ar fi jurat că arată ca sora ei geamănă. Cu gesturi ciudate, fata și-a șters fața și s-a strecurat spre colibă. Fără să ocolească balta.

— Hei, așteaptă! a strigat-o Milva. Hei, tu! Putem să te ajutăm cu ceva? Hei!

Fata nici nu s-a uitat în direcția ei. În prag s-a poticnit, era să se prăbușească, s-a așezat în tocul ușii. Și a trântit ușa în urma ei.

— Recunoștința umană n-are limite, a spus piticanul.

Milva s-a întors transfigurată, fața îi încremenise.

— Și de ce ar trebui să fie recunoscătoare?

— Da, chiar, a adăugat vrăjitorul. Pentru ce?

— Pentru cail maruderilor, a zis Zoltan și nu și-a coborât privirea. O să-i taie pentru carne. Așa că n-o să trebuiască să-și omoare vaca pentru mâncare. Se vede că este rezistentă la variolă, iar de-acum nu va trebui să se teamă că n-are ce mânca. Va supraviețui. Și asta pentru că, datorită

ție, chinul i-a fost scurtat și nu i-au dat foc la colibă, abia peste câteva zile, când își va recăpăta cunoștința, va înțelege că ți-e recunoscătoare. Să plecăm de-aici, până nu vine peste noi aerul contagios... Hei, vrăjitorule, unde te duci? După recunoștință?

— Nu, după ciubote, a zis Geralt sec, aplecându-se peste maruderul cu părul lung, ai cărui ochi înțepeniți păreau să privească cerul. S-ar părea că-mi vin ca o mânășă.

În zilele următoare au mâncat carne de cal. Cizmele cu cataramă strălucitoare erau destul de confortabile. Nilfgaardianul pe nume Cahir îl urmărea încă pe roibul lui, dar vrăjitorul nu se mai uita înapoi.

În cele din urmă, a pătruns tainele gventului și chiar a făcut un joc cu piticanii. Dar a pierdut.

N-au mai adus vorba despre tărașenia din pădure. N-avea rost.

Mandragora s. Ciudățica, specie de plante din familia Solanaceae, care cuprinde plante erbacee, fără tulpină, cu rădăcinile sub formă de tuberculi, ce pot prezenta anumite asemănări cu ființa umană; frunzele sale sunt dispuse în rozetă. *M. autumnalis* s. *officinalis* se cultivă pe suprafețe mici în Vicovaro, Rowan și Ymlac și este rar întâlnită în sălbăticie. Fructele verzi, care mai târziu devin galbene, se consumă condimentate cu oțet și piper; frunzele se folosesc uscate. Rădăcinile **m.**, apreciate astăzi în medicină și farmacie, odinioară au jucat un rol important în superstiții, în special la popoarele Nordului, erau sculptate în acestea mici figurine umane (alrune sau alraune), care se păstrau cu sfințenie în case ca niște talismane puternice. Protejau împotriva bolilor, aduceau izbândă la procese, asigurau fertilitatea femeilor și nașteri ușoare. Erau îmbrăcate cu rochițe pe care le schimbau la fiecare lună nouă. Rădăcinile **m.** al căror preț putea ajunge la șaptezeci de florini erau, de asemenea, folosite pentru tranzacționare. La același lucru serveau și rădăcinile de mutătoare (reg.). Potrivit superstițiilor, rădăcina **m.** se întrebuița pentru farmece și filtre magice, precum și pentru otrăvuri. Această credință a revenit în vremea persecuției vrăjitorilor. Utilizarea **m.** în scopuri criminale a fost invocată în special în timpul procesului Lukreziei Vigo (reg.). Legendara Filippa Alhard (reg.) a folosit **m.** ca otravă.

EFFENBERG ȘI TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi*, Tomul IX

Calea Veche se mai schimbase de pe vremea când vrăjitorul o parcursese ultima dată. Fusesse construită de elfi și piticani cu sute de ani în urmă. Acoperită cu blocuri de bazalt plat, odinioară perfect netedă, calea era acum o ruină plină de gropi. Unele erau atât de adânci, că păreau mici cratere. Ritmul marșului se domolise, carul piticanilor ocolea cu mare chin crevasele, poticnindu-se din când în când.

Zoltan Chivay știa de ce se degradase drumul. După ultimul război cu Nilfgaardul, a explicat el, nevoia de materiale de construcție a crescut considerabil. Oamenii și-au amintit de Calea Veche, o sursă nepuizabilă de piatră prelucrată. Părăsită, aflată într-o zonă nepopulată, venind de nicăieri și ducând niciunde, artera își pierduse importanța pentru transport de amar de vreme și nu mai era folosită de multă lume, fusesse devastată fără milă și fără măsură.

— Orașele voastre mari, se plângea piticanul printre înjurăturile papagalului său, le-ați construit pe fundațiile noastre și ale elfilor. Pentru castelele sau orașele mai modeste, v-ați pus fundațiile, dar la înălțarea zidurilor folosiți tot pietrele noastre. Mai mult, trâmbițați întruna că, datorită vouă, oamenilor, lucrurile fac progrese.

Geralt nu a comentat.

— Dar nici măcar devastarea nu o faceți cu cap, a suduit Zoltan, conducând din nou o operațiune de deblocare a unei roți dintr-o groapă. De ce nu scoateți pietrele de pe marginea drumului? Sunteți ca niște copii! În loc să mâncați gogoșa dintr-un capăt, vă băgați degetele în mijloc ca să scobiți marmelada și apoi o aruncați, că nu mai are gust bun!

Geralt a explicat că pentru toate e de vină geopolitica. Capătul vestic al Căii Vechi era în Brugge, iar cel estic în Temeria, pe când mijlocul său era la Sodden, ca atare fiecare împărăție își devastează bucata de drum după bunul plac. Drept răspuns, Zoltan a zis ceva deocheat pentru a preciza unde îi doare pe împărați și nu s-a dat în lături de la obscenități mai elaborate la adresa politicii împăraților, susținut de Feldmareșalul Duda, care și-a exprimat și el părerea despre mamele împăraților.

Cu cât mergeau mai departe, cu atât era mai rău. Gogoșa cu marmeladă, metafora lui Zoltan, se dovedea din ce în ce mai puțin relevantă: drumul era mai degrabă ca o tartă din care toate fructele și stafidele ar fi fost extrase laborios. Momentul în care carul urma să se spulbere sau să înțepenească pe loc părea că se apropie inevitabil. În

cele din urmă, salvarea le-a venit tot de la cei care distruseseră calea. Au ajuns la un drum spre sud-est, deschis și bătătorit de carele grele care cărau prada. Zoltan zburda de bucurie, convins că drumul ducea la unul dintre forturile de pe Ina, de-a lungul căreia spera să se întâlnească în cele din urmă cu armata temeriană. El credea cu tărie că, la fel ca în timpul războiului precedent, contraatacul devastator al regatelor nordice urma să vină din Sodden, dincolo de Ina, după care supraviețuitorii Nilfgaardului s-ar refugia în mod rușinos dincolo de Jaruga.

Într-adevăr, prin schimbarea direcției marșului lor, s-au apropiat din nou de miezul războiului. Noaptea cerul din fața lor era puternic luminat de o strălucire imensă, iar în timpul zilei distingeau coloane de fum care marcau orizontul spre sud și spre est. Însă, din moment ce nu aveau încă nicio certitudine cu privire la autorii incendiilor sau la victimele acestora, avansau prudent, mai întâi trimițându-l pe Percival Schuttenach în recunoaștere.

Într-o bună dimineată îi aștepta o mare surpriză: un cal fără călăreț, un armăsar roib. Caparasonul verde, în culorile Nilfgaardului, era pătat de sânge întunecat. Nu se putea ști dacă sângele era al călărețului ucis în apropierea cotigii havecarului sau dacă fusese vărsat mai târziu, când calul își găsisese deja un nou proprietar.

— Ei bine! Gata cu necazul! a strigat Milva, uitându-se la Geralt. Dacă cumva a fost un necaz.

— Adevăratul necaz e că nu știm cine l-a zburat pe călăreț din șa, a murmurat Zoltan. Sau dacă nu cumva se află în urma noastră ori pe urmele noastre și pe ale celui de după noi.

— Era un nilfgardian.

Geralt și-a încleștat dinții. Vorbea aproape fără accent, dar fugarii îl puteau recunoaște...

— Trebuia să-l lichidezi, atunci, vrăjitorule, a spus Milva încet. Ar fi avut parte de o moarte mai blândă.

— A ieșit din coșciug, a clătinat din cap Jaskier, privindu-l grăitor pe Geralt, ca să putrezească într-un șanț.

Astfel s-a încheiat epitaful lui Cahir, fiul lui Ceallach, nilfgardianul eliberat din sicriu, care pretindea că nu e nilfgardian. N-au mai adus vorba despre el. Cum Geralt, în ciuda amenințărilor frecvente, nu părea dispus să se despartă de Babușca năvălășă, roibul era călărit de Zoltan Chivay. Piticanul nu ajungea cu picioarele la scărițe, dar micul armăsar

era docil și avea răbdare cu el.

Noaptea orizontul era luminat de incendii, iar ziua cerul era vărgat de dărele de fum, care îi întinau seninul. În scurt timp au ajuns la casele arse, în care focul încă se târâia de-a lungul grinzilor și treptelor carbonizate. Chiar lângă ruine își duceau veacul opt bărbați și cinci câini, ocupați cu devorarea solidară a rămășițelor unei carcase de cal parțial carbonizate. Văzându-i pe piticani, au intrat în panică, și-au pus călcâiele la spinare și au fugit. Au rămas numai un om și un câine, pe care nicio amenințare n-ar fi putut să-i smulgă din ciugulirea coastelor hoitului înțepenit. Zoltan și Percival au încercat să scoată ceva de la om, dar nimic. Omul mârâia doar și se scutura, și-a pus capul între umeri, înecându-se cu bucăți de os zdrobit. Câinele a lătrat, și-a arătat colții și gingiile. Hoitul calului exala o duhoare grețosă. S-au hazardat să continue pe aceeași cale, care i-a dus imediat la altă grămadă de ruine arse. Din perdeaua de fum se putea desluși un sat destul de mare, în apropierea căruia probabil se dăduse o bătălie, deoarece, chiar în spatele ruinelor afumate, au văzut o movilă, evident, recentă. Iar la o anumită distanță dincolo de movilă, la o răspântie de drumuri, era un stejar uriaș, îndoit sub greutatea ghindelor.

Și a oamenilor fără viață.

— Trebuie să aruncăm o privire, a hotărât Zoltan Chivay, punând capăt discuției despre riscuri și amenințări. Să mergem mai aproape.

— De ce naiba, s-a dezlănțuit Jaskier, vrei să-i vezi pe spânzurați, Zoltan? Ca să-i buzunărești? Se observă de-aici că n-au nici măcar ciubote în picioare.

— Idiotule! Nu e vorba despre încălțări, ci despre situația militară. Evenimentele recente de pe scena confruntărilor militare. De ce rânjești? Tu ești poet, nu știi ce-i aia o strategie.

— O să te surprindă, dar știu.

— Iar eu sunt sigur că n-o să recunoști strategia nici măcar atunci când iese din tufișuri și-ți dă un șut în fund.

— Să fiu sincer, în cazul ăsta, n-aș recunoaște-o. Strategiile care sar din tufișuri le las piticanilor. Și pe alea care atârnă în stejari.

Zoltan și-a fluturat mâna și a mers spre copac. Jaskier, care niciodată nu era în stare să-și țină curiozitatea în frâu, l-a îmboldit pe Pegaz și l-a urmat. După câteva clipe de reflecție, Geralt s-a luat după ei. A văzut că

Milva făcea același lucru.

Ciorile care se ospătau din cadavre s-au desprins când i-au văzut, au zburat alene croncănind și fâlfâindu-și aripile. Unele au zburat în pădure, altele au urcat pe crengile mai înalte din copacul uriaș, privindu-l cu interes pe Feldmareșalul Duda, care, de pe umărul piticanului le denigra cu sârg mamele.

Primul dintre cei șapte spânzurați avea o tăbliță pe piept, care purta inscripția „Trădător de neam”. Al doilea spânzurat era „Colaborator”, al treilea era „Elf”, al patrulea era „Dezertor”. A cincea era o femeie cu lenjeria sfâșiată și pătată de sânge, desemnată drept „curvă nilfgaardiană”. Doi dintre cei spânzurați nu aveau tăblițe, așa că se putea deduce că au fost spânzurați întâmplător.

— Semn bun, a concluzionat Zoltan Chivay, arătând tăblițele. Vezi tu? Armata noastră a trecut pe-aici. Oamenii noștri au fost în ofensivă, au respins agresorul. Și, din câte văd, au avut chiar și timp de odihnă și de distracție de război.

— Și pentru noi ce înseamnă?

— Că frontul s-a mutat și suntem separați de nilfgaardieni prin armata temeriană. Suntem în siguranță.

— Și fumul din fața noastră?

— Sunt ai noștri, a răspuns sigur piticanul. Ard satele în care li s-a oferit adăpost și provizii Veverițelor. De-acum suntem în spatele frontului, vă spun. Din răspântie pleacă drumul spre miazăzi, spre Armeria, o cetate de la confluența Chotlei cu Ina. Drumul arată bine, putem să mergem pe el. N-avem de ce să ne mai temem de nilfgaardieni.

— Nu există fum fără foc, a spus Milva. Și unde-i foc poți să te arzi. Așa mă gândesc, că-i o tâmpenie să te duci spre foc. E o tâmpenie s-o luăm pe o cale unde cavaleria ne poate înconjura cât ai clipi. Hai să intrăm în pădure!

— Pe acolo o iau Temerienii sau armata din Sodden, a intervenit piticanul. Suntem în spatele frontului. Putem merge liniștiți pe acest drum regal; dacă ne întâlnim cu soldații, ei vor fi de-ai noștri.

— Primejdios, a spus săgetătoarea clătinând din cap. Dacă te pricepi la războaie, Zoltan, știi că Nilfgaardul are obiceiul de a-și trimite trupele de cavalerie departe în față. Temerienii au trecut pe-aici, așa o fi. Dar nu știm ce e în fața noastră. Spre miazăzi, cerul e negru de la fum, sigur e faimoasa ta cetate din Armeria în flăcări. Înseamnă că nu suntem în spatele frontului, ci chiar pe front. Putem încăpea pe mâinile armatei, a

maruderilor, a mercenarilor, a Veverițelor. Hai să mergem la Chotla, dar s-o luăm pe potecile din pădure.

— Are dreptate, a vorbit Jaskier. Nici mie nu-mi plac fumurile. Chiar dacă Temeria a preluat ofensiva, putem totuși să dăm peste escadroanele nilfgaardiene din avangardă. Negrii împing raidurile lor departe. Vin din spate, se alătură Scoia'tael, fac ravagii și se întorc. Îmi amintesc ce s-a întâmplat în Sodenul de Sus în războiul precedent. Și eu sunt de părere că e mai sigur s-o luăm prin pădure. Acolo nu ne amenință nimic.

— N-aș băga mâna-n foc, a arătat Geralt spre ultimul spânzurat care, deși era atârnat la înălțime, în loc de picioare avea doar niște cioturi însângerate cu oase proeminente. Iată opera ghulilor!

— Strigoi? a întrebat Zoltan Chivay scuipând și s-a retras. Mâncător de cadavre?

— Cum vreți să-i spuneți. Noaptea trebuie să fim în gardă în pădure.

— Zzz-zzda mă-sii! a strigat Feldmareșalul Duda.

— Mi-ai luat vorba din gură, pasăre! Zoltan Chivay a ridicat din sprâncene. Ei bine! Suntem în rahat. Așadar, ce facem? Prin pădure, cu strigoi și ghulii, sau pe drum, cu armata și maruderii?

— Prin pădure, a răspuns ferm Milva. Pe unde e mai deasă. Mai bine ghuli decât oameni.

Au luat-o prin pădure, la început prudent, rămânând bine grupați, tensionați, atenți la cel mai mic foșnet din desigurii. În curând însă și-au recăpătat încrederea, umorul și ritmul obișnuit. N-au văzut nici ghuli la orizont și nici cele mai mici urme ale prezenței lor. Zoltan a glumit că strigoi și alți demoni trebuie să fi aflat că armatele se apropie, iar în cazul în care monștrii au avut ocazia să-i vadă în acțiune pe maruderi și pe voluntarii din Verden, atunci, cuprinși de teroare, s-au ascuns în cele mai adânci și mai sălbatice văgăuni, în care stau și dârdăie de frică și le clănțanesc colții.

— Și se uită la strigoi, la soțiile și la fiicele lor, a mormăit Milva. Monștrii știu că nicio oaie nu scapă pe unde mărșăluiesc războinicii. Așadar, dacă femeile își atârnă cămășile la uscat pe vreo salcie, o să se găsească mulți eroi și multe scorburii în copaci!

Jaskier, care de ceva timp își pierduse verva și umorul, și-a luat lăuta și a început să compună un cuplet despre sălcii, scorburii și războinici desfrânați, iar piticanii și papagalul dădeau o mână de ajutor,

sugerându-i rime.

— O, a repetat Zoltan.

— Ce? Unde? a întrebat Jaskier, stând în scărițe și privind spre râpă, în direcția indicată de pitican. Nu văd nimic!

— O!

— Nu mai trăncăni ca papagalul! Ce-i asta, O?

— Pârâul, a explicat Zoltan calm. Afluent de pe dreapta al Chotlei. Se numește O.

— A...

— Ce spui! a râs Percival Schuttenbach. Pârâul A se varsă în Chotla mai în amonte, mănânci o mămăligă până acolo. Țsta nu-i A, e O.

Viroaga, pe fundul căreia curgea pârâul cu nume deloc complicat, era năpădită de buruieni care treceau de capul unui pitican, mirosea tare a mentă și a lemn putred și răsuna orăcăitul neîncetat al broaștelor. Avea versanți abrupti, ceea ce s-a dovedit fatal. Carul Verei Loewenhaupt, care de la începutul călătoriei îndurase cu stoicism capriciile sorții și depășise toate obstacolele, n-a mai făcut față la întâlnirea cu pârâul O. S-a smuls din mâinile piticanilor care îl conduceau la coborâre, s-a zgâlțâit până la fundul viroagei, unde s-a destrămat ca într-o explozie.

— Zzz-zzda mă-sii... a strigat Feldmareșalul Duda, contrapunctând mirarea în cor a lui Zoltan și a trupei sale.

— La drept vorbind, a comentat Jaskier, privind epava vehiculului și bagajele împrăștiate, poate că așa a fost mai bine. Blestemăția asta de car doar ne încetinea marșul, veșnic aveam necazuri din cauza lui. Să fim serioși, Zoltan! Și așa am avut mare noroc că putea să ne ia cineva la întrebări sau să ne atace. Dacă eram nevoiți să ne salvăm rapid, n-aveam încotro și renunțam la car cu tot cu lucrurile din el, pe care, uite, acum le putem salva.

Piticanul pufnea și se scărpină furios în barbă, dar, surprinzător, Percival Schuttenbach îl susținea pe trubadur. Susținerea, după cum a observat vrăjitorul, a fost însoțită de clipiri semnificative. Acestea trebuiau să fie discrete, dar mimica expresivă a feței mărunte a gnomului nu putea trece neobservată.

— Poetul are dreptate, a repetat Percival, strâmbându-se și făcând cu ochiul. Suntem la o azvârlitură de băț de Chotla și Ina. În față e Fen Carn... Cu drumuri desfundate. Ne-ar fi fost greu pe-acolo cu carul. Dacă

ne întâlnim cumva cu armatele temeriere pe malul Inei, cu încărcătura noastră... putem să dăm de bucluc.

— Ei bine, a spus în cele din urmă Zoltan, răsucindu-se și uitându-se la rămășițele carului cărate de curentul leneș al pârlului O, ne despărțim. Munro, Figgis, Yazon și Caleb rămân. Ceilalți continuă drumul. Vom fi nevoiți să încărcăm caii cu desagi de provizii și mici unelte. Munro, știți ce aveți de făcut? Aveți lopeți?

— Avem.

— Să nu cumva să lăsați vreo urmă de-a mea la vedere! Să puneți un semn pe loc și să țineți bine minte unde le-ați pus!

— Stai fără grijă!

— O să ne ajungeți voi îndată, a zis Zoltan și și-a aruncat pe umăr rucsacul și sihillul, apoi și-a aranjat toporul la brâu. O luăm de-a lungul O, pe urmă continuăm de-a lungul Chotlei până la Ina. Rămâneți cu bine!

— Ciudat! i-a murmurat Milva lui Geralt când convoiul micșorat se urnea, făcându-le cu mâna celor patru piticani lăsați în urmă. Mă întreb ce cărau atât de prețios în sipețelele alea, de-a trebuit să le îngroape și să pună un semn în locul acela... Și asta, așa încât să nu vadă niciunu' dintre noi.

— Nu-i treaba noastră.

— Nu cred, a răspuns încet Jaskier, mănându-l cu grijă pe Pegaz printre trunchiurile căzute, că în acele cuferase sunt chiloți de schimb. Ei își pusese ră toată nădejdea în ele. I-am tot tras de limbă ca să-mi dau seama ce anume se poate ascunde în sipe.

— Și ce crezi tu că se poate ascunde?

— Viitorul lor, s-a uitat poetul în jur ca să se asigure că nu-l aude nimeni. Percival este cioplitor în piatră, vrea să-și pună pe picioare propriul atelier. Figgis și Yazon sunt făurari, au vorbit despre forjă. Caleb Stratton vrea să se însoare, iar părinții alesei inimii sale l-au respins când s-a dus în peșt, pe motiv că era prea sărac. Cât despre Zoltan...

— Oprește-te, Jaskier! Trăncănești ca o moară stricată. Iertare, Milva!

— Nu-i nimic.

Dincolo de pârlu, după o lizieră întunecoasă și umedă de copaci bătrâni, pădurea s-a rărit, au trecut printr-o poiană, printr-un pâlc de mesteceni și prin pajiști uscate. Dar înaintau lent. Urmând exemplul Milvei, care, imediat ce au pornit, a urcat-o pe calul lui pe fetița cu pistrii și codițe împletite, Jaskier a luat un alt copil pe Pegaz, iar Zoltan a urcat

alți doi pe armăsarul său roib, mergând alături cu frâiele în mână. Ritmul însă tot nu s-a întetit, femeile din Kern nu erau în stare să meargă mai repede.

Pe înserat, după aproape o oră de hoinărit prin râpe și defileuri, Zoltan Chivay s-a oprit, a schimbat câteva cuvinte cu Percival Schuttenbach, după care s-a întors spre restul companiei.

— Nu-mi săriți în cap și nu râdeți de mine! a spus el. Dar cred că ne-am rătăcit. Nu știu, la naiba, unde suntem și încotro trebuie să mergem.

— Nu vorbi prostii! s-a aprins Jaskier. Ce înseamnă asta, cum nu știi? Doar am luat-o de-a lungul pâ râului, uitate! Iar acolo, în defileu, e pâ râul vostru O. Am dreptate?

— Ai. Dar vezi în ce direcție curge...

— La naiba! Imposibil!

— E posibil, a replicat Milva pe un ton posac, îndepărtând cu răbdare frunzele uscate și scaietii din pâ rul copilei pistruiate pe care o ducea pe cal. Ne-am rătăcit prin văgăunile astea. Râul urmează o cale în formă de potcoavă. Suntem în curbură.

— Dar până la urmă tot pâ râul O este, a continuat Jaskier. Dacă urmăăm pâ râul, n-avem cum să ne rătăcim. Pâraiele mai fac câteodată meandre, recunosc, dar în cele din urmă toate sfârșesc prin vărsarea într-un râu. Este în ordinea firească a lucrurilor.

— N-o mai face pe deșteptul, cântărețule, îi zise Zoltan, ridicându-și nasul. Tacă-ți fleanca! Nu vezi că mă gândesc?

— Nu. Nimic nu arată că gândești. Repet, ne ținem de pâ râu și apoi...

— Taci din gură! a mârâit Milva. Ești doar un târgoveț. Trăiești într-o lume înconjurată de ziduri, poate că în interiorul ei vorbele tale înțelepte valorează ceva, dar nu aici. Uită-te și tu în jur! Valea e străbătută de chei cu versanți abrupti și înalți. Cum vrei să mergi de-a lungul pâ râului? Să cobori în defileu, prin mlaștină, prin sălcii și stufăriș, când în sus, când în jos, o să tragem caii de căpăstru sau cum? După două viroage o să fii atât de vlăguit, că o să cazi în cur la mijlocul pantei. Avem femei și copii cu noi, Jaskier. Și soarele apune îndată.

— Am băgat de seamă. Ei bine, am tăcut. Sunt gata să ascult propunerile de traseu din partea cunoscătorilor pădurii.

Zoltan Chivay l-a plesnit peste cioc pe papagalul mitocan, și-a înfășurat în jurul degetului o șuviță de barbă și a tras cu furie.

— Percival?

— În mare, știu direcția, privea gnomul la soare, care era chiar deasupra coroanelor copacilor. Deci primul plan este următorul: ne ducem la pârau, ne întoarcem și ieșim din viroagă pe teren uscat, trecem prin Fen Carn, de-a lungul cumpenei apelor, până la Chotla.

— Și celălalt plan?

— O nu este prea adâncă. Deși după ultimele ploii transportă mai multă apă decât de obicei, poate fi trecută cu piciorul. Tăiem meandrele și trecem prin vad, forțând curentul când putem scurta drumul. Dacă ne ducem în direcția soarelui, ajungem la confluența dintre Chotla și Ina.

— Nu, a intervenit brusc vrăjitorul. Propun să renunțăm din capul locului la al doilea plan. Nici să nu vă gândiți! Pe malul celălalt, mai devreme sau mai târziu, ajungem la dolmenele Miechunow. Acestea sunt locuri primejdioase. Vă sfătuiesc cu tărie să vă țineți departe.

— Cunoști zona? Ai mai fost pe-aici? Știi cum putem ieși?

Vrăjitorul a tăcut o clipă.

— Am fost o dată, a spus după aceea, frecându-și fruntea. Acum trei ani. Dar am venit din partea opusă, dinspre est. Mă îndreptam spre Brugge și am vrut să fac o scurtătură. Însă cum am ieșit, nu mai țin minte. Știu doar că mă cărau într-o căruță pe jumătate mort.

Piticanul l-a privit un moment, dar n-a mai pus întrebări.

S-au întors în tăcere. Femeile din Kern avansau cu greu, poticnindu-se și sprijininându-se în bastoane, dar niciuna nu se văita. Milva călărea chiar lângă vrăjitor, ținând în brațe fetița cu cosițe, adormită.

— Mă gândesc că ți-au făcut felul la dolmenele astea acum trei ani, i-a spus ea din senin. Vreun monstru, oare? Primejdioasă meserie mai ai, vrăjitorule!

— Nu tăgăduiesc.

— Știi cum s-au petrecut lucrurile, s-a lăudat Jaskier. Ai fost rănit, un negustor te-a scos afară, apoi ai găsit-o pe Ciri la Pesterâuri. Știi de la Yennefer.

Auzind numele magicienei, Milva a zâmbit ușor, ceea ce nu i-a scăpat lui Geralt. Și-a propus ca la următorul popas să-l tragă de urechi pe Jaskier pentru limba pe care nu și-o cruța deloc. Dar, cunoscându-l pe poet, se îndoia că o predică ar mai putea avea vreun efect asupra lui, mai ales că Jaskier probabil că deja scuiase tot ce știa.

— Poate că am greșit, a vorbit săgetătoarea după o clipă, că nu am luat-o pe malul celălalt al râului, pe la dolmene. Dacă atunci ai găsit-o pe copilă... Elfii cică, dacă te duci a doua oară acolo unde s-a întâmplat ceva,

timpul se poate repeta... Ei îi spun... la naiba, am uitat! Coarda destinului?

— Bucla, a corectat-o Geralt. Bucla destinului.

— Pfui! s-a încruntat Jaskier. N-ai putea să nu mai pomeniți despre buclă și laț? O elfă mi-a prezis într-o zi că-mi voi lua rămas-bun în lacrimi de la valea din ștreang. De fapt, nu prea cred eu în preziceri din astea ieftine, dar acum câteva zile am visat că mă spânzură. M-am trezit asudat learcă, nu puteam să înghit și mă sufocam. Așa că nu sunt bucuros să ascult pe cineva vorbind despre ștreang.

— Vorbesc cu vrăjitorul, nu cu tine, l-a repezit Milva. Ia nu mai ciuli tu urechile și-ai să vezi că n-o să mai auzi nimic îngrozitor! Nu-i așa, Geralt? Ce crezi despre bucla destinului? Dacă am merge la dolmene, oare nu cumva s-ar repeta timpul?

— De-asta ne-am și întors, a spus vrăjitorul cu amărăciune. Nu am nici cea mai mică dorință să văd un coșmar care se repetă.

— N-are cum, a clătinat din cap Zoltan, privind în jur. În frumos loc ne-ai mai adus, Percival!

— Fen Carn... a mormăit gnomul, scărpînându-se în vârful nasului său lung. Câmpul Tumulilor... Întotdeauna m-am întrebat de unde vine numele ăsta.

— Acum știi.

Peste valea întinsă în fața lor se așternuse deja negura amurgului, din care se iveau ca dintr-o mare mii de gorgane și monoliți acoperiți de mușchi. Unele erau simple stânci, fără un model special. Altele fuseseră sculptate minuțios până căpătaseră forma unor obeliscuri sau menhire. Aproape de mijlocul acestei păduri de pietre mai erau altele, grupate în dolmene, tumuli și cromlehuri, dispuse într-un cerc într-o manieră care excludea forțele întâmplătoare ale naturii.

— Zău! a repetat piticanul. Este un loc minunat pentru a petrece noaptea. Un cimitir elfesc. Dacă memoria nu-mi joacă feste, vrăjitorule, ai pomenit ceva despre ghuli? Știi ce, le simt prezența printre aceste gorgane! Trebuie să fie de toate aici, ghuli, graveiri, stafii, spirite de elfi, fantome de toate neamurile! Sunt cu toții acolo și știți ce-și spun? Nici măcar nu mai trebuie să pornim în căutarea cinei, căci a venit ea la noi din proprie inițiativă!

— Poate că n-ar fi rău să ne întoarcem, a propus Jaskier în șoaptă. Să plecăm până nu ne băgăm degetele în ochi.

— Sunt de aceeași părere.

— Femeile nu mai fac niciun pas, a spus Milva furioasă. Copiii dorm pe ei. Caii sunt obosiți. Ne-ai forțat să ne grăbim, Zoltan, hai să mergem, hai încă o jumătate de milă, ne-ai tot bătut la cap, încă nițel, hai rezistați! Și acum? Vrei să ne întoarcem două poște? La naiba! Cimitir, în cimitir, aici înnoptăm.

— Nu încape vorbă! a răspuns vrăjitorul, descălecând. Nu vă panicați! Nu toate necropolele sunt bântuite de monștri sau fantome. N-am mai fost niciodată la Fen Carn, dar, dacă ar fi cu adevărat primejdios, aș fi auzit.

Nimeni, nici măcar Feldmareșalul Duda, n-a intervenit și n-a făcut niciun comentariu. Femeile din Kern și-au luat copiii și s-au așezat în grup strâns, tăcute și speriate. Percival și Jaskier și-au priponit caii într-un loc cu iarbă fragedă. Geralt, Zoltan și Milva s-au apropiat de marginea luncii, observând micul cimitir cufundat în pâclă și amurg.

— Și, ca să fie nenorocirea deplină, e lună plină! a murmurat piticanul. Vai, o să fie festivalul fantomelor în seara asta, vai, parcă văd că o să ne dea de lucru demonii... Oare ce luminează dinspre miazăzi? Nu-s cumva focuri?

— Într-adevăr, sunt focuri, a confirmat vrăjitorul. Iar i-au aprins cuiva acoperișul de deasupra capului. Știi ce, Zoltan? Mă simt mai bine aici, la Fen Carn.

— Și eu o să mă simt mai bine, dar numai când o să răsară soarele. Dacă ghulii o să ne lase să vedem din nou lumina zilei.

Milva a scotocit prin desagă și a scos ceva strălucitor.

— O săgeată de argint, i-a lămurit ea. Am pus-o bine pentru o astfel de ocazie. Cinci coroane am dat pe ea la bazar. E bună ca să ucizi ghulul, vrăjitorule?

— Nu cred că sunt ghuli pe-aici.

— Tu cu gura ta ai spus că cei atârnați în stejar erau mușcați de ghul, a izbucnit Zoltan. Și acolo unde e un cimitir, sunt și ghuli.

— Nu întotdeauna.

— Te cred pe cuvânt. Ești vrăjitor, specialist, așa că o să ne aperi, sper. I-ai pus la pământ pe maruderi... Ce, ghulii se luptă mai bine decât maruderii?

— Nu se compară. V-am rugat, terminați cu panica!

— Da' pentru vampiri e bună? Ori pentru strigoi? a întrebat Milva, a înșurubat piramida în săgeată și a verificat ascuțimea vârfului cu

degetul mare.

— Poate funcționa.

— Pe sihillul meu! a răcnit Zoltan, agitându-și spada. Sunt gravate cu rune farmece piticănești din negura vremurilor. Numai să încerce ghulul să-mi vadă lama de mai aproape, și o să mă țină minte! Ia uitați-vă!

— Ha! s-a arătat interesat Jaskier, apropiindu-se. Deci astea sunt vestitele rune misterioase ale piticanilor? Ce zice inscripția?

— „În ștreang cu ticăloșii!”

— S-a mișcat ceva printre pietre! a strigat brusc Percival Schuttenbach. Ghulul, ghulul!

— Unde?

— Acolo, acolo! S-a pitit sub pietre!

— Unul?

— Unul am văzut!

— Trebuie să-i fie o foame de lup, încearcă să se dea la noi înainte să se lase întunericul.

Piticanul a scuipat în palme și a apucat cu putere mânerul sihillului cu ambele mâini.

— Ha! Îți arăt eu că lăcomia strică omenia! Milva, trage-i o săgeată în fund, iar eu îl golesc de mațe!

— Nu văd nimic acolo, a șoptit Milva, cu vârful săgeții lângă bărbie. Nici măcar un fir de iarbă nu tremură printre pietre. Sigur n-ai vedenii, gnomule?

— În niciun caz! a protestat Percival. Vedeți stânca aia ca o masă răsturnată? Acolo s-a ascuns ghulul, chiar în spatele ei.

— Stați aici!

Dintr-o mișcare rapidă, Geralt și-a scos spada din teaca de la spate.

— Vedeți de femei și grijă la cai! le-a zis. Dacă ghulii atacă, animalele se smintesc. Mă duc să văd care-i treaba.

— Nu te duci singur, s-a împotrivit vehement Zoltan. Atunci, în poiană, te-am lăsat singur pentru că mi-era frică de variolă. Și, de rușine, n-am putut dormi două nopți la rând. Niciodată nu mai vreau așa ceva! Percival, unde te duci așa? Înapoi? Tu ai văzut strigoiul, așa că acum mergi în linia-ntâi. Nu te teme, sunt în urma ta.

Au înaintat prudent printre gorgane, străduindu-se să nu foșnească buruienile care îi ajungeau lui Geralt deasupra genunchiului, iar piticanilor și gnomilor până la brâu. Pe măsură ce se apropiau de

dolmenul indicat de Percival, se răsfireau astfel încât să-i blocheze ghulului toate căile posibile prin care ar fi putut scăpa. Dar strategia a fost în zadar. Geralt știa dinainte – medalionul vrăjit nici nu-i vibrase, nici nu-i trimisese vreun semnal.

— Nu-i nimeni aici, a constatat Zoltan, privind în jur. Niciun suflet viu. Ți s-a năzărit, Percival. Alarmă falsă. Ne-ai speriat degeaba, meriți un șut în cur.

— L-am văzut! a stăruit îndârjit gnomul. L-am văzut cum sărea printre pietre. Era slab, tuciuriu ca un perceptor...

— Taci, gnom prost ce ești, că-ți...

— Ce-o fi cu mirosul ăsta ciudat? a întrebat brusc Geralt. Nu-l simțiți?

— Ba da, a răspuns piticanul, adulmecând ca un ogar. Miroase ciudat.

— A ierburi, a vorbit Percival, care și-a întins nasul sensibil, lung de doi țoli. Pelin, busuioc, salvie, anason... Scorțișoară? Ce naiba?

— Cum miroase ghulul, Geralt?

— A hoit.

Vrăjitorul s-a uitat repede în jur, căutând urme printre ierburi, apoi, din câțiva pași scurți, s-a întors la dolmenul căzut și a bătut ușor în piatră cu muchia spadei.

— Ieși de-acolo! i-a spus el, strângând din dinți. Știu că ești acolo. Mai iute, că-mi vârf fierul în crăpătură!

Dintr-o cavitate perfect ascunsă sub pietre, s-a auzit un scrâșnet ușor.

— Ieși! a repetat Geralt. Nu-ți facem nimic.

— Nu ne-atingem de niciun fir de păr din capul tău, a completat blând Zoltan zâmbind liniștit, punându-și sihilla peste crăpătură și răsucindu-și ochii amenințător. Ieși fără frică!

Geralt a întors capul și, cu un gest hotărât, i-a poruncit să se oprească. Din crăpătura de sub dolmen s-a auzit un nou scrâșnet și un parfum puternic de plante și rădăcini s-a răspândit în aer. Peste o clipă au văzut o căpățână cenușie, apoi o față cu un nas aristocratic, coroiat, care nu aparținea deloc unui ghul, ci unui bărbat subțire, între două vârste. Percival nu se înșelase. Bărbatul amintea într-o oarecare măsură de un perceptor.

— Pot să ies fără frică? a întrebat el, ridicându-și spre Geralt ochii negri, sub sprâncenele de un cenușiu-deschis.

— Poți.

Bărbatul a ieșit din crăpătură, și-a scuturat haina neagră, protejată de un fel de șorț legat la brâu, și-a aranjat traista de pânză, eliberând un

nou val de mirosuri de plante.

— Propun să lăsați armele, conașilor, a spus el liniștit, privindu-i în felul său. N-aveți nevoie de ele. După cum vedeți, eu n-am niciuna. N-am purtat niciodată armă. N-am nimic la mine care ar putea fi vrednic de pradă. Numele meu este Emiel Regis. Sunt din Dillingen. Sunt bărbier.

— De fapt, l-a privit Zoltan Chivay cu o vagă strâmbătură, bărbier, alchimist sau fitoterapeut. Fără supărare, dar mirosiți puternic a drogherie.

Emiel Regis a zâmbit ciudat – cu buzele strânse –, apoi și-a împreunat mâinile în semn de iertare.

— Mirosul v-a dat de gol, conașule bărbier, i-a zis Geralt, introducându-și spada în teacă. Aveți motive speciale să vă ascundeți de noi?

— Speciale? s-a uitat bărbatul cu ochii lui negri spre vrăjitor. Nu, mai degrabă generale. Pur și simplu m-am temut de voi. Așa sunt vremurile.

— Da, într-adevăr, a fost de acord piticanul, arătând cu degetul mare strălucirea care lumina cerul. Așa sunt vremurile. Bag de seamă că sunteți fugar, ca noi. Dar e curios că, după ce ați fugit atât de departe de Dillingenul de baștină, vă îngropați singur în mijlocul acestor gorgane. La urma urmei însă fiecare are destinul lui, mai ales în vremuri grele. V-a fost frică de noi, nouă ne-a fost frică de dumneata. Frica are ochii mari.

— Din partea mea – cel care s-a prezentat ca Emiel Regis nu și-a luat privirea de la ei – nu aveți de ce să vă temeți. Nădăjduiesc că pot conta pe reciprocitate.

— Păi, cum! și-a arătat Zoltan dinții într-un zâmbet foarte larg. Ne credeți bandiți sau ce? Și noi suntem fugari, domnule bărbier. Ne îndreptăm spre granița Temeriei. Dacă doriți, vă puteți alătura. Într-un grup vă simțiți mai puternic și mai sigur decât singur, iar un vraci ne poate fi de ajutor. Avem femei și copii cu noi. Printre toate ierburile pe care le porți cu tine, ai vreun leac pentru picioarele jupuite?

— Ceva o să găesc eu, a răspuns încet bărbierul. Vă ajut bucuros. Cât despre călătoria împreună... Mulțumesc pentru propunere, dar nu sunt fugar, conașilor. N-am fugit din Dillingen din cauza războiului. Eu aici locuiesc.

— Cum? a ridicat din sprâncene piticanul și a făcut un pas înapoi. Aici? În cimitir?

— În cimitir? Nu. Am o colibă nu departe de aici. Pe lângă casa și prăvălia din Dillingen, se înțelege. Dar în fiecare an îmi petrec aici vara,

din aprilie până în septembrie, de la Sânziene până la echinocțiu. Recoltez rădăcini și ierburi de leac, o parte le distilez pe loc, pentru poțiuni și elixire...

— Dar știi de război, a afirmat Geralt, în ciuda singurătății dumitale de pustnic, departe de lume și de oameni. De la cine?

— De la fugarii care au trecut pe-aici. La nici două mile de aici, lângă râul Chotla, e o tabără uriașă. S-au adunat acolo câteva sute de fugari, săteni din Brugge și Sodden.

— Și armatele temeriene s-au mișcat? a întrebat Zoltan curios.

— Despre asta habar n-am.

Piticanul a suduit și a aruncat o privire spre bărbier.

— Deci locuiți aici, coane Regis, a spus el, trăgându-și vocea. Și noaptea umblați printre morminte. Nu vă e frică?

— De ce să-mi fie frică?

— Conașul, a spus Zoltan, arătând către Geralt, este vrăjitor. Nu cu multă vreme în urmă a văzut urme de ghul. Un mâncător de cadavre, înțelegi? Și nu trebuie neapărat să fii vrăjitor ca să știi că ghulii își fac veacul prin cimitire.

— Vrăjitor, a zis bărbierul și s-a uitat la Geralt vizibil interesat. Ucigaș de monștri. Ei bine, bine! Interesant... Nu le-ați explicat tovarășilor dumitale, coane vrăjitorule, că necropola asta are mai mult de cinci sute de ani? Ghulii nu sunt prea mofturoși, dar nici nu rod oase vechi de cinci veacuri. Nu, nu sunt pe-aici.

— Nu-mi pasă deloc, a zis Zoltan Chivay, privind în jur. Conașule vraci, îngăduiți-mi să vă invit la tabăra noastră. Avem carne de cal, doar n-o să ne refuzați, nu-i așa?

Regis l-a privit mult timp.

— Mulțumesc, a spus în cele din urmă. Însă am o idee mai bună. Vă invit la mine acasă. Locuința mea de vară e mai mult un sălaș decât o colibă și e cam mică pentru înnoptat, în orice caz, o să dormiți sub cerul liber. Dar lângă colibă este un izvor. Și un cuptor unde puteți încălzi carnea de cal.

— Acceptăm cu plăcere, s-a înclinat piticanul. S-ar putea să nu fie ghuli pe-aici, dar gândul de a petrece o noapte în cimitirul ăsta nu mă prea încântă. Haide, să faci cunoștință cu restul companiei noastre.

Când se apropiau de tabără, caii se zbuciumau și băteau cu copitele în pământ.

— Stați cam împotriva vântului, conașule Regis, l-a privit Zoltan

Chivay cu subînțeleș pe vraci. Mirosul de salvie înspăimântă caii, iar mie mi-e rușine să recunosc, dar îmi amintește de chinul prin care treci când ți se scoate un dinte.

— Geralt, a murmurat Zoltan când Emiel Regis a dispărut în spatele prelatei care închidea intrarea în colibă, să fim cu ochii în patru! Nu prea-mi place planta asta parfumată.

— Ai vreun motiv anume?

— Nu-mi plac oamenii care stau vara lângă un cimitir, mai ales un cimitir departe de locul în care trăiesc. Ce, nu cresc buruieni și în locuri mai frumoase? Acest Regis mi se pare mai mult un hoț de morminte. Bărbierii, alchimiștii și alții de teapa lor sapă după cadavre prin cimitire și fac diferite excremente cu ele.

— Experimente. Dar la așa ceva se folosesc resturi de corp proaspete. Cimitirul ăsta e foarte vechi.

— Da, a răspuns piticanul și și-a scărpinat barba în timp ce se uita la femeile din Kern, care se pregăteau să-și petreacă noaptea sub mălinii crescuți lângă coliba bărbierului. Oare nu cumva fură obiecte de valoare ascunse în morminte?

— Întreabă-l, a ridicat din umeri Geralt. I-ai acceptat invitația fără nicio șovăială, iar acum, dintr-odată, ai devenit bănuitor ca o fată bătrână când i se face un compliment.

— Hmmm... l-a aprobat Zoltan fără să se supere. Cam ai dreptate. Dar aș arunca bucuros un ochi în coliba lui. Doar așa, pentru siguranță...

— Du-te după el! Zi-i că vrei să-ți împrumute o furculiță.

— De ce o furculiță?

— De ce nu?

Piticanul l-a scrutat pe vrăjitor, iar în cele din urmă s-a hotărât, s-a îndreptat brusc spre colibă, a bătut politicos în tocul ușii și a intrat. Câteva minute a rămas înăuntru, după care a apărut brusc în ușă.

— Geralt, Percival, Jaskier, vă rog! Veniți să vedeți ceva foarte interesant! Hai, nu vă mai codiți atât! Conașul Regis ne invită.

Interiorul colibei era întunecat și populat cu un miros cald, pătrunzător, venind mai ales de la ierburile și rădăcinile atârinate peste tot pe pereți. Tot mobilierul era compus dintr-un prici, de asemenea, înecat printre ierburi, și o masă strâmbă, plină de recipiente de sticlă, argilă și porțelan. Lumina timidă care permitea să se vadă toate acestea venea de la jarul dintr-o sobă ciudată, semănând cu o clepsidră. Soba

era înconjurată de un păienjeniș de tuburi strălucitoare de diferite diametre, curbate în arcuri și spirale. Sub unul dintre tuburi era un ciubăr de lemn, în care cădeau picături.

Văzând soba, lui Percival Schuttenbach i-au ieșit ochii din orbite, a căscat gura, a oftat și apoi s-a apropiat.

— Ho, ho, ho! a strigat cu un entuziasm imposibil de disimulat. Ce văd înaintea ochilor? Un alambic în toată regula! Echipat cu un cazan de aramă și un răcitor! Bună treabă! Ai construit-o singur, conașule bărbier?

— Ei bine, da, a recunoscut modest Emiel Regis. Mă ocup cu elixire, așa că trebuie să distilez, să extrag chintesența și de asemenea...

S-a întrerupt când l-a văzut pe Zoltan Chivay cum vânează o picătură căzută din tub și-și sughe degetul. Piticanul a oftat și o fericire de nedescris i s-a zugrăvit pe fața îmbujorată.

Jaskier nu a mai rezistat, a gustat și el. Și a strigat încet, plescăind:

— A cincea esență. Și poate a șasea sau chiar a șaptea.

— Chiar așa... a zâmbit vag bărbierul. Ți-am spus, distilatul...

— Sămăhoancă, l-a corectat Zoltan. E tare. Gustă, Percival!

— Dar nu mă pricep la chimia organică, a răspuns gnomul, care, îngenuncheat, contempla detaliile asamblării cazanului alchimic. Mă îndoiesc că aș recunoaște ingredientele...

— Este un distilat din alraun, a explicat Regis și i-a alungat îndoielile. Îmbogățit cu mătrăgună. Și cu plămădeală fermentată cu amidon.

— Adică, drojdie.

— Se poate spune și așa.

— Și n-ai un pahar pe-aici?

— Zoltan, Jaskier, i-a repezit vrăjitorul, care și-a încrucișat mâinile la piept, sunteți bătuți în cap? E mandragoră. Sămăhoanca asta e făcută din mandragoră. Lăsați cazanul în pace!

— Dar, dragă conașule Geralt...

Alchimistul a căutat printre retorturi și sticle prăfuite o eprubetă și a șters-o bine cu o cârpă.

— ...n-ai de ce să te temi, a continuat. Mandragora e asezonată corespunzător, iar proporțiile au fost stabilite cu grijă și măsurate cu precizie. La o jumătate de kilogram de amidon, am pus doar cinci uncii de alraun și numai o jumătate de drahmă de mătrăgună...

— Nu despre asta-i vorba, a intervenit Zoltan, care s-a uitat la vrăjitor, apoi a înțeles, a devenit serios și s-a retras cu grijă de lângă

cuptor. Nu contează, conașule Regis, câte drahme ai pus, ci cât costă drahma de alraun. E o băutură prea scumpă pentru noi.

— Mandragora, a șoptit Jaskier uimit, arătând spre o movilă de bulbi care semănau cu sfecla-de-zahăr, îngrămădită într-un colț al colibei. Asta-i mandragora? Mandragoră adevărată?

— Femelă, a clătinat din cap alchimistul. Crește din belșug tocmai în cimitirul unde ne-a fost dat să ne cunoaștem. Și de aceea îmi petrec vara aici.

Vrăjitorul s-a uitat cu subînțeles la Zoltan. Piticanul a murmurat ceva. Regis a zâmbit cu jumătate de gură.

— Vă rog, conașilor, dacă vă face plăcere, vă invit la o degustare. Vă apreciez tactul, dar în situația actuală sunt mici șanse să duc elixirile la Dillingen, care e implicat în război. Oricum, toate astea s-ar pierde, așa că nu mai vorbim despre prețuri. Îmi pare rău, dar am doar un singur recipient de băut.

— Ne-ajunge, a murmurat Zoltan, luând eprubeta și umplând-o cu grijă din ciubăr. În sănătatea dumată, conașule Regis! Uuuuuuch...

— Îmi cer iertare, a zâmbit iar bărbierul. Calitatea distilatului lasă foarte mult de dorit... Pe scurt, e ceva semipreparat.

— E cel mai bun semipreparat pe care l-am băut vreodată, a zis Zoltan și a expirat din adânc. Ia, poetule!

— Aaaaah... Oh, mamă, mamă! Bun, tare bun! Gustă, Geralt!

— Pentru gazda noastră! a închinat vrăjitorul, care s-a înclinat ușor către Emiel Regis. Unde-ți sunt bunele maniere, Jaskier?

— Vă rog să mă scuzați, conașilor, s-a înclinat alchimistul, dar nu-mi permit niciun stimulent. Sănătatea mea nu mai e ce a fost, a trebuit să renunț... la multe plăceri.

— Nici măcar o picătură?

— E o chestiune de principiu, a explicat calm Regis. Nu-mi încalc niciodată principiile pe care mi le-am impus.

— Vă admir și vă invidiez principialitatea.

Geralt a băut puțin din eprubetă, a ezitat un moment și, în cele din urmă, a băut-o până la fund. Lacrimile care l-au podidit, l-au împiedicat să se bucure de acest moment. O căldură revigorantă i s-a răspândit prin stomac.

— Mă duc după Milva, s-a oferit el, dându-i eprubeta piticanului. Să nu dați pe gât tot până ne întoarcem!

Milva stătea pe lângă cai, tachineând-o pe micuța pistruiată pe care o

purtase toată ziua în șa. Când i s-a adus la cunoștință ospitalitatea lui Regis, a ridicat din umeri, dar nu s-a lăsat rugată prea mult.

Au intrat în colibă și i-au găsit pe camarazii lor examinând stocul de rădăcini de mandragoră.

— E prima dată când văd așa ceva, a spus Jaskier, învârtind între degete o rădăcină. Chiar că aduce cu o ființă umană.

— Încovoiat de lumbago, a adăugat Zoltan. Și cealaltă, o, nu se poate, o femeie însărcinată! Țsta, pe de altă parte, să-mi fie cu iertare, parcă-s doi oameni ocupați cu ciocăneala.

— Numai la asta vă stă capul! a comentat Milva, a turnat pe gât cu curaj o eprubetă plină și imediat a tușit în pumn. Vai de mine... Foarte tare! Țsta-i chiar din blajinătatea târfei? Ha, atunci, luați, să bem din poțiunea magică! Nu se știe când mai pupați așa ceva. Mulțumesc, conașule bărbier.

— Plăcerea e de partea mea.

Eprubeta, umplută corespunzător, circula din mână-n mână, încingând starea de spirit, vigoarea și locvacitatea.

— Mandragora asta, din câte am auzit, e o legumă cu mare putere magică, a spus Percival Schuttenbach cu convingere.

— Și încă cum! a confirmat Jaskier, iar pe urmă a înghițit, s-a scuturat și a început să vorbească. Multe balade s-au mai plăsmuit despre asta. Magicienii folosesc mandragora pentru elixire, datorită cărora își păstrează tinerețea veșnică. Magicienele își prepară o alifie din alraun, pe care o numesc glamarye. O magiciană unsă cu ea se face atât de frumoasă și fermecătoare, încât îți ies ochii din orbite. De asemenea, trebuie să știți că mandragora este un afrodisiac puternic și se folosește în magia erotică, în special pentru a slăbi rezistența fetelor. Prin urmare, de aici vine și numele popular al mandragorei: blajinătatea târfei. Adică iarba care îmblânzește târfele.

— Ce tâmpenie! a exclamat Milva.

— Iar eu am auzit, a spus gnomul, ridicând eprubeta plină, că atunci când rădăcina alraunului e scoasă din pământ, planta plânge și suspină de parcă ar fi vie.

— Ba, a intervenit Zoltan, servindu-se din ciubăr, n-ar fi nimic dacă doar ar plânge! Cică mandragorele urlă atât de groaznic, că poți să-ți pierzi mințile și îi face farmece și blesteme aceluia care-o smulge din pământ. E foarte riscant și poți plăti cu viața.

— Eu, una, cred că astea-s doar povești de adormit copiii, a răspuns

Milva, care i-a luat eprubeta din mână, a băut energic și s-a zbătut. Nu se poate ca o legumă să aibă atât de multă putere.

— Dar ăsta e adevărul adevărat! a înfruntat-o piticanul. Înțelepții însă au găsit o cale de a se apăra de ea. Când gălesc un alraun, trebuie să-l lege cu o funie la rădăcină, iar celălalt capăt trebuie legat de un câine...

— Sau de un porc, a spus gnomul.

— Sau de un mistreț, a adăugat grav Jaskier.

— Îți lipsește o doagă, poetule. Care-i ideea cu porcul sau câinele care scoate mandragora din pământ, că blestemele și farmecele se abat asupra animalului care o scoate, iar vindecătorul șade departe și în siguranță ascuns printre tufișuri, vede tot și răsare ca din senin. Nu, conașule Regis? Spun bine?

— Metoda e interesantă, a recunoscut alchimistul, cu un zâmbet enigmatic. Mai ales pentru ingeniozitate. Dezavantajul este, totuși, complexitatea excesivă. Adevărul e că, în teorie, funia ar fi suficientă, fără niciun animal de tracțiune. Nu judec mandragora dacă are sau n-are capacitatea de a recunoaște pe cel care trage funia. Vrăjile și blestemele ar trebui să cadă pe funie, ceea ce ar fi mai ieftin și mai puțin problematic decât câinele, ca să nu mai vorbim de porc.

— Îți bați joc de noi?

— Nicidecum. Am spus deja că admir ingeniozitatea. Pentru că, deși mandragora, în ciuda oricărei opinii generale, nu e în măsură să rostească vrăji și blesteme, în stare proaspătă este totuși atât de otrăvitoare, încât până și solul din jurul rădăcinilor sale e extrem de toxic. Câteva picături de suc proaspăt pe față sau pe o mână rănită, ba, până și inhalarea vaporilor de abur pot avea consecințe fatale. Eu folosesc o mască și mănuși, ceea ce nu înseamnă că am ceva împotriva metodei funiei.

— Hmmm... a căzut pe gânduri piticanul. Și urletul îngrozitor pe care-l scoate alraunul când e smuls e adevărat?

— Mandragora nu are coarde vocale, a explicat calm alchimistul. Tipic pentru plante, nu? Totuși, toxina eliberată de rizomi are o mare forță halucinogenă. Vocile, urletele, șoaptele și alte zgomote nu sunt decât halucinațiile emise de sistemul nervos central afectat.

— Ha, am uitat de la mână până la gură, a scos Jaskier un behăit din buzele în care se înfiletase din nou eprubeta. Mandragora e foarte otrăvitoare! Și eu am pus mâna pe ea! Și acum sugem din țuica asta în

neștire...

— Doar rădăcina proaspătă a alraunului e toxică, l-a liniștit Regis. A mea este asezonată și preparată corespunzător, iar distilatul e filtrat. Nu sunt motive de îngrijorare.

— Bineînțeles că nu, a fost de acord Zoltan. Votca va fi întotdeauna votcă, poate fi ea distilată din hârtie, urzici, năvod de pește sau pufoaică. Dacă păhărelul mai departe, Jaskier, că așteptăm la coadă.

Eprubeta umplută consecvent trecea pe la fiecare. Toți stăteau comod pe podeaua de lut. Vrăjitorul a șuiurat și a suduit, și-a corectat poziția, căci, stând mai mult jos, durerea i-a străpuns genunchiul din nou. L-a văzut pe Regis că-l privește cu atenție.

— O rană recentă?

— Nu prea. Dar sâcâitoare. Ai aici ceva ierburi care pot alina durerea?

— Depinde de tipul de durere, a surâs vag bărbierul. Și de cauzele sale. În sudoarea ta, vrăjitorule, simt un miros ciudat. Te-ai vindecat prin magie? Ți-au dat enzime și hormoni magici?

— Mi-au dat felurite leacuri. N-am avut habar că mi-ar putea influența mirosul transpirației.

— Ai un nas foarte fin, Regis.

— Fiecare cu calitățile lui. Pentru a contrabalansa defectele. Ce vătămare ți-a fost oblojită prin magie?

— Am avut o mână ruptă și fractură de femur.

— Demult?

— Acum mai bine de o lună.

— Și ești deja pe picioare? Incredibil! Driadele din Brokilon, nu-i așa?

— Cum ai ghicit?

— Numai driadele cunosc leacurile capabile să reconstruiască țesuturile osoase atât de repede. Pe mâinile dumatăle văd puncte negre, locuri în care au fost introduse vrejuri de conynhael și lăstari de tătăneasă purpurie. Numai driadele știu să folosească conynhaelul, iar tătăneasă purpurie nu crește decât în Brokilon.

— Bravo! O ipoteză perfectă. Pe mine, totuși, altceva mă interesează. Mi-au rupt femurul și antebrațul. Dar eu simt o durere intensă în genunchi și în cot.

— Tipic, a clătinat din cap bărbierul. Driadele ți-au reconstruit oasele afectate cu ajutorul magiei, care în același timp ți-a provocat o mică revoluție în terminațiile nervoase. Un efect secundar, resimțit mai puternic la nivelul articulațiilor.

— Mă poți ajuta cu ceva?

— Nu, din păcate. Mult timp vei putea anticipa fără greș când vine vreme rea. Iarna intensifică durerile. Nu ți-aș recomanda însă administrarea anestezicelor puternice. Mai ales narcotice. Ești vrăjitor, în cazul tău e absolut contraindicat.

— Deci îmi recomanzi mandragora ta, a conchis vrăjitorul și a ridicat eprubeta pe care Milva tocmai i-o dăduse, a băut-o până la fund și a tușit până când i-au dat lacrimile. La naiba, mă simt mai bine.

— N-aș fi atât de sigur, a zâmbit Regis, că vindeci boala care trebuie. Îți amintesc că trebuie să tratăm cauzele, nu simptomele.

— Nu în cazul acestui vrăjitor, a intervenit Jaskier, care ascultase conversația, deja roșu la față. Pentru el tocmai, pentru grijile lui, ginarsul este foarte bun.

— Și ție ți-ar face foarte bine, i-a răspuns Geralt și l-a ținut pe poet cu privirea. Mai ales dacă ți-ar amorți limba.

— Nu m-aș prea baza pe asta, a zâmbit din nou bărbierul. Preparatul conține mătrăgună. Mulți alcaloizi, inclusiv scopolamina. Înainte ca mandragora să-și facă efectul, toți o să-mi oferiți, în mod inevitabil, un spectacol de elocință.

— Spectacol de ce? a întrebat Percival.

— De vorbărie. Să-mi fie cu iertare! Ca să folosim cuvinte mai simple. Geralt și-a strâmbat buzele într-un zâmbet fals.

— Corect! a spus el. E simplu să cazi în manierism și să folosim astfel de cuvinte zilnic. Atunci, oamenii te-ar lua de un clovn arogant.

— Sau de un alchimist, a completat Zoltan Chivay, umplându-și eprubeta.

— Sau de un vrăjitor, a adăugat Jaskier, care citise cât se poate de mult pentru a putea impresiona o anumită magiciană. Pe magiciene, conașii mei, nimic nu le atrage mai mult decât o poveste meșteșugită. N-am dreptate, Geralt? Hai, spune-ne ceva...

— Nu mai sta la coadă, Jaskier! l-a întrerupt Geralt cu o voce de gheață. Alcaloizii din votcă acționează prea repede asupra ta. Trăncănești cam mult.

— Hai mai termină cu secretele tale, Geralt! s-a încruntat Zoltan. Jaskier nu ne-a spus mai nimic nou. N-ai ce face dacă ești o legendă vie. Poveștile aventurilor tale se joacă în teatrele de păpuși. Printre ele și povestea despre tine și magiciana numită Guinevere.

— Yennefer, l-a corectat Regis cu jumătate de gură. Am văzut un

spectacol și eu. Povestea cu vânarea unui djinn, dacă nu mă înșală memoria.

— Am luat parte la ea, s-a lăudat Jaskier. Ce-am mai râs, vă spun...

— Spune-le tuturor! l-a invitat Geralt și s-a ridicat. Cu un strop de votcă și frumos colorat. Eu ies puțin.

— Hai, zău așa! a vorbit indignat piticanul. N-ai de ce să te superi.

— Nu m-ai înțeles, Zoltan. Mă duc să-mi eliberez vezica. Ce să-i faci? Li se întâmplă chiar și legendelor vii.

Noaptea era rece ca-n iad. Caii fornăiau și tropăiau, scoteau abur pe nări. Coliba bărbierului, scăldată în lumina lunii, părea ivită dintr-un basm. Leită-poleită cu căsuța vrăjitoarei din pădure. Geralt se încheia la pantaloni.

Milva, care ieșise la scurt timp după el, și-a dres vocea. Umbra ei lungă ajungea până la a lui.

— De ce nu te mai întorci o dată? l-a întrebat. Chiar așa de tare te-au înfuriat?

— Nu, a răspuns el.

— Și-atunci, de ce mama naibii stai aici singur, sub clar de lună?

— Socotesc.

— Ce?

— De când am plecat din Brokilon, au trecut douăsprezece zile, timp în care am călătorit cam șaiszeci de mile. Ciri, chipurile, e în Nilfgaard, capitala Imperiului, aflată, potrivit unor socoteli destul de prudente, la cam două mii cinci sute de mile. La un calcul simplu rezultă că, în ritmul ăsta, am ajunge acolo într-un an și patru luni. Ce zici?

— Nimic, a ridicat din umeri Milva și și-a dres glasul din nou. Nu știu să socotesc la fel de bine ca dumneata. Nici să citesc și să scriu nu știu. Sunt o fată proastă și simplă de la țară. N-ai cu cine vorbi. Nu te poți bizui pe mine.

— Nu vorbi așa!

— ăsta-i adevăru', i-a răspuns și s-a întors brusc. De ce-mi spui mie câte zile și câte mile? Ca să te sfătuiesc? Ca să te îmbărbătez? Ca să te liniștesc, să-ți alung temerile, să-ți alin jalea din suflet, care e mai amară decât durerea din genunchi? Nu mă pricep! Ai nevoie de altcineva. De cea despre care vorbea Jaskier. Deșteaptă, învățată. Iubită.

— Jaskier e un palavragiu.

— E drept. Dar uneori vorbește cu capul. Să ne întoarcem, vreau să mai beau.

- Milva?
- Ce?
- Nu mi-ai spus niciodată de ce ai vrut să vii cu mine.
- Nu m-ai întrebat niciodată.
- Te întreb acum.
- Acum e prea târziu. Acum nici eu nu mai știu.

— Ei bine, în sfârșit v-ați întors! a exclamat pe altă voce Zoltan, bucuros să-i vadă. Iar noi am pus țara la cale și am hotărât că Regis vine cu noi la drum.

— Ei, nu zău! Chiar așa? s-a uitat atent vrăjitorul la bărbier. Dar de ce din senin?

— Conașul Zoltan, a replicat Regis fără să clipească, m-a convins că dezastrul războiului pe meleagurile mele natale e mult mai mare decât mi-au povestit fugarii care au trecut pe-aici. Întoarcerea acolo nu e posibilă, iar a rămâne în această zonă pustie nu pare să aibă niciun rost. Și nici plecarea de unul singur.

— Iar noi, deși nu ne cunoști deloc, părem niște indivizi cu care se poate călători în siguranță. Ți-ai dat seama dintr-o privire?

— Din două, a răspuns bărbierul cu un zâmbet ușor. Una la femeile pe care le protejezi, cealaltă la copiii lor.

Zoltan a răzuit zgomotos ciubărul cu eprubeta.

— Aparențele pot fi înșelătoare, a spus el zeflemitor. Am putea avea intenția de a le vinde pe femeile astea ca sclave. Percival, la naiba, fă ceva cu dispozitivul! Mai deschide robinetul sau fă ceva! Vrem să bem și curge ca sângele din nas.

— Răcitorul nu face față. Ginarsul va ieși cald.

— Nu contează. Noaptea-i rece.

Votca călduță a înflăcărat discuțiile în forță. Jaskier, Zoltan și Percival au prins culoare în obraji, tonul li s-a schimbat și mai mult, în cazul poetului și al gnomului, era doar de un bâzâit anemic din gâtlee. Înfometați, camarazii molfăiau carnea rece de cal și rodeau niște rădăcini de hrean găsite în colibă, lăcrimând, întrucât hreanul era la fel de tare ca votca. Dar discutau de zor.

Brusc, Regis s-a arătat surprins când s-a dovedit că obiectivul final al pelerinajului nu era enclava din masivul Mahakam, cetatea eternă și sigură a piticanilor. Zoltan, care devenise mai vorbăreț chiar decât Jaskier, a declarat că nu se va mai întoarce în niciun caz în Mahakam și

a dat frâu liber nemulțumirii sale față de trecut, exprimându-și aversiunea față de guvernarea actuală, mai ales față de politica și puterea absolută a lui Brouver Hoog, starostele Mahakamului și al tuturor clanurilor de piticani.

— Iască bătrână! a strigat și a scuipat în vatra cuptorului. Te uiți la el și nu știi dacă e viu sau îmbălsămat. Aproape că nu se mișcă și bine face, pentru că ori de câte ori se mișcă se pârlăie. Nu-i chip să înțelegi ce spune, pentru că barba și mustața îi sunt încleiate de la ciorbele pe care le-a leorbăit. Dar guvernează peste toți și toate, toată lumea trebuie să danseze cum cântă el...

— Și totuși, greu de spus că politica lui Hoog e rea, l-a întrerupt Regis. Grație acțiunilor sale decisive, piticanii s-au despărțit de elfi și nu mai luptă cot la cot cu Scoia'tael. Drept urmare, pogromurile au încetat, iar expedițiile de pedeapsă de la Mahakam n-au mai avut loc. Prudența în contactul cu oamenii începe să dea roade.

— Adevăr împruțit! a exclamat Zoltan și a golit eprubeta. În privința Veverițelor, nu le-a mers bătrânilor bureți, n-au ajuns la nicio înțelegere, întrucât prea mulți bărbați tineri au lăsat baltă lucrul la mină și la forje și s-au alăturat elfilor, în comandourile lor, experimentând aventura și libertatea. Când acest fenomen a luat proporții problematice, Brouver Hoog a pus degetul pe rană. Nu putea să nu-i pese de oamenii omorâți de Veverițe, a făcut lumină în campaniile de represiune, inclusiv în vestitele voastre măceluri ale piticanilor. De celor din urmă nu le păsa nici cât negru sub unghie sau îi dădeau naibii, considerându-i renegați pe piticanii stabiliți în orașe. Cât despre amenințarea cu expedițiile punitive de la Mahakam, nu mă faceți să râd, dragilor! Nu există nicio amenințare și nici nu a existat, pentru că niciunul dintre regi nu ar îndrăzni să se atingă nici măcar de un purice din Mahakam. Și să vă mai spun ceva: nici măcar nilfgaardienii, chiar dacă ar izbuti să pună mâna pe văile care înconjoară masivul, n-ar mai îndrăzni să se atingă de Mahakam. Și știți de ce? Vă zic eu: Mahakamul înseamnă oțel. Și nu doar atât. Acolo există cărbuni, există zăcăminte de magnetit, există depozite inepuizabile. Pretutindeni și totul gratuit.

— Și cu tehnica stă bine Mahakamul, a pus sare pe rană Percival Schuttenbach. Turnătorie și metalurgie! Cuptoare uriașe, nu coșuri de fum. Ciocane de apă și cu aburi...

— Poftim, Percival, până la fund! i-a dat Zoltan gnomului altă eprubetă. Că ne-ai plictisit cu tehnica ta. Toată lumea este la curent. Dar

nu toată lumea știe că Mahakamul își exportă oțelul, în regate, dar și în Nilfgaard. Și, dacă se atinge de noi cineva, fie și doar cu un deget, distrugem atelierele și inundăm minele. Și atunci n-aveți decât să luptați, oameni buni, dar cu bâte de stejar, pietre și fălci de măgar.

— Ești atât de pornit împotriva lui Brouver Hoog și a orânduirii din Mahakam, a remarcat vrăjitorul, și deodată ai început să spui „noi”.

— Păi, cum să nu? a răspuns piticanul cu înflăcărare. Există așa-numita solidaritate, nu? Recunosc că sunt nițel mândru că suntem mai deștepți decât fanfaronii de elfi. Doar n-o să mă contraziceți? Elfii susțin de câteva sute de ani că voi, oamenii, nu ați existat pe fața pământului. La cer se uitau, florile le miroseau, dar în fața unei ființe umane își întorceau ochii vopsiți. Dar, când și-au dat seama că nu-i ajută, s-au dezmeticit și au ridicat armele. Ei au decis să ucidă și să se lase uciși. Și noi, piticanii? Ce era să facem? Ne-am adaptat. Nu, nu ne-am lăsat subjugati de voi, nu cumva să vă treacă prin cap așa ceva. Noi am fost cei care s-au supus. Din punct de vedere economic.

— La drept vorbind, a spus Regis, vouă v-a fost mai ușor să vă adaptați decât elfilor. Pământul îi integrează pe elfi, teritoriul. Pe voi vă integrează clanul. Unde e clanul, acolo vă e patria. Chiar dacă vreun rege cu viziune limitată ar ataca vreodată Mahakamul, inundați minele și fără niciun dor o luați din loc. Până la alți munți mai îndepărtați. Sau chiar până în târgurile oamenilor.

— Chiar așa! În târgurile voastre se poate trăi o viață minunată.

— Chiar și în ghetouri? a întrebat Jaskier și a expirat aburii după o eprubetă de votcă.

— Și de ce nu? Îmi place să trăiesc printre ai mei. Altfel, cum să mă integrez?

— Să ne lase să intrăm la bresle, a vorbit Percival, care și-a șters nasul cu mâneca.

— Până la urmă, o să ne lase odată și-odată, a spus piticanul cu convingere. Dacă nu, facem sabotaj sau ne formăm noi propriile bresle, concurența sănătoasă să facă diferența.

— Și totuși, în Mahakam e mai sigur decât în târguri, a subliniat Regis. Târgurile se pot face scrum în orice moment. Mai înțelept ar fi să aștepti sfârșitul războiului în munți.

— Cine vrea n-are decât să se ducă! a zis Zoltan, luând cu eprubeta din cadă. Mie îmi place mai mult libertatea decât siguranța, iar în Mahakam n-am cum s-o găsesc. Habar n-aveți cum arată puterea

bătrânului. În ultimul timp a început să organizeze problemele pe care le numește sociale. De pildă: dacă ești liber, să porți jartiere sau nu. Să mănânci crapul imediat sau să aștepti să se închege piftia care îl acoperă. Să cânti la ocarină în concordanță cu tradiția seculară a piticanilor sau sub influența dăunătoare a culturii umane putrede și decadente. După câți ani de muncă se poate trage concluzia dacă o femeie este stabilă. Cu ce mână trebuie să te ștergi la fund. Cât de departe de mină este îngăduit fluieratul. Și chestiuni similare de interes vital. Nu, flăcăi, eu nu mă întorc sub Muntele Carbon. N-am niciun chef să-mi petrec viața în mină. Patruzeci de ani în fundul pământului, dacă nu te dă gata metanul mai devreme. Dar noi avem alte planuri, nu-i așa, Percival? Avem viitorul asigurat deja...

— Viitorul, viitorul...

Gnomul a dat pe gât eprubeta, s-a smiorcăit, s-a uitat la pitican cu ochi oarecum tulburi.

— Să nu spunem hop înainte să sărim pârléazul, Zoltan, i-a răspuns. Pentru că încă ne pot prinde, iar viitorul nostru o să fie ștreangul... Sau Drakenborgul.

— Ciocu' mic! s-a răstit piticanul amenințător. Ai vorbit prea mult!

— Scopolamina, a murmurat Regis.

Gnomul vorbea în dodii. Milva era tristă. Uitând că deja spusese tot, Zoltan repeta despre Hoog, iasca bătrână, starostele Mahakamului. Uitând că îl mai auzise, Geralt deja îl asculta. Și Regis îl asculta și chiar adăuga comentarii, complet nestingherit de faptul că el era singurul treaz într-un anturaj în care toți erau beți-criță. Jaskier cânta la lăută și din gură:

*Nu-i niciun mister, noi toți am aflat:
Fete mândre sunt și la noi în sat,
Dar, cu cât copacul este mai sus,
Cu atât e mai greu în el de ajuns.*

— Idiotule! i-a spus Milva.

Dar Jaskier nu s-a mâniat.

*Cu fata și cu copacul poți să ieși la hat,
Trebuie doar să iei toporul și ai rezolvat.*

— Potirul... a îngăimat Percival Schuttenbach. Paharul, vreau să spun... Dintr-o singură bucată de opal alb lăptos... Oh, atât de mare! L-am găsit în vârful muntelui Montsalvat. Pe margini era placat cu jasp, iar baza era de aur. O adevărată minune...

— Nu-i mai da votcă! i-a zis Zoltan Chivay.

— Stai așa, stai așa! l-a oprit Jaskier, devenind interesat. Ce s-a întâmplat cu legendara cupă?

— Am dat-o la schimb pentru un catâr. Aveam nevoie de un catâr ca să cărăm încărcătura... Corindon și carbon cristalin. Am avut de asta... Eeeh... Multe... Eeeep... Încărcătura, destul de grea, fără un catâr, niciun pas. La ce naiba să am nevoie de potir?

— Corindon? Carbon de cristal?

— Ei bine, pe limba voastră, rubine și diamante. Foarte... eeep... bune.

— Cred.

— Pentru burghie și pânze de beșchii. Pentru rulmenți. Am avut o mulțime...

— Ai auzit, Geralt?

Zoltan a fluturat mâna și, deși ședea, aproape că s-a dezechilibrat.

— E mic, a continuat el, și nu-i trebuie mult să i se suie la cap. Visează numai diamante. Ai grijă, Percival, să nu ți se îndeplinească visul! Pe jumătate. Cel care nu are nimic de-a face cu diamantele!

— Vise, vise! a îndrugat Jaskier din nou. Dar tu, Geralt? Ai mai visat-o pe Ciri? Să știi, Regis, că Geralt are visuri profetice! Ciri e Copilul Surpriză, Geralt e unit cu ea prin legături de soartă, de aceea îi apare în vis. Trebuie să știi și că mergem în Nilfgaard s-o luăm pe Ciri de la împăratul Emhyr, care a răpit-o. Dar când se așteaptă el mai puțin, ticălosul naibii, o să i-o suflăm înaintea să-și dea seama! V-aș spune mai mult, flăcăi, dar e secret. Un secret teribil, tenebros și crud... Nimeni nu trebuie să afle, mă-înțelegeți? Nimeni!

— Eu n-am auzit nimic, l-a asigurat Zoltan, cu ochii la vrăjitor. Mi-a intrat o urechelniță în ureche.

— E nenorocire cu urechelnițele astea, i-a ținut hangul Regis, prefăcându-se că-și bagă degetul în ureche.

— Mergem în Nilfgaard...

Jaskier s-a sprijinit de pitican ca să-și păstreze echilibrul, ceea ce s-a cam dovedit însă o greșeală. Așa cum v-am spus, e secret. Un obiectiv

secret!

— Și, într-adevăr, e foarte bine ascuns, a dat din cap bărbierul, uitându-se la Geralt, care era alb de furie. Analizând direcția călătoriei, nici cea mai bănuitoare persoană nu și-ar imagina niciodată destinația voastră.

— Milva, ce-ai pățit?

— Nu vorbi cu mine, idiot bețiv!

— He! Plânge! Hei, uite-o...

— Du-te naibii, îți spun! l-a repezit săgetătoarea și și-a șters lacrimile. Altfel, te țintesc între sprâncene, muzicant de rahat... Dă-mi eprubeta, Zoltan...

— Nu știu pe unde a ajuns... a bâiguit piticanul. O, aici. Mulțumesc, bărbierule... Dar unde naiba e Schuttenbach?

— A ieșit. Jaskier, îți aduc aminte că acum ceva timp mi-ai promis că-mi spui povestea Copilului Surpriză.

— Acuș, acuș, Regis. Să mai trag o dușcă... Și-ți spun tot... Despre Ciri, despre vrăjitor... Cu amănunte...

— La naiba!

— Mai încet, piticanilor, să n-o treziți pe copila care doarme în fața colibei!

— Nu te mânia, săgetătoarea! Ia d-aci, bea o dușcă!

— Eeee... s-a uitat Jaskier prin colibă. Dacă m-ar vedea acum contesa Lettenhove...

— Cine?

— Nu contează. La naiba, ginarsul ăsta dezleagă limba... Geralt, ți-e dor? Geralt!

— Lasă-l în pace! i-a zis Milva. Lasă-l să viseze!

Hambarul din capătul satului duduia de muzică, muzică ce ajungea la ei înainte de a se apropia și îi entuziasma. Involuntar, au început să se legene în șeile de pe caii care mergeau la pas, mai întâi în ritmul înăbușit al tobei și al basului, iar când au ajuns mai aproape, în tactul melodiei venite de la flașnetă și vioară. Noaptea era rece, luna se afla în faza ei plină, în strălucirea ei, hardughia aureolată de lumina filtrată prin crăpăturile dintre scânduri părea un castel vrăjit din povești.

Prin ușa hambarului, zgomotul și lumina pulsau din cauza umbrelor perechilor de dansatori.

Când au trecut pragul, muzica s-a oprit imediat, dizolvată într-un acord ascuțit și fals. Transpirați și obosiți de dans, sătenii s-au îndepărtat de scenă și s-au înghesuit pe lângă pereți și stâlpi. Ciri, care mergea alături de Mistle, vedea ochii fetelor, dilatați de spaimă, observa privirile dure și înverșunate ale bărbaților și băieților dispuși să facă orice. Auzea murmurul și șoaptele tot mai puternice decât geamătul temperat de cimpoi, zumzetul viorii. Șoapte. Șobolanii... Șobolanii... Bandiții...

— Fără frică, a spus tare Giselher, aruncându-le muzicanților uluiți o tășcuță burdușită și zăngănitore. Am venit să ne distrăm. Balul e pentru toată lumea, nu?

— Unde-i berea? a fluturat Kayleigh altă tășcuță. Și unde-i ospitalitatea?

— Și de ce e atâta liniște aici? Scânteia s-a uitat în jur. Am coborât din munți pentru distracție, nu la priveghi!

Unul dintre săteni și-a învins în cele din urmă șovăiala și s-a apropiat de Giselher cu o ulcică de lut, din care se vărsa spuma. Giselher a acceptat-o cu o plecăciune, a băut, i-a mulțumit politicos. Câțiva flăcăi au strigat cu însuflețire, dar ceilalți au tăcut.

— Hei, cumetre! a strigat din nou Scânteia. Vreau și eu să dansez, dar văd că mai întâi trebuie să vă scutur de purici!

Lângă peretele hambarului era o masă greoaie, încărcată cu carafe de lut. Elfa a bătut din palme și a sărit cu agilitate pe masa de stejar. Flăcăii au luat carafele în grabă, iar pe cei care nu au fost destul de prompti i-a lovit Scânteia.

— Hai, conași muzicanți – și-a pus mâinile în șold, și-a fluturat părul –, arătați-mi de ce sunteți în stare. Muzica!

A bătut darabana rapid cu tocurile. Toba a repetat, la fel basul și oboiul. Naiul și cobza au complicat repede melodia, obligând-o pe Scânteia să schimbe și să iuțească ritmul. Elfa, colorată și ușoară ca un fluture, se adapta ușor, se descurca de minune. Sătenii au început să bată din palme.

— Falka! a strigat-o Scânteia, mijindu-și ochii lungi, îngustați de la machiajul greu. Ești iute cu spada! Dar la dans? Poți să ții pasul cu mine?

Ciri s-a desprins din brațele lui Mistle, și-a desfăcut baticul de la gât, și-a scos bereta și mantaua. Dintr-un pas a ajuns pe masă, lângă elfă. Flăcăii strigau cu chef, băteau toba și basul, cimpoiul cânta cu jale.

— Cântați, muzicanților! le-a strigat Scânteia. După ureche! Și mai cu

viață!

Sprijinindu-se pe o parte și aruncându-și capul pe spate, elfa își ridică picioarele până la umeri, se răsucea, bătea cu călcâiele un staccato ritmic și rapid. Ciri, subjugată de ritm, repeta pașii. Elfa a zâmbit, a sărit, a schimbat ritmul. Cu o mișcare bruscă a capului, Ciri și-a îndepărtat părul de pe frunte și a urmat-o cu perfecțiune. Amândouă se sincronizau în dans, fiecare ca o reflexie în oglindă a celeilalte. Băieții urlau, le strigau încurajări. Flașneta și vioara s-au unit dominând ritmurile profunde ale cobzei și jalea cimpoiului.

Au dansat amândouă, unduitoare ca trestii, atingându-și coatele, cu mâinile în șolduri. Băteau darabana cu călcâiele, masa scârțâia și se zgâlțâia, în lumina torțelor și lumânărilor de seu se agita praful.

— Mai iute! îi îndemna Scânteia pe muzicanți. Mai cu viață!

Nu mai era muzică, era o nebunie.

— Joacă, Falka! Uită de tine!

Călcâiul, vârful ciubotei, călcâiul, vârful ciubotei, călcâiul, un pas înainte, un pas înapoi, o mișcare din umeri, mâinile în șolduri, călcâi, călcâi. Masa se clatină, lumina fâlfâie, mulțimea fâlfâie, totul fâlfâie în jur, întregul hambar dansează, dansează, dansează... Gloata urlă, Giselher urlă, Asse urlă, Mistle râde, bate din palme, toți bat din palme și din picioare, hambarul se cutremură, pământul se cutremură, lumea se cutremură din temelii. Lumea? Care lume? Nu mai există nicio lume, nu mai există nimic, în afară de dans, dans... Călcâiul, vârful ciubotei, călcâiul... Coatele Scânteii... febră, febră... Mai guiță doar vioara, basul și cimpoiul, toboșarul doar ridică și coboară bețele, nu mai este nevoie, au stabilit ele ritmul, Scânteia și Ciri, călcâiele lor fac masa să scârțâie și să se legene, hambarul scârțâie și se leagănă... Ritmul, ritmul e în ele, muzica e în ele, ele sunt muzica. Părul întunecat al Scânteii îi dansează pe frunte și pe umeri. Coardele cobzei susțin o melodie febrilă, înflăcărată, care atinge cele mai înalte registre. Sângele năvălește în tâmpile.

Uitare. Abandon.

Eu sunt Falka. Întotdeauna am fost Falka! Joacă, Scânteie! Bate din palme, Mistle! Vioara și naiul încheie melodia cu un acord ascutit, înalt, Scânteia și Ciri punctează sfârșitul dansului cu o furtună de băți din călcâie, fără să piardă contactul coatelor. Gâfâie amândouă, istovite, asudate, se lipesc într-o îmbrățișare dintr-odată, unindu-și sudoarea, căldura și fericirea. Hambarul explodează într-un urlat asurzitor, în

aplauzele a zeci de mâini.

— Falka, diavolițo! găfâie Scânteia. Dacă ne plictisim de haiducie, ne luăm lumea-n cap și putem câștiga ca dansatoare...

Și Ciri găfâie. Nu e în stare să articuleze niciun cuvânt. Doar zâmbește spasmodic. Lacrimile i se topesc pe obraji.

În mulțime, brusc, un țipăt, agitație. Kayleigh îl împinge violent pe un sătean voinic, țăranul îl împinge pe Kayleigh, ambii sunt încleștați într-o îmbrățișare, își agită pumnii ridicați. Reef se apropie, în lumina torțelor strălucește un pumnal.

— Nu! Stați așa! a strigat pătrunzător Scânteia. Fără lupte!

— E o noapte de dans!

Elfa o ia pe Ciri de mână, ambele răsucindu-se într-un salt de pe masă pe scenă.

— Muzicanți, cântați! Cine vrea să ne arate cum știe să sară, să vină cu noi! Hai! Cine îndrăznește?

Cobza începe monoton, se adaugă tânguitul cimpoiului, urmat de cântecul ascuțit, înalt din flașnetă. Sătenii zâmbesc, se înghiontesc, își depășesc șovăiala. Unul, voinic și blond, o ia pe Scânteie. Altul, tânăr și subțire, se înclină nehotărât în fața lui Ciri. Ciri își aruncă înapoi capul cu dispreț, dar zâmbește imediat, aprobator. Flăcăul pune mâinile pe talia ei, iar Ciri și le pune pe-ale ei pe umerii lui. Contactul o cuprinde ca o vâlvătaie de foc, o inundă cu o dorință arzătoare.

— Cu viață, muzicanților!

Hambarul se cutremură din toate încheieturile, vibrează cu ritmul și melodia.

Ciri dansează.

Vampir s. Strigoi, mort înviat de Haos. După ce și-a pierdut prima viață, v. folosește o a doua pe timp de noapte. Iese din mormânt la lumina lunii și numai sub razele ei poate să acționeze. Atacă fetele sau tinerii fermieri care dorm, sugându-le sângele dulce fără să-i trezească, băuturile dulci din sânge.

Physiologus

Sătenii mâncau mult usturoi și, pentru o siguranță sporită, purtau cununi de usturoi la gât. Unii, în special femeile, își băgau căpățâni întregi de usturoi pe oriunde puteau. Întreaga așezare mirosea a usturoi, răufăcătorii credeau că sunt în siguranță și că strigoiul nu le-ar putea face nimic. Așa că mare le-a fost mirarea când, la miezul nopții, nu s-a înspăimântat în fața protecției, ci a râs ca nebunul, dinții scânteindu-i de bucurie și cu batjocură. „Ce bine”, a spus, „că te-ai aseasonat, pentru că o să te mănânc, iar carnea bine condimentată îmi place și mai mult. Și cu sare și piper și să nu uiți de muștar!”

SILVESTER BUGIARDO, *Liber Tenebrarum* sau *Cartea Pățaniilor Nemaipomenite*, precum și a celor Adevărate, niciodată explicate de Știință

*Luna strălucește, uite mortul zboară,
Volănașe multe rochița-nconjoară...
Ție nu ți-e frică, mândră domnișoară?*

Cântec popular

Ca de obicei, păsările simțeau că se apropie răsăritul soarelui, umplând tăcerea cenușie și neguroasă a zorilor cu o adevărată explozie de triluri. Ca de obicei, primele pregătite de drum erau femeile tăcute din Kern și copiii lor. La fel de rapid și energic a fost și bărbierul Emiel Regis, care li s-a alăturat cu un geamantan și o traistă de piele pe umăr. Restul companiei, cei care se bucuraseră de distilerie noaptea, nu era atât de vioaie. Frigul dimineții i-a trezit și i-a înviorat pe țuicari, dar nu a reușit să elimine complet efectele sămăhoancei de mandragoră. Geralt s-a trezit într-un colț al colibei, cu capul în brațele Milvei. Zoltan și Jaskier, îmbrățișați, zăceau pe mormanul de rădăcini de alraun, sforăind atât de tare, încât până și mănunchiurile de ierburi care atârnavă pe pereți tremurau. Percival se afla în spatele colibei, în leagănul de pe creanga unui cireș, acoperit cu un covor de paie care îi servea lui Regis să-și curețe ciubotele. Cei cinci prezentau simptome vizibile, dar diferite de oboseală, precum și o dorință intensă de a-și potoli setea de la sursă.

Totuși, atunci când ceața s-a risipit și sfera roșie a soarelui ardea deasupra coroanelor pinilor și larițelor din Fen Carn, compania era deja pe drum, defilând sprinten printre gorgane. Conducea Regis, după care urmau Percival și Jaskier, încurajându-se, cântând pe două voci o baladă despre trei surori și un lup. În spatele lor era Zoltan Chivay călare pe armăsarul său roib. Piticanul găsisese lângă coliba bărbierului un băț cioturos, din lemn de frasin, și lovea cu el toate menhirele pe lângă care trecea și le ura odihnă veșnică elfilor răposați de mult. La rândul său, Feldmareșalul Duda, care ședea pe umărul lui, striga din când în când, dar fără chef, neclar și fără convingere.

Cea mai nerezistentă la distilatul de alraun s-a dovedit a fi Milva. Mărșăluia cu un efort evident, era transpirată, palidă și foarte furioasă, nu răspundea nici măcar la bâlbâielile copilei cu pistrui și codițe împletite din șaua calului ei negru. Așadar, Geralt nu a încercat să încropească o conversație, că nici nu avea o stare prea bună.

Negura și vicisitudinile lupului brun cântate cu voce înaltă, dar oarecum voioasă îi făcuse să ajungă la un grup de săteni brusc și fără avertisment. Țăranii, între timp, i-au auzit din depărtare și îi așteptau încă în picioare, camuflați în mantalele cenușii, printre monoliții răsăriți ca din pământ. Nu a lipsit mult ca Zoltan Chivay să-l lovească pe unul dintre ei cu bățul, luându-l drept o piatră funerară.

— Ohohoooo! a strigat. Iertați-mă, oameni buni! Nu v-am văzut. Ziua bună! Bun găsit!

Zece țărani au bălmăjit un răspuns la salut în cor, scrutând pieziș compania. În mâini, sătenii aveau lopeți, cuțite și pari ascuțiți de trei țoli.

— Ziua bună! a repetat piticanul. Cred că sunteți din tabăra de pe Chotla. Am zis bine?

În loc să răspundă, unul dintre bărbați a indicat calul Milvei.

— Negru, a spus el. Vedeți?

— Negru, a repetat altul, lingându-se pe buze. Adevărat, negru. Îndat' o să fie.

— Zău? Zoltan a observat privirile și gesturile. Ei bine, e negru. Și ce-i cu asta? Doar e un cal, nu-i o girafă, ce-i de mirare? Ce căutați aici, în cimitir, cumetrilor?

— Da' voi, s-a uitat răutăcios săteanul la companie, ce căutați aici?

— Am cumpărat terenul ăsta, i-a răspuns Piticanul, l-a privit direct în ochi și a lovit cu bățul într-un menhir. Și-l măsurăm cu pasul, să nu ne încurcăm cu acri.

— Iaca, noi urmărim un vampir!

— Un ce?

— Un vampir, a repetat apăsător cel mai bătrân dintre bărbați, scărpinându-se la frunte, sub o pălărie slinoasă. Las' c-avem noi ac de jocu' lui, blestematu' naibii! Am strâns o grămadă de pari de plop tremurător, pe care i-am ascuțit, îl găsim și-l străpungem atât de adânc, că nu se mai mișcă în veci!

— Avem și apă sfințită în urcioare, pe care ne-a binecuvântat-o preotu'! a strigat mândru un al doilea sătean, arătând recipientele. O să-l stropim pe băutoru' de sânge și o să putrezească în vecii vecilor!

— Ha, ha! a zâmbit Zoltan Chivay. Vânătoare în toată regula, din ce văd eu, bine gândită și pregătită în detaliu. Un vampir, spuneți? Ei bine, aveți noroc, oameni buni! Avem un specialist în strigoii în companie, un vră...

S-a oprit și a înjurat în șoaptă, pentru că vrăjitorul l-a lovit în picior.

— Cine a văzut vampirul? a întrebat Geralt, poruncindu-le tovarășilor din priviri să tacă. De unde știți că trebuie să-l căutați aici?

Țăranii au șoptit între ei.

— De văz't, nu l-a văz't nimeni, a recunoscut cel cu pălăria slinoasă în cele din urmă. Nici nu l-a auz't. Păi, cum să-l vezi, dacă zboară noaptea, în întuneric? Și cum să-l auzi, când își fâlfâie aripile de liliac, fără niciun

zgomot?

— N-am văz't vampiru', a adăugat altul. Da' am văz't mai multe urme ale faptelor lui mârșave. De când e luna plină, în fiecare noapte strigoii' omoară pe câte unu' dintre noi. A mâncat deja doi, i-a făcut bucăți. O femeie și un plod. Seamănă groază și teroare printre noi. Nenorocitu' de vampir le-a băut tot sângele din vene! Și ce tre' să facem, să așteptăm cu mâinile-n sân să vină a treia noapte?

— Cine v-a spus că e de vină un vampir, și nu o altă ființă? Cine a venit cu ideea de a-l căuta prin cimitire?

— Sfântu' nost' preot. El îi om pios și învățat, datorită zeilor a ajuns în tabăra noastră. Și-a dat seama foarte repede că un vampir ne atacă. Ca pedeapsă pen' că am neglijat rugăciunile și jertfele din temple. Acum el se roagă în tabără și face exorcizări. Iar nouă ne-a poruncit să căutăm mormântu' în care își duce veacu' vampiru'.

— Și tocmai aici?

— Păi, unde să cauți mormântu' unui vampir, dacă nu într-un cimitir? Iar ăsta e un cimitir elfesc, chiar și un puștan știe că elfu' e o rasă păcătoasă și răutăcioasă, că unu' din doi elfi e condamnat să moară! Tot răul e din cauza elfilor!

— Și a bărbierilor, a dat din cap serios Zoltan. Adevărat, și un puștan știe. Tabăra asta e departe?

— O, nu-i departe...

— Să nu cumva să le spui prea multe, părinte Owsiwuju! a strigat pletosul cu părul peste sprâncenele stufoase, cel care-și arătase nemulțumirea. Naiba știe cine sunt, e cam dubioasă trupa. Hai la treabă! Să ne dea calu' și apoi n-au decăt să se ducă-n treaba lor.

— Că bine grăiești! a fost de acord săteanul cel bătrân. Tre' să terminăm treaba, că trece vremea. Dați-ne calu'! Negru'. Avem nevoie de el ca să găsim vampiru'. Moșu', ia copila din șa!

Milva, care în tot acest timp contemplase nepăsătoare cerul, se uita la flăcău și trăsăturile i s-au asprit periculos.

— Vorbești cu mine, bitangule?

— Du-te naibii! Dă-ne negru', c-avem nevoie de el.

Milva și-a șters gâtul transpirat, a strâns din dinți, iar expresia din ochii obosiți a devenit ca de lup.

— Ce e, oameni buni? a încercat vrăjitorul să detensioneze situația. De ce vă trebuie calul pe care îl cereți cu atâta amabilitate?

— Păi, altfel, cum să găsim vampiru'? Cică tre' să mergi călare pe un

cal negru și când ajunge în dreptu' unui mormânt se oprește și nu se mai urnește din loc, acolo-i vampiru'. Atunci tre' să-l dezgropi și să-l străpungi cu parul' ascuțit din lemn de plop tremurător. Nu vă puneți de-a curmezișu', că noi știm una și bună. Ne tre' calul' negru și cu asta, basta!

— Altă culoare, a întrebat Jaskier împăciuitoare, oferindu-i săteanului frâiele lui Pegaz, nu-i bună?

— Nu, nici vorbă.

— Atunci, ați încurcat-o, le-a spus Milva printre dinți, că eu nu vă dau calul.

— Cum vine asta, nu ni-l dai? N-ai auzit, drăguță, ce-am spus? Avem nevoie.

— Asta-i treaba voastră, nu a mea.

— Putem găsi o soluție amiabilă, a intervenit calm Regis. Din câte înțeleg, conia Milva nu prea vrea să-și dea calul pe mâini străine...

— Păi, cum! a scuipat săgetătoarea zgomotos. Numai când mă gândesc, și mi se face silă.

— Așa că, pentru a împăca și capra, și varza, a continuat bărbierul senin, conia Milva ar putea să-și mână singură calul până dă de mormântul cu pricina.

— Doar n-o să alerg ca descreierata prin cimitir!

— Nu-ți cere nimeni, drăguță, s-a răstit pletosul. Pentru asta tre' cineva curajos și puternic, cine-i slab și fraier stă printre oale, face focul' sobă și gătește de mâncare. Desigur, o mândruță poate fi de folos, pentru că lacrimile unei tinere sunt foarte folositoare împotriva unui vampir, dacă e stropit cu ele, se aprinde ca o torță. Da' tre' să fie lacrimi de femeie curată și neprihănită. Or, după cum te văd eu, nu mi se pare că ești așa, drăguță. Așadar, nu ești bună de nimic.

Milva a făcut imediat un pas și, cu o mișcare imperceptibilă, i-a tras una cu pumnul drept. A trosnit, capul lui s-a dat pe spate, dezvăluindu-i gâtul păros – o țintă perfectă. Fata a mai făcut un pas și a lovit drept înainte, luându-și elan printr-o răsucire a șoldurilor și a umerilor. Bărbatul a făcut câțiva pași înapoi, i s-au împleticit picioarele și s-a prăbușit, lovind zgomotos cu occipitul un menhir.

— Ei, acum ai văzut la ce sunt bună! a spus săgetătoarea, cu vocea tremurându-i de mânie, în timp ce își freca pumnul. Așadar care dintre noi e mai curajos și care tre' să stea la sobă, între oale? Eu spun că nimic nu-i ca lupta cu mâinile goale, după aceea se lămuresc toate. Cine-i curajos și puternic rămâne în picioare, cine-i fraier și slab zace la

pământ. N-am dreptate, flăcăi?

Țăranii nu s-au grăbit s-o aprobe, se uitau la ea cu gura căscată. Cel cu pălăria slinoasă stătea aplecat asupra celui prăbușit și-l bătea delicat pe obraz. Degeaba.

— Mort, a icnit, ridicându-i capul. Fără suflare. Cum ai putut, dragută? Cum așa, să prinzi și să omori omu'?

— N-am vrut, a îngăimat Milva, lăsându-și brațul în jos și albindu-se ca varul.

Apoi a făcut ceva la care nu se aștepta nimeni. S-a întors, s-a răsucit, și și-a aplecat fruntea pe menhir și a vomitat violent.

— Ce-a pățit?

— O ușoară traumă a creierului, a spus Regis, ridicându-se și legându-și traista. Craniul este intact. Și-a recăpătat deja cunoștința. Își amintește ce s-a întâmplat și cum îl cheamă. Este de bun augur. Emoțiile conitei Milva nu au, din fericire, niciun sens.

Vrăjitorul a aruncat o privire spre săgetătoarea care stătea sub o stâncă, cu ochii pierduți în depărtare.

— Dar nu e o fată delicată, capabilă de asemenea emoții, a murmurat el. Eu mai degrabă aş da vina pe ginarsul cu mătrăgună pe care l-am băut ieri.

— A mai vărsat și mai înainte, a șoptit Zoltan. Alaltăieri, în zori. Toată lumea dormea încă. Cred că de la ciupercile pe care le-am mâncat la Turlough. Și eu am avut dureri de stomac vreo două zile.

Regis i-a aruncat o privire ciudată vrăjitorului pe sub sprâncenele stufoase și a zâmbit enigmatic, în timp ce se înfășură în mantia de lână neagră. Geralt s-a apropiat de Milva, dregându-și glasul.

— Cum te simți?

— Nașpa! Da' flăcău'?

— N-are nimic. Și-a revenit. Totuși, Regis i-a interzis să se ridice. Țăranii fac o targă, îl ducem înapoi în tabără între doi cai.

— Luați-l pe-al meu.

— Am înhămat iapa și pe Pegaz. Sunt mai pașnici. Ridică-te, e timpul să pornim.

Compania, acum mult mai mare, aducea cu un cortegiu funerar și avansa în ritm de înmormântare.

— Ce zici de povestea lor cu vampiri? l-a întrebat Zoltan Chivay pe vrăjitor. Tu chiar crezi?

— N-am văzut victimele. Nu zic nimic.

— E limpede ca bună ziua, a spus Jaskier cu convingere. Sătenii au spus că cei uciși au fost făcuți bucăți. Un vampir nu face așa ceva. El își plantează caninii în arterele lor și le sugă sângele, lăsându-le două urme de colți. De cele mai multe ori, victima supraviețuiește. Am citit într-o carte de specialitate. Am văzut și o gravură cu semnele de mușcătură lăsate de un vampir pe gâtul lung al fecioarelor tinere. Nu-i așa, Geralt?

— Ce să spun? Nu le-am văzut. Și nici despre fecioare nu știu prea multe.

— Nu-ți bate joc de noi! Trebuie să fi văzut de mai multe ori urme de mușcătură de vampir. Ai avut de-a face vreodată, din întâmplare, cu un vampir care și-a tăiat victimele în bucăți?

— Nu. Asta nu se poate.

— Cel puțin, nu la vampirii superiori, a completat Emiel Regis blajin. Din câte știu, nici alpii, nici catacanii, nici mulele, nici bruxele și nici nosferații nu-și atacă atât de atroce victimele. Pe de altă parte, flederele și ekimmele se străduiesc destul cu rămășițele lor.

— Bravo! l-a privit Geralt uluit. N-ai omis niciun tip de vampir. Și n-ai pomenit niciunul dintre cei mitici, existenți doar în legende. Cunoștințele tale din domeniu sunt impresionante, într-adevăr. Nu se poate, așadar, să nu știi că în climatul nostru nu întâlnim fledere și nici ekimme.

— Păi, cum vine asta? a izbucnit Zoltan, fluturându-și parul din lemn de plop tremurător în toate direcțiile. Și-atunci, cine a despicat în climatul nostru femeia și plodul? S-au tăiat singuri în bucăți, de disperare?

— Lista monștrilor căroră li se poate atribui această cruzime e destul de lungă. Începe cu o serie de câini sălbatici, o pacoste destul de obișnuită în vremuri de război. Nu vă puteți închipui de ce sunt capabili astfel de câini. Jumătate dintre victimele care sunt puse pe seama presupușilor monștri sunt, de fapt, ale porcilor sălbatici.

— Deci exclus să fie un monstru?

— Exclus. Poate fi un strigoi, un harp, un graveir, un ghul...

— Nu vampir?

— Nu prea.

— Țăranii spuneau de nu știu ce preot, a amintit Percival Schuttenbach. Preoții se pricep la vampiri?

— Unii se pricep la multe și chiar bine, de regulă sfatul lor merită

ascultat. Dar nu putem să-i punem în aceeași oală pe toți.

— În niciun caz nu pe cei care cutreieră pădurile în compania fugarilor, a punctat piticanul. În această situație, este vorba, fără îndoială, despre un pustnic singuratic, care a luat-o razna. A condus o expediție până în cimitirul tău, Regis. Când îți adunai rădăcinile de mandragoră pe lună plină, n-ai observat niciodată un vampir? Nici măcar unul micuț? Nici măcar atâtica?

— Nu, niciodată, a răspuns bărbierul zâmbind cu jumătate de gură. Dar nici n-ar fi de mirare. După cum tocmai ai auzit din gurile sătenilor, vampirul are aripi de liliac și zboară pe întuneric, fără niciun foșnet sau fâlfâit. Puteam să-l ratez cu ușurință.

— Sau să-l vezi cu aceeași ușurință acolo unde nu este, a confirmat Geralt. Când eram mai tânăr, mi-am pierdut timpul și energia luându-mă după halucinațiile și superstițiile descrise foarte pitoresc de un sat întreg, în frunte cu primarul. Cândva am locuit două luni într-un castel despre care se presupunea că era bântuit de un vampir. Bineînțeles că n-a fost niciun vampir... Dar eu mi-am pus burta la cale.

— Dar fără doar și poate că v-ați confruntat și cu situații în care zvonurile s-au adevărit, a spus Regis fără să se uite la vrăjitor. Atunci, bănuiesc, nu ți-ai irosit timpul și energia. Monstrul a murit pur și simplu de spada ta, nu?

— S-a întâmplat.

— Într-un fel sau altul, a comentat Zoltan, țăranii au noroc. Mă gândesc să-i așteptăm pe Munro Bruys și pe ai lui în tabără, că un mic popas nu strică niciodată. Ucigașului femeii și al copilului n-o să-i fie prea bine cu un vrăjitor în tabără.

— Dacă tot ai adus vorba, le-a cerut Geralt, vă rog frumos să nu strigați în gura mare cu ce mă ocup și cum mă cheamă. Te rog mai ales pe tine, Jaskier.

— Cum dorești, a fost de acord piticanul, dând din cap. Ai tu motivele tale. Bine că ne-ai avertizat, pentru că deja se vede tabăra.

— Și se aude, a confirmat Milva, ieșind în cele din urmă din tăcerea ei prelungită. Ce tărațoi fac, te îngrozesc!

— Ce ajunge la urechile noastre, a perorat Jaskier, este simfonia tipică a taberelor fugare. Ca de obicei, e emisă din câteva sute de gâturi umane, precum și de o mulțime de vaci, găște și oi. Partea solo e interpretată de femei cicălitoare, copii zumzăitori, un cocoș cântător și, dacă nu mă înșel, un măgar căruia i se agățase un ciulin sub coadă. Titlul

simfoniei: *Gloată umană luptând pentru supraviețuire.*

— Simfonia, a intervenit Regis, umflându-și nările nasului său aristocratic, este, ca de obicei, acustico-olfactivă. Dinspre gloata care luptă pentru supraviețuire exală mirosuri caracteristice: aroma dulce de varză gătită, legumă, fără de care, aparent, nu-i chip să supraviețuiești. Un accent specific e dat de mirosul nevoilor fiziologice, satisfăcute oriunde, cel mai adesea în jurul taberei... N-am reușit niciodată să înțeleg de ce lupta pentru supraviețuire a fost însoțită mereu de o reticență în săparea latrinelor.

— Lua-te-ar naiba să te ia cu toată logica ta! s-a înfuriat Milva. La ce bun toate aceste cuvinte sofisticate, când e suficient să rezumăm cazul spunând că pute a căcat și a varză!

— Căcatul și varza merg mereu mână-n mână, a adăugat sentențios Percival Schuttenbach. Unul îl urmează pe celălalt. *Perpetuum mobile.*

De cum au trecut pragul taberei gălăgioase și puturoase, printre focuri, căruțe și barăci, nou-veniții au devenit atracția tuturor fugarilor îmbulziți acolo. Să tot fi fost vreo două sute, poate chiar mai mult. Rapid și imprevizibil, interesul provocat de apariția lor a crescut: dintr-odată cineva a strigat, altcineva a țipat, cineva a sărit în gâtul altcuiva, cineva a râs sălbatic, iar altcineva a răcnit la fel de sălbatic. A urmat un vacarm de nedescris. După haosul de glasuri amestecate de bărbați, femei și copii, a fost greu să se tragă o concluzie, însă în cele din urmă s-a clarificat despre ce era vorba. Două dintre femeile din Kern, care călătoreau cu nou-veniții, și-au găsit în tabără soțul, respectiv fratele, pe care îi crezuseră morți sau dispăruți în turbulențele războiului. Bucuria și lacrimile nu se mai terminau.

— Doar în viața reală poți avea parte de ceva atât de banal și melodramatic, a filosofat Jaskier cu convingere, indicând cu degetul scena patetică. Dacă aș încerca să închei așa una dintre baladele mele, aș fi ridiculizat fără scrupule.

— Fără doar și poate, a confirmat Zoltan. Totuși, ceva atât de banal bucură inima. Parcă-ți cântă sufletul când îi surâde soarta cuiva chinuit. Ei bine, cel puțin nu trebuie să ne mai facem griji pentru aceste femei. Au mers cu noi mult timp, pentru a ajunge în sfârșit la destinație. Hai, nu mai avem de ce să rămânem aici.

Vrăjitorul s-a gândit o clipă să le propună să amâne plecarea, în ideea că poate una sau cealaltă dintre femei ar dori să-și arate recunoștința

față de pitici și să le mulțumească pentru ajutor. A renunțat, totuși, pentru că nu exista nimic care să sugereze că s-ar întâmpla așa ceva. Entuziasmate de reîntâlnire, femeile nu le mai acordau nicio atenție.

— La ce te aștepți? i-a aruncat iute o privire Zoltan. Să te acopere cu flori în semn de recunoștință? Să te ungă cu miere? S-o ștergem de-aici, că nu-i de noi.

— Ai o înțelepciune nemaipomenită.

N-au mers prea departe. I-a oprit un strigăt de copil. Fetița cu codițe împletite și pistrui i-a ajuns. Gâfâia, ținând în mână un buchet enorm de flori de câmp.

— Mulțumesc că ați avut grijă de mine, de frățiorul meu și de mama! a strigat ea. Că ați fost buni cu noi... și pentru tot. Am cules flori pentru voi.

— Mulțumim, a spus Zoltan Chivay.

— Sunteți buni, a adăugat fata, cu vârful codiței împletite între buze. Nu cred deloc ce mi-a spus mătușa. Nu sunteți niște gnomi scârboși de sub pământ. Tu nu ești un mutant cu păr cenușiu, apărut din iad, iar tu, unchiule Jaskier, nu ești deloc un curcan scandalagiu. Mătușa mea n-are dreptate. Iar tu, mătușă Maria, nu ești o panaramă cu arc și săgeată, ești doar mătușa Maria și te iubesc. Pentru tine am cules cele mai frumoase flori.

— Mulțumesc, a spus Milva, pe un ton ușor modificat.

— Îți mulțumim cu toții, a repetat Zoltan. Hei, Percival, gnomule scârbos de sub pământ! Dă-i copilei un dar de rămas-bun! Ceva de amintire. N-ai nicio piatră prin buzunare?

— Am. Ține, domniță! Acesta e un silicat de beriliu, numit în mod popular...

— ...smarald, a terminat piticanul. Nu zăpăci copila cu cuvinte pompoase, oricum nu le ține minte.

— Cât de frumoasă e! Verzuie! Vă mulțumesc, vă mulțumesc foarte mult!

— S-o porți sănătoasă!

— Și să n-o pierzi! a murmurat Jaskier. Pietricica asta valorează cât o mică fermă.

— Ei, na!

Zoltan a legat la pălărie florile de câmp de la fetiță.

— O piatră-i o simplă piatră, ce atâta pălăvrăgeală. S-o porți sănătoasă, fetiță! Iar noi, hai într-un colț, la margine, să-i așteptăm pe

Bruys, pe Yazon Varda și pe ceilalți. Ar trebui să apară dintr-un moment în altul. Ciudat că le ia atât să ajungă! Am uitat, la naiba, să le iau cărțile. Pun rămășag că s-au oprit pe undeva și joacă gvint!

— Tre' să hrănim caii, a spus Milva. Și să-i adăpăm. Să mergem la râu.

— Poate ne adăpăm și noi cu ceva cald, a adăugat Jaskier. Percival, ia dă tu o raită în jurul taberei și pune-ți nasul la treabă! Să halim și noi unde se gătește mai bine.

Spre uimirea lor, accesul la râu era împrejmuț și păzit. Sătenii blocaseră jghebul și cereau câte un groș pe cal. Milva și Zoltan s-au înfuriat, dar Geralt, care evita scandalul și publicitatea aferentă, i-a calmat, iar Jaskier a scotocit după monedele din fundul buzunarului.

Nu după mult timp a apărut Percival, mânios și posomorât.

— Ai găsit ceva de-ale gurii?

Gnomul și-a suflat nasul, și-a șters degetele de lâna unei oi care trecea.

— Am găsit. Dar nu știu dacă o să ne săturăm. Trebuie să plătim pentru toate alea aici și au niște prețuri de te doare capul. Făină de grâu și păsat, o coroană litra. Două nobile un blid de supă. Un castronel de hamsii prinse în Chotla costă cât un lighean de somon afumat în Dillingen...

— Dar nutrețul pentru cai?

— Un taler măsura de ovăz.

— Cât? a sărit piticanul.

— Cât, cât! s-a înfuriat Milva. Întreabă caii cât! O să cadă din picioare dacă mai rămân doar cu iarba păscută. Și, colac peste pupăză, aici nici iarbă nu-i.

Nu era chip să mai discuți, când era evident. Nici negocierea acerbă cu sătenii care aveau ovăz n-a avut rost. Omul s-a ales cu ultimii bani de la Jaskier și cu câteva vorbe de ocară de la Zoltan, cărora nu le-a acordat atenție și de care nu s-a lăsat tulburat. Caii, pe de altă parte, și-au băgat pofticioși botul în sacii cu ovăz.

— A naibii potlogărie! a strigat piticanul, vărsându-și oful pe roțile căruțelor care treceau. Te miri că ne dau voie să respirăm aerul fără să ne ceară o jumătate de groș pe inspirație! Sau o cincână pentru a ne face nevoile!

— Iar treaba mare, a declarat Regis extrem de serios, are prețul ei. Vedeți prelată întinsă pe bețe? Și omul de alături? Vinde nurii fiicei sale. Prețul e negociabil. L-am văzut acceptând o găină acum o clipă.

— Nu prezic nimic bun pentru rasa voastră, oameni buni, a spus Zoltan Chivay posomorât. Orice creatură rezonabilă de pe pământ se întoarce la semenii ei când se scufundă în sărăcie, mizerie și nenorocire, pentru că e mai ușor să depășească vremurile grele printre ai săi, ajutându-se unii pe alții. Dar oamenii, uitați-vă și voi, încearcă să profite unul de mizeria celuiilalt. Când e foamete, în loc să-și împartă frățește alimentele, ei mănâncă departe de cei slabi. Un astfel de proces se observă la lupi, permite supraviețuirea celui mai puternic și mai sănătos animal. Dar, în cadrul raselor rezonabile, o astfel de selecție de obicei face posibilă supraviețuirea și dominarea celor mai mari ticăloși. Trageți singuri concluziile și faceți predicțiile.

Jaskier s-a opus violent, exemplificând cu șarlatanii și mai mari comise de pitici și cu felurile lor diverse de a-și face interesele, dar Zoltan și Percival l-au redus la tăcere, lansându-se în imitarea la unison și cu vervă a animalelor de companie deosebit de zgomotoase, metodă comună tuturor raselor de a-și exprima disprețul față de argumentele adversarului. Sfidei i-a pus capăt brusc apariția unui mic grup de țărani, condus de vânătorul de vampiri pe care îl cunoșteau deja, cu pălăria slinoasă.

— În legătură cu Chodak... A spus unul dintre săteni.

— Nu cumpărăm, au murmurat piticanul și gnomul la unison.

— E vorba despre omul căruia i-ați spart capu', a zis repede al doilea sătean. Vrem să-l înșurăm.

— N-am nimic împotrivă, a replicat brusc Zoltan. Îi urez toată fericirea din lume în noua viață. Sănătate, noroc și bunăstare!

— Și cât mai mulți Chodăkei! a adăugat Jaskier.

— Păi, cum vine asta? le-a atras atenția săteanul. Vouă vă arde de glume. Cum o să se mai însoare acum? Când el, după lovitura de la creier, nu mai poate să deosebească ziua de noapte.

— Ei bine, nu-i chiar atât de rău, a îngăimat Milva, cu ochii în pământ. Mi se pare că deja îi e mai bine. Mult mai bine decât i-a fost în zori.

— Nu știu cum i-a fost lui Chodak în zori, a spus bărbatul. Da' ce-am văzut eu cu ochii mei era că el stătea în fața oiștii de la căruță și îi spunea că e fată drăguță. Ah, da' ce mai tura-vura? Pe scurt, plătiți amendă!

— Ce?

— Când ucide un țăran, un cavaler trebuie să plătească amendă. Asta-i legea.

— Nu sunt un cavaler! a exclamat Milva.

— Asta, în primul rând, a intervenit Jaskier. În al doilea rând, a fost un accident. În al treilea rând, Chodak e în viață, așa că nu poate fi vorba despre amendă, ci despre o răsplată, adică despăgubire. Iar, în al patrulea rând, nu avem bani.

— Atunci, ne dați caii.

— Zău? a răspuns Milva și ochii i s-au îngustat amenințător. V-ați pierdut mințile cu toții? Ia vedeți că întreceți măsura!

— Zzz-zzda mă-sii! a strigat Feldmareșalul Duda.

— Oh, pasărea a pus punctul pe „i”, a comentat Zoltan Chivay, accentuând fiecare silabă în timp ce bătea tactul pe toporul de la brâu. Știți, conașilor plugari, că nici eu nu am cea mai bună părere despre mamele indivizilor care se gândesc doar la profit, chiar dacă trebuie să se îmbogățească pe spinarea unui prieten care s-a ales cu capul spart. Spălați putina, oameni buni! Dacă plecați imediat, vă făgăduiesc că nu vă urmăresc.

— Dacă nu vreți să plătiți, atunci staboru' nost' o să vă judece.

Piticanul a scrâșnit din dinți și era pe cale să pună mâna pe coada toporului când Geralt i-a dat un cot.

— Ușurel! Așa vreți să rezolvați problema? Omorându-i?

— Cum să-i omorâm? E de-ajuns dacă-i stâlcim.

— Pân-aici, la naiba! a șuiertat vrăjitorul, după care s-a întors spre țăran. Cine conduce staborul despre care pomeneați?

— Hector Laabs, starostele taberei, primarul târgului Breza, care a ars din temelii.

— Duceți-vă la el, atunci! O să ajungem noi la o învoială.

— Acușa-i ocupat, a răspuns țăranul. Judecă o vrăjitoare. Ioti, vedeți lumea de lângă arțaru' ăla? Au prins-o pe vrăjitoare cu vampiru'.

— Iar o ia de la capăt cu vampirii! Jaskier și-a încrucișat mâinile. Ați auzit? O ține tot pe-a lui. Când nu sapă prin cimitire, vânează vrăjitoare, aliatele vampirilor. Oameni buni, mai degrabă decât să arați, să însămânțați și să recoltați, n-ar fi mai bine să vă faceți vrăjitori?

— N-aveți decât să ne luați în râs cât vreți. Avem un preot aici, iar un preot este mai sigur decât un vrăjitor. Preotu' a spus că vampiru' și-a făcut întotdeauna lucrarea împreună cu o vrăjitoare. Vrăjitoarea cheamă victimele și i le arată, apoi le leagă la ochi, astfel încât să nu poată vedea nimic.

— Și am aflat că tocmai așa și e, a adăugat al doilea. Am descoperit o vrăjitoare trădătoare printre noi. Da' preotu' a prins-o cu vrăji și o s-o

ardem de îndată.

— Păi, altfel cum? a fost de acord vrăjitorul. Hai să vedem care-i treaba cu staborul vostru. Discutăm cu jupânul staroste despre accidentul căruia i-a căzut victimă nefericitul de Chodak. Luăm în considerare o compensație adecvată. Nu-i așa, Percival? Pun rămașag că mai găsim o pietricică prin buzunarele tale. Arătați-ne drumul, oameni buni!

Cortegiul a pornit-o spre arșarul cu coroană bogată, sub care se adunase o gloată uriașă. Vrăjitorul, rămas puțin în urmă, a încercat să se angajeze într-o conversație cu unul dintre prietenii cu aspect rece.

— Cine este vrăjitoarea pe care au prins-o? Chiar se pricepea la magie?

— Hei, conașule, a bombănit săteanul, ce știu eu? E o vagaboandă fata asta, o străină. Din câte mi-am dat seama, nu e întregă la minte. E foarte dezvoltată, dar tot cu copiii își petrece timpul'... și apoi, e ca un copil, când i se pune o întrebare, se uită la tine fără să priceapă nimic, nu zice nici laie, nici bălaie. Da' mai mult nu știu. Toată lumea cică se dedă la destrăbălări cu vampirul și face vrăji.

— Toată lumea, mai puțin ea, a precizat Regis cu o voce joasă, trecând pe lângă vrăjitor. Când a fost interogată, nu a priceput nimic din ce au întrebat-o, n-a zis nici pâs. Eu așa presupun.

Timpul se scurgea, erau deja sub coroana arșarului, așa că n-a mai fost vreme de cules informații. Au fost lăsați să treacă prin mulțime, cei i drept cu ajutorul lui Zoltan și a parului său impunător.

De scara căruței încărcate cu desagi era legată o fată de vreo șaisprezece ani, cu brațele întinse. Abia atingea pământul cu vârfurile picioarelor. În momentul când au sosit ei, i-au sfâșiat cămașa de pe umerii subțiri, la care fata atârnată a reacționat rotindu-și ochii înspăimântați, chicotind și plângând într-un amestec prostesc.

Alături era aprins un rug. Cineva sufla cu sârg în jar, în timp ce altul, cu ajutorul unor clești, lua potcoave pe care le puneă cu un gest religios în foc. Vocea preotului, plină de emoție, s-a ridicat deasupra mulțimii.

— Vrăjitoare netrebnică! Femeie nefericită! Recunoaște adevărul! Ah! Uitați-vă la ea, oameni buni, a băut o fiertură satanică! Uitați-vă la ea! I se citea vrăjitori pe față!

Preotul era subțire, uscat la chip și întunecat ca un pește afumat. Purta o sutană neagră, care flutura pe el ca pe un par. Un simbol sacru îi strălucea la gât. Geralt nu vedea ce divinitate e, nici nu știa nimic despre

simboluri. Panteonul, care în ultima vreme se înălța rapid, nu-l interesa prea mult. Dar preotul aparținea, fără îndoială, uneia dintre noile secte religioase. Femeile mai în vârstă aveau treburi mai importante decât să urmărească fete, să le lege de căruțe și să le amenințe cu bâta superstițioasă.

— De când lumea, femeia este izvorul răului, unealta Haosului, aliat în complotul împotriva lumii și a rasei umane! Femeia e condusă numai de poftele trupești!

De aceea îi slujește cu bucurie pe demoni, pentru a le satisface dorințele și poftele lor împotriva naturii!

— În curând vom afla mai mult despre femei, a bombănit Regis. Aceasta este o adevărată fobie, într-o formă pur clinică. Sigur că bărbații sfinți trebuie să viseze adesea la *vagina dentata*.

— Pun rămășag că e mai rău, a îngăimat Jaskier. Bag mâna-n foc că, și când e treaz, visează întruna la una normală, fără dinți. Și sămânța îi urcă la creier.

— Și biata fată plătește pentru asta!

— Dacă nu se găsește nimenea, a spus Milva printre dinți, care să-l oprească pe idiotul ăsta negru.

Jaskier s-a întors ostentativ și cu speranță spre vrăjitor, dar Geralt i-a evitat privirea.

— Și de la cine, mă rog, dacă nu de la femeile magiciene, vin neplăcerile și nenorocirile noastre curente? a continuat preotul. Nu magicienele de la Curtea împăraților au trădat pe insula Thanedd și au urzit atacul asupra regelui Redaniei? Cine altcineva a asmuțit Veverițele pe noi, dacă nu magiciana elfă din Dol Blathanna? Iată unde-am ajuns, dacă am avut încredere oarbă în magiciene! Dacă le-am tolerat practicile scârboase! Dacă am închis ochii la samavolnicia, la aroganța, la huzurul lor! Și cine e de vină? Regii! Năuciți de puterea lor, i-au renegat pe zei, i-au alungat pe preoți, i-au scos de prin consilii și le-au umplut de onoruri și aur pe magiciene! Și acum suportă consecințele!

— Aha! Aici zace îngropat vampirul, a spus Jaskier. Te-ai înșelat, Regis. Este vorba despre politică, nu despre vagin.

— Și despre bani, a adăugat Zoltan Chivay.

— Chiar așa, a strigat preotul. Eu vă spun, înainte de a intra în luptă cu Nilfgaardul, să ne curățăm noi ograda de spurcăciunile astea! Să le ardem cu fierul încins! Să le trecem prin botezul focului! Pe cei care se ocupă de vrăji să nu-i lăsăm să trăiască!

— Nu-i lăsăm! Pe rug cu ea!

Fata, legată de căruță, râdea isteric și dădea ochii peste cap.

— Ușurel, ușurel, lăsați-o mai moale! a intervenit un sătean imens, până atunci tăcut, în jurul căruia se adunase un mic grup de bărbați la fel de tăcuți și de femei posomorâte. Până acum n-am auzit decât țipete. Să ție poate oricine, până și ciorile. De la dumneata, sfinția ta, ne așteptăm la mai mult respect decât de la o cioară.

— Îmi tăgăduiești vorbele, staroste Laabs? Vorbele unui preot?

— Nu tăgăduiesc nimic, a scuipat uriașul pe pământ, trăgându-și pantalonii de lână. Fătuca asta-i o orfană fără căpătâi, n-am nimic cu ea. Dacă se demonstrează că trăiește cu vampiru', luați-o și omorâți-o! Dar, cât timp oblăduiesc tabăra asta, n-o să îngădui să fie asupriți cei nevinovați. Dacă vreți să pedepsiți, aduceți dovezi ale vinovăției.

— O să-ți aduc! a strigat preotul, făcându-le semn gealaților săi, cei care puseseră potcoavele în foc cu puțin timp înainte. O să vă aduc înaintea ochilor dovada de netăgăduit! Ție, Laabs, și tuturor celor de față!

Gealații au adus din spatele căruței un ceaun înnegrit de funingine și l-au pus pe pământ.

— Iată dovada! a strigat preotul, răsturnând cu un șut ceaunul.

O zeamă limpede s-a vărsat pe pământ, împrăștiind pe nisip bucăți de morcov, frunzele unor buruieni greu de recunoscut și câteva oscioare.

— Vrăjitoarea prepara un decoct magic! Un elixir datorită căruia putea să zboare prin aer! Până la drăguțul său vampir, ca să se dedea la desfrânare și să pună la cale alte crime! Știu căile și mijloacele vrăjitorilor, știu și din ce e decoctul! Vrăjitoarea a gătit un motan viu!

Mulțimea a oftat oripilată.

— Ce macabru! dărdăia Jaskier. Să gătești o ființă vie? Îmi era milă de fată, dar a mers prea departe...

— Ține-ți gura! l-a admonestat Milva.

— Iată dovada! a continuat preotul emfatic, ridicând un oscior din balta aburindă. Iată dovada incontestabilă! Un os de motan!

— Ăsta-i un os de pasăre, l-a contrazis calm Zoltan Chivay, mijind ochii. De gaiță, din câte văd eu, sau de porumbel. Fătuca își gătea o supică și atâta tot!

— Taci, pitican păgân! a pufnit preotul. Nu huli, c-o să te asuprească zeii prin mâinile oamenilor evlavioși! E o fiertură din motan, știu eu ce

spun!

— Din motan! Bineînțeles că din motan! au urlat sătenii, care-l înconjurau pe preot. Fătucă avea un motan! Un motan negru! Toată lumea l-a văzut! Era întotdeauna în urma ei! Și unde-i motanul' acu'? Nu-i! Înseamnă că l-a gătit!

— L-a gătit! L-a făcut rasol!

— Chiar așa! Vrăjitoarea a făcut rasolele de motănel!

— Nu mai tre' altă dovadă! Pe rug cu vrăjitoarea! Dar mai întâi schingiuală! Să spună tot, și laptele pe care l-a supt de la mă-sa!

— Zzz-zzda mă-sii... a strigat Feldmareșul Duda.

— Păcat de motan! a spus brusc Percival Schutzenbach cu voce tare. Tare drăgălaș! Blăniță strălucitoare ca antracitul, ochii ca două crisoberile, mustați lungi și coadă grasă ca un baston de jandarm! Ca dintr-o carte. Bun de vânat șoareci cu nemiluita!

Sătenii au înlemnit.

— Și de unde știi dumneata, conașule gnom? l-a întrebat unul. De unde știi dumneata cum arăta motanul'?

Percival Schutzenbach și-a suflat nasul și și-a șters degetele pe cracul pantalonilor.

— Pentru că stă acolo, în căruță. În spatele vostru.

Sătenii s-au întors ca la un ordin, murmurând în timp ce priveau motanul cocoțat pe desagi. Fără să se sinchisească de interesul stârnit, motanul și-a pus lăbuța din spate vertical și se concentra să-și lingă fundul.

— După cum vedeți, a răsunat vocea lui Zoltan Chivay în tăcerea absolută, dovada de netăgăduit vrea să fie pupată sub coadă, omul zeilor. Oare care o să fie a doua dovadă? Poate o mătă? Ar fi frumos, îi împerechem, o să se înmulțească de niciun șoarece n-o să se mai apropie de hambarul de grâne mai mult de jumătate de milă.

Unii săteni mustăceau, alții, printre care și Hector Laabs, chicoteau fățiș. Preotul se înroșea.

— O să te țin minte, hulitorule! a strigat, arătându-i degetul arătător piticanului. Nerușinatule! Creatură a întunericului! De unde ai ieșit? Poate că și tu te-ai înhăitat cu vampirul? Așteaptă, o pedepsim pe vrăjitoare și apoi ne ocupăm și de tine! Dar mai întâi s-o judecăm pe ea! Potcoavele sunt aruncate deja printre cărbuni, să vedem ce-o să ne mărturisească păcătoasa când pielea ei împruțită o să înceapă să sfârâie! Vă garantez că o să recunoască singură că e vinovată de crimele

vrăjitoarești, oare mai trebuie alte dovezi, în afară de recunoașterea vinovăției?

— Tre', tre', a spus Hector Laabs. Păi, sfinția ta, dacă ți s-ar pune sub tălpi potcoavele încinse, ai recunoaște și că te-ai regulat cu o iapă. Pfui, la naiba! Omul zeilor, da' vorbește ca un măcelar!

— Da, sunt omul zeilor! a strigat preotul peste rumoarea crescândă a sătenilor. Cred în dreptatea divină, în pedeapsa și în răzbunarea zeilor! Și în judecata zeilor! Fie ca vrăjitoarea să fie supusă judecății divine!

— Bună idee! a tunat vrăjitorul, ieșind din mulțime.

Preotul l-a măsurat cu o privire malițioasă, iar sătenii rămași cu gura căscată n-au scos o vorbă.

— Judecata lui Dumnezeu, a continuat Geralt în tăcerea absolută, este fără părtinire și nu poate fi pusă la îndoială. Și ordaliile sunt acceptate de tribunalele civile și au regulile lor. Aceste reguli spun că, în cazul în care acuzația e îndreptată împotriva unei femei, unui copil, unui vârstnic sau unei persoane lipsite de rațiune, poate avea un apărător. Nu-i așa, staroste Laabs? Prin urmare, eu mă ofer ca apărător. Să delimităm terenul. Cine e sigur de vina fetei și nu se teme de judecata divină să vină să se lupte cu mine!

— Ha! a exclamat preotul, măsurându-l cu aceeași privire. Nu ești prea viclean, străine nobil? Provoci la duel? Se vede de la o poștă că ești un bătauș, un spadasin! Cu spada ta de bandit vrei să aduci judecata divină?

— Dacă nu-ți place spada, Sfinția Ta, a vorbit Zoltan Chivay trăgănat, stând alături de Geralt, și dacă nu-ți convine jupânul, poate mă preferi pe mine. Să poftească cel care o acuză pe fată să ne batem cu topoarele!

— Sau cu mine cu arcu', a ieșit din mulțime și Milva, cu ochii mijiți. Dintr-o săgetătură, de la o sută de pași.

— Vedeți, oameni buni, cum se înmulțesc apărătorii vrăjitoarei? a strigat preotul, după care s-a întors schimonosindu-și fața cu un zâmbet complice. Bine, ticăloșilor, vă accept pentru ordalii pe tustrei. Să facem judecata divină, să stabilim vina vrăjitoarei și, în același timp, să vă punem la încercare virtuțile! Dar nu prin spadă, topor, sulică sau săgeată! Spuneți că știți regulile judecății divine? Le știu și eu! Aici sunt potcoavele din jar, gata înroșite! Botezul focului! Haide, apărătorii vrăjitoarei! Cine îmi aduce o potcoavă din jar fără să aibă nici cea mai mică urmă de arsură, acela va dovedi că vrăjitoarea nu e vinovată. Dacă judecata divină o să arate altceva, atunci o să muriți și voi, și ea. Am

spus!

Rumoarea stârnită de nemulțumirea starostelui Laabs și a grupului său a fost înăbușită de strigătele entuziaste ale majorității zdrobitoare a sătenilor adunați în spatele preotului, bucuroși și dornici să participe la marele spectacol. Milva s-a uitat la Zoltan, Zoltan, la vrăjitor, iar vrăjitorul, la cer și apoi la Milva.

— Crezi în zei? a întrebat-o în șoaptă.

— Cred, a îngăimat săgetătoarea cu ochii la jar. Dar nu cred că vor să ne spargem capetele cu potcoave încinse.

— De la rug până la nenorocitul ăla nu sunt mai mult de trei pași, a șoptit printre dinți Zoltan. O să suport într-un fel, am lucrat în turnătorie... În orice caz, rugați-vă la zeii ăia ai voștri...

— Un moment! a pus mâna Emiel Regis pe umărul piticanului. Lăsați rugăciunile, până una-alta!

Bărbierul s-a apropiat de foc, s-a înclinat în fața preotului și a publicului, după care s-a aplecat fără ezitare și a băgat mâna în cărbunii încinși. Mulțimea a strigat în cor, Zoltan a înjurat, Milva și-a înfipt unghiile în brațul lui Geralt. Regis s-a ridicat și s-a uitat liniștit la potcoava roșie din mână și, fără să se grăbească, s-a apropiat de preot. Acesta s-a dat îndărăt, dar s-a ciocnit de sătenii din spatele lui.

— Asta ai vrut, dacă nu mă înșel, sfinția ta? l-a întrebat Regis, ridicând potcoava. Botezul focului? Dacă-i așa, cred că judecata divină e limpede. Fata e nevinovată. Apărătorii ei sunt nevinovați. Și eu, imaginați-vă, și eu sunt nevinovat.

— Ara... ara... arată-ți mâna... s-a bâlbâit preotul. Să vedem dacă nu-i arsă...

Bărbierul a zâmbit ca pentru sine, după care și-a trecut potcoava în mâna stângă, iar pe dreapta, complet sănătoasă, a arătat-o preotului în primul rând, apoi tuturor, ridicând-o cât mai sus. Mulțimea a țipat.

— A cui e potcoava? a întrebat Regis. Să vină proprietarul să și-o ia! Nu i-a răspuns nimeni.

— E treabă diabolică! a strigat preotul. Ori ești vrăjitor, ori ești diavol încarnat!

Regis a aruncat potcoava pe pământ și s-a întors.

— Atunci, aruncați-mi un exorcism! a zis el tare. Vă dau voie. Dar judecata divină s-a arătat deja. Am auzit că ignorarea ordaliilor e o erezie.

— Dispari, pleacă! a strigat preotul, fluturând o amuletă prin fața

bărbierului și făcând gesturi cabalistice cu cealaltă mână. Du-te-n fundul iadului! Să se crape pământul sub picioarele tale...!

— Pân-aici! a strigat Zoltan furios. Hei, oameni buni! Staroste Laabs! Cât mai aveți de gând să asistați la mascaradă? Credeți că...

Un țipăt pătrunzător a întrerupt vocea piticanului.

— Niiiiifgaaaaaard!

— Vin călăreți dinspre apus! Cavaleria! Vin nilfgaardienii! Salvați-vă cum puteți!

Într-o clipă, tabăra a devenit un adevărat talmeș-balmeș. Sătenii s-au repezit spre căruțele și colibele lor, împiedicându-se și împingându-se. Un răcnet puternic s-a înălțat la cer.

— Caii noștri! a strigat Milva, făcându-și loc prin mulțime cu pumnii și palmele. Caii noștri, Vrăjitorule! După mine, iute!

— Geralt! a strigat Jaskier. Ajutor!

Mulțimea i-a împrăștiat ca un val de inundație și, cât ai clipi din ochi, Milva a fost purtată de ea. Geralt, care îl ținea pe Jaskier de guler, nu s-a lăsat tras de gloată, întrucât se prinsese la timp de căruța de care era legată fata acuzată de vrăjitorie. Dar căruța s-a zgâlțâit brusc și s-a pus în mișcare, iar vrăjitorul și poetul s-au trezit la pământ. Fata a dat din cap și a râs isteric. În timp ce căruța se îndepărta, râsul ei s-a stins treptat în vacarmul gloatei.

— Ne zdrobesc! a strigat Jaskier, care zăcea la pământ. Ne strivesc! Ajutoooooor!

— Zzzda mă-sii! a șoptit încet și invizibil Feldmareșalul Duda.

Geralt s-a uitat în sus, a scuipat nisipul din gură și a asistat la o scenă comică.

Doar patru persoane nu s-au alăturat panicii generale, dintre care una împotriva voinței sale. Respectiv preotul, cu gâtul imobilizat ferm de mâna de fier a starostelui Hector Laabs. Ceilalți doi erau Zoltan și Percival. Cu o mișcare iute, gnomul a smuls o bucată din sutana preotului, în timp ce piticanul, înarmat cu un clește, a scos din foc o potcoavă încinsă ca să i-o bage în pantalonii omului sfințit. Eliberat de strânsoarea lui Laabs, preotul a țâșnit drept înaintea ca o cometă cu coada fumegândă, răcnetele fiindu-i acoperite de hărmălaia mulțimii. Geralt a văzut cum starostele, piticanul și gnomul au dat să se felicite pentru reușita ordaliei, când direct pe ei s-a năpustit un nou val de țărani panicați. Totul a dispărut apoi într-un nor de praf, vrăjitorul n-a mai văzut nimic, de fapt n-a mai avut timp să se uite în jur, fiind ocupat

cu salvarea lui Jaskier, trântit din nou la pământ de un porc care orbecăia. Când s-a aplecat să-l ridice pe poet, lui Geralt i s-a aruncat o scară în spate, dintr-un car care trecea pe lângă ei. Greutatea l-a trântit la pământ și, înainte să scape de ea, cincisprezece indivizi au trecut în fugă pe scară. Când a reușit să se elibereze în cele din urmă, s-a răsturnat lângă el cu scrâșnete și trosnituri un alt car, din care au căzut trei saci de făină de grâu – care, în aceste locuri, costa câte o coroană funtul. Sacii s-au desfăcut, iar peisajul s-a scufundat într-un nor alb.

— Ridică-te, Geralt! a strigat trubadurul. Ridică-te, la naiba!

— Nu pot, a gemut vrăjitorul, care, orbit de făina prețioasă, și-a apucat cu ambele mâini genunchiul paralizat din nou de durere. Salvează-te, Jaskier...

— Nu te părăsesc!

Dinspre partea de vest a taberei ajungeau strigăte macabre amestecate cu ropote de copite și nechezaturi de cai. Strigătele și tropăielile suprapuse peste scrâșnetele și zăngăniturile de lame ciocnite între ele s-au înțepit dintr-odată.

— O bătlăie, a strigat poetul. Se luptă!

— Cine? Cu cine?

Geralt și-a frecat ochii viguros ca să îndepărteze făina și praful. Nu departe ceva ardea, le tăiau respirația căldura și duhoarea de fum înecăcios. Ropotul se intensifica, pământul se cutremura. Primul lucru pe care l-a distins Geralt în norul de praf au fost zecile de cai galopând... peste tot în jur. A uitat de durere.

— Sub căruță! Ascunde-te sub căruță, Jaskier, că ne calcă în picioare!

— Să nu ne mișcăm... a găfâit poetul trântit la pământ. Să rămânem culcați... Am auzit că niciodată caii nu calcă în picioare un om culcat...

— Nu sunt sigur, a oftat Geralt, că au auzit toți caii. Sub căruță! Repede!

În momentul acela unul dintre cai, care nu părea informat despre ce spun oamenii, l-a lovit cu toată forța într-o parte a craniului. În fața ochilor vrăjitorului au strălucit dintr-odată toate constelațiile cerului, iar peste o clipă o beznă de nepătruns a acoperit cerul și pământul.

Șobolanii au sărit în sus, treziți din somn de un țipăt strident, repetat de-a lungul pereților peșterii într-un ecou multiplicat. Asse și Reef și-au luat spadele în mână, Scânteia a înjurat cu năduf, pentru că a dat cu capul de o proeminență stâncoasă.

— Ce este? a strigat Kayleigh. Ce se întâmplă?

În peșteră domnea întunericul, deși afară strălucea soarele. Șobolanii se odihneau după o noapte de urmărire la galop. Giselher a aplecat torța în foc, a aprins-o, apoi s-a ridicat și s-a dus la locul unde dormeau Ciri și Mistle, situat, ca de obicei, un pic mai departe de restul trupei. Ciri stătea cu capul în jos, iar Mistle o ținea în brațe.

Giselher a ridicat torța. S-au apropiat și ceilalți. Mistle îi acoperea umerii lui Ciri cu o blană.

— Ascultă, Mistle! a vorbit serios căpetenia Șobolanilor. Nu m-am amestecat în ce faceți voi în același așternut. Nu ți-am spus niciodată un singur cuvânt de batjocură sau de ocară. Întotdeauna m-am străduit să mă uit în altă parte ca să nu vă văd. E treaba voastră, sunt preferințele voastre, nu am nimic împotriva dacă o faceți în liniște și discret. Dar de data asta ați cam exagerat.

— Nu fi prost! a izbucnit Mistle. Ce-ți închipui, că... Fata a gemut în vis! A avut un coșmar!

— N-ai țipat, Falka?

Ciri a clătinat din cap.

— Chiar așa de groaznic a fost visul? Ce-ai visat?

— Las-o în pace!

— Taci, Mistle! Falka?

— Cineva pe care-l știam cândva, se îneca Ciri, a fost călcat de cal. Copitele... Am simțit cum m-au strivit... Am simțit durerea... Capul și genunchiul... Încă mă dor... Iertați-mă! V-am trezit.

— Nu-ți cere iertare – Giselher a observat gura strânsă a lui Mistle. Noi trebuie să vă cerem iertare. Cât despre vis... Ei bine, se întâmplă oricui. Oricui.

Ciri a închis ochii. Nu era sigură că Giselher avea dreptate.

Un șut l-a făcut să-și recapete cunoștința. Zăcea cu capul sprijinit de roata căruței răsturnate, Jaskier era chircit lângă el. Omul care îl lovise s-a dovedit a fi un cavaler cu dublet și coif rotunjit. Lângă el era altul. Amândoi își țineau caii în frâu, iar lăncile și scuturile erau atârinate de șa.

— Morari sau ce naiba?

Celălalt cavaler a ridicat din umeri. Geralt a observat că Jaskier nu-și lua ochii de la scuturi. Își dăduse seama și el de mult că au crini pe ele. Armata împărăției Temeriei. Aceleași simboluri purtau și ceilalți arcași

călare, care roiau în jur. Cei mai mulți erau ocupați cu vânatul cailor și jefuirea cadavrelor. Majoritatea purtând mantalele negre ale Nilfgaardului.

Tabăra era încă o ruină fumegândă după furtună și n-a durat mult până au apărut țăranii care au apreciat că nu trebuie să fugă prea departe. Arcașii călare, cu crinii temerieni îi împingeau să formeze grupuri, strigau la ei.

Milva, Zoltan, Percival și Regis nu se vedeau nicăieri.

Alături trona eroul recentului proces de vrăjitorie, motanul negru, privindu-l obraznic cu ochii verzi, aurii pe Geralt. Vrăjitorul s-a mirat oarecum, pentru că de obicei pisicile nu puteau să stea lângă el. Dar n-a avut timp să reflecteze la acest fenomen nemaipomenit, că unul dintre cavaleri l-a împuns cu sulița.

— Ridicați-vă, amândoi! Conașule, cel cu părul sur are o spadă!

— Aruncă arma! a strigat celălalt, chemându-și însoțitorii. Spada la pământ sau îți înfig sulița!

Geralt s-a supus. Îi suna apa în cap.

— Ce-i cu voi?

— Drumeți, a răspuns Jaskier.

— Ei, nu mai spune! a izbucnit soldatul. Mergeți acasă? Fugind de stemă și renunțând la culorile uniformei? Mulți drumeți din ăștia se află în tabără, unii speriați de Nilfgaard și cărora nu le-a mai plăcut pâinea din armată. Unii ne sunt cunoștințe vechi. Din echipa noastră!

— Pe drumeții ăștia îi așteaptă alt drum acum, a râs celălalt. Unul foarte scurt! Până sus, în copac, în ștreang!

— Nu suntem dezertori! a strigat poetul.

— O să arătați cine sunteți. O să le raportați ofițerilor.

Un detașament de cavalerie ușoară, condus de niște bărbați în armuri grele și cu pene stufoase la coifuri, a ieșit din cercul călăreților.

Jaskier s-a uitat la cavaleri, s-a scuturat de făină, și-a aranjat hainele, după care a scuipat în mâini și și-a pieptănat părul răvășit.

— Tu, Geralt, abține-te! a spus el. Mă înțeleg eu cu ei. Fac parte din cavaleria temeriană. I-au bătut pe nilfgaardieni. N-o să ne facă nimic. Știu eu cum să vorbesc cu nobilii. Trebuie să le arătăm că au de-a face cu oameni de același rang cu ei, nu cu plebea.

— Jaskier, ai grijă...

— Nu-ți bate capul, o să fie bine. Mi-am dat limba vorbind cu jupânii și nobilii, jumătate din Temeria mă cunoaște. Hei, dați-vă din calea mea,

ostașilor, la o parte! Trebuie să stăm de vorbă cu superiorii voștri!

Străjerii i-au privit cu ezitare, dar au ridicat sulitele și s-au retras, făcându-le loc.

Jaskier și Geralt se îndreptau în direcția ofițerilor. Poetul se apropia mândru și cu o atitudine aristocratică, nu prea compatibilă cu caftanul șifonat și prăfuit.

— Stai! a strigat la el un ostaș în armură. Niciun pas! Cine naiba ești tu?

— Și cui naiba trebuie să-i răspund? a întrebat Jaskier, punându-și mâinile în șold. Și de ce? Cine sunt aleșii domni care îi necăjesc pe drumeții nevinovați?

— Nu tu ești cel care întreabă, ticălosule! Tu răspunzi!

Trubadurul și-a plecat capul, s-a uitat la însemnele de pe scuturile și uniforme cavalerilor.

— Trei inimi roșii pe un fundal auriu, a observat el. Prin urmare, sunteți un Aubry. În vârful scutului o stemă cu trei dinți și, deci, trebuie să fiți primul născut al lui Anzelm Aubry. Îl cunosc bine pe tatăl dumitale, ofițerule. Și dumneata, conașule curajos, ce ai pe scutul argintiu? Un stâlp negru, între capetele grifonilor? Stema Papebrockilor, dacă nu mă înșel, iar eu în asemenea chestiuni rar mă înșel. Stâlpul, din ce am auzit, reflectă istețimea caracteristică unui adevărat membru al acestei familii.

— Încetează, la naiba! a icnit Geralt.

— Eu sunt faimosul poet Jaskier! a continuat bardul, fără să-i dea vreo atenție. Ați auzit de mine, nu? Atunci, duceți-mă la șeful vostru, căci am obiceiul să mă adresez numai domnilor de același rang cu mine!

Războinicii în armură n-au reacționat, dar expresiile de pe fețele lor erau din ce în ce mai antipatice, iar mânușile de fier li se lipeau tot mai mult de mânerele ornate. Jaskier, evident, nu și-a dat seama.

— Ce-aveți? a întrebat furios. La ce vă holbați așa, ostașilor? Da, cu dumneata vorbesc, jupâne stâlp negru! Ce-i cu mutra aia? Cine ți-a spus că, dacă-ți zgâiești ochii ăia bulbucăți și-ți împingi înainte falca de jos, arăți mai bărbat, mai curajos, mai impunător și mai amenințător? Și-a bătut joc de dumneata. Arăți ca un constipat, de parcă n-ai mai avut scaun de o săptămână!

— Luați-i! a strigat la ostași primul născut al lui Anzelm Aubry, purtătorul scutului cu trei inimi. Stâlpul negru din neamul Paperbrockilor și-a îndemnat calul cu pintenii.

— Luați-i! În ștreang cu nenorociții!

Mergeau în urma cailor, trași de chingi care le țineau încheieturile de la mâini legate de arcurile șeilor. Mergeau și uneori chiar alergau, căci călăreții nu aveau milă nici de cai, nici de prizonieri. Jaskier a căzut de două ori și a fost târât un timp pe burtă, țipând cât îl ținea gura. Apoi a fost pus pe picioare și, îndemnat cu vârful sulitei, a fost forțat să se urnească. Praful îl făcea să lăcrimeze, îl orbea, îl sufoca și îi intra în nas. Setea îi ardea gâtul.

Aveau o singură mângâiere: drumul pe care mergeau se îndrepta spre sud. Geralt în sfârșit se ducea în direcția bună și repede. Dar nu se bucura. Pentru că își imaginase cu totul altfel călătoria.

Când au ajuns la destinație, Jaskier era foarte iritat de la atât înjurat și de la cât ceruse clemență, iar durerea de genunchi și de cot a lui Geralt devenise o adevărată tortură, era atât de atroce, încât vrăjitorul începuse să se gândească la măsuri radicale, dacă nu chiar desperate.

Au ajuns într-o tabără de război amenajată în jurul unei cetăți năruite și pe jumătate arse. Dincolo de inelul de santinele, de ieslele cailor și de focurile mocnite de bivuac au descoperit corturile cavalerilor împodobite cu fanioanele lor încadrând o poiană largă și animată în spatele palisadei ruinate și afumate. Poiana s-a dovedit a fi capătul călătoriei forțate.

Observând jgheabul pentru adăparea cailor, Geralt și Jaskier au tras corzile. Călăreții, la început, nu prea au fost de acord să-i lase să meargă la jgheab, dar fiul lui Anzelm Aubry a trebuit totuși să-și amintească faptul că Jaskier era o presupusă cunoștință a tatălui său și a vrut să fie amabil. Vrăjitorul și poetul și-au croit drum printre cai, și-au stins setea, s-au spălat pe față cu mâinile legate. Tremuratul chingilor i-a readus repede la realitate.

— Ce mi-ați mai adus de data asta? a întrebat un cavaler înalt și subțire în armură aurie, frumos lucrată, care lovea ritmic cu buzduganul într-o platoșă bogat ornamentată. Să nu-mi spuneți că sunt tot spioni!

— Spioni sau dezertori, i-a răspuns fiul lui Anzelm Aubry. Am pus mâna pe ei în tabăra de pe Chotla când am lichidat detașamentul nilfgaardian. Sunt, fără îndoială, elemente suspecte!

Cavalerul în armură aurie a chicotit, apoi l-a privit mai atent pe Jaskier, iar chipul lui tânăr, dar sever s-a luminat brusc.

— Tâmpenii! Dezlegați-i imediat!

— Sunt spioni în slujba Nilfgaardului! s-a inflammat stâlpul negru din neamul Papebrock. Mai ales ăla, cățelul, care nu-și poate ține limba-n gură. Cică-i poet, ticălosul!

— Nu te-a mințit, a spus cavalerul în armură aurie, zâmbind. E bardul Jaskier. Îl cunosc. Scoateți-i chingile. Și celuilalt.

— Ești sigur, jupâne conte?

— A fost o poruncă, cavaliere Papebrock.

— Vezi? Nu știai cu ce ți-aș putea fi de folos, i s-a adresat Jaskier lui Geralt, mângâindu-și încheieturile roase de chingi. Acum știi! Faima mea mă precede, pretutindeni mă cunosc și mă respectă.

Geralt n-a comentat, ocupat să maseze încheieturile, cotul și genunchiul dureros.

— Vă rog să iertați zelul acestor tineri, a declarat ofițerul cu titlul de conte. Văd spioni nilfgaardieni peste tot. La fiecare expediție, aduc aici câțiva care li se par dubioși. Adică pe cei care, într-un fel sau altul, ies în evidență în mijlocul populației care fuge. Iar tu, nobile Jaskier, ieși în evidență oriunde. Cum ai ajuns la tabăra Chotla, printre fugari?

— Eram pe drum de la Dillingen spre Maribor, a spus mândru poetul, când am căzut în iad eu și... colegul meu de condei. Îl cunoașteți sigur. Numele lui e... Giraldus.

— Bineînțeles că îl cunosc, bineînțeles, l-am citit, s-a înclinat. Sunt onorat, jupâne Giraldus! Eu sunt Daniel Etcheverry, conte de Garramone. Pe onoarea mea, maestru Jaskier, s-au schimbat multe de când ai cântat la curtea regelui Foltest!

— Fără doar și poate.

— Cine-ar fi crezut, s-a întunecat contele, că se va ajunge până acolo? Verdenul s-a predat lui Emhyr, Brugge a fost învins, Sodden e în flăcări... iar noi ne retragem, ne retragem fără oprire... Pardon, facem o manevră tactică. Nilfgaardul pârjolește și pustiește tot ce-i iese în cale, îndată se apropie de Ina, mai are puțin să înconjoare fortărețele Mayena și Razwan, iar în ceea ce privește armata temeriană, o ține întruna cu manevra asta...

— Când am văzut crinii pe malul Chotlei, a spus Jaskier, am crezut că e deja vorba despre ofensivă.

— Un contraatac, l-a corectat Daniel Etcheverry. Și o bătălie de recunoaștere. Am traversat Ina, am masacrat mai multe detașamente nilfgaardiene, precum și un comando de Scoia'tael care provoca incendiile. Vedeți ce-a rămas din garnizoana din Armory, pe care am

reușit s-o recuperăm. În ceea ce privește forturile din Carcano și Vidort, sunt praf și pulbere... Tot sudul e numai foc, sânge și fum... Dar vă plictisim, conașii mei. Știți foarte bine ce se întâmplă în Brugge și Sodden, deoarece ați avut de-a face cu fugarii de pe-acolo. Să nu mai vorbim despre oamenii mei care v-au luat drept spioni! Încă o dată, îmi cer iertare. Și vă invit să luăm prânzul. Unii dintre ofițeri și nobili se vor bucura să vă întâlnească, jupânilor poeți.

— E o adevărată onoare pentru noi, jupâne conte! a spus Geralt, plecându-se rigid. Dar trece timpul. Trebuie să pornim la drum.

— Nu, vă rog! a zâmbit Daniel Etcheverry. E doar o masă simplă, modestă, de companie. Carne de cerb, fructe, fripturi, trufe...

— Dacă-i refuzăm, a vorbit Jaskier, înghițind în sec și măsurându-l pe vrăjitor cu o privire grăitoare, ar fi o mare jignire. Să mergem fără întârziere, jupâne conte. Este cortul dumitale cel decorat cu auriu și azuriu?

— Nu. Este al comandantului-șef. Azuriul și auriul sunt culorile țării sale.

— Cum așa? Eram sigur că e armata Temeriei. Că tu comanzi aici.

— Este o fracțiune izolată a armatei din Temeria. Eu sunt ofițerul de legătură al regelui Foltest, asemenea multor nobili temerieni cu însoțitorii lor, care poartă crini pe platoșele lor pentru a păstra ordinea. Dar cea mai mare parte a acestui corp este formată din indivizi din alt regat. Vezi steagul din fața cortului?

— Lei.

Geralt s-a abținut.

— Lei de aur, pe un fond azuriu, a continuat. Este... este stema...

— Cintrei, a confirmat contele. Sunt emigranți din regatul Cintra, în prezent ocupat de Nilfgaard. Căpetenia lor e mareșalul Vissegerd.

Geralt s-a întors să-l informeze pe conte că treburi care nu suferă amânare îi obligă să renunțe la cerbi, fripturi și trufe, dar n-a apucat. A văzut că se apropie de ei un grup de bărbați, în fruntea cărora se afla un cavaler voinic, pântecos și cu părul sur, care purta o haină azurie și un lanț de aur pe armură.

— Iată, jupânilor poeți, Mareșalul Vissegerd în persoană! a anunțat Daniel Etcheverry. Îngăduiți-mi, Măria Voastră, să vă prezint...

— Nu-i nevoie, l-a întrerupt mareșalul Vissegerd cu o voce răgușită, țintuindu-l cu privirea pe Geralt. Am făcut deja cunoștință. În Cintra, la curtea reginei calanthe. În ziua pețirii prințesei Pavetta. Acum

cincisprezece ani, dacă țin bine minte. Dar tu, vrăjitorule nenorocit, îți mai aduci aminte de mine?

— Îmi aduc, a răspuns Geralt, dând din cap și întinzând ușor mâinile către soldați ca să i le lege.

Contele de Garramone, Daniel Etcheverry, s-a străduit să obțină eliberarea lor încă din momentul în care ostașii îi instalaseră pe Geralt și Jaskier pe scaunele din cort. Acum, când ostașii din subordinea căpeteniei plecaseră, contele și-a reînnoit cererile.

— Acesta este poetul și trubadurul Jaskier, jupâne mareșal, a repetat el. Îl cunosc. Toată lumea îl cunoaște. Nu consider că e potrivit să-l tratăm așa. Îți dau cuvântul meu de cavaler că nu e un spion nilfgaardian.

— Nu-ți da cuvântul în zadar! a mârâit Vissegerd, fără să-și ia ochii de la prizonieri. O fi el și poet, dar, din moment ce a fost prins în compania acestui vrăjitor blestemat, n-aș putea să garantez. S-ar părea că încă nu vă închipuiți ce pasăre ne-a căzut în plasă.

— Un vrăjitor?

— Și încă cum! Geralt, poreclit Lupul Alb. Ticălosul care și-a revendicat dreptul asupra Cirillei, fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe, aceeași Ciri despre care se vorbește atât în prezent. Ești prea tânăr, conte, ca să-ți amintești vremurile în care multe curți regale au fost zdruncinate de scandal, dar eu, așa s-a întâmplat, am fost martor ocular.

— Și ce legătură are cu prințesa Cirilla?

— Câinele ăsta, a arătat Vissegerd cu degetul spre Geralt, a intermediat căsătoria Pavettei, fiica lui Calanthe, cu Duny, un vagabond necunoscut, care venea din sud. Din infama uniune s-a născut Cirilla, rodul urzelii lui scârboase. Pentru că trebuie să adăugăm că, în avans, bitangul de Duny îi făgăduise vrăjitorului copila drept răsplată pentru mijlocirea căsniciei. Dreptul la surpriză, înțelegeți?

— Nu prea. Dar continuați, mareșale!

— Vrăjitorul, a arătat Vissegerd din nou cu degetul spre Geralt, a vrut după moartea Pavettei s-o ia pe fată, dar Calanthe nu i-a permis și l-a alungat fără milă. Dar el a așteptat momentul oportun. Când a izbucnit războiul cu Nilfgaardul și Cintra a căzut, a profitat de tulburările războiului și a răpit-o pe Ciri. A ținut fata ascunsă, știind că o căutăm. Și, în cele din urmă, s-a plictisit de ea și i-a vândut-o lui Emhyr!

— E o minciună și o calomnie! a strigat Jaskier. Nimic din toate astea

nu e adevărat!

— Taci, cântărețule! De nu, poruncesc să te cotonogescă. Puneți cap la cap evenimentele, conte. Vrajitorul a avut-o pe Cirilla, astăzi o are Emhyr var Emreis. Iar vrajitorul e prins printre trupele avangardei Nilfgaardului. Ce înseamnă asta?

Daniel Etcheverry a ridicat din umeri.

— Ce înseamnă asta? a repetat Vissegerd, sprijinindu-se pe Geralt. Oare ce, ticălosule? Vorbește! De când spionezi pentru Nilfgaard, câine?

— Nu spionez pentru nimeni.

— Poruncesc să te schingiuiască!

— Porunciți!

— Conașule Jaskier! s-a răstit brusc contele de Garramone. Ar fi mai bine să ne dați niște lămuriri! Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Aș fi făcut-o de mult, a izbucnit poetul, dar jupânul mareșal m-a amenințat că poruncește să fiu bătut! Suntem nevinovați, toate cele ce tocmai s-au spus sunt minciuni sfruntate, defăimări grosolane. Cirilla a fost răpită de pe insula Thanedd, iar Geralt, care a vrut s-o apere, a fost grav rănit. Toată lumea poate confirma. Orice magician care se afla pe Thanedd la momentul faptelor, precum și secretarul de stat al Redaniei, jupânul Sigismund Dijkstra...

Jaskier s-a oprit dintr-odată, gândindu-se că în povestea asta Dijkstra n-ar servi în niciun caz ca martor al apărării și că nici referirea la magicienii de pe Thanedd nu ar îmbunătăți situația.

— Ce tâmpenie! E strigător la cer, a reluat el repede și cu voce sonoră, să-l acuze pe Geralt că a răpit-o pe Ciri din Cintra! El a găsit-o pe fată când rătăcea prin Zarzec, după masacru, și nu a ascuns-o de voi, ci de agenții Nilfgaardului, care o căutau. Eu însumi am fost arestat de acești agenți, care m-au torturat pentru a dezvălui locul în care se ascundea Ciri! Dar n-am scos nicio vorbuliță, iar agenții aceia acum putrezesc în pământ. Nu știau cu cine aveau de-a face.

— Vitejia ta, a conchis contele, a fost în zadar. În cele din urmă Emhyr o are pe Ciri. După cum știe toată lumea, intenționează să se însoare cu ea și să o facă împărăteasa Nilfgaardului. Până una-alta, a fost proclamată regina Cintrei și a împrejurimilor ei, ceea ce ne-ar putea aduce necazuri.

— Emhyr, a zis poetul, ar putea să pună pe oricine pe tronul Cintrei. Din orice parte am privi, Ciri are dreptul la acest tron.

— Dreptul? a vociferat Vissegerd, stropindu-l pe Geralt cu salivă. Un

rahat, ce drept! Emhyr se poate însura cu ea, n-are decât. Poate să-i dea și ei, și copiilor pe care o să i-i facă toate titlurile pe care are el chef, în funcție de imaginație și fantezie. Regina Cintrei și a Insulelor Skellige? De ce nu! Sau Prințesa de Brugge? Contesa Palatinatului Sodden? Poftim, ne înclinăm! Și, de ce nu, întreb și eu cu umilință, Regina Soarelui și Suzerana Lunii? Acest sânge spurcat, scârbos n-are niciun drept la tron! Sânge spurcat, toate femeile din neamul ăsta, fiindte blestamate, începând cu Riannon! Ca străbunica Cirillei, Adalia, care a trăit cu vărul ei, ca stră-străbunica ei, Muriel Secătura, care a trăit cu toți bărbații! Toate, niște pramatii, niște cățele nerușinate, una după alta!

— Vorbiți mai încet, jupâne mareșal! l-a atenționat Jaskier obraznic. În fața cortului dumitale flutură steagul cu leiul de aur și dumneata urmează să o tratezi ca pe o bastardă pe bunica lui Ciri, Calanthe, Leoaica de Cintra, pentru care majoritatea ostașilor tăi și-au vărsat sângele în Marnadal și sub Sodden? Ar trebui să vă măsurați cuvintele, altfel n-aș prea fi sigur de loialitate armatei dumitale.

Vissegerd a parcurs din doi pași distanța care-l despărțea de Jaskier, l-a apucat pe poet de jabou și l-a ridicat de pe scaun. Fața mareșalului, care până atunci avea doar câteva pete roz, se făcuse de un roșu heraldic. Geralt s-a îngrijorat de-a binelea pentru soarta prietenului său, din fericire însă, un adjutant a intrat intempestiv în cort să raporteze înfierbântat informațiile importante și urgente pe care tocmai le primise de la detașamentul de recunoaștere. Vissegerd l-a îndesat pe Jaskier în scaun dintr-un pumn și a ieșit.

— Uff...! s-a văitat poetul, bălângănindu-și capul. Nu mai avea mult și mă sugruma... Poți să-mi slăbești puțin legăturile, jupâne conte?

— Nu. Nu pot.

— Dați crezare acestor acuzații? Cum că suntem spioni?

— Nu contează cui dau crezare. Rămâneți legați!

— Nasol! s-a resemnat Jaskier. Ce naiba i s-a năzărit mareșalului? De ce s-a năpustit la mine ca un vultur la pradă?

Daniel Etcheverry a rânjit.

— Pomenind de loialitatea ostașilor săi, ați pus sare pe o rană care nu s-a vindecat de-a binelea, jupâne poet.

— Cum? Ce rană?

— Acești ostași au fost sincer afectați de dispariția Cirillei când au aflat despre moartea sa. Apoi s-a zvonit altceva. Că nepoata lui Calanthe e în viață. Se află în Nilfgaard și se bucură de grațiile împăratului Emhyr.

Atunci foarte mulți ostași au părăsit teritoriul. Mai precis, oamenii și-au abandonat casele și familiile, s-au grăbit către Sodden și Brugge, până în Temeria, întrucât voiau să lupte pentru Cintra, pentru sângele lui Calanthe. Voiau să lupte pentru eliberarea țării, să-i alunge pe cotropitorii din Cintra, să se asigure că moștenitoarea lui Calanthe își recuperează tronul. Și ce s-a întâmplat? Sângele lui Calanthe s-a întors la tronul Cintrei în slavă și onoruri...

— Ca marionetă în mâinile lui Emhyr, care a răpit-o.

— Emhyr se căsătorește cu ea. Vrea s-o așeze lângă el, pe tronul imperial, pentru a-și confirma titlurile și vasalitatea. Așa se întâmplă cu păpușile? Ambasadorii din Kovir au văzut-o pe Cirilla la curtea imperială. Ei spun că nu dădea impresia că fusese adusă prin forță. Cirilla, singura moștenitoare a tronului Cintrei, își recâștigă tronul ca aliat al Nilfgaardului. Astfel de vești s-au răspândit printre ostași.

— Răspândite de spionii nilfgaardieni.

— Eu știu, a clătinat din cap contele. Dar soldații nu știu. Când punem mâna pe câte un dezertor, îl condamnăm la spânzurătoare, totuși îi înțeleg și pe ei. Sunt Cintreni. Ei vor să lupte pentru propriile case, nu pentru cele ale temerienilor. Sub comanda lor, nu a Temeriei. Sub steagul lor, nu al Temeriei. Ei văd că aici, în această armată, leii lor de aur se înclină în fața crinilor temerieneni. Vissegerd avea opt mii de ostași, dintre care cinci mii erau născuți în Cintra, ceilalți erau oameni ai trupelor auxiliare temeriene sau cavaleri voluntari din Brugge și Sodden. La ora actuală corpul are șase mii de ostași, iar dezertorii sunt în principal bărbații din Cintra. Armata lui Vissegerd a fost decimată chiar înainte de luptă, înțelegeți ce înseamnă asta pentru el?

— Pierderea prestigiului și a poziției.

— Întocmai. Încă vreo câteva sute să mai dezerteze, că regele Foltest îi ia înapoi sceptrul. Deja acum e greu să-i dăm acestui corp titlul de armată cintreană. Vissegerd se luptă, vrea să limiteze dezertările și răspândește zvonuri despre originea incertă, dar sigur nelegitimă a Cirillei și a strămoșilor săi.

— Ceea ce, nu s-a putut abține Geralt, te cam zgârie la ureche.

— Ai observat? a răspuns Daniel Etcheverry cu un zâmbet ușor. Da, da! Vissegerd nu-mi cunoaște originea... Ca să nu lungim vorba, am legături de sânge cu Cirilla. Muriel, contesa de Garramone, poreclită Magnifica Secătură, stră-străbunica Cirillei, a fost, de asemenea, stră-străbunica mea. Circulă în familia mea tot felul de legende despre

cuceririle sale amoroase, dar pentru mine nu e prea plăcut să aud cum Vissegerd îi atribuie strămoașei mele tendințele incestuoase și de a se arunca în brațele unuia și altuia. Dar nu reacționez. Pentru că sunt un ostaș. Mă înțelegeți bine?

— Da, a răspuns Geralt.

— Nu, a zis Jaskier.

— Vissegerd este căpetenia acestui corp de armată, parte din oastea temeriană. Iar Cirilla în mâinile lui Emhyr reprezintă o amenințare pentru acest corp, deci pentru armată și, astfel, pentru regele meu și țara mea. N-am de gând să contrazic zvonurile răspândite de Vissegerd despre Ciri și nici să-i subminez autoritatea. Dimpotrivă, chiar am de gând să-l susțin în strădania lui de a demonstra că Cirilla este o ticăloasă și că nu are dreptul la tron. Nu numai că nu mă opun mareșalului, nu numai că nu-i pun la îndoială deciziile și ordinele, dar i le și susțin. Și i le execut dacă e nevoie.

Vrăjitorul și-a arcuit buzele într-un zâmbet.

— Acum poate înțelegeți, Jaskier. Jupânul conte nu ne-a luat drept spioni nici măcar o clipă. Altfel, nu ne-ar fi dat lămuriri atât de detaliate. Conte știe că suntem nevinovați. Dar nu va mișca niciun deget când Vissegerd o să ne dea sentința.

— Asta înseamnă... Asta înseamnă că...

Contele a privit în zare.

— Vissegerd e furios, a spus încet. Ați avut ghinion să picați în mâinile lui. Mai ales tu, coane vrăjitorule. Pentru conașul Jaskier, mă voi strădui să...

A fost întrerupt de intrarea lui Vissegerd, încă roșu de mânie și fornăind ca un taur. Mareșalul s-a apropiat de masă, și-a aruncat buzduganul pe harta întinsă pe masă, apoi s-a întors spre Geralt și l-a tintuit cu privirea. Nici vrăjitorul nu l-a slăbit din ochi.

— Nilfgaardianul rănit, pe care l-a capturat detașamentul de recunoaștere, a vorbit răspicat Vissegerd, a reușit să-și scoată bandajele pe drum și a pierdut mult sânge, nu și-a mai recăpătat cunoștința. A preferat să moară decât să-și trădeze camarazii, să-i trimită în temniță sau la moarte. Am vrut să-l folosim și a murit, ne-a alunecat printre degete, nu ne-a rămas nimic altceva pe degete decât sângele lui. Bună școală! Păcat că vrăjitorii nu le insuflă astfel de principii odraslelor regale, de a căror educație se ocupă!

Geralt tăcea, dar tot nu-l slăbea din ochi.

— Ei cum, nenorocitele? Greșeală a naturii? Creatură blestemată? Ce ai învățat-o pe Cirilla, cea care a fost răpită? Cum ai educat-o? Toată lumea știe și vede cum! Lepădătura aia trăiește, se lăfăie în tronul nilfgaardian ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic! Și când Emhyr o ia în așternutul lui, ea își desface de bunăvoie cracii, curva naibii!

— Mânia vă întunecă mintea! a îngăimat Jaskier. Oare e cavaleresc, jupâne mareșal, să dai vina pe copilă pentru toate? O copilă pe care Emhyr a răpit-o cu forța?

— Și împotriva forței există mijloace! Atât mijloace cavaleriești, cât și mijloace regale! Dacă ar fi avut cu adevărat sânge regal în vene, ar fi acționat în consecință! Ar fi găsit un cuțit! Sau o foarfecă, un ciob de sticlă, chiar și o sulă de cizmărie! Ar fi putut, târfa, să-și muște încheieturile până la sânge! Să se stranguleze cu ciorapii!

— Nu vreau să vă mai ascult, jupâne Vissegerd! a ridicat glasul Geralt. Nu vreau!

Mareșalului îi clănțăneau dinții, s-a aplecat.

— Nu vrei? i-a spus cu vocea tremurând de furie. Atunci, foarte bine, pentru că oricum nu mai am ce să-ți spun. Doar un singur lucru. În acea zi, în Cintra, acum cincisprezece ani, s-a vorbit mult despre destin. Mă gândeam la vremea aceea că era o prostie. Și totuși, a fost destinul tău, vrăjitorule. Din noaptea aceea soarta ți-a fost scrisă cu rune negre printre stele. Ciri, fiica Pavettei, ți-a fost scrisă. Și moartea ta. Căci pentru Ciri, fiica Pavettei, o să ajungi în ștreang.

Pentru operațiunea „Centaurul”, brigada a acționat ca detașament separat al Armatei a IV-a Cavalerie. Am primit întăriri trei plutoane de cavalerie ușoară din Verden, pe care le-am atribuit Grupului Războinic Vreemde. Urmând exemplul campaniei Aedim, am împărțit restul brigăzii în două Grupuri Războinice – Sievers și Morteisen –, fiecare compus din câte patru escadroane.

Am părăsit regiunea de concentrare de lângă Drieschot în noaptea de 4 spre 5 august. Grupurile au primit următorul ordin: se ajunge la hotarul Vidort -Carcano-Armeria, se folosește trecerea peste Ina, se distruge inamicul, dacă e să se întâmple, dar evitând principalele puncte de rezistență. Se provoacă incendii, mai ales pe timp de noapte, pentru a lumina calea către diviziile Armatei a IV-a, se stârnește panică în rândul populației civile și se astupă arterele de comunicație din spatele dușmanului pentru a preveni evadarea fugarilor. Se purcede la încercuire spre a împinge detașamentele inamice aflate în retragere către adevăratele capcane. Se trece la eliminarea grupurilor selectate din populația civilă și a prizonierilor de război pentru a provoca teroare, pentru a semăna panică și a scădea moralul dușmanului.

Brigada și-a îndeplinit sarcinile cu mare abnegație militară.

ELAN TRAHE, Pentru împărat și patrie. Gloriosul traseu războinic al Brigăzii a VII-a Cavalerie din Daerland

Milva n-a reușit să salveze caii. A fost martoră la capturarea lor, dar o martoră neputincioasă. Inițial, a fost târâtă de mulțimea bezmetică, panicată, apoi calea i-a fost blocată de căruțe greoaie, după aceea s-a trezit în mijlocul unei turme de oi lănoase și behăitoare, prin care trebuia să răzbată ca printr-un troian. Mai târziu, ajunsă la malul Chotlei, doar un salt în mlaștina năpădită de hrișcă tătarască a salvat-o de spadele nilfgaardienilor care rețeau fără milă toți fugarii înghesuiți lângă râu, neiertând nici femeile, nici copiii. S-a aruncat în râu și a ajuns pe malul celălalt ba înotând, ba plutind printre cadavrele cărate de curent.

Acum, că era în siguranță, și-a reluat căutarea. Reținuse direcția în care se îndreptaseră sătenii care îi furaseră pe Babușcă, pe Pegaz, pe armăsar și pe roibul ei. Iar lângă șaua roibului se afla arcul ei prețios. *Ce să-i faci?* se gândea ea în timp ce alerga și apa îi țâșnea din cizme. *Ceialți trebuie să aibă grijă doar de ei înșiși, până una-alta. Eu, fir-ar să fie, trebuie să-mi recuperez arcul și roibul.*

Mai întâi l-a găsit pe Pegaz. Jugănitul poetului nu lua în seamă vrejurile de cânepă care îl șfichiuiau dintr-o parte, nu-i păsa de strigătele insistente ale călărețului său lipsit de experiență și nici nu se sinchisea să meargă la galop, ci pășea agale prin mestecăniș, somnoros și leneș. Călărețul necunoscut era cu mult în urma celorlalți hoți de cai. Când a auzit-o pe Milva și a văzut-o în spatele lui, a sărit de pe cal fără șovăire și s-a repezit în pădure, ținându-și pantalonii cu ambele mâini. Milva nu l-a urmărit, și-a înăbușit dorința aprigă de crimă pe care i-o trezise. A sărit în șaua lui Pegaz din mers, atât de ager, că au răsunat coardele lăutei legate de desagi de lângă șa. Fiind familiarizată cu caii, a reușit să-l forțeze pe jugănit la galop. Sau mai degrabă la ritmul rapid pe care el îl lua drept galop.

Dar chiar și pseudogalopul a fost suficient, întrucât un alt cal atipic a izbutit să-i frâneze pe tâlhari. Năvășa Babușcă a vrăjitorului, iapa murgă pe care Geralt, sătul până peste cap de mofturile ei, promisese de mai multe ori că o schimbă cu altă mârțoaă, cu un măgar, catâr sau chiar cu o capră. Milva i-a prins pe hoți în momentul în care, iritată de o smucire a hăturilor, Babușcă și-a aruncat călărețul la pământ. Ceialți au descălecat și încercau să imobilizeze iapa care lovea întruna. Erau atât de preocupați, că n-au văzut-o pe Milva decât atunci când s-a năpustit la

ei călare pe Pegaz și l-a lovit pe unul în față, spărgându-i nasul. Văzându-l în cădere, răcnind și cerând îndurare de la zei, l-a recunoscut. Era Chodak, care se vede treaba că nu prea avusese noroc cu oamenii. Și în special cu Milva.

Din păcate, norocul a părăsit-o și pe Milva. Mai exact, nu norocul a fost de vină, ci aroganța ei și convingerea, bazată pe practică prea puțină, că face față atacatorilor în orice moment, așa cum crede ea de cuviință. Dar, când a sărit din șa, a fost lovită la ochi și, înainte să se dezmeticească, s-a trezit la pământ. Și-a scos cuțitul, hotărâtă să spintece niscaiva burți, dar a fost lovită în cap de un par mare, care s-a rupt, răspândind praf și așchii care i-au intrat în ochi. Orbită, pe jumătate surdă, a reușit totuși să-l apuce de genunchi pe atacator și să-i aplice lovituri cu parul rupt, până când, surprinzător, l-a dat jos de pe cal și a căzut. Celălalt a țipat, protejându-și capul cu ambele mâini. Milva s-a frecat la ochi și a văzut că se apăra de loviturile aplicate de un călăreț pe un cal sur. S-a îndreptat în șa, și-a luat avânt și l-a lovit la gât pe țaranul căzut. Hoțul de cai a gemut, s-a zvârcolit, fluturându-și picioarele. Milva a profitat și a lovit dintr-o poziție bună cu toată furia. Omul s-a chircit ca un ghem, s-a acoperit cu mâinile și a început să urle atât de tare, că au căzut frunzele din mesteceni.

Între timp, călărețul de pe calul său sur continua să-l lovească pe al doilea și pe Chodak, căruia îi sângera nasul, împingându-i pe amândoi în pădure cu biciul. Apoi s-a întors spre cel care răcnea ghemuit, dar și-a strunit calul. Deoarece Milva deja ajunsese la roibul său, își luase arcul și-și poziționase săgeata pe coarda tensionată pe jumătate, țintindu-l direct în piept.

O clipă, călărețul și tânăra s-au privit în ochi. Apoi călărețul a luat încet de sub brâu o săgeată cu pene lungi și a aruncat-o la picioarele Milvei.

— Știam eu, a spus el liniștit, că o să am ocazia să-ți dau înapoi săgeata, elfo.

— Nu sunt elfă, nilfgaardianule.

— Nu sunt nilfgaardian. Lasă la o parte arcul! Dacă aș fi vrut să-ți fac rău, ar fi fost de-ajuns să stau și să mă uit, cu mâinile în sân, cum te zdrobesc.

— Naiba știe cine ești și ce vrei! i-a spus printre dinți. Dar îți mulțumesc că m-ai salvat. Și mi-ai adus înapoi săgeata. Și pentru ticălosu' ăla pe care l-am săgetat greșit.

Ghemuit, hoțul pe care îl anihilase Milva gema cu nasul în frunzele uscate. Călărețul nu s-a uitat la el. S-a uitat la Milva.

— Ia-ți caii! i-a spus. Trebuie să ne îndepărtăm de râu cât mai repede, armata piaptănă pădurile de pe ambele maluri.

— Să ne îndepărtăm? l-a întrebat, încruntând și lăsând arcul în jos. Împreună? Da' de când formăm noi o pereche?

— Te lămuresc numaidecât, i-a răspuns el și a întors calul sur, dacă-mi dai timp.

— Chestia e că chiar n-am timp. Vrajitoru' și ceilalți...

— Știu. Dar nu-i salvăm dacă ne lăsăm prinși sau, mai rău, uciși. Ia-ți caii și să fugim prin pădure. Grăbește-te!

Cahir îl cheamă, și-a amintit Milva, trăgând cu coada ochiului la tovarășul ei ciudat. Amândoi își găsiseră adăpost în groapa lăsată de un copac dezrădăcinat. Ciudatul nilfgardian, care neagă că ar fi nilfgardian. Cahir.

— Credeam c-ai fost ucis, a murmurat ea. Roibu' s-a întors fără călăreț...

— Am avut necazuri, a replicat el repede. Cu un trio de păroși ca niște vârcolaci. Mi-au întins o capcană. Calul a scăpat. Păroșii o luaseră pe jos. Până când mi-am făcut rost de alt cal, erați departe. Am reușit să vă ajung doar azi-dimineață. Lângă tabără. Am trecut râul în aval și vă așteptam pe malul acesta. Știam că mergeți spre răsărit.

Unul dintre caii ascunși în ariniș a fornăit, a tropotit. Se îngâna ziua cu noaptea. Țânțarii bâzâiau insistent în jurul urechilor.

— E liniște în pădure, a spus Cahir. Armata a plecat. Bătălia s-a terminat.

— Măcelu', vrei să spui.

— Cavaleria noastră, a icnit, apoi și-a dres glasul. Cavaleria imperială a atacat tabăra și atunci au atacat dinspre miazăzi armatele voastre. Temerienii, poate.

— Dacă lupta s-a terminat, tre' să ne întoarcem acolo. Ca să-l găsim pe vrăjitor, pe Jaskier și pe ceilalți.

— Ar fi mai înțelept să așteptăm până se lasă seara.

— Locul ăsta mă sperie, a mărturisit în șoaptă în timp ce-și pregătea arcul. E un colț așa de întunecat, că mă ia cu friguri. E așa de liniște și în fiecare moment se aud foșnete din tufișuri... Vrajitorul spunea că ghulii umblă pe câmpu' de luptă... iar țăranii căutau un vampir...

— Nu ești singură, i-a șoptit. Când ești singur, e și mai groaznic.

— E drept. Înțeleg despre ce vorbești. Îndată sunt două săptămâni de când mergi pe urmele noastre, singur-cuc. Te-ai târât după noi, în timp ce în jur erau ai tăi... Chiar dacă spui sus și tare că nu ești nilfgaardian, totuși sunt ai tăi. Să mă ia naiba dacă pricep ceva... În loc să te întorci acasă, tu îl iscodești pe vrăjitor. De ce?

— E o poveste lungă.

Când Scoia'tael cel înalt s-a aplecat peste el, Struycken, legat de stâlp cum era, s-a speriat atât de tare, că a închis ochii. Se spunea că nu există elfi urâți, toți erau frumoși din naștere. Poate că și legendara căpetenie a Veverițelor s-a născut așa. Dar acum, cu cicatricea aia oribilă care îi brăzda fața, schimonosindu-i fruntea, sprânceana, nasul și obrazul, nu mai rămăsese nimic din frumusețea de elf.

Elful pocit s-a așezat pe un butuc din apropiere.

— Sunt Isengrim Faoiltiarna, s-a prezentat, înclinându-se din nou spre prizonier. Mă lupt cu oamenii de patru ani și de trei sunt căpetenie. Mi-am îngropat fratele – care a murit pe câmpul de luptă –, patru veri și mai mult de patruzeci de soldați. În lupta mea îl socot pe împăratul tău drept un aliat, ceea ce am demonstrat de mai multe ori transmițând informații către serviciile voastre secrete, ajutându-i pe agenții și rezidenții voștri, lichidând persoanele indicate de dumneata.

Faoiltiarna a tăcut, a făcut un semn cu mâna înmănușată. Un Scoia'tael care stătea alături a luat un tub de pe pământ, făcut din scoarță de mestecăn. Tubul emana un parfum dulce.

— Am avut și am Nilfgaardul drept aliat, a repetat elful cu cicatrice. De aceea la început nu i-am dat crezare informatorului meu când m-a avertizat că mi se pregătește o capcană. Că o să primesc ordinul de a mă întâlni între patru ochi cu un emisar nilfgaardian și, de îndată ce ajung la întâlnirea secretă, o să fiu capturat. N-am putut să-mi cred urechilor, însă, fiind precaut din fire, am avut grijă să sosesc puțin mai devreme decât era stabilit la întâlnire și să nu fiu singur. Și, spre marea mea surpriză și dezamăgire am descoperit că la locul de întâlnire secretă nu mă aștepta niciun emisar, ci șase zbiri echipați cu un năvod, o chingă, o cască de piele și un caftan închis cu centură și cataramă! Echipamentul standard, așa spune, folosit de serviciile voastre secrete în timpul răpirilor. Serviciul secret nilfgaardian a vrut să mă prindă pe mine, Faoiltiarna, viu și să mă ducă înfășurat până peste urechi într-un caftan

de forță! Aceasta este o chestiune tare misterioasă, aş putea spune. Care necesită lămuriri. Mă bucur că măcar unul dintre zbirii care s-au năpustit asupra mea, şeful lor, a fost prins în viaţă şi poate să-mi ofere explicaţii.

Struycken a strâns din dinţi şi a întors capul ca să nu vadă chipul înspăimântător al elfului. Prefera să se uite la cutiuţa din scoartă de mesteacăn, în jurul căreia zumzăiau două viespi.

— Aşadar, acum, a continuat Faoiltiarna, ştergându-şi cu batista gâtul transpirat, vom avea o mică discuţie, conaşule răpitor. Pentru a o uşura, o să clarific câteva detalii. Acest tub conţine sirop de arţar. Dacă dialogul nostru nu va decurge în spiritul înţelegerii reciproce şi al sincerităţii profunde, o să-ţi turnăm peste cap siropul de care pomeneam. Cu un accent special pe ochi şi urechi. Apoi te punem pe-un muşuroi, o, uite chiar aici unde dau târcoale aceste insecte drăguţe şi harnice. Mai adaug doar că s-a dovedit remarcabil de eficient în cazul mai multor *dh'oine* şi *an'givare* care au fost extrem de încăpăţânaţi şi nesinceri.

— Sunt în slujba împăratului! a strigat spionul, clipind. Sunt ofiţer în cadrul serviciilor speciale imperiale, sub comanda lui Vattier de Rideaux, viconte de Eiddon. Numele meu este Jan Struycken! Protestez...

— Groaznic ghinion! l-a întrerupt elful. Furnicile roşii de aici, care trag la siropul de arţar, n-au auzit de jupânul De Rideaux. Să începem! Nu te întreb cine a dat ordin să fii răpit, pentru că e limpede. Aşa că prima mea întrebare este unde trebuia să fii dus.

Spionul nilfgaardian s-a zbătut în chingi, a clătinat din cap, simţind cum furnicile i se strecoară deja pe obraji. Cu toate acestea tăcea.

— Nasol! a curmat tăcerea Faoiltiarna, făcându-i un semn elfului care adusese tubul. Să fie dezbrăcat!

— Trebuia să vă ducem în Verden, la Castelul Nastrog! a strigat Struycken. Din ordinul jupânului De Rideaux.

— Mulţumesc. Şi ce mă aştepta la Nastrog?

— O anchetă...

— Despre ce ar fi trebuit să fii întrebant?

— Despre evenimentele din Thanedd! Vă implor, dezlegaţi-mă! O să vă spun tot!

— Bineînţeles că o să spui tot, a oftat elful întinzându-se. Mai ales din moment ce aţi început deja, iar în aceste chestiuni începutul e mai greu.

Continuă!

— Mi s-a ordonat să vă forțez să mărturisiți unde se ascund Vilgefartz și Rience! Și Cahir Mawr Dyffryn, fiul lui Ceallach!

— Foarte amuzant! Îmi pregătiți o capcană ca să mă întrebați de Vilgefartz și Rience? Și ce ar trebui să știu despre ei? Ce legătură am eu cu ei? Iar în ceea ce-l privește pe Cahir, e și mai amuzant. Vi l-am trimis, așa cum mi-ați cerut. Legat cu fundiță în cutiuță. N-a ajuns?

— Detașamentul trimis la locul convenit a fost masacrat... Cahir n-a fost găsit printre cei uciși...

— Aha! Și jupanul Vattier de Rideaux avea suspiciuni? Dar, în loc să-mi trimită pur și simplu un nou emisar pentru a-mi cere explicații, mi-a întins imediat o capcană. A ordonat să fiu târât la Nastrog și schingiuit. Să fiu luat la întrebări despre întâmplările din Thanedd.

Spionul tăcea.

— N-ai înțeles? și-a aplecat elful fața hidoasă deasupra lui. Întrebarea era: despre ce este vorba?

— Nu știu... Asta nu știu, jur...

Faoiltiarna și-a fluturat mâna, a făcut un semn. Struycken a urlat, s-a zvârcolit, l-a blestemat pe Marele Soare, a jurat că nu știa nimic, a plâns, a clătinat din cap în toate direcțiile și a scuipat siropul cu care îi era mânjită grosolan fața. Abia atunci când patru Scoia'tael l-au prins să-l care în direcția mușuroiului s-a hotărât să vorbească. Deși consecințele mărturisirii ar fi putut fi și mai chinuitoare decât furnicile.

— Jupâne... Dacă se află că am vorbit, sunt mort... Dar o să vă spun... Am văzut ordine secrete. Am ascultat... O să spun tot...

— Sunt sigur, a dat din cap elful. Recordul de rezistență, de o oră și paisprezece minute, a aparținut unui ofițer de la serviciile secrete ale regelui Demavend. Dar și el a vorbit până la urmă. Haide, te ascult! Scurt, concret și la obiect.

— Împăratul e sigur că a fost trădat pe Thanedd. Crede că trădătorul este Vilgefartz de Roggeveen, magicianul. Ajutat de adjunctul lui, Rience. Dar mai ales de Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Vattier... Jupânul Vattier nu e sigur dacă nu v-ați înmuiat și Domnia Voastră degetul în această trădare, chiar și fără să vă dați seama... De aceea a ordonat să fiți luat pe sus și dus la Nastrog... Jupâne Faoiltiarna, de douăzeci de ani lucrez în aceste servicii... Vattier de Rideaux e al treilea șef al meu...

— La obiect, te rog! Și nu mai dârdâi! Dacă ești sincer cu mine, vei

avea șansa să mai slujești câțiva șefi.

— Deși au păstrat secretul cu sfințenie, eu știam... Știam cine trebuia să-i captureze pe insulă pe Vilgefortz și Cahir. Și totul părea să indice că au reușit atunci... Pentru că în Loc Grim a fost adusă acea... Cum îi zice... No, prințesa de Cintra. Așa că am crezut că operațiunea s-a încheiat cu succes, că Rience și Cahir au devenit baroni, iar acelui magician i s-a acordat cel puțin titlul de conte... În schimb, împăratul l-a chemat pe Roșcat... adică pe jupânul Skellen și pe jupânul Vattier și le-a ordonat să-i prindă pe Cahir... și pe Rience, și pe Vilgefortz... Pe toți cei care ar fi putut ști ceva despre evenimentele din Thanedd și ar fi trebuit să fie supuși torturii... Inclusiv pe dumneavoastră... Nu era greu de închipuit. Na... Că a fost o trădare. Că în Loc Grim a fost adusă o prințesă falsă...

Spionul respira greu, jenat de buzele lipite cu sirop de arșar.

— Dezlegați-l! le-a ordonat Faoiltiarna Veverițelor sale. Și să i se spele fața.

Ordinul a fost executat fără întârziere. Într-o clipă organizatorul ambuscadei eșuate era deja în picioare, cu capul plecat în fața legendarului lider al Scoia'tael. Faoiltiarna îl privea indiferent.

— Scoate-ți siropul din urechi cu atenție! i-a zis el în cele din urmă. Ciuleșteți-le bine și ține minte, cum îi stă bine unui spion cu mulți ani de experiență. Îți voi da o dovadă a loialității mele față de împărat, îți voi da o descriere completă a chestiunilor care vă interesează. Și apoi vei merge și îi vei spune tot, cuvânt cu cuvânt, lui Vattier de Rideaux.

Spionul a dat din cap cu nerăbdare.

— La mijlocul lui Blathe, adică la începutul lui aprilie, după calendarul vostru, a început elful, a luat legătura cu mine Enid an Gleanna, o magiciană cunoscută ca Francesca Findabair. La recomandarea ei, mi s-a alăturat în trupă un anumit Rience, probabil un băiat bun la toate, Vilgefortz Roggeveen, tot magician. În cel mai mare secret s-a elaborat un plan de acțiune în scopul eliminării unui anumit număr de magicieni în timpul congresului care urma să se desfășoare pe insula Thanedd. Planul mi s-a prezentat ca având sprijinul deplin al împăratului Emhyr, al lui Vattier de Rideaux și al lui Stefan Skellen. Altfel, n-aș fi fost de acord să lucrez cu Dh'oine, fie ei magicieni sau nu, pentru că am văzut prea multe provocări în viața mea. Angajamentul împăratului în această chestiune a fost confirmat de sosirea corabiei la sfârșitul Bremervoord, condusă de Cahir, fiul lui Ceallach, care avea autoritate deplină și era responsabil cu transmiterea ordinelor. În

conformitate cu aceste ordine, am ales dintre ortacii mei pentru a forma o trupă specială, care urma să i se supună exclusiv lui Cahir. Știam că trupa are misiunea de a răpi și de a scoate de pe insulă... o anumită persoană...

— Am plecat spre Thanedd, a reluat după o clipă Faoiltiarna, cu corabia cu care sosise Cahir. Rience avea amulete cu ajutorul cărora a înconjurat corabia cu o pâclă magică. Am navigat până în peștera de sub insulă. De-acolo am ajuns prin subteran până sub Garstang.

— Încă din subteran am bănuir că ceva nu era în regulă, Rience primise anumite mesaje telepatice de la Vilgefortz. Știam că va trebui să luăm parte la o bătălie cât de curând. Eram pregătiți. Ne-a prins bine, pentru că, de cum am ieșit din catacombe, am căzut în iad.

O grimasă îngrozitoare i-a schimonosit chipul elfului, ca și cum simpla menționare a acestei amintiri îl făcea să sufere.

— După reușitele de la început, lucrurile s-au complicat. N-am reușit să-i eliminăm pe toți magicienii regali, am suferit multe pierderi. Moartea nu i-a cruțat pe magi, mulți dintre ei au pierit, iar unii au reușit să se salveze prin teleportare. La un moment dat a dispărut Vilgefortz, apoi Rience și la scurt timp Enid an Gleanna. Acesta a fost semnalul de retragere. Dar nu am dat ordinul de retragere, fiindcă așteptam întoarcerea lui Cahir și a trupei sale, care încă de la începutul ostilităților au acționat în scopul îndeplinirii misiunii încredințate. Întrucât nu s-au întors, am început să-i căutăm.

— Niciun membru al trupei – Faoiltiarna s-a uitat în ochii spionului nilfgaardian – n-a fost cruțat. Toți au fost sechestrați cu bestialitate. L-am găsit pe Cahir pe treptele care duc la Tor Lara, la turnul care explodase și se prăbușise în timpul luptei. Era rănit și inconștient, era clar că nu-și îndeplinise misiunea încredințată. Nicio urmă a obiectului acestei misiuni nu era vizibilă prin preajmă, iar mai jos am văzut deja aliații regali care curgeau dinspre Aretuza și Loxia. Știam că Cahir nu trebuia să le cadă în mâini cu niciun chip, deoarece ar fi demonstrat participarea activă a Nilfgaardului la această acțiune. L-am luat și am fugit prin subteran până în peșteră. Ne-am urcat pe corabie și am plecat de pe insulă. Dintre ortacii noștri, erau doar douăsprezece persoane, majoritatea rănite.

Vântul ne era favorabil. Am andocat la apus de Hirundum și ne-am ascuns în pădure. Cahir încerca să-și scoată bandajele, îngăima ceva despre o nebună cu ochii verzi, Leuța din Cintra, despre un vrăjitor care-

i secerase trupa, despre Turnul Pescăruşului şi despre un magician care zburase ca o pasăre. Ne-a cerut un cal, a ordonat revenirea pe insulă, a făcut referire la ordinele imperiale... dar la momentul respectiv a trebuit să iau aceste cuvinte drept delirul unui nebun. În Aedirn războiul era în plină desfăşurare, din câte ştiam, şi am considerat că e mai important să refacem echipa decimată şi să reluăm lupta împotriva Dh'oine.

Cahir era tot cu noi când am descoperit ordinul vostru secret din sipeţelul de contact. Am fost uimit. Deşi, evident, Cahir nu-şi îndeplinise misiunea, nu exista nicio dovadă că era vinovat de trădare. Dar n-am deliberat mult, ne-am dat seama că e treaba voastră şi voi trebuie s-o lămuriţi. Cahir n-a opus nicio rezistenţă când l-am legat, era liniştit şi resemnat. L-am pus într-un sicriu de lemn şi cu un *hav'caar* l-am transportat la locul indicat în pădure. Nu l-am escortat, recunosc, pentru că n-am vrut să-mi slăbesc trupa. Nu ştiu cine v-a ucis oamenii la locul de întâlnire. Iar unde se afla respectivul loc eram singurul care ştiam. În cazul în care nu vă convine varianta distrugerii din întâmplare a detaşamentului vostru, n-aveţi decât să-i căutaţi pe trădători printre ai voştri, pentru că, în afară de mine, numai voi cunoşteaţi timpul şi locul.

Faoiltiarna s-a ridicat.

— Asta e tot. Toate informaţiile pe care vi le-am oferit sunt autentice. Nu v-aş fi dezvăluit mai multe în beciurile din Nastrog. Poate c-aş fi inventat câteva minciuni şi fabulaţii pentru deliciul călăilor şi al anchetatorului, dar mai mult v-ar încurca decât v-ar ajuta. Nu ştiu nimic altceva, mai ales nu ştiu unde sunt vizuina lui Vilgefertz sau bârlogul lui Rience şi nici dacă aveţi motive să-i suspectaţi de trădare. De asemenea, afirm categoric că nu ştiu nimic despre prinţesa din Cintra – nici adevărat, nici fals. Am spus tot ce am ştiut. Trag nădejde că jupânul De Rideaux şi Stefan Skellen nu mai doresc să-mi întindă vreo capcană. Dh'oine se chinuie de mult să mă prindă sau să mă omoare, aşa că m-am obişnuit să-i extermin fără discriminare pe toţi cei care doresc să mă atragă într-o capcană. De-acum nici nu-mi mai pierd vremea să aflu dacă vreunul dintre cei care îmi poartă sâmbetele execută din întâmplare ordinele lui Vattier sau ale lui Skellen. Nu mai am nici timp şi nici chef. Am fost destul de clar?

Struycken a dat din cap, apoi a înghiţit în sec.

— Atunci, ia-ţi calul, spionule, şi tai-o din pădurile mele!

— Așa că te-au pus în sicriu ca să te ducă la călău' tău, a murmurat Milva. Înțeleg acum, da' nu chiar totu'. De ce, în loc să te ascunzi undeva, te ții ca scaiu' după vrăjitor? E tare supărat pe tine... Te-a cruțat deja de două ori...

— De trei ori.

— Eu știam de două. Chiar dacă nu ești tu cel care i-a rupt oasele pe Thanedd – așa cum am crezut prima dată –, nu sunt sigură că mai ești în siguranță în preajma spadei sale. Nu te prea înțeleg, da' mi-ai salvat viața și, după ochi, pari om cinstit... Așa că te voi avertiza, Cahir, pe scurt: când vrăjitoru' pomeneste de cei care au luat-o pe Ciri s-o ducă în Nilfgaard, să strângi din dinți până îți sar scânteii din gură. Iar, dacă scuipi, să ți se evapore saliva.

— Ciri, a repetat el. Ce nume frumos!

— Nu știi?

— Nu, am auzit întotdeauna cum îi spuneau Cirilla sau Leuța din Cintra... Și, când era lângă mine – pentru că s-a întâmplat să fie –, nu mi-a spus niciun cuvânt. Deși îi salvasem viața.

— Naiba mai înțelege toate astea, a scuturat ea din cap. Tare încâlcită ți-i soarta, Cahir, înnodată și încurcată; nu-i pen' capu' meu.

— Dar pe tine cum te cheamă? a întrebat-o brusc.

— Milva... Maria Barring. Da' spune-mi Milva!

— Vrăjitorul se îndreaptă în direcția greșită, Milva, a zis el peste o clipă. Ciri nu-i în Nilfgaard. N-a fost dusă în Nilfgaard. Dacă a fost răpită cumva.

— Păi, cum așa?

— E o poveste lungă.

— Pe Marele Soare!

Stând în ușă, Fringilla și-a aplecat capul și s-a uitat uluită la prietena ei. Ce ți-ai făcut la păr, Assire?

— L-am spălat, i-a răspuns sec Assire var Anahid. Și l-am încrețit. Intră, te rog, ia loc! Merlin, dă-te jos de pe fotoliu. Pssstt!

Magiciană s-a așezat în fotoliul eliberat fără chef de motanul negru, neluându-și ochii de la coafura prietenei ei.

— Nu te mai uita la mine așa!

Assire și-a băgat mâna în buclele mătăsoase și strălucitoare.

— M-am hotărât să schimb ceva, i-a explicat. De fapt, am luat exemplul de la tine.

— De la mine, a chicotit Fringilla Vigo. Eu întotdeauna am fost considerată o ciudată și o rebelă. Dar, când te vedeam pe tine, la academie sau la Curte...

— Nu mergeam pe la Curte! i-a tăiat-o Assire. Cât despre academie, va trebui să se obișnuiască. Suntem în veacul al XIII-lea. Gata cu prejudecățile că îngrijirea aspectului fizic, când e vorba despre o magiciană, este sinonimă cu frivolitatea și superficialitatea.

— Ți-ai făcut și unghiile!

Fringilla a strâns ușor din ochii verzi, cărora nu le scăpa nimic.

— Nu te mai recunosc, draga mea! a adăugat.

— O formulă magică simplă, a răspuns cu răceală magiciana. Ar trebui să fie de-ajuns pentru a te convinge că eu sunt în fața dumitale și nu vreun doppelgönger. Rostește-o, dacă vrei! Și apoi să revenim la ale noastre.

Fringilla Vigo mângâia motanul care i se freca de coapsă, torcea și-și întindea șira spinării, dându-i impresia că din simpatie, nu la sugestia stăpânei, i-a eliberat fotoliul.

— Se pare, a zis fără să-și ridice privirea, că seneșalul Ceallach aep Gruffyd a apelat la serviciile tale, nu?

— Da, a confirmat Assire în șoptă. Ceallach m-a vizitat, disperat, m-a rugat să-l ajut, să intervin pentru a-i salva fiul. Emhyr a poruncit să fie întemnițat, schingiuit și executat. Cui ar trebui să i se adreseze, dacă nu unei rude? Mawr, soția lui Ceallach și mama lui Cahir, este nepoata mea, cea mai mică fiică a surorii mele. În ciuda acestui fapt, nu i-am făgăduit nimic. Pentru că am mâinile legate. Nu demult s-au petrecut anumite întâmplări care nu-mi îngăduie să atrag atenția asupra mea. O să te lămuresc. Dar numai după ce o să ascult informațiile pe care te-am rugat să le aduni.

Fringillei Vigo i-a scăpat un oftat de ușurare. Se temea că prietena ei încă ar mai dori să încerce să-l salveze pe Cahir, fiul lui Ceallach, de la soarta fatală care îl aștepta. Și că-i va cere ajutorul, pe care nu i l-ar putea refuza.

— Pe la jumătatea lunii iulie, a început ea, întreaga Curte adunată la Loc Grim a avut ocazia să admire o fată de cincisprezece ani, presupusă prințesă a Cintrei, pe care împăratul Emhyr a onorat-o cu titlul de regină pe parcursul audienței și a tratat-o cu o asemenea afecțiune, încât zvonurile despre o căsătorie iminentă s-au răspândit ca focul.

— Am auzit, a răspuns Assire și a mângâiat motanul care, plictisindu-

se de Fringilla, se străduia să-și anexeze propriul fotoliu, încă se mai vorbește despre această căsătorie politică, fără îndoială.

— Dar se vorbește mai discret și mai rar. Pentru că Cintreana a fost dusă la Darn Rowan. La Darn Rowan, după cum știi, sunt ținuți de obicei deținuții politic. Mai rar candidatele la tronul imperial.

Assire n-a comentat. A așteptat cu răbdare, admirându-și unghiile proaspăt tăiate și lăcuite.

— Bineînțeles că n-ai uitat, a spus Fringilla Vigo, că acum trei ani Emhyr ne-a chemat pe toți ca să ne ordone să găsim locul în care trăia o anumită persoană. Undeva în teritoriile regatelor de la miazănoapte. Probabil îți aduci aminte cum s-a înfuriat când a aflat că n-am izbutit. L-a potopit pe Albrich cu toate insultele când a încercat să-i explice că de la o asemenea distanță era imposibil să sondeze, cât despre ecrane, nici pomeneală. Și acum, ascultă! La o săptămână după celebra audiență din Loc Grim, în timp ce se sărbătorea victoria din Aldersberg, Emhyr ne-a văzut pe mine și pe Albrich în sala castelului. Și ne-a invitat la o conversație. Iată, în esență, discursul pe care ni l-a adresat, fără să-l bagatelizez prea mult: „Nu sunteți buni de nimic, indolenți și leneși! Toate piesele voastre magice mă costă o avere și n-am niciun folos de la ele. Problema pe care n-a reușit s-o rezolve toată academia voastră jalnică a fost deslușită în patru zile de un simplu astrolog.”

Assire var Anahad a chicotit batjocoritor, mângâindu-și în continuare motanul.

— Am aflat fără prea multă trudă, a continuat Fringilla Vigo, că astrologul făcător de minuni a fost nimeni altul decât faimosul Xarthisius.

— Ce-au mai căutat-o pe această tânără cintreană, candidată la titlul de împărăteasă. Și Xarthisius a găsit-o. Și ce? A fost cumva numit secretar de stat? Șeful Departamentului Afacerilor Imposibile?

— Nu. A fost aruncat în temniță în mai puțin de o săptămână.

— Mă tem că nu pricep ce are de-a face cu Cahir, fiul lui Ceallach.

— Puțintică răbdare! Dă-mi voie să le iau în ordine. Este esențial.

— Iartă-mă! Te ascult.

— Îți amintești ce ne-a dat Emhyr când am început căutarea, acum trei ani?

— O suviță de păr.

— Într-adevăr. Fringilla și-a luat poșeta. Asta. Păr deschis la culoare, aparținând unei fete de șase ani. Am păstrat un eșantion. Și bine am

făcut! Cea care o are în grijă pe prințesa cintreană izolată la Darn Rowan e Stella Congreve, contesa Liddertal. Stella a contractat la mine mai multe datorii de recunoștință în trecut, așa că am obținut foarte lesne de la ea o altă șuviță de păr. Iat-o! Puțin mai închis la culoare, dar, cu vârsta, părul se mai închide. Totuși, cele două eșantioane aparțin unor persoane cu totul diferite. Am verificat și nu încapе nicio îndoială.

— Mă așteptam la o astfel de revelație, a spus Assire var Anahid, din momentul în care am aflat că Cintreana a fost izolată la Darn Rowan. Fie că astrologul s-a înșelat, fie că s-a lăsat angrenat într-o urzeală care urma să-i aducă lui Emhyr o persoană falsă. Urzeală care pe Cahir aep Ceallach o să-l coste capul. Mulțumesc, Fringilla. Totul e clar.

— Nu, nu totul, a replicat magiciana, dându-și un cârlionț negru după deget. În primul rând, nu Xarthisius a găsit-o pe cintreană și nu el a dus-o în Loc Grim. Abia după ce Emhyr și-a dat seama că i s-a dat o prințesă falsă și a poruncit ca adevărata prințesă să fie căutată până în pânzele albe, astrologul a început-o cu horoscopul lui și cu astrologia. Iar bietul bătrânel a fost azvârlit în temniță fie pentru o simplă greșeală în practicarea artei sale, fie pentru înșelăciune. Din ceea ce am putut afla, el a determinat locul în care era persoana căutată, dar calculul său avea o rază de toleranță de o sută de mile. Teritoriul s-a dovedit a fi un deșert, o văgăună sălbatică, pierdută undeva dincolo de masivul Tir Tochair, dincolo de izvoarele Veldei. Trimis la fața locului, Stefan Skellen a dat numai peste scorpioni și vulturi.

— Nu m-am așteptat la mai mult de la Xarthisius. Totuși, acest lucru nu ar avea nicio influență asupra sorții lui Cahir. Emhyr e impulsiv, dar nu condamnă pe nimeni la tortură sau la moarte fără vreun motiv anume. Cum spuneai și tu, cineva a adus o prințesă falsă la Loc Grim, în schimbul celei adevărate. Cineva a avut grijă să găsească o sosie. Așa că a fost o uneltire, iar Cahir a fost amestecat în ea. Poate chiar fără voia lui. S-au folosit de el.

— Dacă ar fi fost așa, l-ar fi folosit până la capăt. El însuși i-ar fi dus sosia lui Emhyr. Pe când Cahir a dispărut fără urmă. De ce? Așa, dispariția lui putea să trezească suspiciuni. Te puteai aștepta ca Emhyr să descopere înșelăciunea la prima vedere? Pentru că, la urma urmei, asta s-a întâmplat. Într-un fel sau altul, el și-ar fi dat seama, pentru că avea...

— O șuviță de păr, a întrerupt-o Assire. Șuvița de păr a unei fete de șase ani. Fringilla, Emhyr n-a căutat-o pe această fată numai trei ani, ci

mult mai mult. Se pare că Cahir s-a lăsat prins într-o poveste teribilă, o poveste care a început de pe vremea când încă se juca cu un băț pe post de cal de lemn. Hmm... Lasă-mi mie șuvițele alea. Aș vrea să le compar cu mare atenție.

Fringilla a clătinat încet din cap și a mijit ochii verzi.

— Ți le las. Dar fii atentă, Assire! Nu te băga unde nu-ți fierbe oala. Asta ar putea atrage atenția asupra ta. Iar la începutul conversației noastre mi-ai spus că nu-ți dorești așa ceva. De asemenea, mi-ai făgăduit că o să-mi clarifici motivele.

Assire var Anahid s-a ridicat, s-a dus la fereastră și a fost absorbită de contemplarea acoperișurilor clopotniței și bastioanelor care străluceau în asfințitul soarelui din Nilfgaard, capitala Imperiului, numit Orașul Turnurilor de Aur.

— Îmi amintesc că mi-ai spus cândva, a vorbit ea, fără să se întoarcă, despre faptul că magia nu trebuie să fie divizată de niciun hotar. Că binele magiei ar trebui să fie binele suprem, mai presus de orice tip de diviziune. Să aibă o structură ca... ca o organizație secretă... Un soi de convent sau de lojă...

— Sunt gata, a curmat Fringilla Vigo tăcerea șovăielnică a magicienei nilfgaardiene. Sunt hotărâtă și pregătită să fac parte din ea. Mulțumesc pentru încredere și pentru onoare. Când și unde va avea loc întâlnirea acestei loje, prietena mea secretă și enigmatică?

Assire var Anahid, magiciana nilfgaardiană, s-a întors. Umbra unui zâmbet îi juca pe buze.

— În curând, a spus ea. Îți voi explica tot de îndată. Dar înainte, să nu uit... Poți să-mi dai adresa croitoresei tale, Fringilla?

— Niciun foc de tabără, a șoptit Milva, privind malul întunecat de dincolo de râul care strălucea în lumina lunii. Niciun suflet viu acolo, din câte văd. În tabără erau vreo două sute de fugari. N-a mai rămas nimeni teafăr?

— Dacă a învins armata imperială, probabil i-a luat pe toți prizonieri, a vorbit în șoaptă și Cahir. Dacă au biruit ai voștri, i-au luat cu ei.

Se apropiau de mal, de stufărișul care năpădise mlaștina. Milva a călcat pe ceva și a sărit într-o parte, înăbușindu-și un strigăt la vederea unei mâini rigide, ieșite din mocirlă, pline de lipitori.

— E doar un cadavru, a murmurat Cahir, apucând-o de mână. De-al nostru. Daerlaández.

— Cine?

— Un membru al Brigăzii a VII-a Cavalerie din Daerlańd. Are un scorpion argintiu pe mână...

— Pe toți zeii! a izbucnit fata, tremurând și strângând arcul în pumnul transpirat. Ai auzit? Ce-a fost?

— Un lup.

— Sau un ghul... Sau altă spurcăciune. Acolo, în tabără, zac multe cadavre... La naiba, nu merg pe malul celălalt noaptea!

— Așteptăm până în zori... Milva? Ce miroase așa ciudat?

— Regis... – Săgetătoarea și-a înăbușit un strigăt, inspirând mirosul de pelin, salvie, coriandru și anason. Regis? Tu ești?

— Da.

Bărbierul a ieșit din beznă.

— Am fost îngrijorat pentru tine, i-a zis. Nu ești singură, din câte văd.

— Da. Vezi bine.

Milva i-a dat drumul mâinii lui Cahir, care își prinsese deja spada.

— Nu sunt singură, nici el nu-i, a continuat. Da-i poveste lungă, cum ar spune unii. Regis, ce știi de vrăjitor? De Jaskier? De ceilalți? Știi ce s-a întâmplat cu ei?

— Da, știu. Aveți cai?

— Da. Ascunși în sălcii...

— Atunci, pornim spre miazăzi, de-a lungul Chotlei. Fără zăbavă. Trebuie să ajungem înainte de miezul nopții în Armeria.

— Ce-i cu vrăjitorul' și poetu'? Trăiesc?

— Trăiesc, dar au necazuri.

— Ce necazuri?

— E o poveste lungă.

Jaskier a gemut când a încercat să se întoarcă, să găsească o poziție un pic mai bună. Însă avea puține șanse de reușită, pentru cineva întins pe un morman de așchii și rumeguș, legat ca o șuncă gata de afumat.

— Nu ne-au spânzurat de la bun început, a gemut. Țsta-i un motiv să tragem nădejde. Atât ne-a mai rămas...

— Stai liniștit!

Vrăjitorul stătea culcat și nemișcat, privind luna printr-o gaură în acoperișul pădurii.

— Știi de ce Vissegerd nu ne-a spânzurat încă? Pentru că vrea să o facă public, în zori, când tot corpul va fi reunit pentru marș. Pentru

propagandă.

Jaskier a tăcut. Geralt l-a auzit gâfâind puternic.

— Tu mai ai o șansă să scapi, i-a spus ca să-l calmeze. Pe mine, Vissegerd vrea să se răzbune personal, cu tine n-are nimic. Prietenul tău, contele, o să te scoată din temniță, o să vezi.

— Rahat! a declarat bardul cu o voce perfect calmă, complet lucidă, spre mirarea vrăjitorului. Rahat, rahat și rahat! Nu mă mai trata ca pe un copil. În primul rând, pentru propagandă, doi spânzurați sunt mai buni decât unul. În al doilea rând, nu este lăsat în viață un martor la o răzbunare personală. Nu, frate, o mierlim amândoi, ce mai la deal, la vale!

— Încetează, Jaskier! Stai liniștit și gândește-te la o stratagemă!

— Ce stratagemă, la naiba?

— Oricare.

Pălăvrăgeala poetului îl împiedica pe vrăjitor să-și adune gândurile și s-a concentrat intens. Se aștepta dintr-un moment în altul ca oamenii din detașamentele militare ale Temeriei, care, cu siguranță, erau în corpurile lui Vissegerd, să dea năvală în pădure. Acești oameni cu siguranță ar fi avut chef să-l ia la întrebări cu privire la evenimentele din Garstang pe insula Thanedd. Geralt nu cunoștea aproape niciun detaliu, dar știa totuși un lucru, că până o să-l creadă agenții deja o să fie foarte, foarte bolnav. Singura lui speranță era că Vissegerd, orbit de dorința de răzbunare, nu făcuse publică arestarea lui. Oamenii din detașamente ar putea dori să-i smulgă pe prizonieri din ghearele mareșalului furios și să-i ducă la sediul central. Mai precis, să-i ducă la sediu pe prizonierii rămași după primul interogatoriu.

Între timp, poetul a găsit o stratagemă.

— Geralt, să ne prefacem că știm ceva important. Să creadă că suntem de fapt spioni sau ceva de genul ăsta. Atunci...

— Fie-ți milă, Jaskier!

— Putem încerca și să-i mituim pe gardieni. Am ceva bani. Ascunși în talpa pantofului. Pentru vremuri grele. Să-i chemăm pe gardieni...

— O să-ți ia tot ce ai și-o să-ți tragă și niște șuturi în fund.

Poetul a îngăimat ceva, nemulțumit, dar în cele din urmă a tăcut din gură. Dinspre tabără răzbăteau strigăte, ropote de cai și, cel mai rău dintre toate, miros de supă de mazăre de cazarmă. În acel moment, Geralt ar fi dat toate fileurile și trufele de pe lume pentru un castron de supă. Gărzile postate afară vorbeau alene, chicoteau, din când în când își

dregeau glasul și scui-pau. Erau soldați profesioniști, dovada era capacitatea lor incredibilă de a se înțelege folosind fraze formate doar din pronume și înjurături scârboase.

— Geralt?

— Ce?

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Milva... cu Zoltan, Percival, Regis... Nu i-ai văzut?

— Nu. Nu exclud posibilitatea ca la momentul încăierării să fi fost secerăți sau călcați în picioare de cai. Cadavrele se clădeau unul peste altul acolo, în tabără.

— Nu cred că sunt morți, a zis Jaskier ferm și plină de speranță. Nu cred că lupii bătrâni, cum ar fi Zoltan și Percival... Sau Milva...

— Nu-ți mai face iluzii! Chiar dacă au supraviețuit, nu ne ajută.

— De ce?

— Din trei motive. În primul rând, au propriile lor griji. În al doilea rând, suntem legați fedeleș în mijlocul taberei unei armate de câteva mii de indivizi.

— Și al treilea motiv? Ai vorbit despre trei motive.

— În al treilea rând, a replicat cu glas extenuat, reîntâlnirea femeii din Kern cu soțul ei dispărut a încheiat cota de miracol pentru această lună.

— Acolo! a arătat bărbierul punctele strălucitoare ale focurilor de tabără. Acolo se află fortul Armeria, în prezent avanpostul armatelor temeriene concentrate sub Mayen.

— Acolo sunt prizonieri vrăjitoru' și Jaskier? s-a ridicat Milva în scărițe. Ha, nasol... Tre' să fie o puzderie de bărbați înarmați acolo și santinele în jur. N-o să fie lesne să ne strecurăm.

— N-o să fie nevoie, i-a răspuns Regis, descălecând de pe Pegaz.

Jugănitul se scutura întruna, întorcea capul, era în mod evident indispus de mirosul de plante care îi gâdila nările, exalat de bărbier.

— N-o să fie nevoie să vă strecurați în tabără, a repetat el. Mă descurc singur. Voi așteptați cu caii în locul unde strălucește râul, vedeți? Sub cea mai strălucitoare stea a Celor Șapte Capre. Acolo se varsă Chotla în Ina. Când o să-l scot pe vrăjitor din bucluc, o să-l îndrum în direcția aceea. Acolo o să vă întâlniți.

— Câtă vitejie! a îngăimat Cahir Milvei când s-au așezat unul lângă altul. Singur, fără niciun ajutor, își pune pielea-n saramură, ai auzit?

Cine-i?

— Crede-mă, nu știu! i-a răspuns Milva. Cât despre scoaterea vrăjitorului de acolo, îl cred. Ieri am văzut cu ochii mei cum a scos cu mâinile goale din flăcări o potcoavă încinsă...

— Magician?

— Nu, i-a răspuns Regis de pe Pegaz, dovedind că avea un auz ieșit din comun. Oare e atât de important de știut cine sunt eu? Eu nu te întreb despre persoana ta.

— Sunt Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

— Mulțumesc și sunt plin de uimire, a răspuns bărbierul, cu o nuanță de sarcasm. Aproape că nu se simte accentul nilfgaardian în numele nilfgaardian.

— Nu sunt...

— Hai, gata! a intervenit Milva. N-avem vreme de gâlceavă și nici de sovăială. Regis, vrăjitoru' așteaptă să fie salvat.

— Nu înainte de miezul nopții, a spus glacial bărbierul, privind la lună. Așa că putem sta puțin de vorbă. Cine e acest om, Milva?

— Acest om, l-a cuprins săgetătoarea, oarecum indignată, pe Cahir, m-a scos dintr-o belea. Omu' ăsta o să-i spună vrăjitorului, când o să se vadă cu el, că se îndreaptă în direcția greșită. Ciri nu e în Nilfgaard.

— Într-adevăr, o revelație! s-a înmuiat glasul bărbierului. Și din ce sursă ai informația, dragă Cahir, fiu al lui Ceallach?

— E o poveste lungă.

Jaskier nu mai zicea nimic de mult, când, deodată, a observat că unul dintre soldații din fața țarcului s-a oprit în mijlocul unei înjurături, iar al doilea a tușit sau poate că a icnit. Geralt știa că erau trei, și-a făcut urechile pâlnie, dar al treilea soldat n-a scos niciun sunet.

A așteptat ținându-și respirația, dar ceea ce îi ajungea curând la ureche nu era scârțâitul porții de la țarc, prin care spera să-i vadă pe salvatorii lor. Nu. Era un cor de sforăieli, perfect sincronizat. Santinelele pur și simplu adormiseră în timpul serviciului.

A oftat, a înjurat în gând și era pe cale să se cufunde din nou în gândurile sale care gravitau în jurul lui Yennefer, când medalionul vrăjitoresc a început să vibreze puternic în jurul gâtului său și un parfum de pelin, busuioc, coriandru, salvie și anason a venit să-i gâdile nările. Și naiba mai știe de ce altceva.

— Regis? a șoptit nesigur, încercând în zadar să ridice capul din

rumeгуș.

— Regis, a șoptit Jaskier, foindu-se și foșnind. Nimeni altcineva nu mai pute... Unde ești? Nu te văd...

— Mai încet!

Medalionul s-a oprit din tremurat. Geralt a auzit suspinul profund al poetului și imediat după aceea șuieratul unei lame care tăia chinga. Un moment mai târziu, Jaskier a dat să geamă de la durerea provocată de sângele care începea să-și reia circuitul normal prin vene, dar și-a înăbușit icnetul introducându-și pumnul în gură.

— Geralt!

Umbra vagă, pâlpâitoare a bărbierului a apărut înaintea vrăjitorului tăindu-i tacit legăturile.

— Trebuie să vă descurcați singuri cu gardienii de la intrarea în tabără, a continuat. O luați spre răsărit până în dreptul celei mai strălucitoare stele din Cele Șapte Capre. Direct la Ina. Milva vă așteaptă acolo cu caii.

— Ajută-mă să mă ridic...

S-a sprijinit mai întâi pe un picior, apoi pe ambele, mușcându-și pumnul. Lui Jaskier circulația sângelui i-a revenit la normal. După câteva minute, vrăjitorul era pregătit și el.

— Cum ieșim? a întrebat brusc poetul. Deocamdată, santinelele sforăie, dar pot...

— Nu pot, l-a întrerupt Regis în șoaptă. Totuși, aveți grijă când ieșiți! E lună plină, tabăra e luminată de focuri. Deși e târziu, toată lumea mișună, dar și asta e bine. Gardienii au obosit de atâta strigat. Plecați! Mult noroc!

— Dar tu?

— Nu vă faceți griji pentru mine! Nu mă așteptați și mergeți fără să vă uitați înapoi!

— Dar...

— Jaskier! a șuierat vrăjitorul. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el, n-ai auzit?

— Plecați! a repetat Regis. Mult noroc! La revedere, Geralt!

— Mulțumim că ne-ai salvat, s-a întors cele din urmă, dar ar fi mai bine ca drumurile noastre să nu se mai întâlnească. Mă înțelegeți?

— Foarte bine. Nu pierdeți timpul!

Santinelele dormeau în poziții neobișnuite, sforăind și horcăind. Nimeni nu a tresărit nici măcar atunci când Geralt și Jaskier s-au

strecurat prin poarta semideschisă. Nimeni nu a reacționat atunci când, fără nicio ceremonie, vrăjitorul i-a dezbrăcat pe doi dintre ei de mantalele de blană groasă.

— Nu este un vis obișnuit, a spus în șoaptă Jaskier.

— Sigur că nu.

Geralt, ascuns în întunericul zidului, se uita la tabără.

— Înțeleg, a oftat poetul. Regis e magician?

— Nu, nu e.

— A scos potcoava din jar. A adormit santinelele...

— Nu mai vorbi și concentrează-te! Nu suntem încă liberi. Pune-ți mantaua și să trecem prin tabără! Dacă ne oprește cineva, ne prefacem că suntem soldați.

— Bine. Dacă va fi cazul, voi spune...

— Ne prefacem că suntem soldați proști. Să mergem!

Au traversat piața ținându-se departe de soldații concentrați în jurul focurilor de tabără și pe lângă cazanele de smoală. Era un du-te-vino continuu prin tabără, așa că încă doi în plus nu săreau în ochi. N-au trezit nicio suspiciune, nimeni nu i-a strigat și nici nu i-a oprit. Rapid și fără probleme au ieșit în spatele palisadei.

Totul a mers bine, poate chiar prea bine. Geralt a devenit neliniștit, pentru că a simțit instinctiv o amenințare, și această senzație, pe măsură ce se îndepărtau de mijlocul taberei, se intensifica, în loc să scadă. Își repeta că nu e nimic ciudat – în mijloc, unde era forfotă chiar și în timpul nopții, nu li se acordase atenție, singurul lucru care îi amenința era alarma care urma să fie dată când s-ar fi descoperit gardienii dormind lângă poarta țarcului. Acum, pe de altă parte, se apropiau de perimetrul în interiorul căruia gardienii, prin forța lucrurilor, trebuiau să fie mai vigilenți. Se îndepărtau de mijlocul taberei, ceea ce nu avea cum să-i ajute. Geralt și-a amintit de flagelul dezertărilor, care afecta în măsură din ce în ce mai mare corpurile lui Vissegerd, și era sigur că gardienii aveau ordin să acorde o atenție sporită tuturor celor care doreau să plece din tabără.

Luna strălucea îndeajuns de tare ca Jaskier să nu fie nevoit să se miște orbește. Pe o astfel de lumină, vrăjitorul vedea la fel de bine ca ziua, așa că au evitat două fracțiuni și s-au ascuns în tufișuri ca să nu-i zărească o patrulă de cai. Chiar în fața lor se afla un arin întunecat, care părea în afara perimetrului santinelilor. Totul mergea bine. Prea bine.

Însă faptul că nu au ținut cont de obiceiurile militare le-a fost fatal.

Copacul scund și întunecat era tentant, întrucât oferea o ascunzătoare excelentă. Dar ostașii, de când e lumea, când le venea rândul să stea de planton, se ascundeau în tufișuri, de unde puteau pândi atât inamicul, cât și pe propriii lor ofițeri, în cazul în care acestora din urmă le trecea prin cap să-i controleze inopinat.

Nici bine n-au ajuns la arin Geralt și Jaskier, că le-au și răsărit două siluete în față. Precum și o lamă de sulită.

— Parola?

— Cintra! a strigat Jaskier fără ezitare.

Soldații au chicotit în cor.

— Oameni buni, le-a spus unul, ați putea da dovadă și voi de puțină imaginație! Măcar unul să inventeze ceva original! Dar de unde? Nimic altceva decât „Cintra”! Vi s-a făcut dor de casă, nu? Bine. Taxa la fel ca ieri.

Lui Jaskier îi clănțăneau dinții. Geralt a evaluat situația și șansele. Bilanțul a fost dezastruos.

— Haide! i-a grăbit un soldat. Dacă doriți să plecați, plătiți și închidem ochii. Mai reperor! Altfel, vine îndată gardianul!

— Acuș!

Poetul și-a schimbat felul de a vorbi și accentul.

— Mă pun coala, jos, că am în ciubote...

N-a mai apucat să spună mai multe. Patru soldați l-au trântit pe pământ, doi l-au apucat de câte un picior și i-au scos cizmele. Cel care îi ceruse parola a rupt din interior căptușeala de pe talpă. A căzut ceva cu un zornăit.

— Aur! a mârâit șeful. Ia descălțați-l și pe celălalt! Și chemați gardianul!

Însă nu l-a ascultat nimeni, nimeni n-a vrut să descalțe sau să cheme pe nimeni, pentru că o parte dintre soldați s-au aruncat în genunchii scotocind printre frunzele uscate, împrăștiate. Iar ceilalți se băteau pe viață și pe moarte pentru perechea ciubotei lui Jaskier. *Acum ori niciodată*, s-a gândit Geralt, după care i-a dat un pumn șefului în maxilar și apoi în tâmplă. Căutătorii de aur nici n-au băgat de seamă. Fără niciun îndemn, Jaskier s-a ridicat și a țâșnit în tufișuri fluturându-și mantaua. Geralt a fugit în urma lui.

— Ajutor, ajutor! a strigat șeful doborât la pământ, sprijinit imediat de strigătele camarazilor săi. Gardianul!

— Nemernicilor! a strigat Jaskier alergând. Bandiților! Mi-ați luat

banii!

— Ține-ți gura, deșteptule! Vezi pădurea? La fugă!

— Alarmă! Alarmăăăă!

Fugeau. Geralt suduia furios, auzind strigătele, fluierele, ropotele și nechezaturile în spatele lor. Dar și în față. Uimirea lui a fost scurtă, o singură privire era de-ajuns. Ceea ce luase drept o pădure salvatoare era, de fapt, un gard viu de cai ce se îndrepta direct spre ei, curgând ca un val.

— Stai așa, Jaskier! a strigat el, apoi s-a întors spre patrula galopantă și a șuierat puternic între degete.

— Nilfgaardul! a strigat cât îl țineau plămânii. Nilfgaardul atacă! Întoarceți-vă în tabără, nebunilor! Dați alarma! Nilfgaardul!

Călărețul cel mai avansat, care îi urmărea, și-a strunit calul, s-a uitat în direcția indicată, a strigat cu frică și a dat să se întoarcă. Dar Geralt și-a zis în sinea lui că a făcut deja destul pentru leii cintreni și pentru crinii temerieni. A făcut un salt până la călăreț și, cu o mișcare abilă, l-a trântit la pământ.

— Urcă-te, Jaskier! Și ține-te!

N-a fost nevoie să i se repete de două ori poetului. Calul se deșelase ușor sub greutatea lui, dar, îndemnat cu două perechi de călcâie, s-a avântat într-un galop aprig. Puhoiul de nilfgaardieni ce se apropia la galop reprezenta o amenințare mult mai mare decât Vissegerd și corpul său de armată, așa că Geralt și Jaskier s-au repezit spre inelul de santinele care proteja tabăra, în încercarea de a se abate cât mai repede posibil de la câmpul confruntării celor două armate, care urma să izbucnească. Nilfgaardienii s-au apropiat totuși și i-au văzut. Jaskier a strigat, Geralt s-a uitat în jur și a văzut, de asemenea, cum zidul întunecat al trupelor nilfgaardiene își întindea tentaculele negre, care amenințau să-i vâneze. Fără nicio ezitare și-au îndreptat calul spre tabără, depășindu-i pe gardienii care fugeau. Jaskier a țipat din nou, dar avertismentul a fost inutil de data aceasta. Vrăjitorul văzuse cavaleria care venea spre ei din tabără. Nici nu se dăduse alarma bine, că cei din corpul lui Vissegerd erau în șa. Geralt și Jaskier se aflau într-o capcană.

Nu exista nicio cale de ieșire. Vrăjitorul și-a schimbat din nou direcția de fugă, trăgând de ultimele puteri ale calului, a încercat să treacă printre ciocanul și nicovala care continuau să se apropie. Când a întrezărit o mică șansă de a ajunge acolo, săgețile au umplut brusc atmosfera nocturnă cu șuieratul lor. Jaskier a urlat, de data asta deosebit

de tare, și-a încheștat degetele în trupul lui Geralt. Vrăjitorul a simțit un lichid fierbinte prelingându-i-se pe gât.

— Ține-te! l-a apucat pe poet de cot și îl ținea cu putere sprijinit de spatele său. Stai așa, Jaskier!

— M-au omorât! a strigat poetul, prea tare pentru un mort. Sângerez! Mor!

— Ține-te bine!

Grindina de săgeți și sulite lansate de ambele armate, care se dovedise fatală pentru Jaskier, a constituit în același timp salvarea lor. Armatele bombardate au fost încurcate, și-au pierdut elanul, iar arcul de cerc dintre ele, gata-gata să se închidă, a lăsat loc suficient pentru a permite calului fornăitor să-i scoată pe cei doi fugari departe de capcană. Geralt a forțat nemilos mârțoaga să-și continue galopul, pentru că, deși pădurea salutară se profila deja în fața lor, în spate răsună încă ropotul copitelor. Calul gemea, se poticnea, dar galopa și poate că ar fi reușit să scape, dar Jaskier, brusc, a gemut, a alunecat brusc din șa, târându-l și pe vrăjitor în cădere. Geralt, instinctiv, a tras frâiele, calul a cadrat și ambii au căzut la pământ, printre brazii tineri. Poetul s-a rostogolit inert, n-a fost în stare să se ridice, dar a gemut sfâșietor. La lumina lunii se vedea că avea o emisferă întreagă a craniului și brațul stâng sângărânde, cu o strălucire neagră.

În spatele lor, armatele s-au ciocnit una cu cealaltă, cu zăngănituri, trosnete și scrâșnete. Dar, deși lupta era în toi, urmăritorii lor nilfgaardieni nu i-au uitat. Trei călăreți galopau în direcția lor.

Vrăjitorul s-a ridicat brusc, simțind un val rece de ură și furie, care se înălța în el. A sărit în fața urmăritorilor, distrăgând atenția călăreților de la Jaskier. Intenția lui nu era să se sacrifice pentru prietenul său, nu. Voia să-și satisfacă dorința de a ucide.

Primul călăreț, din avangardă, a zburat spre el cu toporul ridicat, dar nu se aștepta să găsească un vrăjitor. Geralt, fără niciun efort, a sărit să evite lovitura, l-a apucat pe nilfgaardianul înclinat peste șa de guler, iar cu cealaltă mână i-a strâns centura largă. Cu o mișcare bruscă, a luat călărețul din șa, s-a repezit la el și l-a trântit la pământ. Abia atunci și-a dat seama că era neînarmat. L-a apucat pe omul prăbușit la pământ de după gât, dar, stânjenit de medalionul lui, nu putea să-l sugrume. Nilfgaardianul a șovăit, l-a lovit pe vrăjitor cu mânușa de fier, zgâriindu-i obrazul. Vrăjitorul l-a zdrobit cu toată greutatea lui, a apucat pumnalul prins la brâul lat și l-a scos din teacă. Omul de la pământ a observat și a

Început să răcnească. Geralt a împins mâna înmănușată cu un scorpion argintiu, care încă îl lovea și a ridicat pumnul pentru a lovi.

Nilfgaardianul a început să cârâie.

Vrăjitorul l-a înjunghiat cu pumnul în gura deschisă... Până la plăsele.

Când s-a ridicat, a văzut cai fără călăreți, cadavre și un mic detașament care se îndrepta spre câmpul bătăliei. Cintrenii din tabără îi anihilaseră pe urmăritorii nilfgaardieni, dar în întuneric nu-i observaseră pe poet și nici pe cei doi bărbați care se luptau printre brazii tineri.

— Jaskier! Unde ai fost atins? Unde-i săgeata?

— În... în cap... Împlântată în cap...

— Nu vorbi prostii! La naiba, ai avut noroc... Doar te-a zdrelit...

— Sângerez...

Geralt și-a scos caftanul, și-a rupt mânecile cămășii. Vârful săgeții îl atinsese pe Jaskier deasupra urechii, lăsând o tăietură groaznică până la tâmplă. Poetul își punea mâinile tremurânde pe rană și apoi se uita la sângele care îi mânjise palmele și manșetele. Avea o privire pierdută. Vrăjitorul și-a dat seama că avea în fața lui un om care se confrunta pentru prima dată în viața lui cu durerea, cu realitatea unei răni. Care, pentru prima dată în viață, își vedea propriul sânge curgând în asemenea cantitate.

— Ridică-te! i-a spus, înfășurându-i capul rapid cu mâneca cămășii. N-ai nimic, Jaskier, doar o zgârietură... Ridică-te, trebuie să ne urnim de aici...

În luncă, bătălia nocturnă se dezlănțuia, zăngănitul lamelor, nechezatul cailor, vuietul strigătelor erau în forță. Geralt a luat repede doi armăsari nilfgaardieni, dar unul îi era de-ajuns, de fapt. Jaskier a reușit să se ridice, dar s-a prăbușit imediat, a icnit și a izbucnit în lacrimi. Vrăjitorul l-a ridicat, l-a scuturat ca să-și revină și l-a flancat în șa. S-a urcat în spatele poetului și a dat piteni calului. Spre est – acolo unde, dincolo de fuiorul albastru-deschis, pe care zorii deja îl trasaseră pe cer – se afla cea mai strălucitoare stea din constelația Șapte Capre.

— Îndată se crapă de ziuă, a observat Milva, fără să se uite la cer, ci la suprafața strălucitoare a râului. Somnu' alungă peștele alb. Și nici urmă de vrăjitor și de Jaskier. Of, doar n-o fi încurcat Regis borcanele...

— Nu cobi! a spus Cahir, aranjând dârlogii surului găsit.

— Tfui, tfui... Ce naiba o fi! Toți ăia care au de-a face cu Ciri parcă intră naiba-n ei... Fata asta aduce nenorocire... Ghinion și moarte.

— Scuipă, Milva!

— Tfui, tfui, la naiba, fir-ar al Răului! Ba mi-e frig, ba amețesc. Ba mi-e sete și am văzut iar un hoit putrezit lângă râu... Brrrr... Mi-e greață... Iac... O să borăsc...

— Uite! i-a întins Cahir o gamelă. Bea și hai lângă mine, o să te încălzesc.

Un alt somn a atacat un banc de obleți, care au sărit la suprafață într-o grindină argintie. În strălucirea lunii cei doi tovarăși au văzut fâlfâind peste apă o bufniță sau o vrăjitoare de noapte.

— Cine poate să știe ce aduce ziua de mâine? a murmurat Milva, sprijinită de umărul lui Cahir. Cine va traversa râul și cine va săruta pământul?

— Fie ce-o fi! Nu te mai gândi!

— Nu ți-e frică?

— Ba da. Dar ție?

— Mi-e greață.

Au rămas tăcuți mult timp.

— Spune-mi, Cahir, când te-ai întâlnit cu Ciri asta?

— Prima dată? Acum trei ani. În timpul bătăliei din Cintra. Am scos-o din târg. Când am găsit-o, era înconjurată din toate părțile de o perdea de flăcări. Am înfruntat focul, fumul și flăcările ținând-o strâns în brațe, dar părea și ea că ar fi ca flăcările.

— Cum?

— Nu poți să ții flăcări în brațe.

— Dacă cea din Nilfgaard nu-i Ciri, a spus Milva după o tăcere lungă, atunci cine-i?

— Nu știu.

Drakenborg, fortul redanian ce se transformase într-un lagăr pentru elfi și alte elemente subversive, avea tradițiile obscure, create în timpul celor trei ani de funcționare. Una dintre ele era spânzurarea în zori. Alta consta în adunarea preliminară a celor condamnați la moarte într-o celulă comună mare, de unde, la ivirea zorilor, erau duși la eșafod.

Fiecare celulă includea o duzină de condamnați, iar în fiecare dimineață erau spânzurați doi, trei, uneori patru. Ceilalți își așteptau rândul. Mult. O săptămână uneori. Celor aflați în așteptare li se spunea

în lagăr „Veselii”. Pentru că în celula morții atmosfera era întotdeauna veselă. În primul rând, pentru că prizonierii primeau vin acru, foarte diluat, poreclit „Dijkstra sec” în jargonul lagărului, nu era niciun secret că băutura era servită condamnaților *ante-mortem* din ordinul șefului serviciului de informații al Redaniei. În al doilea rând, pentru că niciun prizonier din celula morții nu era târât în Spălătoria sinistră subterană pentru interogatoriu, iar gardienii nu aveau dreptul să-i brutalizeze.

Și în noaptea aceea tradițiile au fost respectate. În celula ocupată de șase elfi, un semielf, un hobbit, doi oameni și un nilfgaardian, atmosfera era veselă. „Dijkstra sec” era turnat solidar pe o tavă de tablă și sorbit fără a folosi mâinile, pentru că era cel mai bun mod de a se îmbăta măcar un pic cu lichidul prețios. Doar unul dintre elfi, Scoia’tael din comandoul decimat a lui Iorweth, recent schingiuit la Spălătorie, era lăsat în pace, fiind ocupat cu inscripționarea lozincii „Libertate sau moarte” pe o grindă. Se puteau citi astfel de sloganuri cu sutele pe grinzile celulei. De asemenea, conform tradiției, ceilalți condamnați cântau în cor *Imnul Veselilor*, cântec anonim compus la Drakenborg, ale cărui cuvinte erau învățate de fiecare deținut în barăci, ascultând noaptea glasurile ce răsunau din celula morții, știind că mai devreme sau mai târziu îi va veni rândul să se alăture corului.

*Sus pe eșafod spânzurații joacă
Cu spasmele ei țin tactul,
Joacă, nu se-încurcă.
Ei își cântă cântul,
Cânt de jale și de dor cum altu’ nu-i pe lume
Veselii joacă de zor, se distrează de minune.
Fiecare ține minte-atunci când moare:
Scaunul de sub picioare cum o ia la trap,
Ochii i se dau de-a dura și îi ies din cap.*

Zăvorul a scârțâit, ușa a scrâșnit. Veselii au întrerupt cântatul. Intrarea gardienilor în zori nu putea însemna decât un singur lucru: într-o clipă corului urma să-i fie curmate câteva voci. Întrebarea era: Ale cui?

Gardienii au năvălit cu duiumul. Cărau funii pentru a lega mâinile celor care urmau să fie duși la spânzurătoare. Unul dintre ei și-a suflat nasul, și-a pus bastonul sub braț, a desfăcut un pergament și și-a dres

vocea.

— Echel Trogelton!

— Traighlethan, a corectat mecanic elful din comandoul lui Iorweth. A mai aruncat o privire la inscripția pe care tocmai o gravase și s-a ridicat dureros.

— Cosmo Baldenvegg!

Hobbitul a înghițit în sec cu zgomot. Nazarian știa de ce ajunsese în lagăr, fusese acuzat că ar fi comis acte de sabotaj la cererea serviciului secret nilfgaardian. Însă Baldenvegg niciodată nu și-a recunoscut vina, spunând cu încăpățănare că a furat cei doi cai ai cavaleriei din proprie inițiativă, pentru beneficiul lor, și că Nilfgaardul nu a avut nimic de-a face cu aceasta. Dar, evident, nu l-au crezut.

— Nazarian!

Nazarian s-a ridicat ascultător și a întins mâinile spre gardieni ca să-l lege. Când trioul a fost luat, Veselii rămași și-au reluat imnul.

*Sus pe eșafod spânzurații joacă
Cu spasmele ei țin tactul,
Își cântă vesel cântul,
Cântul lor de clacă,
Pe care-l duce vântul...*

Zorii ardeau purpuriu și roșiatic. Se anunța o zi frumoasă și însorită.

Imnul Veselilor, a zis Nazarian, e greșit. Condamnații nu puteau să se angajeze în dansul spânzuratului, pentru că spânzurătoarea care-i aștepta nu avea niciun eșafod, ci un par simplu plantat în pământ. Prin urmare, nu se trăgeau scaune de sub picioarele lor, ci butuci obișnuiți de mesteacăn, care purtau urme de utilizare frecventă. Autorul anonim al melodiei, care fusese executat în urmă cu trei ani, n-avea de unde să știe asta când a compus-o. Ca orice spânzurat, el a aflat aceste detalii doar cu puțin înainte de moartea sa. În Drakenborg, execuțiile nu erau niciodată publice. Pedepsă dreaptă, nu răzbunare sadică. Aceste cuvinte îi erau atribuite, de asemenea, lui Dijkstra.

Elful aflat în subordinea lui Iorweth și-a scuturat brațele ca să se elibereze din mâinile gardianului, s-a urcat pe butuc fără nicio ezitare și a lăsat să i se pună ștreangul în jurul gâtului.

— Trăiască...

Butucul a fost împins dintr-odată de sub picioarele lui.

Pentru hobbiți, trebuia să se așeze doi butuci unul peste celălalt. Presupusul sabotor nu a încercat să strige nimic patetic. El și-a fluturat frenetic picioarele scurte și a rămas atârnat în ștreang. Capul i-a căzut inert pe umăr.

Gardienii l-au apucat pe Nazarian, care s-a decis brusc.

— O să vorbesc! a anunțat răgușit. O să recunosc tot! Am informații importante pentru Dijkstra!

— Prea târziu, a spus categoric Vascoigne, asistentul la execuție, adjunctul comandantului pentru chestiuni politice din Drakenborg. Unuia din doi vederea frânghiei îi trezește imaginația!

— Nu mint! striga Nazarian, zbătându-se în mâinile călăilor. Am informații!

N-a trecut o oră, și iată-l liniștit, bucurându-se de frumusețea vieții, olăcarul stătea pe lângă calul lui, scărpînându-se cu putere în cap, iar Vascoigne citea și verifica raportul pentru Dijkstra.

Cu smerenie vă informez, Excelența Voastră, că criminalul numit Nazarian, condamnat pentru atacarea unui oficial regal, a recunoscut următoarele: acționând la ordinele unui oarecare Ryens, a luat parte la luna nouă în iulie, anul acesta, împreună cu doi dintre colaboratorii săi, elfii metiși Schirré și Jagla, la asasinarea juriștilor Codringher și Fenn, în orașul Dorian. Jagla a fost ucis acolo, apoi metisul Schirré i-a executat pe cei doi juriști și le-a dat foc la casă. Criminalul Nazarian pune totul în cărca lui Schirré, el neagă categoric că a ucis pe cineva, dar probabil că se teme de funie. Excelența Voastră ar putea fi, de asemenea, interesată de următoarele: înainte de asasinarea avocaților de către criminalii Nazarian, semielfii Schirré și Jagla, aceștia se aflau pe urmele unui vrăjitor, un oarecare Geralt din Rivia, care se întâlnește în taină cu juristul Codringher. În ce scop, criminalul Nazarian nu știe, pentru că în prezența lui nici mai sus-pomenitul Ryens, nici semielful Schirré nu au divulgat secretul. Dar, când i s-a trimis lui Ryens raportul despre aceste conspirații, Ryens a dat ordin să fie lichidați juriștii.

Mai departe criminalul Nazarian a mărturisit, de asemenea, următoarele: colaboratorul său, Schirré, a furat din casa juriștilor un document pe care i l-a trimis lui Ryens, la Hanul „La Vulpea Șireată” din Carreras. Despre ce au vorbit Ryens și Schirré, Nazarian nu știe, dar a doua zi trioul criminal a mers la Brugge, unde, în a patra zi după luna nouă, au purces la răpirea unei fete dintr-o casă cu cărămizi roșii, pe ale

cărei uși erau lipite foarfece de cupru. Ryens a amețit fata cu o băătură magică, iar criminalii Schirru și Nazarian au condus-o grabnic într-o călătorie în Verden, la Cetatea Nastrog. Și acum urmează un lucru, Excelența Voastră, căruia vă sfătuiesc să-i acordați o mai mare atenție: răufăcătorii au dat-o pe fata răpită pe mâinile comandantului nilfgaardian al cetății, asigurându-l că pe fata răpită o cheamă Cirilla din Cintra. Comandantul, potrivit celor mărturisite de criminalul Nazarian, a fost foarte încântat să afle această veste.

Vă trimit, Excelența Voastră, cele scrise mai sus printr-un olăcar de taină. De asemenea, o să vă trimit un protocol detaliat al interogatoriului, după ce un scrib o să-l scrie pe curat. Cu smerenie vă rog, Excelența Voastră, să-mi trimiteți instrucțiunile privind răufăcătorul Nazarian. Dacă trebuie să-l fac să vorbească mai mult cu ajutorul cleștelui încins sau să-l atârni în ștreang, în conformitate cu observațiile.

Vă salut cu respect etc., etc.

Vascoigne a semnat imediat raportul, a aplicat sigiliul și l-a trimis prin curier.

Dijkstra a luat cunoștință de conținutul epistolei în seara aceleiași zile. Filippa Eilhart, a doua zi, la prânz.

Când calul călărit de Geralt și Jaskier a ieșit din arinișul de pe mal, Milva și Cahir erau foarte supărați. Auziseră ecourile bătăliei cu mult înainte: apa Inei purta sunetele la mare distanță.

Ajutându-l pe vrăjitor să-l ia pe bard de pe șa, Milva a observat că, văzându-l pe nilfgaardian, s-a schimbat la față. N-a avut timp să spună nimic și nici vrăjitorul, pentru că Jaskier gemea disperat și le-a alunecat din mâini. L-au așezat pe nisip și i-au pus o manta împăturită sub cap. Milva a dat să-i schimbe bandajul provizoriu poetului, deja îmbibat cu sânge, când a simțit pe umăr o mână care mirosea cunoscut, a pelin, anason și alte plante. Ca de obicei, Regis apăruse din pământ, din iarbă verde, fără să știe nimeni cum.

— Dă-mi voie, a spus el, scoțând niște ustensile și instrumente medicale din sacul său imens. Mă ocup eu.

Când bărbierul a desprins pansamentul de pe rană, Jaskier a urlat de durere.

— Ușor! l-a liniștit Regis, spălându-i rana. Nu-i mare lucru. Puțin

sânge. Doar puțin sânge... Frumos mai miroase sângele tău, poetule.

Și tocmai atunci vrăjitorul s-a comportat într-un fel în care Milva nu se aștepta. S-a apropiat de cal și a scos din teacă spada lungă nilfgaardiană.

— Lasă-l în pace! a lătrat, stând deasupra bărbierului.

— Frumos mai miroase sângele ăsta! a repetat Regis, fără să-i acorde nicio atenție vrăjitorului. Nu simt în el miros de infecție, care, în cazul unei leziuni a capului, ar putea avea consecințe fatale. Arterele și venele nu au fost afectate... Acum o să te tai.

Jaskier a gemut, respirând adânc. Spada din mâna vrăjitorului tremura, strălucind în lumina reflectată de râu.

— Îți dau câteva puncte, i-a spus Regis, tot așa, fără să dea nicio importanță nici vrăjitorului, nici spadei. Fii bărbat, Jaskier!

Jaskier era bărbat.

— Am terminat.

Regis a început să-l bandajeze.

— Până te însori, cum se spune, îți trece, l-a încurajat. Este o rană perfectă pentru un poet, Jaskier. Vei merge ca un erou de război, cu un bandaj impresionant pe cap, iar inimile fetelor care se vor uita la tine se vor topi precum ceara. Da, o rană poetică în toată regula. Nu ca o săgeată în burtă. Ficatul zdrobit, rinichii și intestinele rupte, excrementele și lichidele interne vărsate, inflamarea peritoneului... Ei bine, Geralt, sunt acum la dispoziția ta.

S-a ridicat în picioare și, dintr-odată, vrăjitorul i-a pus spada la gât. Cu o mișcare atât de rapidă, ca o clipire din ochi.

— Dă-te la o parte! a strigat la Milva.

Regis nu tremura, chiar dacă vârful spadei i se odihnea delicat pe gât. Săgetătoarea își ținea respirația, văzând cum ochii bărbierului ard în întuneric cu o lumină felină, ciudată.

— Haide, mai departe! i-a zis calm Regis. Împunge!

— Geralt, a strigat de la pământ Jaskier, pe deplin conștient, ai înnebunit de-a binelea? Ne-a salvat de la spânzurătoare... Mi-a bandajat căpățâna...

— Ne-a salvat și pe noi, și pe fata din tabără, i-a amintit Milva încet.

— Tăceți! Nu știți cine e.

Bărbierul nu s-a clintit. Iar Milva, îngrozită, a înțeles brusc ce ar fi trebuit să înțeleagă mult mai devreme.

Regis nu făcea umbră.

— Într-adevăr, a articulat el încet. Nu știți cine sunt. Și a venit vremea să aflați. Mă numesc Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy. Trăiesc în această lume de patru sute douăzeci și opt de ani. Sunt urmașul creaturilor nefericite închise printre voi după cataclismul pe care îl numiți Conjuncția sferelor. Sunt, să spunem mai delicat, un monstru. Un monstru însetat de sânge. Și acum am dat peste un vrăjitor a cărui misiune e să elimine ființe ca mine. Asta-i tot.

— Și e de-ajuns! a replicat Geralt și a lăsat spada în jos. Pân-aici! Dispari, Emiel Regis și nu-mai-știi-cum! Pleacă de-aici!

— Așa ceva e nemaipomenit! a spus Regis. Mă lași să plec? Pe mine, care sunt o primejdie pentru oameni? Un vrăjitor trebuie să profite de orice ocazie ca să elimine astfel de amenințări.

— Pleacă de-aici! Departe și cât mai repede!

— Cât de departe? l-a întrebat Regis încet. La urma urmei, ești vrăjitor. Știi multe despre mine. După ce îți rezolvi problemele, după ce faci ceea ce trebuie să faci, o să te întorci, fără îndoială, pe aceste tărâmurii. Știi unde locuiesc, pe unde-mi duc veacul, cu ce mă ocup. O să mă cauți?

— Nu e exclus. Dacă există o recompensă. Sunt vrăjitor.

— Mult noroc!

Regis și-a închis traista, și-a desfăcut haina.

— Rămas bun! Ah, și încă ceva, a adăugat. Cât de mare ar trebui să fie recompensa ca să vrei să te obosești? Cât valorez, după tine?

— Foarte scump.

— Mă măgulești. Dar în mod concret?

— Șterge-o mai repede, Regis!

— Da, îndată. Dar mai întâi dă-mi un preț. Te implor!

— Pentru un vampir obișnuit, am luat echivalentul unui cal înșeuat. Dar tu nu ești un vampir obișnuit.

— Cât?

— Mă îndoiesc, i-a răspuns vrăjitorul cu o voce rece ca gheața. Mă îndoiesc că ar plăti cineva.

— Înțeleg și mulțumesc, a zâmbit vampirul, de data asta descoperindu-și caninii.

Văzându-i, Milva și Cahir s-au dat înapoi, iar Jaskier și-a înăbușit un strigăt de groază.

— Rămas bun! Mult noroc!

— Rămas bun, Regis! Mult noroc și ție!

Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy și-a scuturat mantaua, s-a înfășurat în ea și s-a făcut nevăzut. Pur și simplu s-a făcut nevăzut.

— Acum, s-a întors Geralt cu spada încă în mână, ți-a venit și ție vremea, nilfgaardianule...

— Nu, l-a întrerupt imediat Milva. M-am săturat până peste cap. Pe cai, să ne luăm tălpășița! Râu' cară atâtea răcnete, când ni-i lumea mai dragă, se năpustește cineva la noi!

— Nu merg cu el.

— Atunci, du-te-n bună pace! a mârâit Milva din cale-afară de furioasă. În altă direcție! M-am săturat de mofturile tale, vrăjitorule! Că l-ai gonit pe Regis după ce ți-a salvat viața, asta-i treaba ta. Da' Cahir mi-a salvat mie viața, așa că-i pretinu' meu! Dacă, pe de altă parte, tu îl socoți dușman, apoi întoarce-te frumușel în Armeria, n-ai decât! Pretinii tăi te-asteaptă cu funia-n mână!

— Nu țipa!

— Atunci, nu sta acolo ca bou'! Ajută-mă să-l pun pe Jaskier pe jugănit.

— Ai luat caii înapoi? Și pe Babușcă?

— *E/i*-a luat înapoi, i l-a arătat ea, dând din cap, pe Cahir. La drum!

Au traversat apele Inei. Au mers pe malul drept, trecând peste grădiști și belciuge, prin răchitișuri și păpurișuri, prin mlaștini în care răsunau orăcăieli de broaște, măcăieli de rațe și de rațe cârâitoare invizibile. Soarele roșu inunda cerul, reverberând într-o strălucire orbitoare pe suprafața netedă a iazurilor, invadată de nuferi. Trupa a virat acolo unde unul dintre numeroasele brațe ale Inei se vărsa în Jaruga. Acum avansau prin păduri mohorâte și întunecate, în care arborii creșteau direct din mlaștini acoperite cu un covor de mătasea-broaștei.

Milva mergea în frunte, lângă vrăjitor, relatându-i întruna, cu o voce joasă, povestea lui Cahir. Geralt tăcea ca un crap și de-atunci nu i-a mai aruncat nicio privire nilfgaardianului care mergea în spate, pe jos, pentru a-l sprijini pe poet. Jaskier gemea din când în când, icnind și plângându-se de durere de cap, dar era ferm, curajos și nu încetinea marșul. Starea de spirit i s-a îmbunătățit considerabil, deoarece își regăsise jugănitul și lăuta intactă, legată la șa.

Pe la prânz au ieșit din nou în lunca însořită a râului, dincolo de care

se afla șesul larg al Jarugăi Mari. Mărșăluiau printre belciuge, prin răchitișuri și păpurișuri. Printre numeroasele brațe ale râului, au nimerit pe o insulă, un loc uscat, în mijlocul mlaștinilor și al grindurilor. Insula era presărată cu tufișuri și năpădită de stuf, crescuseră pe ea câțiva copaci goi, uscați, albiți de la găinațul cormoranilor.

Milva a văzut prima în stufăriș o barcă pe care probabil o târâse curentul până acolo. Și tot ea a fost prima care a distins o curătură mică în răchitiș, care se potrivea perfect pentru un bivuac.

S-au oprit, iar vrăjitorul a simțit că a sosit timpul să aibă o discuție cu nilfgaardianul. Între patru ochi.

— Ți-am cruțat viața pe Thanedd, mi-a fost milă de tine, flăcăule. Am făcut cea mai mare greșală din viața mea. Azi-dimineață l-am iertat de lama mea pe un vampir superior care, fără îndoială, n-are pe conștiință numai o viață umană. Ar fi trebuit să-l omor. Dar nu m-am gândit la el, pentru că la un singur lucru îmi stă mintea: să-i măcelăresc pe cei care au rănit-o pe Ciri. Mi-am jurat că aceia care i-au făcut rău vor plăti cu sângele lor.

Cahir tăcea mîlc.

— Ce mi-a povestit Milva nu schimbă cu nimic situația. Rezultă doar un singur lucru: cu toate că te-ai străduit din răputeri, n-ai izbutit s-o iei pe Ciri de pe insulă. Așa că acum te ții după mine ca să te duc la ea. Ca să-ți poți pune din nou etichetele murdare pe ea, că poate-așa împăratul tău o să se îndure de tine și o să te scape de eșafod.

Cahir tăcea mîlc. Lui Geralt i s-a făcut rău, foarte rău.

— Din cauza ta strigă noaptea, i-a reproșat el. În ochii ei de copilă, ai devenit un coșmar. Iar tu ai fost și ești doar un instrument, o slugă supusă a împăratului tău. Nu știu ce i-ai făcut de-i bătui coșmarurile. Dar cel mai rău este că nu înțeleg de ce, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu pot să teucid. Nu știu ce mă ține.

— Poate că, i-a răspuns delicat Cahir, în ciuda circumstanțelor și aparențelor, avem ceva în comun, eu și cu tine?

— Zău? Oare ce? Sunt curios.

— La fel ca tine, vreau s-o salvez pe Ciri. La fel ca tine, nu-mi pasă dacă cineva este uimit sau surprins de acest lucru. La fel ca tine, n-am de gând să-i explic nimănui motivele.

— Asta-i tot?

— Nu.

— Atunci, te ascult.

— Ciri, a început nilfgaardianul fără grabă, străbate călare un sat prăfuit. Cu șase tineri. Printre ei este o fată cu părul scurt. Ciri dansează pe o masă într-o colibă și e fericită...

— Milva ți-a povestit visele mele.

— Nu. Nu mi-a povestit nimic. Nu mă crezi?

— Nu.

Cahir a plecat capul, săpând nisipul cu călcâiul.

— Am uitat, a oftat, că nu mă poți crede, că nu poți avea încredere în mine. Te înțeleg. Dar ai mai visat, la fel ca mine, încă un vis. Un vis pe care nu l-ai împărtășit nimănui. Pentru că mă îndoiesc că ai vrut să-l împărtășești oricui.

Se poate spune că Servadio avea noroc. Nu venise la Loredó cu intenția să iscodească pe cineva anume. Dar satului, nu fără niciun motiv, i se spunea Hanul Hoților. Loredó era situat pe Drumul Bandiților, golani și pungași din toate colțurile Veldei de Sus veneau să se întâlnească ca să vândă ori să schimbe prada, să se relaxeze sau să se distreze în compania aleasă a răufăcătorilor. Satul arsesese de mai multe ori, dar puținii locuitori rămași și numeroșii venetici îl reconstruiau întruna. Coabitarea cu bandiții funcționa perfect. Iar spionii sau turnătorii ca Servadio aveau întotdeauna posibilitatea de a aduna în Loredó ceva informații să le furnizeze prefectului în schimbul câtorva florini.

Acum Servadio se aștepta să obțină mai multe, nu numai vreo două. Pentru că Șobolanii tocmai sosiseră în sat. Procesiunea era condusă de Giselher, flancat de Scânteia și Kayleigh. În spatele lor se aflau Mistle și cea nouă, fata cu părul cenușiu, pe nume Falka. Asse și Reef închideau marșul, trăgând după ei niște cai care fuseseră, fără îndoială, furați și aduși la vânzare în Loredó. Șobolanii erau obosiți și prăfuiți, dar se ridicau vesel în șezut, răspunzând cu entuziasm la felicitările prietenilor sau cunoștințelor care locuiau în sat. Au sărit de pe cai și au fost întâmpinați cu bere, imediat au început negocierile zgomotoase cu comercianții și amatorii de chilipiruri. Toți, cu excepția lui Mistle și a noii recrute, cea cu păr cenușiu, care purta o spadă la spate. Amândouă au intrat printre tarabele care, ca de obicei, inundau oborul. Loredó avea zilele sale de târg, în care oferta pentru bandiții aflați în tranzit era deosebit de bogată și diversificată. Astăzi era tocmai o astfel de zi.

Servadio le urmărea cu prudență pe tinere. Pentru bani, trebuia să toarne, iar ca să toarne, trebuia să asculte.

Fetele admirau eșarfele colorate, colierele, bluzele brodate, caparasoanele și ornamentele pentru cai. Analizau mărfurile, dar nu cumpărau nimic. Mistle își ținea mâna pe umărul tovarășei ei cu părul cenușiu aproape permanent.

Delatorul se apropia atent, prefăcându-se că examinează curelele și chingile de pe taraba unui pielar. Fetele vorbeau, dar încet, îi era imposibil să înțeleagă ce-și spun și nu îndrăznea să se apropie mai mult. Ar fi putut să-l observe, să aibă suspiciuni.

Într-una dintre prăvălii se vindea vată-de-zahăr pe băț. Fetele s-au apropiat, Mistle a cumpărat două bețe înconjurată de o zăpadă dulce și i-a oferit unul tovarășei sale cu părul cenușiu. A început să ciugulească delicat. Fulgi albi de zăpadă îi rămâneau lipiți pe buze. Mistle o ștergea cu un gest delicat și afectuos. Fata cu păr cenușiu a deschis larg ochii de smarald, și-a trecut limba peste buze foarte încet și a zâmbit, scuturându-și capul jucăuș. Servadio a simțit un fior înghețat coborându-i de la gât printre umeri. Și-a adus aminte de bârfele care circulau despre cele două bandite.

S-a gândit că ar trebui să se furișeze înapoi, era clar că nu va auzi nimic, că nu va putea surprinde nimic de interes. Cele două fete nu vorbeau nimic important. Pe de altă parte, în apropiere se adunase crema bandei, Giseller, Kayleigh și ceilalți se certau zgomotos, chicoteau, se târguiau, își puneau ulcelele sub robinetul butoiului. De la ei, Servadio avea șanse să afle mai multe. Unul dintre Șobolani ar fi putut să scape un cuvânt sau măcar o jumătate de cuvânt care să trădeze proiectele iminente ale trupei, traseul sau scopul ei. Dacă ar putea auzi ceva și transmite la timp informația către soldații prefectului sau către agenții nilfgaardului, care manifestau un real interes față de Șobolani, răsplata îi era deja, practic, în buzunar. Dacă, ulterior, pe baza acestor informații, prefectul ar fi reușit să creeze o capcană eficientă, Servadio ar putea conta pe un adevărat fluviu considerabil de fonduri. *O să-i cumpăr un cojoc de oaie bătrânei mele, se gândea el febril. Copiilor le iau ciubote, în sfârșit și vreo două jucării... Iar mie...*

Fetele se plimbau pe la tarabe, lingând și ciugulind de pe bețe vată-de-zahăr. Servadio și-a dat seama brusc că erau urmărite. Și arătate cu degetul. Îi cunoștea pe cei care arătau spre ele, bandiții și hoții de cai din gașca lui Pinto, poreclit Vidremor.

Hoții schimbau replici provocatoare cu voce tare, se hlizeau necuviincios.

Mistle a mijit ochii, a pus mâna pe umărul fetei cu părul cenușiu.

— Hei, turturelelor! a râs unul dintre tâlharii din gașca lui Vidremor, un par a cărui mustață arăta ca un smoc de câlți. Stați nițel, că nu mai au mult și se giugiulesc îndată!

Servadio a văzut că fata cu păr cenușiu s-a cutremurat, iar Mistle o strângea cu degetele de umăr. Hoții hohoteau în cor. Mistle s-a întors încet, unii dintre hoți au încetat pe loc să râdă, dar cel cu mustața încâlcită era fie prea beat, fie total lipsit de bun-simț.

— Poate că vreuna dintre voi are nevoie de un flăcău?

S-a dus mai aproape de ele făcând gesturi obscene.

— Eu zic că vouă vă trebuie o mârleală bună și vă trece cheful de perversiuni într-o clipă! Hei, tu, eu cu tine vorbesc...

N-a mai avut timp s-o atingă. Fata cu păr cenușiu a țâșnit ca un șarpe gata de atac, spada a strălucit și l-a lovit înainte ca vata de zahăr, pe care o scăpase, să atingă pământul. Mustăciosul s-a prăbușit, i-a ieșit un *glu-glu-glu* ca de curcan din grumazul tăiat, din care sângele îi curgea strălucitor într-un șuvoi lung. Fata s-a repliat, s-a apropiat de el în doi pași de dans, l-a lovit din nou, un val de sânge a stropit tarabele, trupul s-a rostogolit și în jurul său nisipul s-a înroșit instantaneu. Cineva a țipat. Un al doilea tâlhar s-a aplecat, și-a scos un cuțit din cizmă, dar în același moment a căzut, lovit de mânerul de fier al cravașei lui Giselher.

— Un singur cadavru e de-ajuns! a strigat conducătorul Șobolanilor. El a fost de vină, că n-a știut cu cine are de-a face. Gata, Falka!

Abia atunci fata cu părul cenușiu și-a lăsat spada în jos. Giselher și-a luat tășcuța și a fluturat-o.

— După regulile frăției noastre, plătesc pentru cel ucis. Corect, în funcție de greutatea sa, un taler pentru fiecare funt al hoitului ăsta scârbos! Să terminăm bâlciul! E bine așa, ortaci? Hei, Pinto, ce-ai de zis?

Scânțea, Kayleigh, Reef și Asse stăteau în spatele liderului. Fețele le erau înmărmurite, mâinile le aveau pe spade.

— Corect, a spus unul din gașca bandiților Vidramor, un bărbat scund și crăcănat, într-o haină de piele. Cum spui tu, Giselher. Să terminăm bâlciul!

Servadio a înghițit în sec și a încercat să se topească în mulțimea care se adunase la locul incidentului. Dintr-odată a simțit că nu are niciun chef să mai rămână în preajma Șobolanilor, nici în preajma fetei cu părul

cenușiu, pe care o chema Falka. Și-a dat brusc seama că recompensa promisă de prefect nu era, la urma urmei, atât de mare.

Falka și-a așezat calm spada în teacă și s-a uitat în jur. Servadio a înțepenit, văzând că fătuca ei s-a transformat și s-a schimonosit instantaneu.

— Vata mea, a suspinat furioasă fata, văzându-și delicatasa în nisipul murdar. Mi-a căzut vata...

Mistle a îmbrățișat-o.

— Lasă că-ți cumpăr alta!

Vrăjitorul stătea pe nisipul dintre răchite, posomorât, furios și îngândurat. Se uita la cormoranii cocoțați pe copacul plin de găinaț.

După discuția lor, Cahir a dispărut în tufișuri și nu s-a mai arătat. Milva și Jaskier căutau ceva de mâncare. În barca adusă de curent au avut șansa de a descoperi sub năvoade un ceaun de cupru și un coș cu legume. Au derulat năvodul în jurul coșului de răchită găsit în barcă și au pornit de-a lungul țărmului, lovind plantele acvatice cu bastoane pentru a scoate peștele și a-l atrage în capcană. Poetul se simțea deja mai bine, mergea cu capul bandajat eroic, țanțoș ca un păun.

Geralt era îngândurat și furios.

Milva și Jaskier au scos coșul și au început să suduie, căci în locul somnului și crapului la care se așteptau, se zbăteau pești mărunței.

Vrăjitorul s-a ridicat.

— Veniți aici, amândoi! Lăsați capcana și veniți aici. Am ceva să vă spun.

— Întoarceți-vă acasă! a început fără ocolișuri când s-au apropiat, cu hainele umede, mirosind a pește. Spre miazănoapte, în direcția Mahakamului. Eu mă duc singur mai departe.

— Ce?

— Drumurile noastre se despart, Jaskier. Gata cu distracția! E timpul să mergi acasă și să scrii versuri. Milva te va însoți prin pădure... Ce este?

— Nimic, i-a răspuns Milva și și-a împins părul înapoi, scuturând din cap. Nimic. Vorbește, vrăjitorule! Sunt curioasă să aud mai multe.

— Nu mai am nimic de adăugat. Mă duc spre miazăzi, dincolo de Jaruga. Prin teritoriile nilfgardiene. E un drum primejdios și lung. Și nu mai am vreme de pierdut. De aceea plec singur.

— Scăpând de bagajul incomod, a spus Jaskier, dând din cap, de ghiulelele de la picioare care întârzie marșul și provoacă necazuri. Cu

alte cuvinte, de mine.

— Și de mine, a adăugat Milva, privind într-o parte.

— Ascultați-mă! le-a zis Geralt mai liniștit. E treaba mea proprie și personală. Nu vă privește. Nu vreau să vă împovărez cu ceva care îmi aparține numai mie.

— Asta îți aparține numai ție, a repetat Jaskier încet. Văd că nu mai ai nevoie de nimeni. Compania te încurcă și îți încetinește marșul. Nu aștepți ajutor de la nimeni și nu mai ai de gând să vezi pe nimeni. În plus, îți place singurătatea. Am uitat ceva?

— Absolut, i-a răspuns Geralt repede. Ai uitat să-ți schimbi capul ăla sec cu unul care să aibă și creier în el. Dacă săgeata ar fi deviat chiar și un centimetru spre dreapta, idiotule, în acest moment, corbii ți-ar fi ciugulit ochii. Ești poet, ai imaginație, așa că încearcă să-ți zugrăvești acest tablouș. Repet: voi vă întoarceți spre nord, eu mă îndrept în direcția opusă. Singur.

— Da' du-te odată! a replicat Milva, care s-a ridicat brusc în picioare. Poate crezi c-o să te implor? Du-te naibii, vrăjitorule! Hai, Jaskier, hai să încropim ceva de mâncare. Mă roade foamea și mi se face greață când îl ascult.

Geralt a întors capul. Privea cormoranii cu ochi verzi cum își usucă aripile pe ramurile copacilor colorați cu găinaț. Dintr-odată, a simțit un miros puternic de plante și a înjurat furios.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Regis.

Vampirul, care, ca de obicei, a apărut de nicăieri și nu se știe de când, nu s-a tulburat și a luat loc lângă vrăjitor.

— Trebuie să schimb bandajele poetului, a spus el liniștit.

— Atunci, du-te la el! Și stai departe de mine!

Regis a oftat, n-avea nicio intenție să plece.

— Am ascultat o clipă conversația pe care ați purtat-o cu Jaskier și cu săgetătoarea, a strecurat puțină ironie în voce. Trebuie să recunoști că ai un talent real să atragi favorurile oamenilor. În timp ce întreaga lume pare să aibă grijă de tine, îți permiți să-i calci în picioare pe camarazii și aliații care doresc să te ajute.

— S-a întors lumea cu fundul în sus! Acum a ajuns un vampir să mă învețe cum să mă comport cu oamenii! Ce știi tu despre oameni, Regis? Singurul lucru care te interesează e gustul sângelui lor. La naiba, de ce am început eu să discut cu tine?

— S-a întors lumea cu fundul în sus, a recunoscut vampirul destul de

serios. Da, ai început. Poate că vei vrea și să-mi asculți sfatul?

— Nu, nu. N-am nevoie de el.

— Așa e, am uitat. N-ai nevoie de sfaturi, n-ai nevoie de aliați, de asemenea te descurci la drum și fără tovarăși de călătorie. Obiectivul tău e strict personal și privat. Mai mult, natura scopului cere să-l atingi singur, în persoană. Riscul, amenințarea, efortul, lupta cu îndoielile trebuie să te copleșească numai pe tine și pe nimeni altcineva în afară de tine. Pentru că sunt elemente de penitență, de răscumpărare a vinovăției, la care năzuiești să ajungi. Ca un botez al focului. Vei trece prin focul care cu siguranță arde, dar și purifică. Singur, singurel. Căci, dacă cineva te-ar sprijini în acest proces, te-ar ajuta, ar lua asupra lui chiar și cea mai mică parte din acel botez, din acea durere, din acea penitență, ar diminua-o. Prin participarea sa la acea parte a ispășirii care ar trebui să fie exclusiv ispășirea ta. Numai tu ai o datorie de plătit și nu vrei s-o plătești împrumutându-te de la altcineva. Am înțeles corect logica?

— Atât de bine, încât e surprinzător faptul că ești treaz. Prezența ta mă deranjează, vampirule. Lasă-mă în pace singur singurel, cu ispășirea mea, te rog. Și cu datoria mea.

— Îndată, s-a ridicat Regis. Stai acolo și cugetă! Dar, oricum, îți dau un sfat. Nevoia de ispășire, de un botez al focului purificator, sentimentul de vinovăție, astea nu sunt lucruri asupra cărora să ai drept deplin. În această situație, viața e diferită de lumea financiară, știe datoriile plătite prin îndatorarea la altcineva.

— Pleacă, te rog!

— Îndată.

Vampirul s-a îndepărtat, s-a alăturat Milvei și lui Jaskier. În timp ce el schimba bandajele poetului, tustrei se întrebau ce ar putea să mănânce. Milva a scos din năvod peștii mărunței privind-i cu un ochi critic.

— Nu mai stați pe gânduri! a spus ea. Tre' să puneți mărunțeii ăștia pe un băț și să-i frigeți.

— Nu, a contrazis-o Jaskier, întorcându-și capul proaspăt bandajat, nu e o idee bună. Nu-i mult pește, n-o să ne săturăm. Vă propun să facem niște supă.

— Supă de pește?

— Bineînțeles. Avem destui peștișori, avem și sare... a numărat Jaskier ingredientele pe degete. Am găsit ceapă, morcovi, pătrunjel, țelină cu frunze. Și un ceaun. Până la urmă, o să facem o supă.

- Ceva condimente ar fi bine-venite.
- Oh! a zâmbit Regis, luându-și traista. Pentru asta, nicio problemă. Vă pot oferi busuioc, piper, mentă, frunze de dafin, salvie...
- Destul, destul! l-a întrerupt Jaskier. Ajunge, n-avem nevoie de mandrake pentru supă. Haide, la treabă! Curăță peștele, Milva.
- Curăță-! No, ia uite, măi, la ei! Gândesc că, dacă există o femeie în compania lor, ea tre' să trebăluiască în bucătărie! Aduc apă și aprind focu'. Bate-ți tu capu' cu curățatu' caracudelor!
- Nu sunt caracude, a contrazis-o Regis. Aici avem clean, babușcă, ghiborț și crăpișori.
- Ah! nu s-a putut abține Jaskier. Văd că te pricepi la pește!
- Mă pricep la multe, a răspuns vampirul, impasibil, fără nici cea mai mică aroganță în voce. Am învățat pe ici, pe colo.
- Dacă tot ești așa de învățat, i-a zis Milva și a mai suflat o dată în foc, după care s-a ridicat, curăță cu grijă peștele. Mă duc după apă.
- Nu ți-e greu să aduci un ceaun plin? Geralt, du-te să-i dai o mână de ajutor!
- Nu mi-e greu, a spus Milva. Și nu-mi tre' ajutoru' lui. Are problemele lui proprii și personale, așa că nu-l deranjez!
- Geralt a întors capul, prefăcându-se că nu aude. Jaskier și vampirul au început să curățe peștișorii.
- O să iasă cam chioară supă, a observat Jaskier, atârând ceaunul deasupra focului. La naiba, ar fi bun un pește mai mare.
- Asta ar fi bun?
- Cahir a apărut brusc din răchitiș cu o știucă de trei funți, care încă dădea din coadă și-și deschidea și închidea branhiile.
- Oho! Ce minune! De unde-ai prins-o, nilfgaardianule?
- Nu sunt nilfgaardian. Mă trag din Vicovar și mă cheamă Cahir...
- Bine, bine, ne-ai mai spus asta. Te-am întrebat unde ai găsit știuca.
- Am făcut o plasă. Am folosit o broască drept momeală. Am aruncat-o în canal, lângă mal. Știuca a fost prinsă imediat.
- Sunt înconjurat numai de specialiști! a exclamat Jaskier, clătinând din capul pansat. Păcat că n-am propus friptură în meniu, că ai fi găsit imediat o vacă! Bine, dar hai să ne îngrijim de ce avem. Regis, aruncă toți peștișorii în ceaun, cu tot cu cap și coadă. Cât despre știucă, trebuie s-o preparăm corespunzător. Te pricepi, Nilf... Cahir?
- Mă pricep.
- Atunci, la treabă! Geralt, la naiba, ai de gând să mai stai mult singur

și supărat în colțul tău? Treci și curăță legumele!

Vrăjitorul s-a ridicat ascultător, s-a alăturat celorlalți, dar, ostentativ, s-a ținut departe de Cahir. N-a apucat să se plângă că nu are cuțit, că nilfgaardianul – sau Vicovarianul – i l-a dat pe al lui și a scos într-o secundă altul din tureacul cizmei. Geralt a luat cuțitul, balmăjind o mulțumire.

Munca colectivă se derula în armonie. Curând ceaunul plin de pește și legume a început să bolborosească și să dea pe-afară. Vampirul îndepărta cu îndemănare spuma care se forma la suprafață cu lingura cioplită de Milva. După ce Cahir a curățat și a tăiat știuca, Jaskier a aruncat coada, aripioarele, coloana vertebrală și fălcile cu dinți ascuțiți ai prădătorului în oală, apoi le-a amestecat.

— Mniam, mniam, ce bine! Când totul e bine gătit, strecurăm gunoaiele.

— Cu șosetele, poate – Milva s-a scărpinat, a făcut o grimasă în timp ce cioplea o nouă lingură. Cum vrei să le strecurăm fără sită?

— Dar vezi, dragă Milva? i-a replicat Regis, zâmbind. Nu-i chiar așa. O să înlocuim ușor ce nu avem cu ce avem. Este doar o chestiune de inițiativă și de gândire pozitivă.

— Du-te naibii, vampirule, cu pălăvrăgeala ta cu tot!

— Putem folosi capișonul meu ca să strecurăm supa, a sugerat Cahir. La o adică, o clătesc după aceea.

— O clătesc și înainte, a spus Milva. Altfel, n-o să putem mânca supa. Strecuratul a decurs excelent.

— Acum aruncă știuca în bulion, Cahir, l-a îndemnat Jaskier. Dar ce miros rafinat, mniam, mniam! Nu mai puneți lemne, arde așa de bine! Geralt, ce faci cu lingura aia? Acum nu mai trebuie să amestecăm!

— Nu țipa! Nu știam.

— Neștiința, a observat Regis cu un zâmbet, nu poate fi o scuză pentru faptele nesăbuite. Când nu știi, când ai îndoieli, e bine să te sfătuiești...

— Taci, vampirule!

Geralt s-a ridicat și s-a întors cu spatele. Jaskier a chicotit.

— Uită-te la el! S-a supărat!

— Așa e el, a spus Milva, umflându-și buzele. Un palavragiu. Când nu știe ce să facă, doar pălăvrăgește și stă supărat. N-ai băgat de seamă?

— Ba da, de mult, a răspuns încetișor Cahir.

— Trebuie să adăugăm piper, a lins Jaskier lingura și a plescăit. Și

sare mai trebuie. Acum e perfect. Să luăm ceaunul de pe foc! La naiba, ce fierbinte e! N-am mânuși...

— Am eu, s-a oferit Cahir.

— Și n-am nevoie de ele.

Regis a apucat ceaunul din cealaltă parte.

— Bine! și-a șters poetul limba pe pantaloni. Companie, stai jos! Și poftă bună! Păi, Geralt, aștepti invitație specială? Cu vestitori și fanfară?

S-au așezat toți într-un cerc restrâns în jurul ceaunului instalat pe nisip și pentru mult timp nu s-a auzit nimic în afară de sorbiturile din supa prea caldă, întrerupte de încărcările lingurilor în ture lacome. După ce s-a mâncat jumătate din supă, a început pescuirea cu îndemânare a bucățelelor de știucă până când, în cele din urmă, lingurile au ajuns să răzuiască fundul ceaunului.

— Mi-am pus burta la cale, a gemut Milva. N-a fost o idee rea supa, Jaskier.

— Într-adevăr, a recunoscut Regis. Ce zici, Geralt?

— Eu zic „mulțumesc”, a răspuns Vrăjitorul, s-a ridicat cu greu, apoi și-a masat genunchiul, care începea să-l doară din nou. E de ajuns? Sau trebuie să chemăm fanfara?

— Așa e el, a intervenit poetul, fluturându-și mâna. Nu-l luați în seamă! Și încă sunteți norocoși, mie mi s-a întâmplat să fiu cu el când s-a sfădit cu Yennefer a lui, o frumusețe palidă, cu părul de abanos.

— Mai discret! l-a avertizat vampirul. Și nu uita, are probleme.

— Problemele... și-a înăbușit Cahir un râgâit, ar trebui rezolvate.

— Bah! a spus Jaskier. Dar cum?

Milva a pufnit și s-a așezat confortabil pe nisipul fierbinte.

— Vampiru' e învățat. Tre' să știe el cum.

— Rezolvarea nu stă în cunoaștere, ci în înțelegerea corectă a situației, a spus calm Regis. Iar atunci când se înțelege situația, putem concluziona că avem de-a face cu o problemă fără rezolvare. Toată treaba e sortită eșecului. Șansele de a o găsi pe Ciri sunt egale cu zero.

— N-ai dreptu' să vorbești așa! l-a persiflat Milva. Tre' să gândim pozitiv și să dăm dovadă de inițiativă. Cum am făcut cu sita aia. Dacă n-avem, tre' s-o înlocuim cu altceva. Așa mă gândesc.

— Până recent, a continuat vampirul, am crezut că Ciri este în Nilfgaard. Să ajungi acolo și s-o eliberezi sau chiar s-o răpești părea ceva peste puteri. Astăzi, având în vedere revelațiile lui Cahir, nu mai avem nicio idee unde e Ciri. E greu să vorbești despre inițiativă când n-ai

habar încotro s-o apuci.

— Ce-ar tre' să facem atunci? s-a abținut Milva. Vrajitoru' ține morțiș s-o ia spre miazăzi.

— Pentru el, a răspuns Regis zâmbind, punctele cardinale ale lumii n-au nicio semnificație specială. Îi e totuna încotro se duce, numai să nu stea fără să facă nimic. Acesta este un principiu real în rândul vrajitorilor. Lumea este plină de Rău, așa că du-te oriunde vezi cu ochii și distruge Răul pe care-l întâlnești pe drum, slujind astfel cauzei Binelui. Restul va veni de la sine. Cu alte cuvinte, mișcarea este totul, scopul nu înseamnă nimic.

— Ce tâmpenie! a comentat Milva. Scopu' lui este Ciri. Cum adică, nu înseamnă nimic?

— Am glumit, a recunoscut vampirul, aruncându-i o privire lui Geralt, care stătea tot cu spatele. Dar mi-a lipsit tactul. Iertare! Ai dreptate, dragă Milva. Scopul nostru este Ciri. Și, din moment ce nu știm unde e, trebuie să încercăm să aflăm și să ne orientăm corespunzător acțiunile. Chestiunea Copilului-Surpriză, după cum am văzut, îmbină magia, predestinarea și alte elemente supranaturale. Am însă habar de cineva care știe să se orienteze în astfel de situații și care sigur ne va ajuta.

— Ah! s-a bucurat Jaskier. Cine? Și unde e? E departe?

— Mai aproape decât capitala Nilfgaardului. De fapt, e foarte aproape. În Angren. Pe malul acesta al Jarugăi. Vorbesc despre cercul druizilor, cu sediul în codrul din Caed Dhu.

— Atunci, să mergem fără întârziere!

— Oare niciunul dintre voi, s-a enervat Geralt în cele din urmă, nu consideră oportun să-mi ceară și mie părerea?

— Ție? s-a întors Jaskier. Dar tu habar n-ai ce trebuie să faci. Chiar și supă pe care tocmai ai înfulecat-o ne-o datorezi. Fără noi, ai fi crăpat de foame. Și noi la fel, dacă am fi așteptat părerea ta. Ceaunul ăsta cu supă e rezultatul unei cooperări. Rodul muncii în echipă, o echipă unită în jurul unui scop comun. Înțelegi, prietene?

— Cum să-nțeleagă el? a intervenit Milva, încruntată. El nu știe să spună decât „eu, cu mine, mie, singur singurel”! Se crede un lup singuratic. E clar că nu are nimic de vânător în el, nu cunoaște deloc pădurea. Lupii nu vânează singuri! Niciodată! Un lup singur, ha, poveste de adormit copiii. Da' el nu-nțelege!

— Ba înțelege, înțelege, și-a afișat Regis zâmbetul său obișnuit cu buzele strânse.

— Da, a confirmat Jaskier. Doar face pe prostul. Mă tot gândesc că într-o bună zi se hotărăște și el să-și pună creierul la contribuție. Oare o să tragă concluziile corecte? Oare o să înțeleagă până la urmă că în singurătate se face numai laba?

Cahir Mawr Dyffryn Aep Ceallach a tăcut, plin de tact.

— Duceți-vă naibii cu toții! a replicat în cele din urmă vrăjitorul, punându-și lingura în tureacul cizmei. Să vă duceți naibii voi, echipa de cooperare a idioților, unită sub un scop comun, pe care niciunul dintre voi nu-l înțelege... Și să mă ia naiba și pe mine!

De data asta, ceilalți, urmând modelul lui Cahir, au tăcut și ei, plini de tact. Jaskier, Maria Barring, zisă Milva, și Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy.

— Ce companie mi-am mai găsit și eu! a continuat Geralt, dând din cap. Tovarăși de arme! Echipă de eroi! De unde? De râsul curcilor! Un muzicant cu lăuta lui. O sălbatică bună de gură, pe jumătate driadă, pe jumătate muiere, un vampir pe punctul de a sufla în cinci sute de lumânări. Și un bastard nilfgaardian care stăruie că nu este nilfgaardian.

— Și în fruntea echipei, un vrăjitor cu conștiința încărcată de remușcări, absolut incapabil să ia o hotărâre! a terminat Regis calm. Sincer, propun să călătorim incognito ca să nu stârnim senzații.

— Și să nu stârnim nici râsul, a adăugat Milva.

Regina a răspuns: „Nu de la mine să ceri îndurare, ci de la cei cărora le-ai făcut rău cu magiile tale. Ai avut curaj să săvârșești fapte rele, să ai și acum curajul să te confrunți cu următorii și cu justiția! Nu stă în puterea mea să-ți iert păcatele”. În clipa aceea vrăjitoarea a fulgerat cu ochii săi plini de ură. „Sfârșitul mi-e aproape”, a strigat, „dar nici al tău nu-i prea departe, regină. Să-ți amintești în ceasul morții tale groaznice de Lara Dorren și de blestemul ei! Și să mai știi că blestemul meu o să-i ajungă și pe urmașii tăi, până la a zecea generație.” Dar, când a băgat de seamă că inima reginei continua să bată calm în sânul ei, magiciana elfă cea rea a isprăvit cu insultele și amenințările și a început să cerșească ajutorul și mila ca o cățea...

Povestea Larei Dorren, în varianta oamenilor

...dar rugăciunile nu au înmuiat inima de piatră a Dh'oine, aceste ființe crude și nemiloase. Iar când Lara a cerut îndurare nu pentru ea, ci pentru copilul ei, s-au deschis ușile caleștii și, la porunca regelui, călăul a lovit-o cu sabia și i-a tăiat degetele. Și noaptea, când mușca înghețul lunii februarie, Lara s-a stins în pădure, pe culmea muntelui, dând naștere fiicei sale, apărând-o cu rămășițele căldurii care mai mocnea în ea. Și astfel, deși domneau noaptea, gerul și zăpada, s-a făcut dintr-odată primăvară pe culmea muntelui și a înflorit feainneweddul. Până în prezent, florile acestea cresc în numai două locuri: în Dol Blathanna și pe culmea muntelui unde și-a dat duhul Lara Dorren aep Shiadhal.

Povestea Larei Dorren, varianta elfilor

— Te-am rugat! a strigat iritată Ciri, lungită pe spate. Te-am rugat să nu mă mai atingi.

Mistle și-a retras mâna și iarba cu care o mângâiase pe Ciri pe gât. S-a tolănit lângă ea, se uita la cer, cu ambele mâini îndoite sub ceafa rasă.

— Te comporți ciudat în ultima vreme, Șoimuleț.

— Nu vreau să mă atingi, asta-i tot.

— E doar o joacă.

— Știu, și-a strâns buzele Ciri. Doar o joacă. Totul a fost doar o joacă. Dar nu mă mai distrează, înțelegi? Deloc!

Mistle a rămas tăcută multă vreme, lungită pe spate, cu ochii la orizontul brăzdat de norii zdrențuiți. Un vultur se înălța pe cerul de deasupra pădurii.

— Visele alea ale tale, a spus în cele din urmă. E din cauza viselor, nu-i așa? Aproape în fiecare seară te trezești strigând din senin. Ce-ai trăit cândva ți se întoarce în vis. Știu.

Ciri nu i-a răspuns.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre tine, i-a spus Mistle, rupând din nou tăcerea. Prin ce-ai trecut. Nu știi de unde vii. Nici dacă ai apropiati...

Ciri și-a mișcat rapid mâna pe gât, dar de data asta era doar o buburuză.

— Am avut câțiva, a explicat ea cu o voce groasă, fără să-și privească prietena. Ei bine, am crezut că am avut... M-ar fi găsit, chiar și aici, chiar și la capătul lumii, numai să fi vrut... Sau să fi fost în viață... Ce vrei să știi, Mistle? Vrei să-ți vorbesc despre mine?

— Nu trebuie.

— Cu atât mai bine. Pentru că sigur e doar o distracție. Ca tot ce e între noi.

— Nu înțeleg, a răspuns Mistle și a întors capul, de ce nu pleci dacă ți-e așa de rău cu mine.

— Nu vreau să fiu singură.

— Doar atât?

— E mult.

Mistle și-a mușcat buzele. Înainte să mai răspundă ceva, a auzit fluierul. Amândouă au sărit în sus, s-au scuturat de acele de pin și s-au apropiat de cai.

— Începe distracția, Falka, a spus Mistle, sărind în șa și apucându-și

spada, cea care-ți place de la o vreme mai mult decât orice. Să nu-ți închipui că n-am observat.

Ciri, furioasă, a dat pinteni calului. Galopau nebunește de-a lungul ravenei, prin defileu, auzind de-acum strigătele sălbatice ale celorlalți Șobolani ieșind din codru de pe celălalt versant. Fălcile capcanei s-au închis.

Audiența privată s-a încheiat. Vattier de Rideaux, viconte de Eiddon, șeful serviciilor speciale din slujba împăratului Emhyr var Emreis, a părăsit biblioteca, înclinându-se în fața Reginei Văii Florilor mai curtenitor decât cerea protocolul de la palat. În același timp, reverența a fost atent măsurată, mișcările lui Vattier au fost studiate și prudente – spionul imperial nu și-a luat ochii de la cei doi oculoți aflați la picioarele suveranei elfilor. Pisicile cu ochii aurii păreau leneșe și somnoroase, dar Vattier știa că nu erau simple mascote, ci gardieni vigilenți, gata să se năpustească și să transforme cât ai clipi într-un terci sângeros pe oricine ar fi încercat să se apropie de regină mai mult decât ar permite protocolul.

Francesca Findabair, zisă și Enid an Gleanna, Margareta din Vale, a așteptat până s-au închis ușile în urma lui Vattier, apoi și-a mângâiat oculoții.

— Gata, Ida, a spus ea.

Ida Emean aep Sivney, o magiciană elfă, o Aen Seidhe liberă din Munții Azurii, care în timpul audienței rămăsese ascunsă sub o magie de invizibilitate, materializată într-un colț al bibliotecii, și-a aranjat rochia și părul roșu-aprins. Oculoții reacționau doar deschizând mai larg ochii. Ca toate felinele, vedeau invizibilul, nu puteau fi păcălite cu o magie atât de simplă.

— Începe să mă scoată din sărite festivalul ăsta al spionilor, a spus Francesca ironic, luând o poziție mai confortabilă pe scaunul de abanos. Henselt de Kaedwen mi-a trimis recent un „consul”, Dijkstra a condus până în Dol Blathanna o „misiune comercială”. Iar astăzi l-am primit în vizită pe spionul suprem Vattier de Rideaux! Ah, era să-l uit pe Stefan Skellen, Marele Nimic Imperial, care se învârtea pe-aici. Dar nu i-am acordat audiență. Eu sunt regina, iar Skellen e un nimeni. O fi deținând el o anumită poziție, dar e un nimeni.

— Stefan Skellen, a spus încet Ida Emean, a venit și la noi, unde a fost mai norocos. A stat de vorbă cu Filavandrel și Vanadain.

— Și, așa cum a făcut și Vattier cu mine, a pus întrebări despre Vilgefotz, Yennefer, Rience și Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach?

— Printre altele. Vei fi surprinsă, dar a fost mai interesat de versiunea originală a profeției Ithlinnei Aegli aep Aevenien, în special de fragmentele care vorbesc despre Aen Hen Ichaer, Sângele Mai Vechi. A fost, de asemenea, interesat de Tor Lara, Turnul Pescărușului, și de portalul legendar ce lega odinioară Turnul Pescărușului de Tor Zireael, Turnul Rândunicii. Tipic pentru oameni, Enid. Ei își imaginează că noi, cât ai pocni din degete, vom dezvălui enigmele și misterele pe care ne străduim să le elucidăm de sute de ani.

Francesca a ridicat mâna și s-a uitat la inel.

— Mă întreb, a spus, dacă Filippa are idee despre interesele ciudate ale lui Skellen și Vattier... Și ale lui Emhyr var Emreis, pe care îl slujesc amândoi.

— Ar fi riscant să punem rămașag că n-are nicio idee, a răspuns Ida Emean și a aruncat o privire ageră la regină, și la fel de riscant ar fi să nu dezvăluim la conferința de la Montecalvo ce știm, atât în fața Filipei, cât și a întregii loji. Ne-ar pune într-o lumină proastă. Iar noi ne dorim, la urma urmei, ca această lojă să existe. Vrem să aibă încredere în noi, elfele magiciene, și nu să fim bănuite că jucăm la două capete.

— Adevărul este că jucăm la două capete, Ida. Și ne cam jucăm cu focul. Cu Flăcările Albe ale Nilfgaardului...

— Focul arde – Ida Emean și-a ridicat spre regină ochii care păreau mai mari datorită machiajului puternic –, dar și purifică. Trebuie să treci prin el. Trebuie să accepți riscul, Enid. Această lojă trebuie să existe, trebuie să înceapă să acționeze. Cu toate membrele sale, douăsprezece magiciene, inclusiv cea despre care vorbește profeția. Chiar dacă e un joc, să ne bazăm pe încredere.

— Și dacă este o provocare?

— Știi mai bine decât mine oamenii implicați.

Enid an Gleanna a căzut pe gânduri.

— Sheala din Tancarville, a răspuns ea în cele din urmă, e o singuratică ascunsă, care n-are nicio legătură. Triss Merigold și Keira Metz au avut, dar au fost forțate să emigreze, iar Regele Foltest a scos toți magicienii din Temeria. Margarita Laux-Antille nu este interesată decât de școala ei. În prezent, Triss, Keira și Margarita sunt, într-adevăr, sub influența puternică a Filipei, iar Filippa e o enigmă. Cât despre Sabrina Glevissig, nu va renunța la influența politică pe care o are în

Kaedwen, dar nu va trăda loja. E prea atrasă de puterea pe care i-o dă loja.

— Dar cum rămâne cu Assire var Anahid? Și cu cealaltă nilfgaardiană, pe care o vom întâlni la Montecalvo?

— Nu știu prea multe despre ele, a recunoscut cu un zâmbet ușor Francesca. Dar voi ști de îndată ce le văd. Mi-e de-ajuns să văd cu ce și cum sunt îmbrăcate.

Ida Emean și-a fluturat genele machiate, dar s-a abținut să pună întrebări.

— A mai rămas statueta de jad, a spus Francesca după o clipă. Figurina de jad, imprevizibilă și enigmatică, pomenită, de asemenea, în *Ithlinnespeath*. Poate că e timpul s-o lăsăm să se exprime. Și s-o anunțăm ce urmează. Ai nevoie de ajutor la decompresie?

— Nu, mă descurc singură. Știi cum reacționează la decompresie. Cu cât are mai puțini martori, cu atât e mai puțin rănită în orgoliu.

Francesca Findabair a verificat din nou dacă toată curtea e izolată ermetic, vizual și fonic de restul palatului printr-un câmp de protecție. A aprins trei lumânări negre în sfeșnice reflectate în oglinzi concave. Sfeșnicele erau așezate pe pământ, pe simbolurile lui Belleteyn, Lammas și Yule, în interiorul unui mozaic circular, care reprezenta cele opt semne ale Vicca, zodiacul elfesc. În mozaicul circular zodiacal se afla un al doilea mozaic circular, mai mic și plin de simboluri magice, înconjurat de o pentagramă. Francesca a instalat pe trei simboluri din cercul mai mic niște trepieduri de fier, pe care apoi a montat delicat și meticulos trei cristale. Prin forța împrejurărilor, baza cristalelor corespundea perfect cu capetele trepiedurilor, poziționarea trebuia să fie exactă, dar Francesca verifica tot, de mai multe ori. Nu voia să riște nicio greșeală.

Nu departe susura o fântână, apa curgea dintr-o găleată de marmură, ținută de o naiadă tot din marmură, patru șuvoaie se revărsau într-un havuz, antrenând în mișcare frunzele de nufăr printre care înotau pești aurii.

Francesca a deschis un cufăraș, a scos o figurină mică, de jad, moale ca un săpun, a așezat-o în mijlocul pentagramei. S-a îndepărtat, a aruncat o ultimă privire la grimoire de pe măsută, a respirat adânc, a ridicat brațele și a rostit o vrajă.

Imediat lumânările au început să ardă mai puternic, fațetele cristalelor străluceau și eliberau fascicule de lumină. Fasciculele s-au

îndreptat spre figurină, care și-a schimbat culoarea din verde în auriu și apoi a devenit transparentă. Aerul vibra din cauza energiei magice care lovea ecranul protector. Una dintre lumânări arunca scânteii, umbrele dansau pe paviment, mozaicul a început să revină la viață, să-și schimbe formele. Cu brațele ridicate, Francesca și-a continuat incantația.

Figurina creștea vizibil, pulsând și vibrând, își schimba structura și forma, părând un nor de fum ce se târa pe jos. Lumina proiectată de cristale străpungea fumul, în razele strălucitoare prindea contur o masă de materie în mișcare. După un moment a apărut în centrul cercului magic o formă umană, cea a unei femei cu părul negru, care zăcea inertă, alungită pe paviment.

Lumânările s-au stins cu panglici de fum, cristalele și-au pierdut strălucirea. Francesca a lăsat brațele în jos, și-a răsfirat degetele, și-a șters sudoarea de pe frunte.

Femeia cu părul negru s-a ridicat de jos și a țipat.

— Cum te cheamă? a întrebat-o Francesca tare.

Femeia s-a cutremurat, a țipat, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Cum te cheamă?

— Ye... Yennef... Yennefeeeeer!!! Aaahhh...

Elfa a oftat ușurată. Femeia continua să se zbată, să țipe, să geamă, bătând cu pumni, vrând să vomite. Francesca aștepta cu răbdare. Și în liniște. Cea care o clipă mai devreme era doar o figurină de jad suferea, era evident. Și normal. Dar creierul nu-i era afectat.

— Ei bine, Yennefer! i s-a adresat Francesca după un timp, întrerupându-i gemetele. Ajunge de-acum, nu?

Cu un efort evident, Yennefer s-a târât în patru labe, ștergându-și nasul cu antebrațul, rotindu-și ochii în jur, dezorientată. A trecut cu privirea peste Francesca de parcă elfa nici n-ar fi existat, apoi s-a oprit și s-a însuflețit doar la vederea apei care curgea din fântână. Târându-se cu chiu, cu vai până la ghizdul fântânii, a sărit peste el, în apă, cu un pleoscăit. A căzut, era să se înece, a început să se sufoce, să tușească, să scuipe, dând în cele din urmă la o parte nuferii din cale, a ajuns de-a bușilea la cele patru naiade de marmură și s-a așezat, rezemându-și spatele de pedestalul statuii. Apa îi ajungea până la piept.

— Francesca, a îngăimat, atingându-și steaua de obsidian de la gât și țintuind-o pe elfă cu o privire ce părea puțin mai lucidă, tu...

— Da, eu. Ce-ți amintești?

— M-ai comprimat... La naiba, m-ai comprimat?

— Te-am comprimat și te-am decomprimat. Ce-ți mai amintești?

— Garstang... Elfii. Ciri. Tu. Și cinci sute de chintale care mi-au căzut brusc pe spinare... Acum știu ce-a fost. O comprimare...

— Memoria îți funcționează. E bine.

Yennefer a lăsat capul în jos și a aruncat o privire între coapsele deasupra cărora zburdau peștișori aurii.

— Poate schimbi apa din havuz, Enid, a mormăit. Tocmai m-am pișat în ea.

— Un fleac! a zâmbit Francesca. Fii, totuși, atentă dacă nu se vede sânge în apă. Uneori comprimarea distruge rinichii.

— Doar rinichii? a inspirat adânc Yennefer. În mine nu mai există, cred, niciun organ sănătos... Cel puțin, așa simt. La naiba, Enid, nu știu ce folos are tratamentul...

— Ieși din havuz!

— Nu. Mi-e bine aici.

— Știu. Deshidratarea.

— Degradarea. Degringolada! De ce mi-ai făcut asta?

— Ieși, Yennefer!

Magiciana s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se cu ambele mâini de naiada de marmură. S-a scuturat de nuferii agățați de ea, și-a sfâșiat rochia din care i se scurgea apa, s-a așezat goală în fața fântânii, sub șuvoaiele care o încadrau. S-a curățat și a băut, a ieșit din havuz, s-a așezat pe ghizdul fântânii, și-a răsucit părul și s-a uitat în jur.

— Unde mă aflu?

— În Dol Blathanna.

Yennefer și-a șters nasul.

— Mai e balamuc în Thanedd?

— Nu. S-a terminat. De acum o lună și jumătate.

— Trebuia să te rănesc zdravăn, a spus Yennefer după o clipă. Trebuia să-ți pun eu pielea pe băț, Enid. Dar poți să te gândești că suntem chit. Te-ai răzbunat frumos, deși metoda ta poate fi cam prea sadică pentru gustul meu. Nu-ți era de-ajuns să-mi tai doar gâtul?

— Nu mai abera! s-a strâmbat elfa. Te-am comprimat și te-am scos din Garstang pentru a-ți salva viața. Mai revenim noi la asta, dar mai târziu. Aici ai un prosop. Și un halat. Îți dau o rochie nouă după ce faci o baie. O baie adevărată, într-o cadă cu apă fierbinte. Le-ai făcut destul rău peștilor aurii.

În timp ce Ida Emean și Francesca beau vin, Yennefer bea suc de morcovi cu glucoză. În cantități uriașe.

— Să rezumăm, a spus ea după ce a ascultat relatările Francescăi. Nilfgaardul a învins Lyria, în colaborare cu Kaedwenul a biruit Aedirnul, a ars Vengerbergul, a îngenuncheat Verdenul și e pe cale să supună Brugge și Sodden. Vilgefortz a dispărut fără urmă. Tissaia de Vries s-a sinucis. Iar tu ai devenit regina Văii Florilor, împăratul Emhyr ți-a oferit un sceptru și o coroană drept mulțumire că i-ai servit-o pe tavă pe Ciri a mea, pe care a căutat-o atât timp și pe care astăzi o are la dispoziție după bunul plac. Pe mine m-ai comprimat și m-ai ținut o lună și jumătate într-o cutie, sub formă de statueta de jad. Și bineînțeles că te așteptai să-ți mulțumesc pentru asta.

— N-ar fi rău, i-a răspuns cu răceală Francesca Findabair. Pe Thanedd era un anumit Rience, care și-a făcut o datorie de onoare din a-ți pregăti o moarte lentă și dureroasă, iar Vilgefortz îi făgăduise că-l ajută. Rience a răscolit tot Garstangul în căutarea ta. Dar nu te-a găsit, pentru că erai deja o statueta de jad, ascunsă cu grijă în decolteul meu.

— Și am fost figurina aceea patruzeci și șapte de zile.

— Da. Când m-au întrebat, am putut să răspund calm că Yennefer de Vengerberg nu era în Dol Blathanna. La urma urmei, m-au întrebat despre Yennefer, nu despre o statueta, nu?

— Ce s-a întâmplat de te-ai hotărât să mă eliberezi?

— Multe. Îți explic totul îndată.

— Mai întâi explică-mi altceva! Geralt, vrăjitorul, se afla pe Thanedd. Îți amintești, ți l-am prezentat la Aretuza. Ce-i cu el?

— Calmează-te! E în viață.

— Dar *sunt* calmă. Vorbește, Enid!

— Vrăjitorul tău, a spus Francesca, a făcut într-un ceas mai mult decât au făcut mulți alții într-o viață. Fără a intra în amănunte: i-a rupt un picior lui Dijkstra, i-a retezat capul lui Artaud Terranova și a ucis cu bestialitate vreo zece Scoia'tael. Ah! Era să uit. Și i-a trezit dorințe nesănătoase Keirei Metz.

— Îngrozitor! s-a schimonosit chipul lui Yennefer, aflând vestea. Dar probabil Keira și-a revenit, nu? N-are resentimente față de el? Cu siguranță că e lipsă de timp, și nu de respect dacă, după ce i-a trezit dorințele, nu i le-a îndeplinit. Poți s-o asiguri de asta, în numele meu.

— Vei avea ocazia s-o asiguri tu însăși, i-a răspuns rece Margareta din Vale. Și foarte curând. Dar să ne întoarcem la treaba față de care

manifesti atâta indiferență. Vrăjitorul tău a fost atât de îndârjit în dorința lui de a o proteja pe Ciri, că a acționat nesăbuit. L-a întărâtat pe Vilgefoltz. Iar Vilgefoltz l-a distrus. Dacă nu i-a luat zilele de tot a fost, fără îndoială, din lipsă de timp, și nu din lipsă de motiv... Deci? Vei continua să te prefaci că nu-ți pasă?

— Nu, a răspuns Yennefer și grimasa de pe buzele ei și-a pierdut orice urmă de sarcasm. Nu, Enid, îmi pasă. Și unii oameni vor simți în curând cât de mult îmi pasă. Ai cuvântul meu.

Așa cum ignorase jignirile anterioare ale magicienei, Francesca nu i-a luat în seamă nici amenințarea.

— Triss Merigold l-a teleportat pe vrăjitorul vătămat în Brokilon, a continuat ea. Din câte știu eu, driadele încă îl mai îngrijesc acolo. S-ar părea că se simte deja mai bine, dar n-ar strica dacă până una-alta nu și-ar scoate nasul din Brokilon. Îl caută agenții lui Dijkstra și serviciile de spionaj din toate regatele. Și pe tine te caută.

— Cum de merit eu o asemenea onoare? Nu i-am rupt nimic lui Dijkstra... O, nu-mi spune nimic, ghicesc eu! Am dispărut de la Thanedd fără urmă. Nimeni nu s-a gândit că am aterizat în buzunarul tău, diminuată și comprimată. Toți sunt convinși că m-am refugiat în Nilfgaard, împreună cu colaboratorii mei spioni. Toți, cu excepția spionilor adevărați, se înțelege, dar aceștia nu vor deschide ochii nimănui. Războiul nu s-a terminat, dezinformarea este o armă al cărei tăiș trebuie să fie mereu ascuțit. Iar azi, după patruzeci și șapte de zile, a venit timpul să fie folosită această armă. Casa mea din Vengerberg a fost arsă, eu sunt căutată. Nu pot decât să mă lipesc de comandourile de Scoia'tael. Sau să mă alătur altfel luptei pentru libertatea elfilor.

Yennefer a luat câteva guri de suc de morcovi și a ținut-o cu privirea pe Ida Emean aep Sivney, care își păstra calmul și tăcerea.

— Ce crezi, domniță Ida? Domnița liberă Aen Seidhe din Munții Azurii. Mi-am ghicit bine destinul? De ce taci ca peștele?

— Tac, domniță Yennefer, i-a răspuns elfa cu părul roșcat, pentru că n-am nimic înțelept de spus. Întotdeauna e mai bine decât să faci ipoteze neîntemeiate și să-ți maschezi îngrijorarea cu vorbe insipide. Să trecem la subiect, Enid! Explică-i domniței Yennefer despre ce este vorba.

— Sunt numai ochi și urechi, a zis Yennefer și și-a atins steaua de obsidian de pe panglica de catifea. Vorbește, Francesca!

Margareta din Vale își odihnea bărbia pe mâinile încrucișate.

— Astăzi, a anunțat ea, e a doua noapte de la luna plină. Într-o clipită

ne vom teleporta la castelul din Montecalvo, sediul Filippei Eilhart. Vom lua parte la întâlnirea unei organizații care ar trebui să te intereseze. Ai crezut mereu că magia are cea mai mare valoare, mai presus de diviziuni, dispute, alegeri politice, interese personale, ranchiune, resentimente și animozități. Așadar, sigur o să te bucuri să afli că nu demult s-a creat nucleul unei instituții, un fel de lojă secretă, dedicată exclusiv apărării intereselor magiei și responsabilă cu asigurarea locului ei corespunzător în ierarhia afacerilor de tot felul. Profitând de privilegiul de a recomanda noi membri pentru loja pomenită, mi-am permis să iau în considerare două nominalizări: a Idei Emean aep Sivney și a ta.

— Ce onoare și ce promovare neașteptate! a exclamat Yennefer ironic. Mutarea directă de la o inexistență magică la statutul unui membru al unei loji misterioase, elitiste și omnipotente. Mai presus de ranchiunele și resentimentele personale... Dar oare chiar am profilul corespunzător? Voi găsi în mine suficientă forță de caracter ca să mă eliberez de această ură împotriva celor care mi-au răpit-o pe Ciri, ne-au chinuit pe mine și pe un om care nu mi-e indiferent...

— Sunt sigură, a întrerupt-o elfa, că vei găsi în tine destulă forță de caracter, Yennefer. Te cunosc și știu că nu-ți lipsește această forță. Nu-ți lipsește nici ambiția, care ar trebui să-ți risipească îndoielile despre onoarea și promovarea care te așteaptă. Dacă vrei, o să-ți vorbesc sincer: te recomand pentru lojă, fiindcă te consider o persoană care își merită locul acolo și care poate să-i slujească cu abnegație cauza.

— Mulțumesc, a răspuns, dar nici gând să-i dispară zâmbetul sardonic. Mulțumesc, Enid. Într-adevăr mă simt plină de ambiție, mândrie și încredere în mine. Stau să plesnesc dintr-un moment într-altul. Dar nu înainte de a te întreba de ce nu recomanzi pentru lojă o altă elfă din Dol Blathanna sau din Munții Azurii.

— În Montecalvo, i-a răspuns cu răceală Francesca, vei afla de ce.

— Aș prefera să aflu acum.

— Spune-i! a murmurat Ida Emean.

— E vorba despre Ciri, a vorbit Francesca după o clipă de ezitare, privind-o pe Yennefer cu ochii săi impenetrabili. Loja este interesată de ea și nimeni nu o cunoaște mai bine pe această fată decât tine. Restul vei afla la fața locului.

— Bine.

Yennefer s-a scărpinat cu putere pe umăr, căci pielea uscată de

compresie încă o mai mânca insuportabil.

— Spune-mi atunci, a continuat, cine mai face parte din această lojă? În afară de voi două și de Filipa.

— Margarita Laux-Antille, Triss Merigold și Keira Metz, Sheala din Tancarville din Kovir, Sabrina Glevissig. Și două magiciene din Nilfgaard.

— O republică internațională a femeilor?

— Putem spune și așa.

— Sigur mă mai consideră o aliată a lui Vilgefortz. Oare mă vor accepta?

— M-au acceptat pe mine. De restul vei avea tu grijă. Ți se va cere relatarea legăturilor tale cu Ciri. Încă de la început, de la întâmplările care au avut loc în Cintra acum cincisprezece ani, prin mijlocirea vrăjitorului tău, până la evenimentele de acum o lună și jumătate. Sinceritatea și veridicitatea vor fi absolut indispensabile. Și îți vor confirma loialitatea față de convent.

— Cine a zis că trebuie să confirm ceva? Nu cumva e prea devreme să vorbim despre loialitate? Nici măcar nu cunosc statutul și programul acestei organizații internaționale feminine...

— Yennefer, și-a încruntat elfa ușor sprâncenele perfecte, eu te recomand pentru lojă. Dar nu intenționez să constrâng pe nimeni. Și mai ales nu în ceea ce privește loialitatea. Ai de ales.

— Îmi imaginez, oare ce?

— Poți să-ți imaginezi. Dar rămâne o alegere liberă. Totuși, eu te încurajez să alegi loja. Crede-mă, astfel o vei ajuta pe Ciri a ta mult mai bine decât dacă te arunci orbește cu capul în jos în vârtejul evenimentelor, așa cum tare ți-ar plăcea. Ciri e amenințată cu moartea. Numai acțiunea noastră solidară o poate salva. Când vei auzi ce se va discuta în Montecalvo, te vei convinge că ți-am spus adevărul... Yennefer, nu-mi plac fulgerele pe care le observ în ochii tăi. Dă-ți cuvântul că nu vei încerca să fugi!

— Nu, a întors capul Yennefer, ascunzându-și steaua de obsidian cu palma. Nu ți-l dau, Francesca.

— Vreau să te avertizez cu loialitate, draga mea. Toate portalurile staționare din Montecalvo au o blocadă coruptă. Oricine încearcă să intre sau să iasă din ele fără consimțământul Filippei aterizează în temnițe cu ziduri care sunt acoperite cu dvimerit. Nu vei putea să-ți deschizi propriul teleport dacă nu dispui de componente. Nu vreau să

te privez de steaua ta, deoarece trebuie să ai controlul total al minții, dar, dacă încerci să mă păcălești... Yennefer, eu nu pot să-ți permit... Loja nu-ți permite să zbori de nebună, de una singură, ca s-o salvezi pe Ciri și pentru a-ți satisface setea de răzbunare. Încă am matricea ta, am algoritmul magiei. Te pot diminua din nou și comprima într-o statueta de jad. Dacă este cazul, pentru câteva luni. Sau pentru câțiva ani.

— Mulțumesc pentru avertizare. Dar, oricum, nu-mi dau cuvântul de onoare.

Fringilla Vigo și-a revenit, dar era supărată și tensionată. Ea însăși îi muștrase în repetate rânduri pe tinerii magicieni nilfgaardieni pentru preluarea fără discernământ a părerilor de-a gata și a ideilor preconceptuate, ea însăși ridiculiza tot timpul portretul tipic al magicienei nordice, zugrăvit de propagandă și de bârfă – o femeie arogantă, de o frumusețe artificială, frivolă și depravată până la limita cu perversiunea. Astăzi, totuși, cu cât corespondența teleportării o aducea mai aproape de castelul din Montecalvo, se întreba cu înfrigurare ce urmează să descopere la locul de întâlnire al lojii enigmatice. Și ce o aștepta acolo. Imaginația ei sălbatică îi înfățișa tablouri cu femei fermecătoare mortale, purtând coliere de diamante pe sâni goi, cu sfârcuri înroșite cu carmin, femei cu buze umede și cu ochi strălucitori de la alcool și narcotice. Fringilla a văzut deja cu ochii imaginației cum întâlnirea misterioasei loji se preschimbă într-o orgie sălbatică, dezlănțuită, cu o muzică frenetică în fundal, cu afrodisiace, sclavi de ambele sexe și tot soiul de accesorii sofisticate.

Ultimul teleport o lăsase între două coloane de marmură neagră, cu buzele uscate, cu ochii umezi din cauza vântului magic și cu mâna strângând convulsiv colierul de smarald care îi împodobește pătratul decolteului. Alături de ea se materializase Assire var Anahid, și ea vizibil nervoasă. Fringilla a avut totuși un motiv să presupună că prietena ei nu se simțea bine în noua și neobișnuită ei ținută: o rochie de culoarea zambilei, simplă, dar elegantă, completată cu un colier de alexandrit, discret și mic.

Dar le-au trecut nervii imediat. În sala mare, luminată de felinarele magice era răcoare și liniște. Nici picior de bărbat gol care să bată ritmul într-o tamburină, nici picior de fețișoare care să danseze pe masă, cu paiete strălucitoare pe Muntele lui Venus, nici urmă de miros de hașiş sau cantaridă. Magicienele nilfgaardiene au fost întâmpinate îndată de

Filippa Eilhart, amfitrioana castelului, elegantă, serioasă, plăcută și organizată. Celelalte magiciene s-au apropiat și s-au prezentat, iar Fringilla a răsuflat ușurată. Magicienele din Nord erau minunate, îmbrăcate în culori vibrante și pline de bijuterii, dar în ochii lor conturați cu un machiaj luminos nu era nici urmă de narcotice sau nimfomanie. De asemenea, niciuna nu era cu pieptul gol. Dimpotrivă, două dintre ele erau acoperite până în gât cu o modestie ieșită din comun: Sheala din Tancarville, sobră, îmbrăcată în negru, și tinerica Triss Merigold, cu ochii albaștri și părul șaten, bogat. Bruneta Sabrina Glevissig și blondele Margarita Laux-Antille și Keira Metz aveau decolteu, dar mai discret decât al Fringillei.

În așteptarea celorlalte participante la convent, s-a recurs la o conversație politicoasă, fiecare având ocazia de a spune câte ceva despre sine, iar remarcile inteligente și observațiile discrete ale Filippei Eilhart au spart gheața repede, deși singura gheață din preajmă era cea de la bufet, pe care se așternuseră stridii gigantice. Sheala din Tancarville, cercetătoarea, a găsit imediat multe puncte comune cu Assire var Anahid și, pasionată de cercetare, Fringilla a simpatizat-o imediat pe vesela Triss Merigold. În timp ce făceau conversație, au mâncat cu poftă stridii. Numai Sabrina Glevissig, demna reprezentantă a pădurilor virgine din Kaedwen, nu mânca și chiar și-a permis să-și exprime disprețul față de „monstruozitățile vâscoase”, precum și pofta de o bucată de carne de vânat rece cu prune. În loc să reacționeze la insultă cu o indiferență rece și trufașă, Filippa Eilhart a tras de cordonul unui clopoțel și un platou de carne a apărut într-o clipă, adus discret de o servitoare scundă. Fringilla era profund uluită. *Măi-măi*, s-a gândit ea, *câte bordeie, atâtea obiceie*.

Teleportul dintre coloane a fost iluminat și a vibrat zgomotos. Pe chipul Sabine Glevissig a apărut o uluire fără limite. Keira Metz și-a aruncat stridiile și cuțitul în gheață. Triss și-a ținut respirația.

Din portal au apărut trei magiciene. Trei elfe. Una cu părul auriu-închis, cealaltă cu părul roșcat, iar a treia cu părul negru ca abanosul.

— Bun venit, Francesca! a spus Filippa.

În glasul ei nu se putea auzi emoția pe care o exprimau ochii, mijiti imediat.

— Bun venit, Yennefer!

— Am avut privilegiul de a alege două candidate la lojă, a spus cu voce melodioasă Francesca, elfa cu părul auriu-închis, sigur observând

uimirea Filippei. Iată-le: Yennefer de Vengerberg, cunoscută de toate, și domnița Ida Emean aep Sivney, Aen Saevherne din Munții Azurii.

Ida Emean și-a înclinat ușor chipul îmbujorat, strălucind în îmbrăcămintea asemănătoare cu narcisele.

— Bănuiesc, a continuat Francesca, privind în jur, că acum suntem în efectiv complet?

— Lipsește doar Vilgefoltz, a șoptit Sabrina Glevissig, dar cu furie evidentă, privind-o pe Yennefer cu coada ochiului.

Filippa a făcut prezentările. A urmărit-o cu atenție pe Francesca Findabair, al cărei nume real era Enid an Gleanna, Margareta din Vale, faimoasa regină din Dol Blathanna, suverana elfilor care își recuperaseră recent țara. *Zvonurile despre frumusețea Francescăi nu sunt exagerate*, și-a zis Fringilla.

Ida Emean, roșcata cu ochii mari, evident că a trezit interesul tuturor, inclusiv celor două magiciene din Nilfgaard. Elfele libere din Munții Azurii nu aveau nicio relație nici cu oamenii și nici măcar cu rudele care locuiau în apropiere. Iar câțiva dintre elfii liberi Aen Saevherne, Cunoscătorii, erau o enigmă vecină cu legenda. Chiar și printre elfi, puțini se puteau lăuda că s-au apropiat de un Aen Saevherne. Ida nu se distingea numai prin culoarea părului ei. Printre bijuteriile pe care le purta, nu era nicio uncie de mineral, niciun carat de piatră prețioasă, doar perle, corali și chihlimbar.

Dar cea mai mare senzație au făcut-o, fără îndoială, cele trei magiciene proaspăt sosite, Yennefer cu părul de abanos, îmbrăcată în negru și alb, care, contrar aparențelor, nu era o elfă. Apariția ei în Montecalvo a fost probabil o surpriză imensă, nu neapărat plăcută pentru toată lumea. Fringilla a simțit aura antipatiei și a dușmăniei din jurul anumitor magiciene.

Când au fost prezentate magicienele nilfgaardiene, Yennefer a ținut-o cu ochii săi violet pe Fringilla. Ea însăși avea ochii obosiți și încercănați, ceea ce nici măcar machiajul nu putea să ascundă.

— Ne cunoaștem, a spus ea, atingându-și steaua de obsidian atașată la panglica de catifea.

O tăcere greoaie și încărcată de așteptare s-a așternut brusc în sală.

— Ne-am mai văzut, a repetat Yennefer.

— Nu-mi amintesc, a zis Fringilla și i-a susținut privirea.

— Nu mă surprinde. Însă eu am o memorie bună a fețelor și a siluetelor. Te-am văzut când eram pe Muntele Sodden.

— Atunci, nu poate fi vorba despre o confuzie, a ridicat Fringilla capul cu mândrie, uitându-se în jur. Am fost pe Muntele Sodden.

Filippa Eilhart a anticipat replica lui Yennefer.

— Și eu am fost acolo, a zis ea. Și îmi amintesc foarte multe lucruri. Dar am senzația că aici, în această încăpere, nu e de niciun folos să scormonim prin memorie și să reînsuflețim anumite amintiri. Uitarea, iertarea și împăcarea ne sunt de mai mare folos în activitatea pe care intenționăm să o desfășurăm. Probabil că ești de acord cu mine, nu-i așa, Yennefer?

Magiciana brunetă și-a retras o şuviță de păr de pe frunte.

— Când o să aflui și eu în sfârșit ce intenționați să faceți, a răspuns ea, o să-ți spun, Filippa, cu ce anume sunt de acord. Sau nu.

— Atunci, să începem fără întârziere! Doamnelor, vă rog să luați loc!

Toate locurile din jurul mesei rotunde erau rezervate pentru anumite participante, cu excepția unuia. Fringilla stătea alături de Assire var Anahid, având în stânga un loc liber, care o separa de Sheala de Tancarville, lângă care stăteau Sabrina Glevissig și Keira Metz. În dreapta lui Assire erau Ida Emean, Francesca Findabair și Yennefer. Exact în fața lui Assire se afla Filippa Eilhart, având-o în dreapta pe Margarita Laux-Antille, iar în stânga pe Triss Merigold.

Toate scaunele aveau brațe sculptate în formă de sfincși.

Filippa a deschis sesiunea. A repetat cuvintele de bun venit și a trecut imediat la chestiuni serioase. Fringilla, căreia Assire îi făcuse un raport detaliat al reuniunii anterioare a lojii, nu a aflat nimic nou din preambul. Nu a fost surprinsă nici de declarațiile de aderare la convent pronunțate de toate magicienele, nici de primele luări de cuvânt. A fost, totuși, oarecum stânjenită, pentru că luările de cuvânt se refereau la războiul Imperiului împotriva Nordlingenilor și în special la operațiunile demarate recent în Sodden și Brugge, pe parcursul cărora armatele nilfgaardiene se confruntaseră cu cele temeriene. Deși conventul fusese declarat apolitic, magicienele nu puteau să-și ascundă convingerile. Evident, apropierea trupelor Nilfgaardului le îngrijora pe unele. Sentimentele Fringillei erau ambigue. Presupunea că astfel de persoane educate ar trebui să înțeleagă că Imperiul a adus cultură, bunăstare, ordine și stabilitate politică în Nord. Pe de altă parte, nu știa cum ar fi reacționat ea însăși dacă armatele străine s-ar fi apropiat de casa ei.

Filippa Eilhart era vizibil sătulă de discuțiile despre acțiunile militare.

— Nimeni nu poate anticipa rezultatul acestui război, a spus ea. Mai mult, o astfel de predicție nu are niciun rost. Deci să gândim la rece. În primul rând, războiul nu reprezintă un rău atât de mare. Mai degrabă mă tem de consecințele suprapopulării care, în acest stadiu al dezvoltării agriculturii și industriei, ar însemna o foamete totală. În al doilea rând, războiul e doar o continuare a politicii suveranilor. Câți dintre conducătorii noștri actuali vor mai trăi încă o sută de ani? Niciunul, evident. Câte dinastii vor rezista? Imposibil de prezis. Actualele dispute teritoriale și dinastice, ambițiile actuale și speranțele actuale nu vor mai reprezenta nimic peste o sută de ani, vor fi praf și pulbere în cronici. Dar, dacă nu suntem atente, dacă ne lăsăm târate în război, și de noi o să se aleagă praful și o să fim condamnate la uitare. Dacă, pe de altă parte, privim puțin dincolo de standarde, dacă ne închidem urechile la lozincile războinice și patriotice, o să rezistăm. Și trebuie să rezistăm. Trebuie, pentru că purtăm povara răspunderii pe umerii noștri. Nu față de împărați și interesele lor particulare, limitate la interesele unei singure împărății. Ci față de lume. Suntem responsabile de progres. De schimbările aduse de progres. Suntem responsabile pentru viitor.

— Tissaia de Vries ar fi văzut lucrurile altfel, a vorbit Francesca Findabair. Întotdeauna ea avea în vedere răspunderea noastră față de oamenii obișnuiți. Nu pentru viitor, ci pentru aici și acum.

— Tissaia de Vries nu mai trăiește. Dacă ar fi trăit, ar fi fost aici, printre noi.

— Fără doar și poate, a zis Margareta din Vale zâmbind. Dar mă îndoiesc că ar fi fost de acord cu teoria despre război ca remediu pentru foamete și suprapopulare. Dragi surori, să ne oprim o clipă la ultimul cuvânt. Să recurgem la exprimarea obișnuită, care ar trebui să faciliteze înțelegerea, această limbă e pentru mine o limbă străină. Din ce în ce mai străină. În limba mamei mele nu există cuvântul „suprapopulare”, iar „supraelfare” ar fi un neologism. Memorabila Tissaia de Vries era preocupată de soarta oamenilor obișnuiți. Pentru mine, nu e mai puțin importantă soarta elfilor simpli. Aș aplauda ideea de a zbura cu mintea în viitor și de a trata prezentul ca pe o efemeridă. Dar observ cu părere de rău că ziua de azi o condiționează pe cea de mâine, fără de care nu există viitor. Vouă, oamenilor, probabil vi se pare ridicol să jelești pentru o tufă de liliac care a ars în timpul războiului, la urma urmelor se poate trăi și fără liliac, iar, dacă nu-i liliacul acela, e altul, nu-i așa? și, în

cel mai rău caz, dacă nu mai e nici urmă de liliac, e bun și salcâmul. Iertați-mi aceste metafore botanice! Dar luați aminte că ceea ce pentru voi, oamenii, este o chestiune de politică, pentru noi, elfii, este o chestiune de supraviețuire fizică.

— Nu mă interesează politica, a intervenit cu un ton ridicat Margarita Laux-Antille, rectorul academiei de magie. Pur și simplu nu vreau să folosesc fetele pentru a căror educație m-am sacrificat drept condotieri, tulburându-le mintea cu sloganuri despre dragostea de patrie. Patria acestor tinere este magia, asta le învăț. Dacă cineva le angajează pe elevele mele în război, le amplasează pe un nou munte Sodden, ele vor pierde, indiferent de rezultatul de pe câmpul de luptă. Îți înțeleg temerile, Enid, dar trebuie să ne ocupăm de viitorul magiei, nu de problemele rasiale.

— Trebuie să ne ocupăm de viitorul magiei, a repetat Sabrina Glevissig, însă viitorul magiei condiționează statutul magicienilor. Statutul nostru. Importanța noastră. Rolul pe care îl îndeplinim în societate. Încrederea, respectul și credibilitatea de care ne bucurăm, credința generală că suntem folositori, că magia este necesară. Alternativa cu care ne confruntăm pare simplă: fie ne pierdem statutul și ne izolăm în turnurile noastre de fildeș, fie acceptăm să slujim. Să slujim chiar de pe muntele Sodden, chiar ca condotieri...

— Sau ca fete de companie, a zis Triss Merigold, aruncându-și înapoi părul bogat. Cu gâtul plecat, gata să se supună împăratului când face semn cu degetul! Pentru că asta ne așteaptă, dacă peste tot va domni Pax nilfgaardiana.

— Dacă va domni, a replicat răspicat Filippa. Nu avem alternativă. Trebuie să slujim. Dar magia. Nu regii și împărații, nu politicile lor actuale. Nu cauzei integrării rasiale, deoarece aceasta este, de asemenea, supusă obiectivelor politice actuale. Conventul nostru, dragele mele domnițe, nu a fost convocat pentru a ne adapta politicilor și schimbărilor zilnice care au loc pe linia frontului. Nu a fost convocat ca să căutăm febril soluții adecvate pentru o anumită situație, schimbându-ne culoarea pielii precum cameleonii. Loja noastră trebuie să joace un rol activ. În opoziție totală. Să-l îndeplinim cu toate mijloacele pe care le avem la dispoziție.

— Dacă înțeleg corect, a intervenit Sheala din Tancarville, ridicând capul, ne încurajezi să avem o influență activă asupra cursului evenimentelor? Cu toate mijloacele, inclusiv cele care ies din dreptul

legal?

— Despre ce drept vorbești? Despre dreptul celor mici? Despre cel înscris în codurile pe care noi le-am elaborat și le-am dictat juriștilor regali? Suntem supuși unui singur drept. Al nostru!

— Înțeleg, a zâmbit magiciana din Kovir. Prin urmare, vom influența activ cursul evenimentelor. Dacă nu ne convine politica conducătorilor, o schimbăm pur și simplu. Nu, Filippa? Sau poate ar fi mai bine să-i răsturnăm din capul locului pe acești imbecili încoronați, să-i detronăm și să-i izgonim? De ce să nu luăm imediat puterea?

— I-am pus deja pe tron pe conducătorii care ne convin. Greșeala noastră a fost că nu am pus magia pe tron. Nu i-am dat niciodată magiei puterea absolută. A venit vremea să îndreptăm această greșeală.

— Te ai în vedere pe tine, nu-i așa? a întrebat Sabrina Glevissig, care s-a aplecat peste masă. Bineînțeles pe tronul Redaniei? Înălțimea Sa Filippa întâia, cu Dijkstra ca prinț consort?

— Nu mă am în vedere pe mine. Nu am în vedere regatul Redaniei. Am în vedere marele Regat Nordic, în care se dezvoltă actuala împărăție din Kovir. Un imperiu a cărui putere va fi egală cu cea a Nilfgaardului și datorită căruia echilibrul lumii, în prezent precar, în cele din urmă va fi regăsit. Un imperiu guvernat de magie, pe care o vom instala pe tron prin căsătoria dintre moștenitorul tronului Kovirului și o magiciană. Da, ați auzit bine, dragi surori, căutați în direcția bună. Este chiar aici, în jurul acestei mese, mai precis în acest loc gol, în care o vom instala pe cea de-a douăsprezecea magiciană a lojii. Și apoi o vom instala pe tron.

Tăcerea care s-a așternut a fost întreruptă de Sheala de Tancarville.

— Un proiect cu adevărat foarte ambițios, a comentat ea cu o nuanță de sarcasm. Cu adevărat demn de noi toate. Justifică în totalitate existența acestui convent. Fără îndoială, proiectele mai puțin glorioase, deși le putem face, ar fi jignitoare pentru noi, nu? Ar fi ca și cum ai planta un cui cu un astrolab. Nu, nu, mai bine să impunem de la început obiective absolut imposibile.

— De ce imposibile?

— Fie-ți milă, Filippa! a spus Sabrina Glevissig. Niciun rege nu se va însura cu o magiciană, nicio societate nu va accepta o magiciană la tron. Un obicei secular le-ar sta în cale. Poate că acest obicei nu-i foarte înțelept, dar există.

— Le-ar sta în cale, a adăugat Margarita Laux-Antille, și alte obstacole, aș zice de natură tehnică. Persoana care s-ar pripăși în casa

din Kovir ar trebui să îndeplinească o serie de condiții, atât din punctul nostru de vedere, cât și din punctul de vedere al casei din Kovir. Aceste condiții se exclud reciproc, în mod clar. Nu-ți dai seama, Filippa? Nouă ne-ar plăcea o persoană inițiată în magie, dedicată trup și suflet magiei, care să-și înțeleagă rolul și să și-l joace abil, discret și fără a trezi suspiciuni. Fără dirijori sau sufleori, fără eminente cenușii ascunse în umbră și împotriva cărora s-ar îndrepta mânia celor revoltați cu prima ocazie. Ar trebui, de asemenea, să fie o persoană pe care Kovirul însuși, fără nicio presiune vizibilă din partea noastră, s-o aleagă de soție pentru moștenitorul tronului.

— Evident.

— Și ce crezi? Pe cine ar alege Kovirul? Fără îndoială, pe o tânără domniță dintr-o familie regală, căreia să-i curgă prin vene sânge regal de generații. O domniță tinerică, potrivită unui tânăr prinț. O femeie capabilă să dea naștere, căci se pune problema aici despre perpetuarea dinastiei. Aceste criterii te exclud automat, Filippa, mă exclud și pe mine, le exclud chiar și pe Keira și Triss, cele mai tinere dintre noi. De asemenea, le exclud pe toate adeptele școlii mele, care, până la urmă, sunt neinteresante și pentru noi, întrucât sunt deocamdată numai niște lăstari despre care nu știm ce hram poartă, cu niciun chip n-o să poată vreuna dintre ele să ocupe al doisprezecelea loc la această masă. Cu alte cuvinte, chiar dacă tot Kovirul ar lua-o razna și ar fi în favoarea căsătoriei regelui său cu o magiciană, n-am avea de unde să scoatem o asemenea magiciană. Cine ar putea deveni regină a Nordului?

— O domniță de sânge albastru, a zis calm Filippa. Prin venele căreia curge sânge regal, sângele câtorva mari dinastii. Tinerică și aptă să aducă pe lume urmași. O tânără cu abilități fenomenale magice și divinatorii, pomenită în profețiile Sângelui mai Vechi. O tânără domniță care își va îndeplini impecabil rolul, fără dirijori sau sufleori, fără consilieri sau eminente cenușii, pentru că așa a hotărât destinul ei. O domniță ale cărei abilități, de la sine înțeles, sunt și vor fi cunoscute numai de noi. Cirilla, fiica Pavettei din Cintra, nepoata Leoaicei Calanthe. Sângele mai Vechi, Flacăra de Gheață a Nordului, Distrugătoarea și Renovatoarea, a cărei venire a fost prorocită acum sute de ani. Ciri din Cintra, Regina Nordului. Și sângele lui, din care se va naște Regina Lumii.

Când i-au văzut pe Șobolani, doi dintre călăreții care însoțeau trăsura au făcut stânga-mprejur imediat și au luat-o la fugă. N-au avut noroc.

Giselher, Reef și Scânteia i-au blocat și, după o luptă scurtă, i-au lichidat fără mare tam-tam. Kayleigh, Asse și Mistle s-au năpustit pe ceilalți doi, gata să-și apere cu disperare trăsura la care erau înjugați patru cai bălțați. Ciri a simțit o dezamăgire profundă amestecată cu furie. Nu-i mai rămăsese niciunul cu care să lupte. N-avea pe cine să omoare, se pare.

Însă mai era un călăreț care mergea înaintea trăsurii și acționa ca un paznic, ușor înarmat, pe un cal iute. Ar fi putut să fugă, dar nici măcar nu a încercat. S-a întors și și-a rotit spada, îndreptându-se direct spre Ciri.

Fata l-a lăsat să se apropie, chiar și-a încetinit ușor calul. Când a lovit îndreptându-se în scări, ea s-a rotit pe sa, evitând lama, apoi s-a lăsat în jos imediat, eliberându-se încet din scări. Călărețul era rapid și iscusit, așa că a reușit să lovească din nou. De data asta a parat ea, când spada i-a alunecat, l-a lovit de jos, scurt, apoi a adus spada într-o fentă, prefăcându-se că îl atinge pe față, și, când el și-a ridicat instinctiv mâna stângă să se apere, ea și-a întors repede spada în mână și l-a plesnit sub axilă printr-o schemă pe care o exersase ore întregi la Kaer Morhen. Nilfgaardianul a alunecat din sa și s-a prăbușit la pământ, s-a ridicat în genunchi, a urlat sălbatic, făcând gesturi largi ca să oprească sângele care-i curgea din artera retezată. Ciri l-a urmărit câteva secunde, fascinată ca întotdeauna de spectacolul unui om care se lupta cu moartea înverșunat, cu toată puterea. A așteptat până n-a mai sângerat, apoi a plecat, fără să se uite înapoi.

Ambuscada se terminase. Escorta era la picioarele lor. Asse și Reef opriseră trăsura, ținând frâiele cu coapsele. Surugiul care ținuse hățurile din dreapta, un băiat cu o tunică colorată, stătea în genunchi pe pământ, plângea și cerea îndurare. Cărușul aruncase dârlogii și implora milă, strângându-și mâinile ca și când s-ar fi rugat. Giselher, Scânteia și Mistle au galopat spre trăsură, Kayleigh a sărit de pe cal și a deschis portiera. Ciri s-a apropiat și a descălecat, încă ținând spada plină de sânge.

În trăsură stătea o matroană corpulentă, într-o rochie somptuoasă și cu bonetă, îmbrățișând o fetiță palidă, înspăimântată, care purta o rochie neagră, încheiată până la gât, cu gulere de dantelă. Ciri a observat că pe rochie avea prinsă o piatră prețioasă. Foarte frumoasă.

— Ce cai! a exclamat Scânteia, cu ochii la două perechi de cai. Sunt mișto! Pe ăștia patru facem ceva florini!

— Iar la trăsură – Kayleigh a rânjit la femeie și la fetiță – o să fie înhămați surugiul și căruțașul. O s-o duceți în târg, iar la urcușuri cele două domnițe o să vă ajute!

— Jupânilor bandiți! le-a vorbit matroana, care și-a scuipat în sân, evident înspăimântată mai mult de rânjetul libidinos al lui Kayleigh decât de lama însângărată din mâinile lui Ciri. Apelez la onoarea voastră! Nu-i faceți niciun rău acestei tinere domnițe!

— Hei, Mistle! a strigat Kayleigh cu un zâmbet larg pe buze. Uite-aici se apelează la onoarea ta, din câte aud eu!

— Ține-ți gura! a intervenit Giselher, încă în șa. Glumele tale nu amuză pe nimeni. Iar tu, femeie, calmează-te! Noi suntem Șobolanii. Nu ne batem cu femeile și nu le dezonorăm. Reef, Scânteie, dezleagă hamurile! Mistle, prinde caii! Ne cărăm!

— Noi, Șobolanii, nu ne batem cu femeile, a repetat Kayleigh, rânjind cu toți dinții și tot cu ochii la fața palidă a fetei în rochie neagră. Numai uneori ne distrăm cu ele, dacă au chef. Tu ai, domniță? Nu te mănâncă cumva între piciorușe, din întâmplare? Hai, nu-i nicio rușine! Doar dă din cap.

— Mai mult respect! a exclamat cu voce sugrumată cucoana cu rochie somptuoasă. Cum îndrăznești să te adresezi astfel unei fiice de baron, jupânule bandit?

Kayleigh a chicotit, apoi s-a aplecat excesiv.

— Îmi cer scuze. Nu am avut de gând să jignesc. Ce, chiar e interzis să pui întrebări?

— Kayleigh! l-a strigat Scânteia. Vino aici! Ce faci? Lasă vrăjeala! Ajută-ne să pregătim caii! Falka, mișcă-te!

Ciri nu-și mai lua ochii de pe stema de pe portiera trăsurii, un unicorn argintiu pe un fundal negru. *Unicorn*, se gândea ea. *Am văzut cândva un unicorn ca ăsta... Dar când? Într-o altă viață? Sau poate o fi fost doar un vis?*

— Ce-i cu tine, Falka?

Eu sunt Falka. Dar nu am fost întotdeauna. Nu, nu întotdeauna.

S-a scuturat, și-a întins buzele. *Nu m-am purtat frumos cu Mistle, și-a spus. Am rănit-o. Trebuie să-i cer iertare.*

A pus piciorul pe scara trăsurii, cu ochii la bijuteria de la rochia fetei palide.

— Dă-mi-o! i-a ordonat ea sec.

— Cum îndrăznești?! a replicat matroana cu glas strangulat. Știi cu

cine vorbești? Aceasta este fiica baroanei Casadei.

Ciri s-a uitat în jur, asigurându-se că nu o aude nimeni.

— Baroanei? a șuierat. Titlu modest! Și, dacă era contesă, trebuia să se încline până la pământ în fața mea. Haide, dă-mi broșa! Ce mai aștepti? Vrei să ți-o smulg cu tot cu corset?

Tăcerea așternută în jurul mesei după declarația Filippei a fost urmată imediat de o rumoare. Magicienele își exprimau stupoarea și scepticismul, cereau explicații. Unele știau, fără nicio îndoială, foarte multe despre Cirilla sau Ciri, căreia îi fusese scris să fie Suverana Nordului, altora acest nume nu le spunea mare lucru, dar știau mai puține. Fringilla Vigo nu știa nimic, dar avea suspiciuni și se cufundase în gânduri care gravitau, în esență, în jurul unei anumite șuvițe de păr. Întrebând-o în șoaptă pe Assire, aceasta a rămas tăcută și i-a cerut și ei să tacă. Pentru că Filippa Eilhart a luat cuvântul din nou.

— Majoritatea dintre noi au văzut-o pe Ciri în Thanedd, unde a provocat o mare harababură vorbind într-o transă de clarviziune. Unii dintre noi au avut o relație apropiată, chiar foarte apropiată, cu ea. Mă gândesc mai ales la tine, Yennefer. E timpul să iei cuvântul.

În timp ce Yennefer vorbea celor prezente la întâlnire despre Ciri, Triss Merigold își urmărea îndeaproape prietena. Vorbea calm și fără emoții, dar Triss o cunoștea de prea mult și prea bine. O văzuse deja în diferite situații, inclusiv în unele care provocau stres, epuizare și, uneori, chiar duceau în pragul bolii sau chiar la boală. Acum Yennefer se afla, e limpede, exact într-o astfel de situație. Părea abătută, epuizată și bolnavă.

Magiciana vorbea, iar Triss, care cunoștea foarte bine atât conținutul povestirii sale, cât și persoana care o spunea, le studia discret pe toate ascultătoarele. În mod deosebit pe cele două magiciene din Nilfgaard. Assire var Anahid, metamorfozată la propriu, dar încă incomodată de machiajul și de rochia modernă. Și Fringilla Vigo, la fel de tânără, simpatcă, cu o grație naturală și o eleganță simplă, cu ochii verzi și părul negru ca al lui Yennefer, deși mai puțin bogat, mai scurt și mai neted. Cele două nilfgaardiene nu lăsau impresia că s-au rătăcit în labirintul povestirii lui Ciri, deși narațiunea lui Yennefer era lungă și destul de încâlcită. A început cu celebra poveste de dragoste a Pavettei din Cintra și a tânărului vrăjit, Arici, a vorbit despre rolul lui Geralt și Dreptul la Surpriză, despre destinul care îl legase pe vrăjitor de Ciri. Yennefer a

povestit despre întâlnirea lui Geralt cu Ciri din Brokilon și despre război, despre despărțire și regăsire, despre Kaer Morhen. Despre Riense și agenții nilfgaardieni care o urmăreau pe fată. Despre studiile la Templul Melitele, despre abilitățile stranii ale lui Ciri.

Ascultă cu fețele înmărmurite, se gândea Triss, privindu-le pe Assire și Fringilla. Ca sfincșii. Dar sigur ascund ele ceva. Oare ce? Uimirea? Oare nu știau pe cine a adus Emhyr în Nilfgaard? Sau poate că știi tot de mai mult timp, poate că știi și mai mult decât noi? Îndată Yennefer va vorbi despre șederea lui Ciri în Thanedd, despre viziunea pe care o avusese în transă și care provocase atâta învălmășeală. Despre băătălia sângeroasă din Garstang, în urma căreia Ciri a fost răpită, iar Geralt a fost măcelărit. Las' că se termină și timpul prefăcătoriei, și-a zis Triss, și cad și măștile. Toată lumea știe că Nilfgaardul se află în spatele balamucului din Thanedd. Și, când toți ochii vor fi ațintiți spre voi, nilfgaardienelor, nu va mai fi nicio scăpare, n-o s-aveți încotro și o să vă dezlegați limbile. Atunci se vor limpezi anumite chestiuni, atunci poate că și eu voi afla mai multe. Cum a dispărut Yennefer din Thanedd? De ce a apărut brusc aici, în Montecalvo, cu Francesca? Cine este și ce rol joacă elfa Ida Emean, Aen Saevherne din Munții Azurii? De ce am impresia că Filippa Eilhart spune întotdeauna mai puțin decât știe, deși se declară devotată și credincioasă magiei, și nu lui Dijkstra, cu care corespundează neconținut?

Și poate că, în sfârșit, voi afla și eu cine e Ciri... Ciri, care pentru ele este Regina Nordului, iar pentru mine e vrăjitoarea cu părul cenușiu din Kaer Morhen, la care mă gândesc mereu ca la o surioară.

Fringilla Vigo auzise câte ceva despre vrăjitori, indivizi care-și câștigau pâinea ucigând monștri și fiare ciudate. A ascultat cu atenție povestea lui Yennefer, a fost atentă la intonațiile vocii, i-a studiat fața. Nu se înșelase. Legătura emoțională puternică dintre Yennefer și pomenita Ciri, care era atât de vrednică de interesul tuturor, era limpede ca lumina zilei. Curios era că legătura dintre magiciană și vrăjitorul pomenit mai înainte era la fel de limpede. Și la fel de puternică. Fringilla a început să reflecteze, dar o deranjau vocile ridicate din jur.

Și-a dat seama îndată că în timpul răzvrătirii din Thanedd unele dintre magicienele prezente se aflaseră în tabere rivale, așa că nu a fost deloc surprinsă de antipatia stărnită în jurul mesei, sub forma rafalei de

remarci caustice, ațintite asupra lui Yennefer. Se anunța o ciondăneală, împiedicată totuși de Filippa Eilhart, care, fără nicio ceremonie, a bătut cu palma în masă, de au zdrăngănit urcioarele și ulcelele.

— Destul! a strigat ea. Taci, Sabrina! Nu te lăsa provocată, Francesca! Ajunge de-acum cu Thanedd și Garstang! Este deja istorie!

Istorie, s-a gândit Fringilla, cu o senzație surprinzătoare de regret. Dar o istorie pe care ele, deși în tabere diferite, au influențat-o. Și-au aranjat-o. Au știut ce fac și de ce. Cât despre noi, magicienele nilfgaardiene, nu știm nimic. De fapt, suntem ca niște slujnice care știu ce trebuie să facă, dar nu știu de ce. Bine că există loja asta! Dracu' știe cum o să se termine, dar bine că a început.

— Continuă, Yennefer! a ordonat Filippa.

— N-am ce să mai spun, a replicat magicianul cu părul negru, strângându-și buzele. Repet, Tissaia de Vries mi-a poruncit s-o duc pe Ciri la Garstang.

— Sigur, mortu-i de vină a izbucnit Sabrina Glevissig, dar Filippa a redus-o la tăcere.

— N-am vrut să mă amestec în ce s-a întâmplat în acea noapte în Aretuza, a spus Yennefer, palidă și enervată. Am vrut s-o iau pe Ciri și să fugim din Thanedd. Dar Tissaia m-a convins că apariția copilei în Garstang ar fi un șoc pentru mulți și că viziunea ei profetică, rostită în timp ce se afla într-o transă, va pune capăt conflictului. N-o învinovățesc, pentru că și eu am crezut la fel. Amândouă am făcut o greșală. A mea însă a fost cea mai mare. Dacă aș fi lăsat-o pe Ciri în grija Ritei...

— Ce-a fost a fost, a întrerupt-o Filippa. Cine nu greșește? Până și Tissaia de Vries greșește. Când a văzut-o Tissaia prima dată pe Ciri?

— Cu trei zile înainte de congres, a răspuns Margarita Laux-Antille. În Gors Velen. Și eu tot atunci am cunoscut-o. De cum văzut-o, am știut că e o persoană neobișnuită!

— Neobișnuit de neobișnuită, a intervenit Ida Emean aep Sivney, care până atunci tăcuse. Pentru că s-a concentrat în ea moștenirea unui sânge neobișnuit. Hen Ichaer, Sângele mai Vechi. Un material genetic care determină abilitățile extraordinare ale celui care îl are. Și marele rol pe care-l va juca. Pe care *va trebui* să-l joace.

— Pentru că așa hotărâsc legendele, miturile și prorociile? a întrebat ironic Sabrina Glevissig. Toată povestea asta mi s-a părut de la început un basm, o fantezie. Acum nu mai am îndoieli. Dragele mele domnițe, vă propun să trecem la lucruri serioase, raționale și reale.

— Mă înclin în fața raționalității reci, forța și izvorul calităților de netăgăduit ale rasei tale, a declarat Ida Emean cu un zâmbet vag. Totuși, într-un grup de persoane capabile să facă uz de o forță care nu se pretează întotdeauna analizei raționale și logicii, mi se pare oarecum deplasat să disprețuiești prorocirile elfilor. Rasa noastră nu-i atât de rațională, nu-și trage seva din rațiune. Însă dănuiește de zeci de mii de ani.

— Dar materialul genetic, Sângele mai Vechi despre care vorbim, n-a rezistat, a atras atenția Sheala de Tancarville. Până și legendele și profețiile elfilor, pe care eu nu le disprețuiesc deloc, descriu Sângele mai Vechi ca fiind dispărut în totalitate, mort. E adevărat, domniță Ida? Nu mai există niciun Sânge mai Vechi pe lumea asta. Ultima căreia i-a curs în vene a fost Lara Dorren aep Shiadhal. Cunoaștem cu toții legenda Larei Dorren și a lui Cregennan din Lod.

— Nu chiar cu toții, Assire var Anahid, luând cuvântul pentru prima dată. Am frunzărit mitologia voastră, iar această legendă nu mi-e cunoscută.

— Nu este o legendă, a corectat-o Filippa Eilhart. Este o poveste adevărată. Printre noi se află cineva care știe perfect nu numai povestea Larei și a lui Cregennan, ci și impactul ei, care sunt convinsă că i-ar interesa pe toți deopotrivă. Te rugăm să iei cuvântul, Francesca.

— De aici, a zâmbit regina elfilor, reiese că tu știi povestea mai bine decât mine.

— Nu tăgăduiesc. Dar te rog totuși pe tine să ne-o spui.

— Ca să-mi puneți la încercare sinceritatea și loialitatea față de lojă, a clătinat din cap Enid an Gleanna. Fie! Vă invit să vă găsiți o poziție confortabilă, pentru că povestea nu-i tocmai scurtă.

— Povestea Larei și a lui Cregennan e o poveste adevărată, dar atât de înflorită cu brizbrizuri de basm în zilele noastre, încât e și greu de recunoscut. Există, de asemenea, numeroase discrepanțe între varianta oamenilor și cea a elfilor a legendei, din ambele răzbătând ecouri ale șovinismului și ale urii de rasă. Așa că las la o parte brizbrizurile și mă voi limita la faptele pure și dure. Prin urmare, Cregennan din Lod era un magician, Lara Dorren aep Shiadhal era o elfă magiciană, Aen Saevherne era o savantă, una dintre purtătoarele enigmatice chiar și pentru noi, elfii, de Hen Ichaer, Sângele mai Vechi. Prietenia și apoi dragostea care i-a unit pe cei doi tineri au fost întâmpinate inițial cu bucurie de ambele

rase, însă în curând au apărut dușmani, opunându-se ferm unei uniuni între magia umană și cea elfească. Atât printre elfi, cât și printre oameni au fost unii care au considerat-o o trădare. Cregennan și Lara au fost, de asemenea, anumite probleme personale nelămurite nici până în ziua de azi, gelozii și invidii. Pe scurt: în urma unui complot împotriva lui, Cregennan a fost eliminat. Lara Dorren, urmărită și hărțuită, a murit de epuizare într-un loc pustiu, dând naștere unei fete. Copila a fost salvată printr-un miracol. A fost înfiată de Cerro, regina Redaniei.

— Pentru că s-a speriat de blestemele pe care i le-a aruncat Lara când a refuzat s-o ajute și a azvârlit-o în ger, a intervenit Keira Metz. Dacă Cerro n-ar fi înfiat copil, s-ar fi abătut asupra ei și a familiei sale blestemele năprasnice...

— Tocmai aici sunt înfloriturile l-a care a renunțat Francesca, a întrerupt-o Filippa Eilhart. Să rămânem la fapte.

— Abilitățile premonitorii ale Savantei din Sângele mai Vechi sunt faptele, a spus Ida Emean, ridicând ochii spre Filippa. Iar motivul profeției, repetat în diferitele variante ale legendei, dă de gândit.

— A dat de gândit încă din vremurile vechi și continuă să dea și astăzi, a confirmat Francesca. Zvonurile despre blestemele Larei n-au încetat, și-au amintit de ele și după șaptesprezece ani, atunci când fata înfiată de Cerro, cu numele de Riannon, a devenit o domniță tânără, de o frumusețe care eclipsa până și frumusețea legendară a mamei sale. Riannon, care fusese adoptată, purta titlul oficial de prințesă redaniană și multe case regale erau interesate de ea. Atunci când, dintre numeroșii pețitori, Riannon l-a ales în cele din urmă pe Goidemar, tânărul rege al Temeriei, mai era puțin și zvonurile despre blesteme le-ar fi împiedicat căsătoria. Ele s-au răspândit însă cu o forță nemaipomenită la trei ani după căsătoria celor doi. Pe vremea rebeliunii Falkăi.

Fringilla, care nu auzise niciodată de Falka și nici de rebeliunea ei, a ridicat din sprâncene. Francesca a observat-o.

— Pentru regatele din Nord, a explicat ea, au fost evenimente tragice și sângeroase, care le-au rămas încă vii în memorie, deși au trecut mai bine de o sută de ani. Întrucât pe-atunci Nordul nu avea aproape niciun contact cu Imperiul, cu siguranță că povestea nu e cunoscută în Nilfgaard, de aceea îmi permit să evoc pe scurt anumite fapte. Falka era fiica lui Vridank, regele Redaniei. Născută dintr-o primă căsnicie pe care Vridank a desfăcut-o când i-a ieșit în cale frumoasa Cerro, cea care a înfiat-o mai târziu pe fiica Larei. S-a păstrat un document în care sunt

explicate în detaliu motivele divorțului, așa cum s-a păstrat și un portret foarte elocvent al primei soții a lui Vridank, o nobilă din Kovir, fără îndoială o semielfă, dar cu trăsături dominante umane. Ochii de pustnică dementă, părul de înecată și buzele de șopârlă. Ce să mai lungim vorba, pocitania a fost trimisă înapoi în Kovir, împreună cu fiica sa de un an, Falka. Și în scurt timp au fost date uitării și una, și cealaltă.

— Falka, a urmat după un timp Enid an Gleanna, le-a reamintit de ea după douăzeci și cinci de ani, provocând o rebeliune și ucigându-și cu mâna ei propriul tată, pe Cerro și doi frați după tată. Rebeliunea armată a izbucnit inițial prin susținerea de către o parte a nobilimii temeriene și koviriene a luptei primei născute pentru tronul care i se cuvenea, dar în curând a fost transformată într-o răscoală țărănească pe un domeniu considerabil. Ambele părți s-au dedat la atrocități macabre. Falka a rămas în legendă ca un demon sângeros, dar în realitate probabil că ea a scăpat de sub control situația și diferitele sloganuri scrise pe pancartele rebelilor: *Moarte regilor! Moarte magicianilor! Moarte preoților, nobililor, bogaților și boierilor!* Pe scurt, moarte pentru tot ceea ce mișcă, fiindcă nu mai era chip să se stăvilească spiritele îmbătate de sânge. Rebeliunea s-a răspândit și în alte țări...

— Istoricii nilfgaardieni au scris despre asta, a întrerupt-o Sabrina Glevissig cu o ironie evidentă. Iar conița Assire și conița Fringilla sigur au citit. Scurtează, Francesca! Treci la Riannon și la cei trei copii din Houtborg.

— Mă rog. Riannon, fiica Larei Dorren, înfiată de Cerro, de-acum soția lui Goidemar, regele Temeriei, a fost capturată din întâmplare de rebelii Falkăi și întemnițată în castelul Houtborg. Era însărcinată. Castelul s-a apărat mult timp după reprimarea revoltei și executarea Falkăi, dar în cele din urmă Goidemar l-a cucerit, și-a eliberat soția, împreună cu cei trei copii – două fete, care deja mergeau, și un băiețel care încerca. Riannon era furioasă. Goidemar, turbat, i-a schingiuit pe toți prizonierii și din fragmentele mărturiilor întrerupte de urlete sfâșietoare și-a făcut un chip credibil.

— Falka, fata care moștenise frumusețea mai degrabă de la bunica elfă decât de la mamă, și-a oferit ușor toate farmecele „hetmanilor” săi, de la nobili până la bandiți și criminali, asigurându-se astfel de credința și loialitatea lor. Până la urmă, a rămas gravidă și a născut exact în momentul în care Riannon, întemnițată în Houtborg, a dat naștere gemenilor. Falka a poruncit ca bebelușul ei să fie amestecat cu copiii lui

Riannon. După cum s-a exprimat ea, doar o regină e demnă de a fi mamă adoptivă pentru bastarzii ei, și aceeași soartă le așteaptă pe toate capetele încoronate în noua ordine pe care ea, Falka, o va instaura după victoria sa. Problema era că nimeni, nici măcar Riannon, nu știa care dintre cei trei copii era al Falkăi. S-a presupus, fără niciun motiv, că ea era una dintre fete, pentru că Riannon, evident, n-avea cum să nască decât o fată și un băiat. Până la urmă însă, în ciuda declarațiilor lăudăroase ale Falkăi, copiii au fost alăptați de o simplă țărăncă. Riannon, când în sfârșit și-a revenit din nebunie, nu și-a adus aminte aproape de nimic. Da, născuse. Da, uneori i-au adus trei copii, care se aflau lângă ea în pat. Dar atât și nimic mai mult.

— Apoi au fost chemați magicienii să examineze cei trei copii și să stabilească identitatea fiecăruia. Goidemar era atât de furios, încât ar fi fost gata să-l execute pe bastardul Falkăi în public imediat ce l-ar fi descoperit. N-am putut îngădui așa ceva. După înăbușirea revoltei, rebelii arestați au fost supuși unor atrocități inexplicabile, trebuia să se pună capăt în cele din urmă. Executarea unui copil de nici măcar doi ani, vă dați seama? Ar fi apărut și legende! Și așa a început să circule un zvon că Falka, în sine, s-a născut monstru, ca urmare a blestemelor Larei Dorren, ceea ce era de fapt un nonsens, întrucât ea se născuse înainte de a-l cunoaște Lara pe Cregennan. Dar, nu știu de ce, puțini oameni s-au deranjat să socotească anii. Chiar și la Academia din Oxenfurt s-au scris și s-au publicat broșuri și documente stupide. Dar să ne întoarcem la cercetarea pe care Goidemar ne-a încredințat-o...

— Nouă? a întrebat Yennefer, ridicându-și capul. Adică cui?

— Tissaiei de Vries, Augustei Wagner, Leticiei Charbonneau și lui Hen Gedymdeith, i-a răspuns Francesca senină. M-am alăturat grupului mai târziu. Eram o magiciană tânără, dar elfă pursânge. Iar tatăl meu... biologic, pentru că m-a renegat, a fost Savant. Știam ce înseamnă gena Sângelui mai Vechi.

— Și o astfel de genă ai găsit la Riannon, când ai examinat-o împreună cu regele, înainte de a-i examina pe copii, a completat Sheala de Tancarville. Și la doi dintre copii, ceea ce ți-a fost de folos la identificarea bastardului Falkăi, singurul dintre cei trei care nu avea această genă. Cum l-ai salvat de mânia împăratului?

— Foarte simplu, a răspuns elfa zâmbind. Ne-am prefăcut că nu știm. I-am explicat regelui că e complicat cazul, că ne continuăm cercetarea, dar că ia timp... mult timp. Goidemar, în esență un om bun și nobil, a

acceptat și nu ne-a presat, iar cei trei copii, Amavet, Fiona și Adela, creșteau și zburdau în palat, spre deliciul cuplului regal și al întregii Curți. Copiii semănau ca trei picături de apă. Desigur, erau studiați cu prudență, suspiciuni apăreau mereu, mai ales atunci când unul făcea năzbâtii. Într-o zi, Fiona a vărsat oala de noapte pe fereastră pe un jandarm cu grad înalt, care a strigat în gura mare că e un bastard nenorocit și a fost concediat pe loc. Uneori, Amavet ungea scările cu untură, iar o anumită doamnă de la palat, când i se punea mâna în gips, a mârâit ceva despre un sânge blestemat și a fost dată afară de la Curte. În ceea ce privește musafirii de stare inferioară, au gustat imediat biciul și stâlpul, după care toată lumea a învățat repede să-și țină limba-n gură. Chiar și un baron dintr-o familie foarte veche, pe care Adela, cu arcul său, l-a străpuns cu o săgeată în spate pur și simplu...

— Nu e nevoie să insistăm pe giumbușlucurile îngerașilor, i-a retezat-o Filippa Eilhart. Când a aflat în sfârșit adevărul Goidemar?

— Niciodată. Nu ne-a mai întrebat și ne-a convenit.

— Dar știați care era bastardul Falkăi?

— Evident. Adela.

— Nu Fiona?

— Nu, Adela. A murit de ciumă. Bastardul naibii, sângele blestemat, fiica demonicei Falka, în timpul epidemiei, în ciuda protestelor regelui, a ajutat preoții în spitalul de la marginea târgului, a tratat copiii bolnavi, s-a molipsit și a murit. Avea șaptesprezece ani. Un an mai târziu, falsul ei frate, Amavet, a avut o poveste de dragoste cu contesa Anna Kameny și a fost asasinat de niște zbiri năimiți de conte. Riannon a murit în același an, răpusă de moartea copiilor pe care îi adora. Atunci Goidemar ne-a convocat din nou. Coram, regele Cintrei, era interesat de prințesa Fiona, ultima dintre cei trei copii renumiți. O voia de soție pentru fiul său, cunoscut tot sub numele de Coram, dar știa zvonurile și nu dorea să-l însoare cu fata din flori a Falkăi. L-am asigurat cu toată autoritatea noastră că Fiona era fiică legitimă. Nu știu dacă ne-a crezut, dar tinerii s-au plăcut unul pe altul și astfel fiica lui Riannon, stră-străbunica lui Ciri asta a voastră, a devenit regina Cintrei.

— Aducându-i dinastiei Coram faimoasa genă după care umblați întruna.

— Fiona, a zis sec Enid an Gleanna, nu era purtătoarea genei Sângelui mai Vechi, pe care mai devreme am numit-o gena Larei.

— Cum așa?

— Purtătorul genei a fost Amavet, iar cercetările noastre au continuat. Întrucât Anna Kameny, în timp ce era în doliu pentru soțul și pentru iubitul ei, care-și pierduseră viața din vina ei, a dat naștere unor gemeni. Un băiat și o fată. Tatăl a fost, fără îndoială, Amavet, pentru că fetița era purtătoare a genei. A primit numele Muriel.

— Muriel Magnifica Secătură? s-a mirat Sheala de Tancarville.

— Porecla asta i s-a dat mult mai târziu, i-a zâmbit Francesca. La început era Muriel Micuța. Era, într-adevăr, un copil adorabil. La paisprezece ani i se spunea Muriel Ochidecatifea. Mulți s-au înecat în ochii ei. În cele din urmă, s-a măritat cu Robert, contele de Garramone.

— Și băiatul?

— Crispin. Nu era purtătorul genei, așa că nu ne-a interesat. Se pare că a dispărut într-o bătlie, pentru că numai la război îi stătea gândul.

— Stai așa! a exclamat Sabrina, scuturându-și părul printr-o mișcare bruscă. Muriel Magnifica Secătură a fost mama Adaliei, zisă Văzătoarea...

— Da, a confirmat Francesca. Interesantă, Adalia asta! Sursă puternică, material perfect pentru o magiciană. Din păcate, nu era interesată de magie. Prefera să fie regină.

— Și gena? a întrebat Assire var Anahid. Era purtătoare?

— Interesant, dar nu.

— Mă gândeam eu, a comentat Assire, scuturând din cap. Gena Larei se poate transmite încontinuu numai pe linie feminină. Dacă purtătorul e bărbat, gena dispare la a doua generație, cel mai târziu la a treia.

— Dar după aceea se poate reactiva, a precizat Filippa Eilhart. Adalia, care nu avea gena, era mama lui Calanthe, iar Calanthe, bunica lui Ciri, era purtătoarea genei Larei.

— Primele de la Riannon, a intervenit brusc Sheala de Tancarville. Ai făcut o greșală, Francesca. Au existat două gene. Una, cea reală, a fost ascunsă, latentă, la Fiona, iar tu ai pierdut-o din vedere, fiind fascinată de gena aparent mai puternică a lui Amavet. Amavet însă nu găzduia gena, ci doar activatorul. Domnița Assire are dreptate. Moștenit pe linie masculină, activatorul era deja la Adalia, dar atât de slab, încât nu l-ai detectat. Adalia a fost prima odraslă a Secăturii, următoarea sigur n-avea nici urmă de activator. La fel, gena latentă a Fionei ar fi dispărut, probabil, la urmașii săi de sex masculin, până la a treia generație. Dar n-a dispărut și știu de ce.

— Fir-ar să fie! a spus Yennefer printre dinți.

— M-am pierdut, a recunoscut Sabrina Glevissig, în toată jungla asta de genetică și genealogie.

Francesca a tras fructiera mai aproape, și-a ținut mâna întinsă și a bălmăjit o magie.

— Îmi cer iertare pentru această psihokinezie demnă de un spectacol, a zis ea zâmbind, ridicând un măr roșu deasupra mesei. Dar, cu ajutorul acestor fructe în levitație, îmi va fi mai ușor să explic totul, inclusiv greșeala pe care am comis-o. Mărul roșu înseamnă purtătorii genei Larei, Sângele mai Vechi. Mărul verde înseamnă gena latentă. Rodia este pseudogena, activatorul. Să începem. Asta-i Riannon, mărul roșu. Fiul său, Amavet, rodia. Fiica acestuia, Muriel Magnifica Secătură, și nepoata sa, Adalia, ultima din familia lui, tot rodii. Iar aici avem a doua linie: Fiona, fiica lui Riannon, măr verde. Fiul său, Corbett, regele Cintrei, măr verde. Dagorad, fiul lui Corbett și al lui Elen de Kaedwen, verde. După cum puteți observa, în cele două generații care urmează una după alta și unde sunt doar descendenți de sex masculin, gena, deja foarte slabă, dispare. În partea de jos, mai avem totuși o rodie și un măr verde. Adalia, prințesa din Maribor, și Dagorad, regele Cintrei. Și fiica lor: Calanthe. Mărul roșu. Gena reînnoită, puternică, a Larei.

— Gena Fionei, a dat din cap aprobator Margarita Laux-Antille, s-a întâlnit cu activatorul lui Amavet printr-o căsătorie incestuoasă. Nimeni nu a acordat atenție consangvinității? Niciunul dintre heraldiștii sau cronicarii regali nu a înțeles că a fost un incest evident?

— Nu era chiar atât de evident. Anna Kameny n-a trâmbițat că gemenii ei erau bastarzi, pentru că familia soțului ei ar fi lepădat-o imediat, cu tot cu copiii, de la stemă, titlu și moșteniri. Bineînțeles că zvonurile au circulat și au trecut de la o generație la alta, nu numai în rândul plebei. Tocmai în îndepărtatul Ebbing, unde nu ajunseseră bârfele, a trebuit să-și caute soț Calanthe, întinată de incest.

— Aducă două mere roșii în piramida ta, Enid, i-a sugerat Margarita. Astăzi, în conformitate cu remarca înțeleaptă a conitei Assire, gena reînviată a Larei urmează în mod uniform linia feminină.

— Da. Aceasta este Pavetta, fiica lui Calanthe. Și fiica Pavettei, Cirilla. Acum singura moștenitoare a Sângelui mai Vechi, purtătoarea genei Larei.

— Singura? a întrebat aspru Sheala de Tancarville. Ești foarte sigură pe tine, Enid.

— Ce vrei să spui?

Sheala s-a ridicat brusc, și-a întins degetele pline de inele spre fructieră și a forțat restul fructelor să leviteze, distrugând și transformând construcția Francescăi într-un bazar multicolor.

— Asta vreau să spun, a răspuns cu răceală, arătând haosul fructelor. Deoarece acestea sunt posibilele combinații genetice. Și știm atâtea câte vedem aici. Adică nimic. Greșeala ta a fost răzbunată, Francesca, a provocat o avalanșă de greșeli. Gena a reapărut din întâmplare, după o sută de ani, într-o perioadă în care s-au petrecut întâmplări despre care n-avem habar. Întâmplări ascunse, misterioase, șterse. Copii înainte de căsătorie, copii în afara căsătoriei, adoptați în secret, chiar schimbați. Incesturi, încrucișări rasiale, sângele strămoșilor uitați reînnoit în generațiile viitoare. În concluzie, acum o sută de ani aveai gena la îndemână, chiar în mână. Și vi s-a scurs printre degete. Mare greșeală, Enid, greșeală, greșeală! Prea multe lăsate la voia întâmplării, prea multe accidente. Lipsă de control, lipsă de vigilență...

— N-am avut de-a face, a strâns din buze Enid an Gleanna, cu iepuri pe care poți să-i zăvorăști în cuști, să se împerecheze, prin parcuri.

Fringilla, care nu o slăbea din ochi pe Triss Merigold, a văzut că mâinile lui Yennefer se încleștează brusc pe cotierele sculptate ale fotoliului.

Iată ce le unește pe Yennefer și Francesca acum, s-a gândit cu amărăciune Triss, evitând în continuare privirea prietenei sale. O reglare de conturi. Toate acestea nu s-au întâmplat fără vreo legătură cu parcurile și cuștile de iepuri. Da, planurile lor pentru Ciri și fiul regelui lui Kovir, deși a priori neplauzibile, sunt destul de reale. N-ar fi prima dată când ar face-o. Au pus pe tron pe cine-au vrut, au creat alianțe și dinastii după bunul plac, cum le-a convenit lor. Și-au pus la bătaie farmecele, afrodiziacele, elixirurile. Regii și reginele au încheiat brusc căsătorii bizare, uneori morganatice, adesea în deplină contradicție cu toate proiectele, acordurile și tratatele. Iar mai târziu celor care voiau un copil, dar n-ar fi trebuit să dea naștere le-au dat în secret remedii pentru evitarea sarcinii. Cei care, dimpotrivă, nu voiau să nască, dar ar fi trebuit, în loc de leacurile promise, primeau placebo, apă cu aromă de lemn-dulce. De aici vin toate aceste consangvinități incredibile. Calanthe, Pavetta... Și Ciri. Yennefer a fost implicată în asta. Iar acum îi pare rău. Și pe bună dreptate. Vai de ea, dacă Geralt o să afle cândva!

Sfîncși, se gîndea Fringilla Vigo. Sfîncși, sculptați pe cotierele fotoliilor. Da, ar trebui să fie marca și emblema acestei loji. Cunoaștere, mister, tăcere. Ele sunt sfîncșii. Obțin lesne tot ce vor. Să-l însoare pe Kovir cu acea Ciri pentru ele e floare la ureche. Au putere. Au cunoaștere. Și au mijloace. Colierul cu briliante de la gâtul Sabrinei Glevissig valorează, cu siguranță, la fel de mult ca zona împădurită și stîncoasă din Kaedwen. Ele ar reuși fără cine știe ce trudă tot ce și-ar dori. Dar există un obstacol...

Aha! își zicea Triss Merigold. În sfârșit, discutăm subiectul cu care ar fi trebuit să începem. Ciri este în Nilfgaard, sub influența lui Emhyr. Departamentele care se urzesc aici...

— Nu încapă nicio îndoială, a spus Filippa, că Emhyr o căuta de mult pe Ciri. Toți s-au gîndit la o căsătorie politică cu Cintra, care i-ar permite împăratului să profite de moștenirea legală a fetei. Dar nu despre politică e vorba, ci despre gena Sîngelui mai Vechi, pe care Emhyr vrea să-l introducă în linia imperială. Dacă Emhyr știe ce știm noi, el poate dori ca profeția să fie împlinită în linia lui și ca viitoarea Regină a Lumii să se nască în Nilfgaard.

— Corecție, a intervenit Sabrina Glevissig. Nu Emhyr e cel care dorește asta, ci magicienii nilfgaardieni. Doar ei puteau să detecteze gena și să-l informeze pe Emhyr despre sensul ei. Femeile din Nilfgaard prezente aici vor confirma, fără îndoială, și vor explica rolul pe care l-au jucat în această intrigă.

— Mă surprinde, nu s-a putut abține Fringilla, tendința domnițelor de a-și imagina sursa intrigilor în îndepărtatul Nilfgaard, când totul ne arată că trebuie căutați conspiratorii și trădătorii mult mai aproape de voi.

— O observație pe cât de directă, pe atît de pertinentă, a intervenit cu o privire pătrunzătoare Sheala de Tancarville, care a redus-o la tăcere pe Sabrina, care se pregătea să riposteze. Noi am informat Nilfgaardul despre Sângele mai Vechi, toate dovezile o indică. Ați uitat de Vilgefortz?

— Eu nu! Eu n-am uitat!

Ochii negri ai Sabrinei au săgetat o clipă cu ură.

— Va veni vremea și pentru el, a fulgerat Keira Metz amenințător. Dar acum nu e vorba despre el, ci despre Ciri, Sângele mai Vechi, atît de important pentru noi, aflat în mâinile lui Emhyr var Emreis, împăratul

Nilfgaardului.

— Împăratul, a vorbit cu calm Assire, cu ochii la Fringilla, n-are nimic în mâini. Fata ținută în Darn Rowan nu poartă nicio genă extraordinară. E atât de comună și banală. Nu-i Ciri din Cintra, e limpede. Nu-i fata pe care o caută împăratul. El o caută pe cea care poartă gena. Are la dispoziție și părul ei. L-am studiat și am găsit ceva ce n-am înțeles. Acum înțeleg.

— Ciri nu e, așadar, în Nilfgaard, a spus Yennefer încet. Nu e ea acolo.

— Nu e ea acolo, a confirmat Filippa Eilhart tare. Emhyr a fost păcălit, i s-a dat o sosie. Ieri am aflat. Dar mă încântă această mărturisire sinceră a conifei Assire. Confirmă că loja noastră a început să funcționeze.

Yennefer abia își stăpânea tremurul mâinilor și buzelor. *Calm, calm, își repeta, nu trebuie să mă dau de gol, trebuie să aștept momentul potrivit. Și să ascult, să ascult, să strâng informații. Sfinx. Să fiu ca un sfinx.*

— Așadar, Vilgefortz, a bătut Sabrina cu pumnul în masă. Nu Emhyr, ci Vilgefortz, drăgălașul, golanul fermecător! Ne-a fraierit și pe Emhyr, și pe noi!

Yennefer încerca să se controleze inspirând adânc. Assire var Anahid, care, evident, nu se simțea confortabil în rochia ei strâmtă, vorbea despre un tânăr nobil nilfgaardian. Yennefer știa despre cine era vorba și-și încheșta pumnii fără să vrea. Cavalerul negru, cu coiful înaripat, coșmarul din visele lui Ciri... A simțit ochii Francescăi și ai Filippei ațintiți asupra ei. Triss, pe de altă parte, căreia încerca să-i atragă atenția, îi evita privirea. *La naiba, se gândea Yennefer, încercând să-și păstreze o expresie indiferentă, am încurcat-o. În ce bucluc am băgat-o pe fata aia? La naiba, cum o să mă uit în ochii vrăjitorului...*

— Deci vom avea o ocazie excelentă s-o recuperăm pe Ciri, a exclamat Keira Metz cu înflăcărare, și totodată să-l învățăm minte pe Vilgefortz. Lasă că găsim noi ac pentru cojocul nemernicului!

— Până să găsim ac, ar trebui să-l găsim pe el! a spus Sheala de Tancarville, magiciana din Kovir, pe care Yennefer nu o avusese la inimă niciodată. Căci până acum n-a izbutit nimeni. Nici măcar una dintre domnițele de la masa asta, care nu și-au preocupat timpul și nici talentele lor deosebite ca să încerce să dea de el.

— Două dintre ascunzătorile lui Vilgefortz au fost deja descoperite, a răspuns Filippa Eilhart glacial. Dijkstra le caută cu înverșunare pe celelalte și nu l-aș subestima. Când magia eșuează, câteodată spionii și

turnătorii se dovedesc a fi de folos.

Unul dintre agenții care îl însoțeau pe Dijkstra a aruncat o privire în temniță, după care s-a răsucit brusc pe călcâie, s-a rezemat de perete și a devenit alb ca varul, parcă gata-gata să leșine. Dijkstra și-a notat într-un colț al memoriei că acest filfizon ar trebui transferat la o muncă de birou. Dar, când s-a uitat el însuși în celulă, și-a schimbat imediat părerea. Spectacolul i-a întors stomacul pe dos. Însă nu se putea compromite în fața subordonaților. Fără grabă, a scos din buzunar o batistă parfumată, a apăsător pe nas și pe gură și s-a aplecat peste cadavrele goale, așezate pe podeaua de piatră.

— Pântecele și uterul rupte, a diagnosticat el încercând să adopte un ton calm și rece. Câtă măiestrie! Mână de chirurg. Din fată au fetusul. Era încă în viață când s-a întâmplat. Dar nu s-a petrecut aici. Sunt toate în aceeași stare? Lennep, cu tine vorbesc!

— Nu... s-a cutremurat agentul și și-a luat ochii de la cadavru. Celelalte aveau gâtul sugrumat cu garota. Nu erau însărcinate... Dar le vom diseca...

— În total câte s-au găsit?

— În afară de asta de-aici, patru. Niciuna n-a putut fi identificată.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Dijkstra cu batista la gură. Eu am izbutit deja s-o identific pe cea de aici. Este Jolie, mezina contelui Lanier. Cea care a dispărut acum un an. O să arunc un ochi și la celelalte.

— Unele au fost desfigurate de foc, a spus Lennep. Va fi greu să le recunoaștem... Dar, în afară de astea, am mai găsit...

— Nu te mai bâlbâi, vorbește!

— În celălalt puț, a arătat agentul o gaură săpată în pământ, sunt oase. O puzderie de oase. N-am avut timp să le scoatem sau să le examinăm, dar pun capul că sunt oase de fete tinere. Cu ajutorul magicienilor, ar putea exista modalități de a le identifica... și de a informa părinții care încă își caută fiica dispărută...

— Cu niciun chip! s-a întors brusc Dijkstra. Nicio vorbă despre ce am găsit aici! Nimănu-i. Și mai ales nu magicienilor. După ce am văzut aici, mi-am pierdut încrederea în ei. Spune-mi, Lennep, nivelurile superioare au fost cercetate corespunzător? Nu s-a găsit nimic care să ne ajute în investigație?

— Nimic, conașule, și-a lăsat capul în jos Lennep. De îndată ce am aflat denunțul, am fugit la castel, dând bice cailor. Dar am ajuns prea

târziu. Totul se prefăcuse în scrum. Un foc de o forță nemaipomenită. De origine magică, fără îndoială. Numai aici, în temnițe, magia nu a funcționat. Nu știu de ce...

— Eu știu. Nu Vilgefoltz a aprins focul, ci Rience sau un alt suspus al magicianului. Vilgefoltz n-ar fi făcut nicio greșeală, n-ar fi lăsat pe pereți nimic altceva decât funingine. Da, știe că focul purifică... și șterge urmele.

— Da, le șterge, a murmurat Lennep. Nu-i nicio umbră de dovadă că acest Vilgefoltz a trecut chiar aici...

— Ei bine, ce mai așteptați? Inventati-le! a zis Dijkstra, care și-a luat batista de pe față. Trebuie să vă arăt eu ce să faceți? Știu că Vilgefoltz a fost pe-aici. În subsol, pe lângă cadavre, nu s-a salvat nimic? Ce-i acolo, în spatele ușilor de fier?

— Îngăduiți-mi, conașule.

Agentul a luat torța din mâna adjunctului:

— O să vă arăt.

Nu încăpea nicio îndoială că focul magic, care trebuia să facă scrum tot ce se afla în subsol, fusese pus exact aici, în încăperea spațioasă, ascunsă după ușile de fier. O eroare în incantație stricase planul, dar în orice caz focul fusese de o mare forță și de o rară violență. Flăcările arseseră rafturile de pe întreaga parte a zidului, lichefiaseră vasele de sticlă, transformaseră tot într-o masă umedă. Singurele elemente încă intacte din încăperea erau o masă cu blat de tablă și două scaune ancorate în podea, cu forme bizare. Bizare, dar nu lăsau niciun dubiu cu privire la utilizarea lor.

— Acestea au fost concepute, a explicat Lennep în timp ce înghițea în sec și arăta mânerele atașate la scaune, pentru a ține... picioarele... desfăcute. Foarte desfăcute.

— Nenorocitul! a spus printre dinți Dijkstra. Nenorocitul naibii...

— În șanțul de sub scaunul din lemn, a continuat agentul încet, am găsit urme de sânge, fecale și urină. Scaunul din fier e nou-nouț, probabil nefolositor. Nu știu ce să cred...

— Știu eu, a zis Dijkstra. Scaunul din fier era destinat unei persoane speciale. O persoană pe care Vilgefoltz o bănuia de abilități speciale.

— Nu-l subestimez deloc pe Dijkstra și nici pe serviciul său de informații, a spus Sheala de Tancarville. Știu că Vilgefoltz o să fie găsit, este doar o chestiune de timp. Lăsând la o parte dorința de răzbunare

care pare să vă motiveze pe unele dintre voi, îndrăznesc să vă atrag atenția că nu există absolut nicio dovadă că el este cel care o ține pe Ciri.

— Dacă n-o ține Vilgefortz, atunci, cine? Era pe insulă. Din câte am înțeles, niciuna dintre noi nu s-a teleportat de acolo. N-o ține Dijkstra și niciunul dintre regi, știm asta. Iar în molozul de la Turnul Pescărușului nu i s-a găsit cadavrul.

— Tor Lara, a spus încet Ida Emean, ascundea odinioară un portal foarte puternic. Excludeți posibilitatea ca fata să fi fugit din Thanedd prin acel portal?

Yennefer și-a coborât pleoapele, și-a înfipt unghiile în capetele sfincșilor care împodobeau cotierele fotoliului. *Calm*, se gândea ea. *Calm*. Simțea că Margarita se uita la ea, dar n-a ridicat capul.

— Dacă Ciri a intrat în teleportul din Tor Lara, a vorbit rectorul Aretuzei cu o voce puțin modificată, mă tem că putem uita de planurile și proiectele noastre. Mă tem că n-o s-o mai vedem niciodată pe Ciri. Portalul Turnului Pescărușului, acum distrus din temelii, a fost deteriorat. Mortal.

— Despre ce vorbim noi aici? a izbucnit Sabrina. Numai ca să poți descoperi teleportul în turn, numai ca să poți să-l vezi, ar fi fost necesar să folosești magia de gradul al patrulea! Iar pentru a activa portalul îți trebuie capacități de maestru suprem! Nu știi dacă Vilgefortz ar fi fost în stare de așa ceva, ce să mai zic de o puștoaică de cincisprezece ani? Cum poate să vă treacă prin cap așa ceva? Cine credeți că-i fata asta? Ce puteri așa de speciale credeți că are?

— Oare este atât de important, a întrebat Stefan Skellen, zis Huhurezul, colonelul împăratului Emhyr var Emreis, să știți ce puteri așa de speciale are, jupâne Bonhart? Și dacă într-adevăr are ceva în ea? Ceea ce mă interesează este să nu mai existe deloc. Vă dau o sută de florini pentru asta. Dacă muriți de curiozitate, n-aveți decât să verificați ce are atât de special în ea înainte sau după ce-i faceți felul, cum aveți chef. Prețul nu crește însă, indiferent dacă găsiți ceva sau nu, vă avertizez solemn și loial.

— Dar dacă o prind vie?

— Nici așa.

De statură uriașă, dar osos ca un schelet, bărbatul pe nume Bonhart își răsucea mustața grizonantă. Cealaltă mână și-o ținea pe mânerul spadei, ca și cum ar fi ascuns sculptura de ochii lui Skellen.

— Trebuie să vă aduc capul?

— Nu! s-a răstit Huhurezul. Ce naiba să fac cu capul ei? Să-l pun la păstrare în miere?

— Dovada.

— Te cred pe cuvânt. Ți s-a dus vestea, Bonhart. Și că ești cinstit.

— Mulțumesc pentru compliment, a zâmbit vânătorul de recompense și, cu toate că în fața hanului erau douăzeci de bărbați înarmați, zâmbetul i-a dat lui Skellen fiori reci pe șira spinării. Așa ar trebui să fie, dar rar se întâmplă. Jupânului baron și jupânului Varnhagen trebuie să le arăt căpățânile tuturor Șobolanilor, că altfel nu mă plătesc. Dacă tot n-aveți nevoie de capul Falkăi, n-o să aveți, bănuiesc, nimic împotriva dacă o s-o adaug la garnitura lor?

— Ca să încasați încă o răsplată? Dar etica profesională?

— Eu, stimate jupâne Skellen, a mijit ochii Bonhart, nu sunt răsplătit pentru ucidere, ci pentru serviciul pe care-l fac prin ucidere. Doar vă servesc pe amândoi, și pe dumneata, și pe Varnhagen.

— Logic, a fost de acord Huhurezul. Faceți cum credeți. Când ne putem vedea din nou pentru răsplată?

— În curând.

— Adică?

— Șobolanii se duc pe Drumul Bandiților, au de gând să ierneze în munți. O să le tai calea. Douăzeci de zile, nu mai mult.

— Sunteți sigur de traseul lor?

— Au fost văzuți în Fen Aspra, au atacat un convoi și au jefuit doi negustori. Au mișunat prin Tyffi. Apoi au înnoptat în Druigh, unde au dansat la o sărbătoare câmpenească. În cele din urmă, s-au dus la Loredó. Acolo, în Loredó, Falka asta a ucis un flăcău cu spada. Într-un asemenea hal, încât până și în ziua de azi le clănțanesc dinții în gură când pomenesc despre asta. De aceea am și întrebat ce zace așa special în Falka.

— Poate ceva ce zece și în Domnia Voastră, a răspuns Stefan Skellen șovăitor. Deși nu, iertați-mă! Domnia Voastră nu luați bani pentru a ucide, ci pentru un serviciu oferit. Sunteți un adevărat meseriaș, Bonhart, un profesionist desăvârșit. Vânător de vânători, un loc de muncă precum oricare altul, nu? Sunteți plătit pentru asta, trebuie să trăiți și domnia voastră, nu? Hă?

Vânătorul de recompense l-a privit lung. Atât de lung, încât zâmbetul de pe buzele Huhurezului a dispărut.

— Tocmai, a spus el. Tre' să trăim. Unii își câștigă traiul făcând ce se pricep. Alții, făcând ce tre' să facă. De fapt, am avut noroc în viață, cum rareori are un meșter. Sunt plătit să fac o treabă pe care o iubesc sincer și cu adevărat.

Yennefer a salutat cu ușurare, bucurie și speranță pauza propusă de Filippa pentru a lua o gustare și a-și umezi gâturile uscate după discursuri. În curând s-a dovedit însă că speranțele erau deșarte. Filippa a târât-o imediat pe Margarita, care, fără îndoială, dorea să vorbească cu ea, în celălalt capăt al sălii. Triss Merigold, care se apropia de ea, era însoțită de Francesca. Fără nici cea mai mică jenă, elfa urmărea conversația. Yennefer a observat totuși o anumită îngrijorare în ochii lui Triss, ca cicoarea, și era sigură că, chiar dacă ar fi putut să vorbească între patru ochi cu ea, n-avea rost să-i ceară ajutorul. Evident, Triss era dedicată trup și suflet lojii și simțea că loialitatea lui Yennefer era încă neclară.

Triss a încercat să o liniștească, a asigurat-o că Geralt era în siguranță în Brokilon și că datorită îngrijirii driadelor se va face bine în curând. Ca de obicei, când vorbea despre Geralt, se înroșea în obraji. *Sigur o mulțumise atunci*, se gândea cu răutate Yennefer. *Nu mai întâlnise pe nimeni ca el. Nu-l va uita curând. Și asta e bine.*

Yennefer a răspuns la revelația prietenei sale cu o ridicare din umeri, aparent indiferentă. Nu-i păsa că nici Tris, nici Francesca nu credeau în indiferența ei. Voia să fie singură, voia să le dea de înțelese.

Și ele au înțeles.

Yennefer a ales un loc retras lângă bufet și s-a dedicat stridiilor. Mânca cu grijă, pentru că încă simțea dureri, efecte secundare ale comprimării ei. Îi era frică să bea vin, nu știa cum ar reacționa.

— Yennefer?

S-a întors. Fringilla Vigo i-a zâmbit ușor, cu ochii la cuțitașul pe care Yennefer îl ținea în palma încleștată.

— Văd și simt, i-a spus Fringilla, că ai prefera să mă desfaci pe mine, nu stridiile. Tot neprietenoasă?

— Loja, a replicat Yennefer glacial, cere loialitate reciprocă. Prietenia nu este obligatorie.

— Nu este și n-ar trebui să fie, a replicat magiciana nilfgaardiană, aruncând o privire în sală. Prietenia apare fie ca rezultat al unui proces îndelungat, fie spontan.

— E același lucru cu vrăjmășia, a replicat Yennefer, a desfăcut o stridie și a înghițit conținutul amestecat cu puțină apă de mare. Uneori este suficientă o fracțiune de secundă ca să credem că iubim o persoană, dar, imediat după ce ne orbește, n-o mai iubim.

— Oh, oh! Este mult mai complicat decât vrăjitoria! a exclamat Fringilla, mijind ochii. Să luăm de exemplu pe cineva pe care nu l-ai văzut în viața ta, pe culmea unui munte, îi sparge burta prietenului tău în fața ochilor tăi. Nu-l vezi, nu-l știi, dar nu-ți place.

— Se-ntâmplă, a răspuns Yennefer, ridicând din umeri. Soarta îți joacă tot felul de feste.

— Soarta, a zis Fringilla încet, e de fapt imprevizibilă ca un copil capricios. Se întâmplă uneori ca prietenii să-ți întoarcă spatele și ca un dușman să-ți dea o mână de ajutor. De pildă, e posibil să discuți cu el între patru ochi. Nimeni nu încearcă să intervină, să întrerupă, să asculte. Toată lumea se întreabă despre ce-or fi discutând cele două dușmance?... Despre nimic esențial. Își spun banalități, își aruncă săgeți din când în când.

— Fără doar și poate, a clătinat din cap Yennefer, că așa gândește toată lumea. Și pe bună dreptate.

— În aceste condiții, a continuat Fringilla, fără să se grăbească, ne va fi cu atât mai ușor să abordăm o anumită chestiune importantă și deloc banală.

— Ce chestiune?

— Fuga pe care o pui la cale.

Yennefer, care tocmai deschidea a doua stridie, a fost cât pe ce să-și taie degetul. S-a uitat în jur, apoi s-a uitat la nilfgaardiană printre gene. Fringilla Vigo a zâmbit ușor.

— Fii drăguță, împrumută-mi cuțitul! Pentru stridii. Stridiile voastre sunt delicioase. La noi, în sud, nu găsești ca acestea. Mai ales acum, cu blocada militară... O blocadă e ceva foarte rău, nu?

Yennefer și-a dres vocea.

— Mi-am dat seama. Fringilla și-a înghițit stridia, a luat alta. Da, Filippa e cu ochii pe noi. Și Assire. Este îngrijorată, cu siguranță, de loialitatea mea față de lojă. O loialitate amenințată. E gata să creadă că voi oferi compasiune. Hmmm... Omul iubit a fost sacrificat. Fata, considerată ca propria fiică, a dispărut, a fost întemnițată poate... Poate e amenințată cu moartea, cine știe? Sau poate va fi folosită drept o carte într-un joc de noroc. Pe cuvânt, eu nu mai rezist. Aș fugi de aici fără

întârziere. Ia, te rog, cuțitul! Am mâncat destule stridii, trebuie să am grijă de siluetă.

— Blocada, așa cum bine spuneai, a șoptit Yennefer privind în ochii verzi ai magicienei nilfgaardiene, e ceva foarte rău. Chiar dăunător. Nu-ți îngăduie să faci ce ai chef. Blocada poate fi depășită dacă avem... mijloace. Eu, una, nu le am.

— Și te bazezi pe mine să ți le dau? a întrebat nilfgaardiana, cu ochii la cochilia aspră a scoicii pe care încă o ținea în mână. Dar nu face parte din regulile jocului! Sunt loială lojii, iar loja, desigur, nu-și dorește să sari în ajutorul persoanei pe care o iubești. Pe deasupra, îți sunt dușman. Cum ai putea să uiți așa ceva, Yennefer?

— Într-adevăr, cum aș putea?

— O prietenă, a reluat Fringilla calm, te-ar avertiza că, deși dispui de elementele necesare pentru magia de teleportare, nu reușești să rupi direct blocada. O astfel de operație necesită timp și prea sare în ochi. Un magnet natural discret ar fi un pic mai eficient. Spun „un pic”. Teleportarea pe un magnet improvizat este, cum bine știi, foarte riscantă. Pe o prietenă, dacă se hotărăște să-și asume un astfel de risc, aș sfătui-o să se mai gândească. Dar tu nu ești o prietenă.

Fringilla a înclinat cochilia pe care încă o ținea în mână și a vărsat un pic de apă pe masă.

— Și cu asta încheiem conversația noastră banală, a adăugat ea. Loja ne cere doar loialitate reciprocă. Prietenia, din fericire, nu e obligatorie.

— S-a teleportat, a declarat glacial și fără emoție Francesca Findabair după încetarea zarvei provocate de dispariția lui Yennefer. N-are rost să ne mai frământăm, domnițelor. Nu mai putem face nimic. E prea departe. E vina mea. Am bănuț eu că steaua ei de obsidian a mascat ecoul magiei...

— Cum naiba a reușit? a strigat Filippa. A atenuat ecoul, asta nu-i greu. Dar prin ce minune și-a deschis portalul? Montecalvo are o blocadă!

— N-am simpatizat-o niciodată, a ridicat din umeri Sheala de Tancarville. Nu mi-a plăcut niciodată stilul ei de viață. Dar niciodată nu i-am pus la îndoială potențialul.

— O să trâmbițeze tot! i-a sărit țandăra Sabrinei Glevissig. Tot! O să zboare direct la...

— Ce tâmpenii! le-a întrerupt brusc Triss Merigold, privindu-le pe

Francesca și pe Ida Emean. Yennefer nu ne va trăda. N-a fugit ca să ne trădeze.

— Triss are dreptate, a fost de acord Margarita Laux-Antille. Știu de ce a fugit, pe cine vrea să salveze. Le-am văzut împreună, pe Ciri și pe ea. Și înțeleg totul.

— Iar eu nu înțeleg nimic! a sărit Sabrina și s-a stârnit din nou rumoare.

Assire var Anahid s-a aplecat spre prietena ei.

— Nu te întreb de ce ai făcut asta, a murmurat ea. Nu te întreb cum ai făcut. Te întreb: încotro?

Fringilla Vigo a zâmbit ușor, mângâind cu vârful degetelor capul de sfinx sculptat pe cotiera scaunului.

— Dar de unde pot eu să știu, a șoptit ea, de unde sunt stridiile astea?

Itlina, mai precis *Ithlinne Aegli*, fiica lui *Aevenien*, legendara tămăduitoare elfă, astroloagă și ghicitoare, faimoasă pentru prezicerile, viziunile și profețiile sale, dintre care cea mai vestită rămâne *Aen Ithlinnespeath*, *Profeția Itlinei*. Copiată de mai multe ori și transcrisă în diferite forme, *profeția s-a bucurat de o mare popularitate în diferite perioade*, iar comentariile, cheile și explicațiile privitoare la ea au fost adaptate la evenimentele momentului, ceea ce a întărit convingerea marelui har al *profeției I*. Mai precis, se presupune că a prezis *Războaiele Nordice (1239-1268)*, *Marile Ciume (1268, 1272 și 1294)*, *Războiul Sângeros al Celor Doi Unicorni (1309-1318)* și *invazia Haakilor (1350)*. De asemenea, ar fi prevestit schimbările climatice observate la sfârșitul veacului al XIII-lea (*Gerul Alb*), considerate dintotdeauna de superstiții începutul sfârșitului lumii și asociate cu sosirea profetică a *Distrugătorului (reg.)*. Acest fragment din *Profeția I*, a iscat vânătoarea infamă de vrăjitoare (1272-1276) și a provocat moartea multor femei și fete nefericite, greșit considerate întrupări ale *Distrugătorului*. În zilele noastre *I* este pentru mulți cercetători o figură legendară, iar „proferările” ei sunt un apocrif contemporan fabricat și o fraudă literară ingenioasă.

EFFENBERG și TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi*, Tomul X

Copiii care îl înconjurau ca o coroniță pe Șuierător, povestitorul itinerant, își manifestau nemulțumirea cu o furie de nedescris. În cele din urmă Connor, fiul fierarului, cel mai mare, cel mai puternic și cel mai îndrăzneț, cel care îi adusese povestitorului un castron cu supă de varză și cartofi cu șuncă, a luat cuvântul ca avocat și reprezentant al opiniei generale.

— Păi, cum așa? a strigat el. Cum adică, moșule? Cum vine asta „gata pe azi”? Păi, se poate așa ceva, să ne zici povestea pe jumătate? Ne lași așa, să ne perpelim? Vrem să știm ce s-a întâmplat în continuare! Doar n-o să așteptăm până mai vii dumneata prin sat, că s-ar putea să fie peste juma' de an sau un an! Spune-ne mai departe!

— Soarele a asfințit! i-a replicat bătrânul. E timpul să vă duceți la culcare, ștregarilor! Că mâine, la treabă, când o să căscați și o să vă căzniți, ce-o să creadă părinții voștri? Vă spun eu ce. Hodorogu' ăla de Șovăitor le-a tot povestit, până la miezu' nopții, că a dat și el în mintea copiilor, nu i-a lăsat în pace să doarmă. Când o să mai treacă prin sat, nu-i mai dați nica, nici terci, nici paste, nici slănină, că nu-i bun hodorogu' decât să atârne-n ștreang, pentru că poveștile lui n-aduc decât necazuri și panaramă...

— Nu, n-o să spună! au strigat copiii în cor. Mai povestește-ne, moșule! Te rugăm!

— Hmmmm! a murmurat bătrânul, văzând că soarele dispare în spatele copacilor de pe celălalt mal al Jarugăi. Bine, fie! Dar uitați-vă cum stă treaba, unu' dintre voi trage o fugă pân-acasă și îmi aduce niște lapte cald să-mi ung gâtul. Între timp, ceilalți vă gândiți a cui poveste vreți s-o auziți, pentru că n-o să am vreme să vă istorisesc aventurile tuturor, chiar dacă stăm aici până mâine. Deci tre' s-alegeți despre cine acum și despre cine data viitoare.

Copiii au strigat mai multe nume.

— Tăceți! le-a poruncit Șuierătorul, fluturându-și bastonul. V-am spus să alegeți, nu să faceți ca gaitele: ret-ret, re-re-ret! Deci? Despre a cui soartă vreți să știți?

— Despre Yennefer, a chițait Nimue, cea mai mică dintre ascultători, poreclită Piticuța din cauza staturii mici, mângâind un piseu care dormea pe podea. Spune-ne mai departe despre soarta magicienei, moșule. Cum a fugit folosind magia de la acel con... covent de pe Muntele

Chel ca s-o salveze pe Ciri. Aș fi bucuroasă s-aud această poveste. Pentru că, atunci când o să fiu mare, o să mă fac magiciană.

— Vezi să nu! a exclamat Bronik, fiul morarului. Mai întâi șterge-ți mucii, Piticuță, pentru că la școala de magiciene nu primesc mucoase! Și tu, moșule, povestește-ne, dar nu despre Yennefer, ci despre Ciri și Șobolani, cum au jefuit ei și cum au bătut...

— Gura! a intervenit Connor, uimit și grijuliu. Sunt niște proști, asta-i tot. Dacă tre' să ascultăm altă poveste astăzi, să facem lucrurile în ordine. Spune-ne, moșule, ce a făcut vrăjitoru' cu tovarășii lui, unde s-au dus după reîntâlnirea lor de la Jaruga...

— Eu vreau povestea despre Yennefer, s-a scâncit Nimue.

— Și eu, a licitat Orla, sora ei mai mare. Despre ea și despre drăguțu' ei vrăjitor. Cum s-au iubit. Da' să se termine cu bine, moșule! Nu vreau să fie cu moarte, nu!

— Taci, bleago! Cui îi arde de dragoste? Vrem s-auzim despre război, despre lupte!

— Despre spada vrăjitorului!

— Despre Ciri și Șobolani!

— Ciocu' mic! i-a repezit Connor și a privit în jur amenințător. Că, de nu, iau un par și vă zdrobesc oasele, găștelor! Am spus în ordine. Lăsați-l pe moș să ne povestească despre vrăjitor, când a călătorit el cu Jaskier, Milva și...

— Da, a chițăit Nimue din nou. Despre Milva vreau să ascult, despre Milva! Pentru că, dacă nu mă primesc la școala de vrăjitoare, o să mă fac săgetătoare!

— Ei bine, am ales, a strigat Connor. Și în timpu' ăsta, moșu', ia uitați-vă la el, a ațipit, i se bălângăne capu' sur, și nasu' ca la cârstel... Hai, moșule! Nu dormi! Spune-ne povestea vrăjitorului Geralt. De când era cu ortacii pe malul Jarugăi.

— Da' mai întâi, oricum, a intervenit Bronik, ca să nu murim de curiozitate, zi-ne câte ceva despre ceilalți. Ce-au pățit. Așa o să așteptăm mai lesne până vii iar pe la noi prin sat să termini povestea. Măcar nițel povestește-ne de ei, de Yennefer și de Ciri. Te rugăm.

— Yennefer, a chicotit bătrânul Șuierător, a fugit din castelul magicienilor numit Muntele Chel printr-o magie. Și hodoronc-tronc a ajuns în mare. Într-un ocean cu valuri înfuriate, printre stânci înalte. Da' să nu vă faceți griji, că nu s-a înecat! Pentru magiciană a fost floare la ureche. Apoi a poposit în Insulele Skellige, unde și-a găsit aliați. Pentru

că, vedeți, mânia ei împotriva vrăjitorului Vilgefoltz creștea din ce în ce mai mult. Era convinsă că el a răpit-o pe Ciri și avea de gând să se răzbune cumplit și s-o elibereze pe Ciri. Și asta-i tot. Când vin data viitoare, o să vă spun cum a fost.

— Și Ciri?

— Ciri umbla teleleu tot cu Șobolanii, se ascundea sub numele de Falka. Îi era pe plac viața de tâlhar, pentru că, chiar dacă nu știa nimeni, copila aia avea în ea multă furie și barbarie, tot ce-i mai rău, ceea ce e ascuns de fapt în fiecare dintre noi ieșea din ea și încet-încet biruia binele. Ah, mare greșeală au făcut vrăjitorii din Kaer Morhen c-au învățat-o să ucidă! Ciri însăși – jucându-se cu moartea – nici măcar nu bănuia că Grim Reaper era pe urmele ei. Deoarece groaznicul Bonhart o urmărea, o vâna. Le era scris, ei și lui Bonhart, să se întâlnească. Dar despre asta, altă dată. Și acum, ascultați puțin povestea vrăjitorului...

Copiii s-au liniștit și s-au înghesuit în jurul moșului într-un cerc restrâns. Ascultau. Se lăsa seara. Cânepa, zmeurișul și nalbele care creșteau lângă colibă se transformaseră brusc într-o pădure înspăimântătoare și întunecată. Dar, oare, ce șuiera acolo? Vreun șoarece sau vreun elf îngrozitor, cu ochii în flăcări? Poate vreun strigoi sau Baba Jaga, căreia îi e poftă de copii mici? O fi fost vreun bou care mugea în grajd sau vreun vuiet de cai ai unor războinici invadatori feroce, ca acum o sută de ani, care traversează Jaruga? O fi fost un caprimulg care planează spre o colibă sau vreun vampir însetat de sânge? Sau poate vreo magiciană fermecătoare, purtată de o vrajă, care zbură frumos spre o mare îndepărtată?

— Vrăjitorul Geralt, a început povestitorul, și ortacii lui au pornit spre Angren, unde cât vezi cu ochii sunt numai mlaștini și păduri. La acea vreme erau păduri, ho, ho, nu ca astăzi, acum nu mai găsim așa păduri, doar în Brokilon... Apoi au călătorit spre est, spre izvorul Jarugăi, spre locurile sacre din pădurea neagră. La început le-a mers bine, dar după un timp, ho, ho... O să vă zic ce s-a-ntâmplat...

Povestea curgea mai departe, despre întâmplări de demult, din vremuri apuse. Copiii ascultau.

Vrăjitorul stătea pe un jgheab în amonteale pârâului, de unde privea spre luncă și spre stufărișul de pe malul Jarugăi. Soarele asfințea. Cocorii se înălțau din mlaștini, trâmbițau și zburau pe cer în formație perfectă.

Totul s-a dus de râpă, se gândea el, cu ochii la ruinele colibeii

pădurarului și la fumulețul înălțat din focul de tabără pregătit de Milva. *Totul este împotriva noastră. Totuși, a mers bine până acum. Compania mea era ciudată, dar era o companie. Aveam înaintea un țel aproape, real, concret. Prin Angren către Caed Dhu. Ne mergea din plin. Dar a trebuit să se ducă de râpă. Păcat sau fatalitate?*

Cocorii trâmbițau.

Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy îi conducea de pe murgul nilfgaardian capturat de vrăjitor în apropiere de Almeria. Armăsarul, la început năraș în prezența vampirului și a mirosului de plante, s-a obișnuit repede cu noul călăreț și nu i-a dat mai mult de furcă decât Babușcă. Iapa șchiopăta pe lângă ei, mușcată de streche. În urma lui Regis și a lui Geralt mergea Jaskier, care compusese un cântec eroic ritmat, cu melodie și rime războinice, inspirate de urmările aventurilor recente. Cuvintele sugerau clar că el, autorul și interpretul acestei capodopere, se dovedise a fi cel mai viteaz dintre viteji la momentul acelor aventuri. Milva și Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach închideau marșul. Cahir călărea iapa găsită, trăgând în urmă surul, încărcat cu echipamentul lor modest.

Ieșind, în cele din urmă, din zonele umede, au ajuns pe terenul uscat situat mai sus, pe un deal, de unde se observa la sud panglica strălucitoare a Jarugăi Mari, iar la nord versanții înalți și stâncoși ai îndepărtatului masiv Mahakam. Vremea era splendidă, soarele încălzea, țânțarii nu mai bâzâiau pe la urechile călătorilor. Bocancii și jambierele li se uscaseră. Pe pantele înSORITE ale coastei coacăzii erau negri de fructe, caii găsiseră iarbă, micile pâraie care curgeau de pe culme aduceau apă curată, cristalină, plină cu păstrăvi. După înserat puteai să aprinzi un foc de tabără și chiar să te culci în apropiere. Într-un cuvânt, totul era perfect, iar starea de spirit a trupei ar fi trebuit să se îmbunătățească imediat. Dar n-a fost așa. Primul și singurul bivuac a dezvăluit motivul.

— Așteaptă o clipă, Geralt! a început poetul, privind în jur și dregându-și glasul. Nu te mai zori atât spre tabără! Vrem să discutăm ceva cu tine personal, Milva și cu mine. E vorba despre... Ei bine, despre Regis!

— Aha! a răspuns vrăjitorul și a pus vreascurile pe pământ. Ați început să vă temeți? A venit vremea.

— Încetează! s-a încruntat Jaskier. L-am acceptat ca tovarăș, ne-a declarat că e gata să ne ajute s-o găsim pe Ciri. Mi-a salvat pielea de la ștreang, asta n-o să uit niciodată. Dar, la naiba, simțim ceva, un soi de spaimă. Te surprinde? Toată viața ai vânat și ai ucis de-alde el!

— Pe el nu l-am ucis. Și nici n-am de gând. Te mulțumești cu declarația asta? În caz contrar, chiar dacă mi-e inima plină de jale, nu sunt în stare să vă oblojesc spaimele. Paradoxal, singurul dintre noi care se pricepe să vindece este Regis.

— Ți-am spus să încetezi! s-a enervat trubadurul. Nu vorbești cu Yennefer, așa că scutește-ne de elocința asta întortocheată! Răspunde simplu la întrebări simple.

— Atunci, întreabă-mă. Fără elocință întortocheată.

— Regis e vampir. Și nu e niciun secret cu ce se hrănesc vampirii. Ce-o să se întâmple dacă o să i se facă o foame de lup? Da, da, l-am văzut cum a mâncat supă de pește și de atunci a mâncat și a băut cu noi, perfect normal, ca fiecare dintre noi. Dar oare... oare o să fie în stare să-și controleze apetitul? Geralt, chiar trebuie să te trag de limbă?

— Până acum s-a stăpânit perfect, cu toate că a avut o mare ocazie de a-și satisface pofta de mâncare când îți curgea sângele din țeastă. Când te-a tratat, nu s-a lins nici măcar pe degete. Iar în acea noapte cu lună plină, când ne-am îmbătat cu ginars de mandragoră și am dormit în coliba lui, ne-ar fi putut ataca pe toți. Ai verificat dacă ai avut urme de mușcături pe gât?

— Lasă vrăjeala, vrăjitorule! a murmurat Milva. Știi mai multe despre vampiri decât noi. Dacă îl iei în răs pe Jaskier, mie tre' să-mi răspunzi, n-ai încotro. Am crescut în sălbăticie, nu m-am dus la școală, sunt o toantă... Nu-i vina mea, așa că nu tre' să-ți bați joc de mine. Mi-e rușine să recunosc, da' și eu mă cam tem de ăsta... de Regis.

— Și nu fără motiv, a clătinat el din cap. Este unul dintre așa-zișii vampiri superiori. Nemaipomenit de primejdios. Dacă ar fi dușmanul nostru, mi-ar fi și mie frică. Dar, la naiba, din motive pe care nu le cunosc, el este tovarășul nostru. Și ne călăuzește spre Caed Dhu, la druizii care mă pot ajuta să obțin informații despre Ciri. Sunt disperat, așa că vreau să profit de această șansă, nu renunț. De aceea accept compania sa vampirică.

— Numai din acest motiv?

— Nu, a răspuns el cu o ușoară ezitare, dar în cele din urmă s-a hotărât să vorbească sincer. Nu numai. El... se comportă cum se cuvine.

În tabăra de la Chotla, în timpul judecății acelei fete, n-a ezitat să acționeze. Cu toate că știa că se dă de gol.

— A scos o potcoavă încinsă din foc, și-a amintit Jaskier. Câteva minute a ținut-o în palmă și nici nu s-a clintit. Niciunul dintre noi n-ar putea să facă așa ceva, nici măcar cu un cartof copt.

— Este insensibil la foc.

— Ce altceva poate să facă?

— Poate, dacă vrea, să se facă invizibil. Poate să te farmece cu privirea, să-ți provoace un somn adânc, așa cum a procedat cu santinelele din Vissegerd. Poate să ia înfățișare de liliac și să zboare ca el. Cred că poate face toate astea numai noaptea și numai când e lună plină. Dar poate că mă înșel. M-a uluit de mai multe ori, așa că este posibil să mai aibă multe trucuri în mânecă. Bănuiesc că este excepțional, chiar și între vampiri. Se adaptează perfect omului, de ani întregi. Caii și câinii, care ar putea să-i simtă adevărata natură, sunt păcăliți de plantele pe care le are întotdeauna la el. Nici măcar medalionul meu nu reacționează în prezența lui, deși ar trebui. Repet, nu poate fi măsurat cu o măsurătoare obișnuită. În rest, n-aveți decât să-l întrebați voi singuri. E tovarășul nostru. N-ar trebui să fie nicio neînțelegere între noi, ca să nu mai vorbim de neîncredere sau de teamă. Să ne întoarcem în tabără. Dați-mi o mână de ajutor cu surcelele astea!

— Geralt?

— Te ascult, Jaskier.

— În caz că... întreb și eu teoretic... dacă...

— Nu știu, a răspuns vrăjitorul sincer. Nu știu dacă aș putea să-l omor. De fapt, aș prefera să nu încerc.

Jaskier a luat în serios sfatul vrăjitorului și a decis să înlăture neînțelegerile și să clarifice îndoielile. A făcut primul pas îndată ce s-au pornit din nou la drum... cu tactul său caracteristic.

— Milva! a exclamat brusc, privindu-l cu coada ochiului pe vampir. Ai putea să mergi în față cu arcul tău și să străpungi vreun mistreț sau vreo căprioară. M-am săturat, la naiba! De mure și ciuperci, pești și scoici. Aș mânca o bucată de carne adevărată, ca să mai schimb. Ce zici, Regis?

— Poftim? și-a ridicat privirea vampirul de după grumazul calului.

— Carne! a repetat poetul cu accent. Încerc s-o conving pe Milva să vâneze. N-ai mânca niște carne proaspătă?

— Ba da.

— Dar sânge, sânge proaspăt, n-ai bea?

— Sânge? a înghițit în sec Regis. Nu, mulțumesc, în niciun caz. Dar dacă aveți poftă, nu vă faceți griji pentru mine.

Geralt, Milva și Cahir au tăcut, o tăcere greoaie și mormântală.

— Știu unde bați, Jaskier, i-a spus încetișor Regis. Și lasă-mă să te liniștesc. Sunt vampir, e drept. Dar nu beau sânge.

Tăcerea a devenit grea ca plumbul. Dar Jaskier n-ar fi fost Jaskier dacă ar fi rămas tăcut.

— Probabil că m-ai înțeles greșit, a răspuns el, aparent confuz. Nu vreau să spun...

— Nu beau sânge, l-a întrerupt Regis. N-am mai băut de mult. M-am dezobișnuit.

— Cum anume te-ai dezobișnuit?

— Obișnuit.

— Sincer, nu înțeleg...

— Iartă-mă, dar e o chestiune personală.

— Dar...

— Jaskier! nu s-a mai abținut vrăjitorul și a intervenit întorcându-se în șa. Doar acum o clipă Regis ți-a cerut să-l lași în pace. Numai că a făcut-o mai politicos. Așa că fii bun și tacă-ți fleanca!

Semințele de îngrijorare și incertitudine au încolțit în cele din urmă și au răsărit la suprafață. Când s-au oprit ca să înnopteze, atmosfera era în continuare grea și tensionată, nici măcar găscă grasă de opt pfunzi, vânată de Milva pe râu, pe care au copt-o în țest de lut și pe care au devorat-o până i-au lustruit și oasele, nu a reușit să le înmoaie inimile. Și-au potolit foamea, dar neliniștea persista. Conversația nu se încropea, în ciuda eforturilor titanice ale lui Jaskier. Pălăvrăgeala poetului s-a transformat într-un monolog nesfârșit, în cele din urmă a devenit conștient de acest lucru și s-a oprit. Numai trosnetul fânului rumegat de cai tulbura tăcerea mormântală, așternută lângă focul de tabără.

Deși era târziu, nimeni nu părea dispus să meargă la culcare. Milva încălzise apă într-un ceaun suspendat deasupra focului și folosea aburul emanat din el pentru a netezi cojile încrețite ale bețelor de la săgeți. Cahir își repara o cataramă ruptă de la bocanc, Geralt scrijelea un băț. Regis își arunca privirea de la unul la altul, pe rând.

— Ei bine, a oftat în cele din urmă, văd că n-am încotro. Se pare că ar fi trebuit să vă explic anumite chestiuni...

— Nu-ți cere nimeni așa ceva, a răspuns Geralt, apoi a aruncat în foc bățul pe care îl scrijelise cu atâta răbdare și pasiune și și-a ridicat capul. N-am nevoie de explicațiile tale. Sunt un tip de modă veche, atunci când dau mâna cu cineva și îi accept compania, asta înseamnă mai mult decât un contract semnat în prezența unui notar.

— Și eu sunt de modă veche, a intervenit Cahir, aplecat deasupra bocancului.

— Nu știi alte mode, a spus Milva sec, plasând o săgeată nouă deasupra ceaunului aburind.

— Nu băga în seamă pălăvrăgeala lui Jaskier! a adăugat vrăjitorul. Așa-i el. Iar nouă nu trebuie să ne faci confesiuni sau să ne dai explicații. Nici noi nu ne-am confesat.

— Presupun, totuși, a zâmbit ușor vampirul, că veți dori să auziți ce am de spus, fără să fiu obligat deloc. Simt nevoia de a fi sincer cu oamenii cărora le strâng mâna și pe care îi accept ca tovarăși.

De data aceasta nimeni n-a scos o vorbă.

— Înainte de toate, a început Regis după un moment, trebuie să vă spun că toate temerile legate de natura mea vampirică sunt fără temei. N-o să sar pe nimeni, n-o să mă strecur în puterea nopții ca să-mi înfig dinții în grumazul cuiva. Și această regulă nu este doar pentru tovarășii mei de drum, cu care am relații la fel de demodate ca demodații prezenți aici de față. Nu mă ating de sânge. Niciodată și nicăieri. M-am dezbărat de el când a devenit o problemă pentru mine. O problemă serioasă, pe care mi-a fost greu s-o rezolv. De fapt, a continuat după un timp, problema a apărut treptat și a devenit o bătaie de cap. Încă din tinerețe mi-a plăcut... să mă distrez într-o companie bună, din acest punct de vedere, nu mă deosebeam de majoritatea oamenilor de vârsta mea. Știți cum e, ați fost și voi tineri. Printre voi există totuși un sistem de interdicții și limite, întruchipat de puterea părintească, tutori, bătrâni, pe scurt, de tradiție. La noi nu există așa ceva. Tinerii au toată libertatea și profită de ea. Ei își creează propriile standarde de educație, tâmpite, se înțelege, doar nu e tâmpenia una dintre trăsăturile tinereții? Nu vrei să bei? Păi, ce vampir ești tu? Nu bea? Atunci, nu-l invita, că ne strică petrecerea! Nu voiam să stric nicio petrecere, dar ideea de a nu mai fi acceptat de tovarășii mei mă speria. Și apoi am ținut-o într-o petrecere. Chefuri, zbunguieli, beții... La fiecare lună plină zburam în sat și chefuiam cu cine se nimerea. Cea mai oribilă... hmm... băutură dintre toate, cea mai scârboasă. Nu conta de la cine era... hmm...

hemoglobina... Fără sânge, n-avea niciun fason petrecerea! Nu îndrăzneam să ne încercăm norocul cu vampirele dacă nu luam un stimulent în prealabil.

Regis tăcea, pierdut în gânduri. Nimeni nu comenta. Geralt simțea că are un chef strașnic de băut.

— Împingeam limitele de fiecare dată, a continuat vampirul. Și, pe măsură ce trecea timpul, era tot mai rău. Câteodată eram așa de prins în mrejele petrecerii, încât nu mă întorceam în criptă preț de trei sau patru nopți la rând! O cantitate de... lichid, care odinioară ar fi fost derizorie, mă făcea să-mi pierd controlul, ceea ce nu mă împiedica să continui distracția. În ceea ce privește colegii... Pe cei care încercau cu bunăvoință să se gândească la mine îi respingeam. Ceilalți mă îndemnau să merg cu ei, mă scoteau din criptă ca să mă ducă la chefuri, îmi ofereau... obiective. Și se distrau pe seama mea.

Milva, încă ocupată cu netezirea cojilor boțite ale săgeților, a mârâit dintr-odată. Cahir își reparase bocancul, puteai să crezi că dormea.

— Mai târziu, a continuat Regis, au apărut fenomene alarmante. Distracția și gașca au devenit preocupări secundare pentru mine. Am descoperit că puteam trăi fără ele. Cel mai important era să beau sânge, chiar dacă trebuia să o fac de unul singur...

— În oglindă? a intervenit Jaskier.

— Nici măcar, a răspuns încetișor Regis. Eu nu am reflexie.

A tăcut un timp.

— Am cunoscut o anumită... vampiră. Ar fi putut fi și poate că a fost ceva serios între noi. O terminasem cu chefurile. Dar nu prea mult. M-a părăsit. Și am început să beau de două ori mai mult. Disperarea, decepția, după cum bine știți, sunt pretexte bune. Toată lumea are impresia că înțelege. Chiar și mie mi se părea că înțelegeam. Și am aplicat teoria în practică admirabil. Vă plictisesc? Termin îndată. Am ajuns să fac lucruri absolut inacceptabile, lucruri intolerabile, pe care niciun vampir nu le face. Am început să zbor beat. Într-o noapte, băieții m-au trimis în sat după sânge și am ratat o fată care mergea la fântână. În entuziasmul meu, m-am prăbușit peste ghizdul fântânii... Sătenii nu știau cum să-mi vină de hac, dar, spre norocul meu, nu se pricepeau cum... M-au străpuns cu tot felul de mizerii, mi-au tăiat capul, m-au stropit cu apă sfințită și în cele din urmă m-au îngropat. Vă închipuiți cum m-am simțit când m-am trezit...

— Ne închipuim, a spus Milva, uitându-se la o săgeată.

Toată lumea s-a uitat la ea ciudat. Săgetătoarea și-a dres glasul și a întors capul. Regis a zâmbit imperceptibil.

— Acum termin, a asigurat-o el. În mormânt am avut destul timp să mă gândesc la mine...

— Destul? a întrebat Geralt. Cam cât?

Regis l-a privit.

— Curiozitate profesională? Vreo cincizeci de ani sau cam așa ceva. Când m-am regenerat, am decis să mă abțin. N-a fost ușor, dar am scăpat. Din acel moment nu mai beau.

— Deloc? a gemut Jaskier, dar curiozitatea era mai puternică. Deloc? Niciodată? Dar dacă...

— Jaskier, l-a apostrofat Geralt, abține-te! Mai gândește-te! În tăcere.

— Iertați-mă! a murmurat poetul.

— Nu-ți cere iertare, a spus vampirul, conciliant. Iar tu, Geralt, nu-l muștra! Îi înțeleg curiozitatea. Vampirii sau mai degrabă mitul care îi înconjoară cristalizează toate temerile umane. E greu să-i ceri unui om să-și ignore temerile. În psihicul uman, ele joacă un rol la fel de important ca toate celelalte stări emoționale. Un psihic lipsit de frică ar fi un psihic infirm.

— Imaginează-ți, a vorbit Jaskier, reînsuflețindu-se, că nu sunt îngrozit de tine. Ar însemna că sunt infirm?

Geralt s-a gândit o clipă că Regis își va arăta dinții pentru a-l vindeca pe Jaskier de presupusa lui infirmitate, dar se înșelase. Vampirul n-avea înclinații spre gesturi teatrale.

— Vorbeam despre temeri înrădăcinate adânc în conștient și subconștient, a explicat el calm. Nu fi ofensat de metaforă, dar cioara, odată ce-și învinge frica, nu mai are nicio teamă de pălăria și capotul atârnat în par și se așază confortabil pe sperietoare. Dar, de îndată ce vântul agită paiele, pasărea reacționează luându-și zborul.

— Comportamentul ciorii se explică prin instinctul de supraviețuire, a subliniat Cahir din întuneric.

— Ce mai tura-vura? a punctat Milva. Cioara nu se teme de sperietoare, ci de omul care are doar pietre și săgeți pentru ea.

— Instinctul de supraviețuire, a fost de acord Geralt, dar în versiune umană, nu corvidă... Îți mulțumim pentru explicații, Regis, le acceptăm în întregime. Dar nu săpa în adâncurile subconștientului uman. Milva are dreptate. Motivele pentru care oamenii reacționează îngroziți de panică la vederea unui vampir însetat de sânge nu sunt iraționale, ci vin

din dorința lor de a supraviețui.

— Ascultăm vocea specialistului, a zis vampirul și s-a aplecat ușor în direcția lui. A profesionistului căruia conștiința nu-i îngăduie să accepte bani ca să lupte împotriva temerilor himerice. A vrăjitorului care se respectă pe sine însuși și se angajează doar într-o luptă împotriva unui rău adevărat, care reprezintă o amenințare directă. A profesionistului dispus să ne ofere explicații, bunăoară de ce un vampir este un rău mai mare decât un dragon sau un lup. Din câte știu, și ei au colți.

— Poate că ultimii doi își folosesc colții doar atunci când sunt înfometăți sau ca să se apere, niciodată ca să se distreze, ca să spargă gheața când sunt în gașcă sau ca să-și depășească timiditatea față de sexul opus.

— Oamenii nu cunosc diferența, a răspuns pe loc Regis. Tu o știi de mult, restul companiei doar de câteva minute. Majoritatea oamenilor cred cu tărie că vampirii nu se distrează, ci se hrănesc cu sânge, exclusiv cu sânge și exclusiv cu sânge uman. Dar sângele este un fluid vital, pierderea lui este însoțită de o slăbire a corpului, a forței vitale. Putem rezuma astfel: un monstru care ne varsă sângele este dușmanul nostru de moarte. Dar un monstru care ne pândește sângele ca să se hrănească cu el e de două ori mai rău, își sporește propria forță vitală pe seama noastră, ca să prospere specia lui, în vreme ce a noastră trebuie să se stingă. În plus, un astfel de monstru este oribil, deoarece, cu toate că toată lumea cunoaște valoarea vitală a sângelui, este respingător. Oare ar vrea cineva dintre voi să bea sânge? Mă îndoiesc. Sunt oameni care numai când văd sânge ameteșc și leșină. În unele societăți, femeile sunt considerate necurate câteva zile pe lună și sunt izolate...

— Poate printre sălbatici, l-a întrerupt Cahir. Și probabil că pe la voi, Nordicii, se întâmplă să leșine când văd sânge.

— Ne rătăcim, a ridicat capul vrăjitorul, îndepărtându-ne de calea simplă și luând-o pe căile întortocheate ale filosofiei sceptice. După părerea dumitale, Regis, oamenii ar reacționa diferit dacă ar ști că sunt tratați de vampiri, nu ca o sursă de hrană, ci ca una de băut? Unde vezi dumneata temeri iraționale? Vampirii sug sângele oamenilor, acest fapt e incontestabil. Că omul tratat ca o sticlă de vodcă de un vampir își pierde puterea este tot un fapt. Un om, ca să mă exprim așa, uscat, își pierde vitalitatea definitiv. De obicei moare. Să-mi fie cu iertare, dar nu putem pune în aceeași balanță teama de moarte cu aversiunea față de sânge. Menstrual sau de orice natură.

— Vorbiți atât de înțelept, că m-ați amețit, a chicotit Milva. Da', într-un fel sau altu', toate aceste cuvinte înțelepte se rotesc în juru' unui singur lucru, aflat sub poalele femeilor. Filosofi de soi!

— Să lăsăm o clipă simbolistica sângelui! a propus Regis. Căci aici miturile se bazează pe anumite fapte. Să ne concentrăm asupra altor mituri, care nu sunt bazate pe fapte, dar sunt totuși răspândite. Bunăoară, toată lumea știe că cel care este mușcat de un vampir, dacă supraviețuiește, devine, la rândul lui, el însuși vampir. Nu-i așa?

— Așa e, a confirmat Jaskier. Există și o baladă...

— Cunoști elementele de bază ale aritmeticii?

— Am studiat cele șapte arte liberale. Și am absolvit cu diploma *summa cum laude*.

— După Conjunția Sferelor, în lumea voastră au rămas doar vreo mie două sute de vampiri superiori. Abstenenții, pentru că în afară de mine mai sunt mulți, sunt echilibrați de numărul celor care beau peste medie, cum am fost și eu la vremea mea. Ca regulă generală, un vampir bea la fiecare lună plină, căci luna plină e o sărbătoare pe care suntem obișnuiți... hmmm... s-o udăm. Verificând chestiunea în calendarul uman și având în vedere că există douăsprezece luni pline într-un an, vom obține un număr teoretic de paisprezece mii patru sute de oameni mușcați în fiecare an. De la Conjunție, dacă socotim din nou după calendarul vostru, au trecut aproximativ o mie cinci sute de ani. Socotind rotunjit, în zilele noastre, teoretic, ar exista în lume vreo douăzeci și unu de milioane șase sute de mii de vampiri. Dacă adăugăm și creșterea geometrică...

— Destul! a spus Jaskier. N-am niciun abac, dar îmi pot imagina perfect cam cât reprezintă. Sau mai degrabă nu, nu pot. Ceea ce înseamnă că molipsirea de vampirism este o tâmpenie fără margini și o pură născocire.

— Mulțumesc, s-a înclinat Regis. Să trecem la următorul mit, care spune așa: vampirul este un om mort, dar nu de tot. În groapă el nu putrezește și nici nu se transformă în praf. El zace în mormânt prospețel și rumenior, gata să iasă și să muște. De unde vine acest mit, dacă nu din teama inconștientă și irațională de venerabilul vostru defunct? Îi înconșturați pe cei răposați cu omagii și comemorări, visați la nemurire, în miturile și legendele voastre se găsește de fiecare dată câte ceva care să biruiască moartea, să învie. Dar, dacă venerabilul vostru strămoș răposat ar ieși pur și simplu, brusc, din mormânt și ar cere o bere, ar

urma o panică generală. Și nu mă surprinde. Materia organică, în care încetează procesele vitale, suferă un proces neplăcut de descompunere. Pute, devine cleioasă. Sufletul nemuritor, un element indispensabil în miturile voastre, scapă de trupul lui murdar și zboară. Este pur și, prin urmare, poate fi onorat liniștit. Cu toate acestea, v-ați imaginat încă un fel de suflet dezgustător, care nu zboară, nu-și abandonează stârvurile, și chiar refuză să miroasă urât. E dezgustător și nefiresc. Un mort viu reprezintă pentru voi cea mai scârboasă dintre anomaliiile cele mai scârboase. Un cretin chiar a inventat cuvântul „moro”, cu care ne apelați cel mai adesea.

— Oamenii, a zis Geralt cu un zâmbet ușor, sunt o rasă primitivă și superstițioasă. Le e greu să înțeleagă deplin și să numească corect o entitate care se întoarce din morți, deși au străpuns-o cu sulite, au decapitat-o și au îngropat-o preț de cincizeci de ani în pământ.

— Da, da, e greu, într-adevăr, a ignorat vampirul sarcasmul. Rasa voastră mutantă este capabilă să-și regenereze unghiile, părul și pielea, dar nu poate accepta ideea că există rase mai performante din acest punct de vedere. Totuși, această incapacitate nu rezultă din primitivism. Ci, dimpotrivă, mai degrabă dintr-un egocentrism și din conștientizarea perfecțiunii voastre. Orice lucru care atinge un nivel de perfecțiune mai mare decât al vostru poate fi doar o aberație dezgustătoare. Iar aberațiile dezgustătoare se potrivesc în mituri. În scopuri sociologice.

— Am înțeles un rahat! a comentat Milva, împingându-și încet părul de pe frunte cu arborele unei săgeți. Am priceput că vorbești din povești, da' povești știu și eu, chiar dacă sunt doar o toantă din pădure. Da' cel mai mult mă minunez că nu ți-e frică de soare, Regis. În povești, soarele îi face scrum pe vampiri. Tre' să trec și asta la povești?

— Cum să nu? a confirmat Regis. Crezi că vampirul e periculos noaptea, că prima rază de soare îl transformă în praf! La baza acestui mit fals, zămislit în jurul primelor focuri de tabără, se află solaritatea voastră, adică iubirea de căldură, precum și ritmul zilnic care stabilește activitatea cotidiană. Pentru voi noaptea este rece, întunecată, rea, amenințătoare, plină de primejdii, răsăritul vi se pare, așadar, o nouă victorie în lupta pentru supraviețuire, simbolizează o nouă zi, continuarea existenței. Lumina soarelui aduce claritate și căldură, razele revigorante ale soarelui duc la anihilarea monștrilor inamici. Vampirul este transformat în scrum, trolul este prefăcut în stană de piatră, vârcolacul se dezvârcolește, goblinul părăsește tabăra,

acoperindu-și ochii. Fiarele nocturne se întorc în bârlogurile lor și nu mai reprezintă o amenințare. Până la apusul soarelui, lumea vă aparține. Repet și insist: acest mit s-a plăsmuit în jurul focurilor de tabără ancestrale. Astăzi nu e decât un mit, deoarece casele voastre sunt acum iluminate și încălzite; deși continuă să vă guverneze ritmul solar, ați izbutit să anexați noaptea. Și noi, vampirii superiori, ne-am mișcat puțin din criptele noastre primitive. Am anexat ziua. Analogia se aplică atât pentru voi, cât și pentru noi. Ești mulțumită de explicația mea, dragă Milva?

— Nu prea.

Săgetătoarea și-a aruncat săgeata, adăugând:

— Da' cre' c-am înțeles. Învăț. O să fiu mai deșteaptă. Sociologie, activism, monstrologie, vârcologie... Cică la școală se face carte cu bățu'. De la dumneata învăț cu drag. Simt că-mi explodează capu', da' vai și de fundu' meu.

— Un lucru e limpede și ușor de observat, a zis Jaskier. Razele soarelui nu te fac scrum, Regis, căldura lor are asupra ta un efect la fel de slab ca potcoava aia de cal încinsă, pe care ai scos-o curajos cu mâna goală din foc. Întorcându-ne la analogiile dumitale, pentru noi, oamenii, ziua va rămâne întotdeauna o perioadă naturală de activitate, iar noaptea, o perioadă naturală de odihnă. Așa e construcția noastră fizică, de pildă, ziua vedem mai bine decât noaptea. Geralt este o excepție – el vede clar noaptea, ca ziua –, dar el e mutant. Și în cazul vampirilor e o chestiune de mutație?

— Putem să-i spunem și așa, a replicat Regis. Deși consider că o mutație care are loc pe o perioadă relativ lungă încetează să mai fie o mutație și devine o evoluție. Dar ceea ce ați spus despre construcția fizică este relevant. Adaptarea la lumina soarelui a fost pentru noi o necesitate regretabilă. Pentru a supraviețui, a trebuit să semănăm cu oamenii în această privință. Prin imitație, aș zice. Ceea ce, la urma urmei, a determinat anumite consecințe. Pentru a folosi o metaforă, ne-am așezat în patul bolnavului.

— Poftim?

— Există motive să presupunem că lumina soarelui, pe termen lung, e letală. Conform unei anumite teorii, peste aproximativ cinci mii de ani, modest vorbind, această lume va fi locuită numai de creaturi lunare, active noaptea.

— Bine că n-o să mai trăiesc până atunci! a răsuflat ușurat Cahir, apoi

a căscat cu poftă. Nu știu cum o fi la voi, dar, personal, activitatea sporită din timpul zilei îmi amintește tocmai de nevoia de somn nocturn.

— La fel și mie, a adăugat vrăjitorul întinzându-se. Și au mai rămas doar câteva ore până la răsăritul soarelui ucigaș... Dar până să ne răzbească somnul... Regis, să rămânem la considerații științifice și la extinderea cunoștințelor, mai dezvăluie-ne niște mituri despre vampirism. Pun rămășag că ți-a mai rămas ceva de spus.

— Întocmai, a dat din cap vampirul. Mai am un lucru. Ultimul, dar nu înseamnă că e mai puțin important. Cel care ți-a provocat fobiile sexuale.

Cahir a chicotit pe înfundate.

— Special am păstrat acest mit pentru sfârșit, l-a măsurat cu privirea Regis. Și eu, cu tact, nu l-aș fi pomenit din proprie inițiativă, dacă nu m-ar fi provocat Geralt, așa că n-o să vă cruț. Temerile legate de sexualitate îi sperie cel mai mult pe oameni. O fecioară leșinată în brațele unui vampir care îi suga sângele, un tinerel pus la dispoziție pentru practicile abominabile ale unei vampire care își plimba buzele peste trupul lui... Închipuiți-vă! Un viol oral. Vampirul își paralizează victima prin frică și o obligă la o partidă de sex oral. Sau mai degrabă la o parodie scârboasă de sex oral. Și astfel de practici sexuale, care exclud orice posibilitate de procreare, desigur, sunt oarecum respingătoare.

— Vorbește pentru tine! a mormăit vrăjitorul.

— Actul încununat nu de procreare, ci de voluptate și moarte, a continuat Regis. Ați făcut din asta un mit rău. Voi visați în subconștient la aceste lucruri, dar aveți scrupule în a le oferi partenerului sau partenerei. Atunci o face pentru voi așa-numitul vampir mitologic, devenind încarnarea fascinantă a răului.

— N-am spus eu? a izbucnit Milva imediat ce Jaskier i-a explicat la ce se referea Regis. Așa-i mereu! Încep cu vorbe meșteșugite și termină tot timpul cu cururi!

Croncănitul cocorilor se stinge în depărtare.

În ziua următoare, își amintea vrăjitorul, am pornit la drum într-o stare mult mai bună. Și, din nou, pe nepusă masă, ne-a prins războiul.

Cutreierau un teritoriu nepopulat, cufundat în păduri sălbatice, era de interes strategic și nu putea să-i ispitească pe invadatori. Deși Nilfgaardul era aproape și numai un braț al Jarugăi Mari despărțea acest

teritoriu de teritoriile imperiale, era o zonă de graniță dificil de traversat. Cu atât mai mare le-a fost surpriza.

Acolo războiul părea mai puțin spectaculos decât în Brugge și Sodden, unde, pe timp de noapte, orizontul era luminat de incendii, în timp ce ziua coloanele negre de fum brăzdau cerul. Aici, în Angren, nu era atât de impresionant. Era mai rău. Au văzut dintr-odată un stol de corbi care se învârtea cu croncănături sălbatice și s-a năpustit glonț la cadavre. Cu toate că era dezbrăcat și imposibil de identificat, vizitiul purta urmele incontestabile ale unei morți extrem de violente. Oamenii fuseseră uciși în luptă. Și asta nu era tot. Cei mai mulți zăceau fără suflare în tufișuri, iar unii, mutilați macabru, atârnavă cu brațele sau picioarele legate de crengile copacilor ori își scoteau extremitățile arse din jaruri stinse sau erau claie peste grămadă. Și puteau. Întregul Angren era impregnat cu duhoarea oribilă a barbarismului.

N-a durat mult până când au trebuit dintr-odată să se ascundă în tufișuri și desișuri, pentru că pământul răsună din toate direcțiile de copitele cailor ce treceau pe sub ochii lor, în detașamente de cavalerie reînnoite întruna, ridicând nori de praf.

— Iarăși! a exclamat Jaskier, întorcând capul. Iarăși nu știm cine cu cine se luptă și de ce! Așa cum nu știm cine e în spatele nostru și cine e înaintea și în ce direcție se îndreaptă. Cine atacă și cine se retrage? Să-i ia naiba pe toți! Nu-mi amintesc dacă v-am mai spus, dar războiul mă duce cu gândul de fiecare dată la un bordel cuprins de flăcări...

— Ne-ai mai spus, l-a întrerupt Geralt. De sute de ori.

— Nu știu, zău, pentru ce luptă aici? a scuipat Jaskier. Pentru ienuperi și nisip? Asta-i tot ce are de oferit această țară divină!

— Printre cei care zăceau în tufișuri, a intervenit Milva, se aflau și elfi. Comandourile de Scoia'tael trec pe aici, au trecut mereu. Voluntarii din Dol Blathanna și din Munții Azurii se îndreaptă spre Temeria. Cineva vrea să le blocheze drumul. Așa mă gândesc.

— Nu este exclus, a fost de acord Regis, ca armata temeriană să organizeze raiduri împotriva Veverițelor de aici. Dar sunt prea mulți soldați în preajmă. Bănuiesc că nilfgaardienii au traversat Jaruga în cele din urmă.

— Așa bănuiesc și eu, s-a încruntat ușor vrăjitorul, uitându-se la înfățișarea încremenită a lui Cahir. Cadavrele pe care le-am văzut de dimineață purtau semnele metodelor lor de luptă.

— Nici unii, nici alții nu sunt mai breji, a intervenit Milva, luând în mod neașteptat apărarea tânărului nilfgaardian. Și nu tre' să te uiți chiorâș la Cahir, că acum sunteți amândoi în aceeași barcă. Pe el îl așteaptă moartea dacă ajunge în ghearele Negrilor, iar tu, Geralt, abia ai scăpat de ștreangu' făgăduit de Temerieni. N-are rost să pierdeți vremea cu ciondăneala, că armata-i în spatele nostru, care-i în față, care-s de-ai noștri și care-s străini, care-i bun și care-i rău. Până una-alta, toți sunt dușmanii noștri comuni, indiferent de culorile pe care le poartă.

— Ai dreptate.

— Ciudat! a constatat Jaskier a doua zi, când el și tovarășii săi se ascundeau în tufișuri, în așteptarea următoarei cavalcade. Armata tropăie pe dealuri de duduie pământul, iar în jos, dinspre Jaruga, se aud securile. Tăietorii de lemne își fac treaba ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi auziți?

— Poate că nu sunt tăietorii de lemne? s-a întrebat Cahir. Poate că sunt tot soldați? Străjeri?

— Nu, sunt tăietori de lemne, a confirmat Regis. Aparent, nimic nu poate opri mineritul aurului în Angren.

— Care aur?

— Uitați-vă la copaci! a zis vampirul, din nou pe tonul plin de superioritate al înțeleptului atotștiutor, care îi instruieste pe copii și pe cei mai nătângi, ton pe care-l adopta destul de des, ceea ce îl deranja, într-o oarecare măsură, pe Geralt.

— Acești copaci, a repetat Regis, sunt cedrii, stejarii și pinii de Angren. Material foarte valoros. Pretutindeni există porturi flotabile din care se lansează trunchiuri, care plutesc purtate de curent în aval. Pretutindeni există zone de tăiere, topoarele cioplesc zi și noapte. Războiul pe care îl observăm și îl auzim capătă sens. Nilfgaardul, după cum știți, și-a însușit gura de vărsare a Jarugăi, Cintra și Verden, precum și Soddenul de Sus. În momentul de față, mai mult ca sigur și Brugge, și o parte din Soddenul de Jos. Asta înseamnă că lemnul care plutește din Angren aprovizionează deja fabricile de cherestea și șantierele navale imperiale. Regiunile nordice încearcă, prin urmare, să stăvilească plutăritul, în timp ce nilfgaardienii, pe de altă parte, vor să taie și să transporte cât mai mulți pomi.

— Iar noi, ca de obicei, ne-am lipit precum cocoșatul de gard, a încheiat Jaskier, scuturând din cap. Pentru că trebuie să ajungem în Caed Dhu, chiar în mijlocul Angrenului și al acestui război al lemnului.

La naiba, altă cale n-avem?

Aceeași întrebare îi venise în minte și vrăjitorului, privind apusul deasupra Jarugăi, și i-a adresat-o lui Regis imediat ce ropotul copitelor s-a stins în depărtare, s-a făcut liniște și în sfârșit am putut pleca mai departe.

— Altă cale până la Caed Dhu? se gândea vampirul. Ca să ocolim dealurile și să ieșim din calea armatei? Desigur, există una. Nu prea bună și nici prea sigură. Și mai lungă. Dar garantez că nu dăm nas în nas cu armata pe-acolo.

— Spune!

— Ne întoarcem spre sud și încercăm să ne deplasăm prin depresiune, printre meandrele Jarugăi. Prin Ysgith. Ai auzit de Ysgith, vrăjitorule?

— Am auzit.

— Ai trecut vreodată prin dumbravă?

— Bineînțeles.

— Seninătatea din vocea ta, a tușit ușor vampirul, dă de înțeles că accepți ideea. Fie! Suntem cinci, inclusiv un vrăjitor, un luptător și un arcaș. Experiență, două spade și un arc. Prea puțin pentru a face față patrulilor nilfgaardiene, dar pentru Ysgith ar trebui să fie suficient.

Ysgith, reflecta vrăjitorul. Peste treizeci de kilometri pătrați de mlaștini și bălți, presărați cu ochiuri de iazuri. Răchitișuri printre dumbrăvi în care cresc copaci ciudați. Unii au trunchiurile acoperite cu solzi și bazele bulboase precum cepele, din care se ridică tulpini subțiri în partea de sus, spre coroanele lor plate, cu frunze. Alții sunt scunzi și bondoci, sprijiniți pe rădăcini răsucite ca tentaculele unei caracatițe, iar pe ramurile lor goale atârnă bărbi de mușchi și licheni de baltă scorojiți. Bărbile se mișcă constant, dar nu de la vânt, ci de la un gaz otrăvitor eliberat de mlaștină. Ysgith, adică Bahnă. „Groapă puturoasă” ar fi fost mai potrivit.

Și meleagurile acestea mlăștinoase și mocirloase, cu iazuri și lacuri împânzite de mătasea-broaștei și alte plante plutitoare, mustesc de viață. Își duc veacul nu numai castori, broaște, broaște-țestoase și păsări de apă, ci și alte multe creaturi periculoase, înzestrate cu clești, tentacule și picioare prehensibile, utilizate în general pentru a prinde, a-și răni, a-și sufoca și a-și devora victimele. Astfel de creaturi sunt atât de numeroase, încât nimeni n-a izbutit niciodată să le cunoască și să le clasifice. Nici măcar vrăjitorii. Lui Geralt însuși rar i-a căzut să vâneze

ceva la Ysgith și în general în Angrenul de Jos. Ținutul era slab populat, puținii locuitori de pe marginea mlaștinilor se obișnuiseră să trateze monștrii ca parte din peisaj. Îi respectau și rar le trecea prin cap să apeleze la serviciile unui vrăjitor pentru a-i extermina. Rar, dar nu niciodată. Geralt cunoștea, așadar, Ysgithul și amenințările lui. *Două spade și un arc, se gândea. Și experiența mea de vrăjitor. În grup ar trebui să fie bine. Mai ales dacă merg în avangardă și rămân atent la tot. La trunchiurile putrede, la mormanele de plante acvatice, la tufișuri, la căpițele de fân, la plante și chiar la orhidee. Pentru că în Ysgith te poți aștepta ca până și orhideea să aibă o floare doar în aparență, și în realitate să fie un crab-păianjen otrăvitor. Va trebui să stăm cu ochii pe Jaskier ca să nu pună mâna pe nimic. Mai ales că acolo nu lipsesc plantele cărora le place să-și completeze clorofila din dietă cu o bucată de carne. De genul celor ai căror lăstari, în contact cu pielea, se dovedesc la fel de periculoase precum crabul-păianjen. Ca să nu mai vorbim despre gaz, desigur. Abur otrăvitor. Trebuie să ne gândim cum să ne apărăm gura și nasul.*

— Cum rămâne, așadar? l-a smuls Regis din meditație. Accepți planul?

— Accept. La drum!

Ceva m-a făcut, își amintea vrăjitorul, să nu le spun celorlalți hotărârea de a trece prin Ysgith. Să-i cer lui Regis să nu se laude nici el cu asta. Nu știu nici eu de ce am amânat atât să le zic. Azi, când mi-e totuna, aș putea încerca să mă conving că am acordat atenție comportamentului Milvei. Problemelor ei. Fricilor ei evidente. Dar n-ar fi deloc adevărat. N-am observat nimic, iar, dacă am observat ceva, nu i-am dat importanța cuvenită. Ca un tâmpit. Și am urmat drumul către est, ezitând în fața scurtăturilor prin mlaștini.

Pe de altă parte, bine că am ezitat, cugeta el în timp ce-și scotea spada și îi atingea muchea lamei, ascuțită ca o lamă de ras. Dacă mergeam direct prin Ysgith, acum n-aș fi avut arma asta.

Din zori nu mai văzuseră și nu mai auziseră nicio oaste. Milva mergea înainte, cu mult în fața celorlalți. Regis, Jaskier și Cahir discutau.

— Numai să vrea druizii să facă un efort ca să ne ajute cu Ciri, se frământa poetul. Am întâlnit niște druizi și, credeți-mă, sunt niște bâlbâiți irecuperabili, niște ursuzi, ceva de speriat. Poate că n-o să vrea

nici măcar să stea de vorbă cu noi, darămite să-și mai și folosească magia...

— Regis, a spus vrăjitorul, cunoaște pe cineva din Caed Dhu.

— Și, oare, nu dăinuie cunoștința aceea de vreo trei sau patru sute de ani?

— E mult mai tânără, i-a asigurat vampirul cu zâmbetul său enigmatic. În plus, druzii sunt nemuritori. Dintotdeauna se bucură de aer curat, în mijlocul naturii neprihănite și primitive, iar acest lucru le influențează foarte mult sănătatea. Inspiră puternic aerul în piept, Jaskier, umple-ți plămânii cu aer de pădure și vei fi sănătos tun.

— De la aerul de pădure, a răspuns Jaskier ironic, nu mai trece mult și mă umplu de păr peste tot, la naiba! Noaptea visez hanuri, bere și băi publice. Cât despre natura primitivă, s-o ia naiba de primitivă! Mă îndoiesc de influența ei benefică asupra sănătății, în special asupra psihicului. Druzii mai devreme pomeniți sunt cel mai bun exemplu, deoarece sunt din cale-afară de ursuzi. Au o adevărată manie, după cum reiese din povestirile lor, pentru natură și pentru protecția ei. De câte ori n-am fost martor la petițiile trimise autorităților? Să interzică ba vânătoarea, ba tăierea copacilor, ba vărsarea gunoiului de grajd în râu și tot soiul de tâmpenii de genul ăsta. Iar culmea prostiei au atins-o atunci când, îmbrăcați în crenguțe de vâsc, au format o delegație care s-a prezentat în fața regelui Ethan în Cidaris. M-am nimerit exact acolo...

— Ce voiau? l-a întrebat Geralt, curios.

— După cum știți, Cidaris e un regat unde pescuitul reprezintă ocupația de bază a majorității populației. Druzii s-au înființat la rege, cerându-i să poruncească folosirea unor năvoade cu o dimensiune specifică a ochiurilor și să-i pedepsească aspru pe cei care ar folosi plase cu ochiuri mai mici decât cele permise. Ethain a rămas cu gura căscată! Iar purtătorii de vâsc i-au explicat că aceste năvoade erau singura modalitate de a păstra rezervele de pește pe termen lung. Regele i-a condus pe terasă, le-a arătat marea și apoi le-a povestit cum odată unul dintre cei mai curajoși marinari ai săi, după ce navigase două luni spre vest, fără să vadă niciun uscat la orizont, a trebuit să se întoarcă după ce și-a epuizat rezervele de apă dulce de pe corabie. Păi, druzii își închipuie că am putea să epuizăm rezervele de pește dintr-o mare atât de mare? Cum să nu, au răspuns purtătorii de vâsc, chiar dacă pescuitul maritim dăinuie ca mijloc de trai, extrăgând în mod direct resursele naturii, va veni timpul când peștele va fi pe sponci și foamea își va arăta

colții. Și atunci va trebui să folosim, fără să mai stăm la discuții, năvoadele cu ochiuri mari, astfel încât să fie prinși doar peștii adulți pentru a salva puietul. Atunci Ethain a întrebat când, după părerea druizilor, va veni teribila foamete și ei au spus că, după socotelile lor, cam în două mii de ani. Regele și-a luat rămas-bun politicos de la ei, cerându-le să se întoarcă peste o mie de ani și să se mai sfătuiască. Purtătorii de vâsc n-au înțeles gluma și s-au răzvrătit, așa că au fost alungați din târg.

— Așa sunt druizii, a confirmat Cahir. La noi, în Nilfgaard...

— Te-ai dat de gol! a exclamat Jaskier triumfător. La noi, în Nilfgaard! Așa ai spus. Iar ieri, când ți-am zis nilfgaardian, ai sărit ca ars. Poate că a venit timpul, Cahir, să te hotărăști odată pentru totdeauna cine ești.

— Pentru voi, a ridicat din umeri Cahir, trebuie să fiu nilfgaardian. Din câte văd, n-o mai scot la capăt cu voi. Totuși, ca să știți și voi, așa sunt numiți în Imperiu numai locuitorii născuți în capitală sau în împrejurimile situate pe cursul inferior al Albei. Familia mea se trage din Vicovar, așadar...

— Ciocu' mic! l-a întrerupt brusc, cu o voce neprietenoasă, Milva, aflată în avangardă.

Cu toții au tăcut imediat strunindu-și caii, învățați de-acum cu felul ei de a-i avertiza că a văzut, a auzit sau a simțit cu un anumit instinct prezența unui prade comestibile în apropiere, pe care s-o poată străpunge cu săgeata. Milva și-a pregătit arcul, dar n-a coborât de pe cal. Nu era vorba despre vânătoare. Geralt s-a apropiat cu prudență.

— Fum, a spus ea scurt.

— Nu văd nimic.

— Adulmecă cu nasul.

Mirosul n-o înșelase, deși fumul se simțea vag. Nu putea veni de la un incendiu sau de la o jăriște, deoarece, așa cum a constatat și Geralt, mirosea bine. Venea de la un foc de tabără la care se frigea ceva.

— Ocolim? a întrebat cu jumătate de gură Milva.

— După ce aruncăm o privire, a răspuns Geralt, coborând de pe iapă și dându-i frâiele lui Jaskier. Ar fi bine să știm ce ocolim. Și pe cine avem în spate. Hai cu mine! Ceilalți să rămână în șei. Fiți cu băgare de seamă!

Printre tufișurile de la marginea pădurii se zărea o zonă defrișată, în care trunchiurile erau stivuite în grămezi egale. Un fir subțire de fum se înălța chiar dintre stivele de bușteni. Lui Geralt i-a mai venit inima la loc – la prima vedere, nu era nicio mișcare și era prea puțin spațiu între

bușteni pentru ca să se ascundă un grup mare. Și Milva era de aceeași părere.

— Nu-s cai, a murmurat ea. Nu-s soldați. Tăietori de lemne, pare-mi-se.

— Așa cred și eu. Dar mă duc să verific. Acoperă-mă!

Când se apropia, mișcându-se precaut printre stivele de bușteni, a auzit voci. S-a apropiat și mai mult. Și a fost uluit. Dar auzul nu-l înșela.

— Juma' de coteț în treflă!

— Doiar de cupă mică!

— Gvint!

— Pas. Floare! Pune latrinele. Oh, că tu...

— Ha-ha-ha! Doar un valet mic! Pân' la măduvă! Înainte de a pune un rahat bun, dă la o parte o cupă mică!

— Mai vedem. Pun valet. Ce, l-a luat? Hei, Yazon, ai jucat ca târțița ratei!

— De ce n-ai pus dama, tontălăule? Ce-aș pune eu paru' pe tine, zău...

În altă situație, vrăjitorul ar fi putut să mai aibă răbdare, să mai aștepte – multă lume putea să joace gvint, iar Yazon e un nume comun. Dar, printre vocile entuziasmate ale jucătorilor de cărți, a apărut dintr-odată un strigăt răgușit, pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

— Zzz... zda mă-sii!

— Salutare, flăcăi! a exclamat Geralt, ieșind din ascunzătoare. Mă bucur să vă văd din nou. Mai ales în efectiv complet, chiar și papagalul.

— La naiba!

Zoltan Chivay a aruncat cărțile, după care le-a ridicat atât de brusc, încât Feldmaresalul Duda, cocoțat pe umăr, a dat din aripi și a țipat, speriat.

— Vrăjitorule, bun venit! Sau este fata morgana? Percival, vezi și tu ce văd eu?

Percival Schuttenbach, Munro Bruys, Yazon Varda și Figgis Merluzzo l-au înconjurat pe Geralt și fiecare i-a strâns mâna puternic. Iar când ceilalți tovarăși ai lui Geralt au apărut de după stivele de bușteni, bucuria a fost și mai mare.

— Milva! Regis! a strigat Zoltan, strângându-i în brațe pe toți. Jaskier, ești în viață, chiar dacă ai scăfârlia bandajată! Ei, ce ne spui, șmecherașule, despre această nouă banalitate melodramatică? Viața asta nu-i o poezie! Și știi de ce? Pentru că nu cedează la critici.

— Dar unde-i, s-a uitat în jur Jaskier, Caleb Stratton?

Zoltan și ceilalți au tăcut brusc și au devenit serioși.

— Caleb, a spus în cele din urmă piticanul, pufnind pe nas, își doarme somnul în pământ, într-un mestecăniș, departe de culmile de munte îndrăgite și de munții Carbon. Când ne-au atacat Negrii la Ina, nu și-a pus picioarele lui mici în mișcare prea repede și n-a putut să ajungă în pădure... A primit o spadă în căpătână, când a căzut, i-au înfipt și o sulică... Hai să trecem peste! Noi l-am bocit destul. Să ne bucurăm că suntem împreună! Că am ieșit cu toții în viață din lagărul ăla mizerabil! Ba chiar s-a și mărit echipa, după cum văd.

Cahir, fără niciun cuvânt, și-a înclinat ușor capul sub privirea atentă a piticanului.

— Hai, stați jos! i-a invitat Zoltan. Noi frigem o mioară aici. Am găsit-o acum câteva zile, singură și tristă, nu ne-am îndurat s-o lăsăm să moară de moarte grea, de foame sau mâncată de lupi. Ne-a fost milă de ea și am belit-o cu pioșenie și am hăcuit-o, iar acum suntem gata s-o mâncăm. Ședeți! Regis, te-aș ruga să vii nițel. Și tu, Geralt, te rog!

Două femei stăteau în spatele buștenilor stivuiți. Una alăpta un nou-născut și, când i-a văzut, s-a întors rușinată. Nu departe de ea, o fată cu mâna bandajată în zdrențe nu foarte curate se juca în nisip cu doi copii. Vrajitorul a recunoscut-o de îndată ce l-a privit cu ochii ei tulburi și indiferenți.

— Am dezlegat-o din căruța care ardea, a explicat piticanul. N-ar mai fi avut mult și ar fi pierit așa cum ar fi vrut preotul, care o ura din tot sufletul. Cu toate acestea, botezul focului n-a cruțat-o în întregime. Au lins-o flăcările de-au lăsat-o cu carne vie. Am oblojit-o cum ne-am priceput, am uns-o cu seu, dar n-arată prea bine. Bărbierule, dacă ai putea...

— Chiar acum.

Când Regis a vrut să-i desfacă bandajul, fata s-a zbătut, s-a retras, acoperindu-și fața cu mâna sănătoasă. Geralt s-a apropiat să o țină, dar vampirul l-a oprit. Și-a fixat privirea pătrunzătoare în ochii ei pierduți și sârmana s-a liniștit pe loc. Capul i-a căzut ușor pe piept. Nici măcar nu a tremurat când Regis i-a dezlipit cu atenție zdrențele murdare de pe arsură și i-a aplicat un unguent cu un miros înțepător, ciudat pe brațul ars.

Geralt a întors capul, s-a uitat la cele două femei, la cei doi copii, apoi la pitican. Zoltan și-a dres glasul.

— Pe femei, l-a lămurit în șoaptă, și pe cei mici i-am găsit aici, în

Angren. S-au rătăcit în timpul refugiului, erau singuri, speriați și flămânzi, i-am luat, i-am îngrijit. Așa a fost să fie.

— Așa a fost să fie, a repetat Geralt cu un zâmbet ușor. Ești un altruist incorigibil, Zoltan Chivay.

— Fiecare cu defectele lui. Și tu te grăbești tot ca să-ți ajuți copila?

— Tot. Deși lucrurile s-au complicat.

— Din cauza acestui nilfgaardian care te-a urmărit în trecut și care vi s-a alăturat?

— Și din cauza asta. Zoltan, de unde vin refugiații? De cine fugeau? De nilfgaardieni sau de Veverițe?

— Greu de spus. Prichindeii habar n-au, femeile nu prea vorbesc și se tem nu știu nici eu de ce. Numai să blestemi sau să tragi o înjurătură în prezența lor, și se fac roșii ca tomatele... Oricum, nu contează. Pe drum ne-am întâlnit cu alți fugari, tăietori de lemne și am aflat din gura lor că Nilfgaardul face ravagii pe-aici. Vechile noastre cunoștințe, fără îndoială, plutoanele din vest, de pe celălalt mal al Inei. Dar trebuie să fie pe-aici și detașamente din sud. De pe malul celălalt al Jarugăi.

— Și cu cine se luptă?

— E un mister. Tăietorii de lemne spuneau ceva despre o armată condusă de o anumită Regină Albă. Această regină luptă împotriva Negrilor. Se pare că a avansat deja până pe celălalt mal al Jarugăi cu oastea ei și trece prin foc și spadă ținuturile imperiale.

— Ce oaste o fi?

— N-am nici cea mai mică idee, s-a scărpinat la ureche Zoltan. Am văzut în fiecare zi cum duduie pământul sub copitele cailor oamenilor înarmați, dar nu-i întrebăm cine sunt. Ne ascundem în tufișuri...

Regis, care terminase cu brațul ars al fetei, a întrerupt conversația.

— Bandajul trebuie schimbat în fiecare zi, i-a spus el piticanului. Vă las alifia și tifonul, care nu se lipește de carnea arsă.

— Mulțumesc, bărbierule.

— Mâna o să i se vindece, l-a asigurat vampirul încet pe vrăjitor. Cu timpul, și cicatricile vor dispărea, pielea tânără se reface ușor. Mai rău e cu ce se întâmplă cu capul nefericitei. Acolo, alifiile mele nu sunt de folos.

Geralt tăcea. Regis și-a șters mâna cu o cârpă.

— Soartă sau blestem, a șoptit el, să simți boala în sânge, toată esența bolii... și să nu poată fi vindecată...

— Așa, a zis Zoltan. Să oblojești pielea este una, dar când mintea o ia

razna, nu mai este nimic de făcut. Doar să ai grijă, s-o ocrotești... Mulțumesc pentru ajutor, bărbierule. Te-ai înscris și tu în echipa vrăjitorului?

— Așa a fost să fie.

— Hmm... Zoltan și-a mângâiat barba. Și pe unde aveți de gând s-o căutați pe Ciri?

— Mergem spre est, spre Caed Dhu, la druizi. Tragem nădejde că ne pot ajuta...

— Niciun ajutor de nicăieri, a tunat cu o voce sonoră, metalică, fata cu mâna pansată, care stătea lângă stiva de bușteni. Niciun ajutor de nicăieri. Numai sânge. Și botezul focului. Focul curăță. Dar și omoară.

Regis l-a prins de braț pe Zoltan, care era uluit, i-a impus tăcere cu un gest.

Geralt, care știa ce înseamnă transă hipnotică, a tăcut, încremenit.

— Cel care a vărsat sânge și a băut sânge, a continuat fata, fără a ridica tonul, cu sânge va plăti. N-o să treacă trei zile și o să moară unul după altul până o să piară toți. O să moară pe capete, încet-încet... Și în cele din urmă, când o să fie aruncați saboții de fier și o să se usuce lacrimile, o să moară și rămășița care a supraviețuit. O să moară chiar și ce nu moare niciodată.

— Vorbește! a murmurat încetișor Regis. Spune-mi ce vezi.

— Negură. Un turn în negură. E Turnul Rândunicii... Pe un lac plin de gheață.

— Ce mai vezi?

— Negură.

— Ce simți?

— Durere...

Regis n-a apucat să-i mai pună următoarea întrebare. Ea a clătinat din cap, a scos un răcnet sălbatic și a înțepenit. Când a ridicat ochii, nu era în ei decât ceață.

După întâmplarea asta, își amintea Geralt, plimbându-și întruna degetele pe lama plină de rune, Zoltan a început să-l respecte pe Regis, a renunțat la tonul familiar pe care îl folosea la adresa bărbierului...

Așa cum le-a cerut Regis, nu le-au suflat niciun cuvânt celorlalți despre acest fenomen ciudat. Vrăjitorul nu fusese prea impresionat. Mai asistase la transe asemănătoare și nu credea că hipnoza e o predicție, ci doar receptarea gândurilor și sugestiilor subconștiente ale

hipnotizatorului. Ce-i drept, în acest caz, nu era vorba despre hipnoză, ci doar despre o vrajă vampirică și se întreba ce ar mai fi interceptat fata din subconștientul lui Regis, dacă transa ar fi durat mai mult.

O jumătate de zi au mers cu piticanii și protejații lor. Apoi Zoltan Chivay a oprit procesiunea și l-a luat deoparte pe vrăjitor.

— E timpul să ne despărțim, i-a zis sec. Tre' să luăm o decizie, Geralt. Mahakamul se zărește deja spre nord, iar valea duce direct în munți. Gata cu aventurile! Ne întoarcem la ale noastre. Sub muntele Carbon.

— Înțeleg.

— Mă bucur că vrei să înțelegi. Vă doresc mult noroc, ție și alor tăi! O echipă ciudată, dacă pot îndrăzni să spun așa.

— Vor să mă ajute, a spus vrăjitorul încet. E ceva nou pentru mine. De aceea am hotărât să nu cer lămuriri.

— Foarte bine! a vorbit Zoltan, care și-a scos sihillul piticănesc, în teaca lui de lac, înfășurată în blană de pisică. Ia-l, e-al tău. Înainte ca drumurile noastre să se despartă.

— Zoltan...

— Nu spune nimic, doar ia-l! Noi, în munții noștri, scăpăm de război, n-avem nevoie de fier. Dar o să fie plăcut să-mi amintesc la o bere că sihillul lucrat în Mahakam e pe mâini bune și slujește o cauză nobilă. Că nu-i e rușine. În ceea ce te privește, când o să-i lovești cu lama asta pe răufăcătorii lui Ciri, trage-le cel puțin una din partea lui Caleb Stratton. Și amintește-ți de Zoltan Chivay și de forjele piticănești!

— Să fii sigur, l-a asigurat Geralt, luând sihillul și trecându-și-l peste umăr. În lumea asta mârșavă, bunătatea, onestitatea și noblețea se țin minte.

— Da, fără doar și poate, i-a răspuns piticanul și și-a îngustat ochii. De aceea nu te voi uita nici pe tine – cu maruderii din poiană –, nici pe Regis, cu potcoava din jar. Și, din moment ce e vorba despre reciprocitate...

A tușit ușor, și-a dres glasul și a scuipat.

— Am jefuit un negustor în Dillingen, un bogătaș care făcuse bani frumoși din negoț havecarian, a continuat. După ce și-a încărcat aurul și giuvaierurile în car, pregătindu-se să părăsească târgul în grabă, ne-am năpustit pe el. Și-a apărât comoara ca un leu, când a strigat după ajutor, a luat câteva ciocane pe scăfărlie, după care a tăcut. Îți amintești sipețelele pe care le-am târât și le-am cărat cu căruța, iar în cele din urmă le-am îngropat lângă râul O? Ei bine, acelea erau bunurile furate

de la havecar! O pradă pe care avem de gând să ne construim viitorul.

— De ce îmi spui asta, Zoltan?

— Pentru că, dacă nu greșesc, n-a trecut mult de când te-ai lăsat păcălit de aparențele înșelătoare. Ceea ce ai luat drept bun și drept s-a dovedit a-ți fi vrăjmaș și nedemn sub o mască frumoasă. Ești ușor de înșelat, vrăjitorule, pentru că nu vezi motivele. Dar nu vreau să te amănesc. Așadar, nu lua aceste femei și acești plozi, nici pe piticanul din fața ta drept oameni sinceri și neprihăniți. În fața ta nu stau decât un hoț, un tâlhar și poate chiar un criminal. Căci nu-i exclus ca havecarul să fi dat ortul popii la marginea drumului către Dillingen.

Au rămas tăcuți mult timp, privind în depărtare, la munții din nord, cufundați în nori.

— Rămâi cu bine, Zoltan! a spus Geralt în cele din urmă. Poate că forțele de a căror existență, încetul cu încetul, încep să nu mă mai îndoiesc, o să facă în așa fel încât să ne mai întâlnim într-o bună zi. Tare-aș vrea să fie-așa! Aș vrea să ți-o prezint pe Ciri, să te cunoască. Dar să știi că, orice s-ar întâmpla, n-o să te uit. Rămas-bun, piticanule!

— Dai mâna cu mine? Cu un hoț și un bandit?

— Fără șovăială. Nu mă mai las păcălit așa de ușor ca înainte. Cu toate că nu văd motivele, descopăr treptat arta de a vedea dincolo de măști.

Geralt a mânuit sihillul și a tăiat în două o molie care flutura pe lângă el.

După despărțirea de Zoltan și de ai săi, își aducea el aminte, am întâlnit un grup de țărani rătăcind prin pădure. Unii, văzându-ne, au fugit de le-au scăpărat călcăiele, dar Milva a reușit să-i rețină pe alții, amenințându-i cu arcul. Țăranii, cum am aflat mai târziu, fuseseră până recent prizonieri ai nilfgaardienilor. Fuseseră folosiți la tăierea cedrilor, dar după câteva zile un detașament a atacat tabăra, i-a lichidat pe străjeri și i-a eliberat pe prizonieri. Acum se întorceau la casele lor. Jaskier, hotărât să descopere cine erau eliberatorii misterioși, i-a luat la întrebări pe fugari cu tenacitate și cu insistență.

— Soldații ăia, a repetat bătrânul, sunt în slujba Reginei Albe. Îi tratează pe Negri cu dispreț! Dacă i-ai fi auzit! Au spus că sunt ca niște gorile în spatele dușmanului.

— Cum așa?

— Dar tocmai am zis. Gorile.

— Gorile, la naiba! a izbucnit Jaskier fluturându-și mâna. Of, oameni buni... Ce embleme, v-am întrebat, purtau soldații ăia?

— Diferite, conașule. Mai cu seamă călăreții. Infanteriștii aveau ceva cu roșu.

Săteanul a luat un băț și a desenat un romb pe nisip.

— Diamant, s-a mirat Jaskier, priceput la heraldică. Nu crinul temerian, ci diamantul. Stema Riviei. Ciudat... De aici până la Rivia sunt două sute de kilometri. Mai mult, armatele Lyriei și Riviei au fost decimate în totalitate în luptele pentru Dol Angra și de la Aldersberg, iar țara a fost cotropită de Nilfgaard... Nu mai înțeleg nimic!

— Normal, i-a retezat-o vrăjitorul. Gata cu trăncăneala! La drum!

— Ha! a strigat poetul, reflectând și analizând mai departe informațiile de la săteni. M-am prins! Nu sunt gorile, ci gherile! Partizani, pe urmele inamicului, v-ați dat seama?

— Ne-am dat, a spus Cahir, clătinând din cap. Pe scurt, partizanii Nordlingeni acționează pe aceste meleaguri. Anumite detașamente, probabil formate din supraviețuitori ai armatelor Lyriei și Riviei, înfrânte la jumătatea lui iulie la Aldersberg. Am auzit despre această bătălie când eram la Veverițe.

— Mi se pare o veste oarecum liniștitoare, a spus Jaskier, mândru că a fost primul care a descifrat enigma gorilelor. Chiar dacă țăranii au confundat însemnele heraldice, putem considera că nu avem de-a face cu oastea Temeriei. Și nu cred că la gherilele riviene a ajuns vestea că doi spioni au evadat recent de sub ștreangul mareșalului Vissegerd. Dacă dăm nas în nas cu partizanii, avem șansa să ne eschivăm.

— Putem să tragem nădejde, a spus Geralt, calmând-o pe recalitranta Babușcă. Dar, sincer să fiu, n-aș vrea să dăm nas în nas.

— Sunt compatrioții tăi, vrăjitorule, a remarcat Regis. Doar ești Geralt din Rivia?

— *Nota bene*, a replicat el cu răceală. Eu însumi mi-am ales numele, pentru că sună bine. Un nume cu o astfel de adăugire le inspiră încredere clienților mei.

— Înțeleg, a surâs vampirul. Dar de ce ai ales tocmai Rivia?

— Am tras la sorți dintre bețișoare cărora le-am pus câte un nume care mi s-au părut mai interesante. Mentorul meu în ale vrăjitoriei mi-a sugerat metoda. Dar nu chiar de la început. Abia atunci când țineam morțiș să-mi iau numele Geralt Roger Eryk du Haute-Bellegarde.

Vesemir a găsit numele ăsta caraghios, pompos și cretin. Se pare că avea dreptate.

Jaskier a pufnit în râs, privindu-i ostentativ pe vampir și pe nilfgaardian.

— Numele meu întreg, a reacționat Regis, oarecum rănit de privirea poetului, e un nume real. Și în concordanță cu tradiția vampirică.

— Și al meu, s-a grăbit să explice Cahir. Mawr e numele mamei mele, iar Dyffryn, al străbunicului. Și nu este nimic amuzant, poetule. Dar pe tine, chiar așa, pe tine cum te cheamă? Aș fi curios să știu... Jaskier este, bineînțeles, un pseudonim.

— N-am dreptul să-mi folosesc numele adevărat sau să-l dezvălui, a răspuns enigmatic bardul, ridicându-și nasul cu mândrie. Este destul de faimos.

— Cât despre mine, s-a alăturat dintr-odată discuției Milva, după ce rămăsese mult timp posomorâtă și tăcută, mă scoteau din sărite când mă strigau Maia, Mania sau Marilka. Când aude cineva un asemenea nume, crede imediat că poate să mă piște de cur.

Se lăsa întunericul. Cocorii își luau zborul, iar croncănitul lor se domolea în depărtare. Se domolea și vântul care adia dinspre munți. Vrajitorul și-a pus sihillul în teacă.

A fost azi-dimineață. În această dimineață. Iar după-amiază a început balamucul.

Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme, se gândea vrăjitorul. Dar care dintre noi, în afară de Regis, să se priceapă la așa ceva? Ce-i drept, toată lumea a observat că Milva a vomat de mai multe ori în zori. Dar am mai mâncat noi anumite chestii care ne-au întors stomacul pe dos. Și Jaskier a dat la rațe de vreo două sau trei ori, iar Cahir a făcut o baligă, de s-a temut că a dat cufureala peste el. Când am văzut că fata se ridică și se duce una-două în tufișuri, m-am gândit că putea fi la fel de bine din cauza vezicii urinare...

Ce idiot am fost!

S-ar părea că Regis și-a dat seama care e adevărul. Dar a tăcut. A tăcut până în clipa în care n-a mai putut să tacă. Când ne-am oprit să înnoptăm într-o colibă părăsită, Milva l-a luat în pădure și a stat de vorbă cu el cam mult și uneori cam tare. Vampirul s-a întors singur din pădure. A cântărit din ochi, a amestecat niște plante și ne-a chemat pe toți în colibă. Ne-a vorbit pe tonul lui enervant de atotștiutor.

— Mă adresez tuturor, a spus Regis, pentru că alcătuim o echipă și avem o răspundere reciprocă. Nu schimbă nimic faptul că nu se află printre noi cel care are cea mai mare răspundere. Directă, ca să mă exprim așa.

— Exprimă-te mai clar, la naiba! s-a enervat Jaskier. Echipă, responsabilitate... Ce se întâmplă cu Milva? Ce are, la naiba?

— Nu este o boală, a zis încetișor Cahir.

— Cel puțin, nu în sensul strict al termenului, a confirmat Regis. Fata e însărcinată.

Cahir a dat din cap, indicând că a ghicit. Jaskier a încremenit pe loc. Geralt a strâns din buze.

— În ce lună?

— A refuzat, destul de nepolitic, să-mi dea vreo dată, inclusiv data ultimei menstruații. Dar mă cam pricep. Trebuie să fie în săptămâna a zecea.

— Atunci, mai las-o baltă cu apelul tău patetic la responsabilitate reciprocă! a spus Geralt mâhnit. Nu e vorba despre niciunul dintre noi. Dacă ai îndoieli, pot să ți le risipesc chiar acum. Dar ai perfectă dreptate să vorbești despre responsabilitate comună. Ea e cu noi în prezent. Dintr-odată am avansat cu toții la rolul de soți și de tați. Ascultăm cu sufletul la gură ce spune doctorul.

— Are nevoie de hrană corectă și regulată, și-a început enumerarea vampirul. Fără stres. Somn odihnitor. Și în curând să renunțe la călărit.

Au tăcut cu toții mult timp.

— Am înțeles, a vorbit Jaskier în cele din urmă. Avem o problemă, conașilor soți și tați.

— Mai mare decât credeți, a confirmat vampirul. Sau mai mică. Totul depinde de punctul de vedere.

— Nu înțeleg.

— Ar trebui, totuși, a murmurat Cahir.

— Mi-a cerut, a reluat Regis după un moment, să-i pregătesc un leac care să acționeze puternic și radical. Se gândește că ar fi un remediu pentru a scăpa de toate necazurile. E hotărâtă.

— I l-ai dat?

Regis a zâmbit.

— Fără consultarea prealabilă a celorlalți tați?

— Leacul pe care-l cere nu e miraculos, a spus Cahir încet. Am trei

surori, știi bine despre ce vorbesc. Ea crede că, dacă a băut ieri decoctul, se poate întoarce mâine în șa să-și continue călătoria. Da' de unde! Vreo zece zile nici gând să poată să stea în șa. Înainte să-i dai leacul, trebuie să-i spui, Regis. Și i-l poți da numai după ce îi găsim un pat. Un pat curat.

— Înțeleg, a dat din cap Regis. Un vot pentru. Și tu, Geralt?

— Ce, eu?

— Conașii mei, a spus vampirul, fixându-i cu ochii lui negri, nu vă prefaceți că nu înțelegeți!

— În Nilfgaard, a explicat Cahir, înghițind în sec și lăsând capul în jos, numai femeia poate hotărî în această chestiune. Nimeni n-are dreptul s-o influențeze. Regis a spus că Milva e hotărâtă să... ia un leac. Din acest motiv, și numai din acest motiv, am început să mă gândesc cu mâhnire în suflet la acest lucru ca la un fapt împlinit. Și la consecințele care ar rezulta de aici. Dar eu sunt un străin, care nu știe... Nici măcar n-ar fi trebuit să vorbesc. Îmi cer iertare.

— Ce vrei să spui? s-a mirat trubadurul. Ne iei drept sălbatici, nilfgaardianule? Drept un trib primitiv, care se raportează la nu știi ce tabu șamanic? Bineînțeles, numai femeia poate lua o astfel de hotărâre, e dreptul ei inalienabil. Dacă Milva este hotărâtă să...

— Tacă-ți fleanca, Jaskier! a murmurat vrăjitorul. Taci, te rog frumos!

— Ai altceva de gând? a ridicat tonul poetul. Vrei să-i impui sau...

— Taci, la naiba, că mă scoți din minți! Regis, din ceea ce văd, inițiezi printre noi un fel de plebiscit. Pentru ce? Tu ești doctorul. Mijlocul pe care ți-l cere ea... Da, prefer să folosesc cuvântul „mijloc”, și nu „leac”, nu știi de ce nu mi se leagă cuvântul „leac” în acest caz... Numai tu poți să-l pregătești și să i-l administrezi. Și o să i-l administrezi, dacă ți-l cere din nou. N-o refuza.

— Mijlocul este pregătit.

Regis le-a arătat tuturor un flaconaș din sticlă închisă la culoare.

— În caz că mi-l cere din nou, a continuat, n-o refuz. În caz că mi-l cere din nou...

— Ei bine, atunci, despre ce este vorba? Despre unanimitate? Despre aprobarea tuturor? Asta aștepti?

— Știi foarte bine despre ce este vorba, a spus vampirul. Simți exact ce trebuie să faci. Dar, pentru că mă întrebi, îți răspund. Da, Geralt, exact despre asta este vorba. Da, exact asta e de făcut. Și nu sunt eu cel care așteaptă.

— Te poți exprima mai clar?

— Nu, Jaskier, i-a replicat vampirul. Mai clar de-atât nu pot. Mai ales că e inutil, nu-i așa, Geralt?

— Într-adevăr.

Vrăjitorul și-a aplecat fruntea în palmele strânse.

— Da, la naiba, ai dreptate! a recunoscut el. Dar de ce te uiți la mine? Eu trebuie s-o fac? Nu mă pricep la asta. Nu mă descurc. Chiar nu sunt făcut deloc pentru rolul ăsta. Deloc, înțelegeți?

— Nu prea, l-a contrazis Jaskier. Nu înțelegem deloc. Cahir? Tu înțelegei ceva?

Nilfgaardianul s-a uitat la Regis, apoi la Geralt.

— Cred că da, a răspuns el încet. Cel puțin, așa cred.

— Aha! a clătinat din cap trubadurul. Geralt s-a prins din zbor, Cahir crede că înțelege. Eu sigur aş avea nevoie de clarificări, dar la început mi s-a spus să tac, apoi să ascult, căci nu-i nevoie să înțeleg. Mulțumesc frumos! Douăzeci de ani în slujba poeziei înseamnă destul ca să știi că putem prinde anumite lucruri din zbor, fără să avem neapărat nevoie de cuvinte sau să nu le înțelegem niciodată.

Vampirul a zâmbit.

— Nu cunosc pe nimeni, i-a spus, care ar fi putut să se exprime atât de admirabil ca tine.

Se întunecase de-a binelea. Vrăjitorul s-a ridicat.

Toți suntem datori cu o moarte, și-a spus în sinea lui. Nu-i nicio scăpare. N-are rost s-o mai lungim. Trebuie. Trebuie și gata.

Milva stătea singură lângă focușorul pe care-l aprinsese în pădure, în groapa făcută de un copac scos din rădăcini, departe de coliba tăietorului de lemne, în care înnoptau ceilalți. Nu a tresărit când a auzit pașii vrăjitorului. Ca și cum l-ar fi așteptat să vină. S-a dat ușor la o parte ca să-i facă loc pe trunchiul căzut.

— Ei, care-i treaba? a strigat, fără să-l aștepte să vorbească. Nasol, nu?

El nu i-a răspuns.

— Nu te-ai așteptat, nu, când am pornit la drum? Ce te-ai gândit? Las' că-i o fată de la țară, o toantă ciudată? Mi-ai îngăduit să te însoțesc. De vorbit cu ea pe drum despre lucruri deștepte, n-ai ce vorbi, bineînțeles, dar poate fi de ajutor. E sănătoasă, vânjoasă, știe să tragă cu arcu', nu-i înțepenește curu'n șa și, dacă lucrurile scapă de sub control, n-o să facă

în pantaloni, o fi de folos. Și s-a dovedit că, în loc să fiu de folos, sunt o piedică. O ghiulea legată de picior. Toanta ciudată de la țară s-a transformat într-o fată naivă!

— De ce ai vrut să mă însoțești? a întrebat-o încet. De ce n-ai rămas în Brokilon? Doar știai că...

— Știam, l-a întrerupt brutal. Doar am trăit printre driade, iar ele ghicesc dintr-o privire ce se petrece cu tine, n-ai cum să le ascunzi nimic. Au știut înaintea mea chiar... Dar nu m-am așteptat să mă doboare slăbiciunea așa iute. M-am gândit c-o să am ocazia, c-o să găesc niște ciuperci sau o să beau un decoct, că n-o să-ți dai seama, că n-o să observi...

— Nu-i chiar așa de simplu.

— Știu. Vampiru' m-a lămurit. Am amânat prea mult, m-am tot gândit, am șovăit. Acum s-a complicat...

— Nu la asta m-am referit.

— Fir-ar al naibii! a oftat ea după o clipă. M-am gândit la Jaskier ca la o ultimă soluție! Pentru că am băgat de seamă că și-a luat aerul ăla de viteaz și știe-tot, dar era cam bleg, cam slab, nu trăgea în ham... eram sigură c-o să vină o vreme când el n-o să poată merge mai departe și o să se oprească... M-am gândit că, atunci când o să-mi fie rău, o să mă întorc cu el... și ce să vezi? El e erou, iar eu...

Vocea i s-a stins brusc. Geralt a îmbrățișat-o. Și a înțeles pe loc că era gestul pe care ea îl aștepta, cel de care avea nevoie mai presus de orice. Austeritatea și asprimea săgetătoarelor din Brokilon au dispărut ca prin farmec, rămânând doar blândețea delicată și tremurândă a unei fete necăjite. Însă tot ea a întrerupt tăcerea lungă.

— Așa mi-ai spus cândva... în Brokilon. Că o să am nevoie de... umeri. Că o să țin noaptea, în întuneric... Ești aici, îți simt umerii, brațele cum mă înconjoară... Și tot vreau să țin... Ah! Zeilor! Zeii mei... De ce dărdâi?

— N-am nimic. Amintiri.

— Ce mă fac?

Nu i-a răspuns. Întrebarea nu era pentru el.

— Tăticu' mi-a arătat odată... La noi, pe malul râului, trăiește o viespe neagră care își depune ouăle într-o omidă vie. Larvele ies apoi din ouă și mănâncă omida de vie... pe dinăuntru... Acum așa ceva e în mine. Înăuntru' meu, în burta mea. Crește, tot crește întruna și mă mănâncă de vie...

— Milva...

— Maria. Eu sunt Maria, nu Milva. Ce Zmeoaică mai sunt și eu? Sunt o cloșcă cu un ou, nu o Zmeoaică... Milva se aruncă vitează pe câmpu' de luptă alături de driade, își smucește săgețile din hoiturile sângerânde – nu tre' pierdute săgețile bune, că-i păcat de ele! Și, dacă mai suflă careva, tre' înjunghiat la grumaz! Milva îi conducea cu bună știință pe oamenii ăia spre soarta aia, prin trădare, iar ea râdea... Sângele lor o cheamă acum. Sângele, ca veninul viespii negre, o mănâncă pe Milva din interior. Maria plătește pentru Milva.

El tăcea. Din simplul motiv că nu știa ce să spună. Fata s-a înghesuit cu forță la pieptul lui.

— Am dus un comando în Brokilon, a șoptit ea. În Arsură, prin iunie, cu o săptămână înainte de Sânziene. Ne-au urmărit, a fost o bătălie și doar șapte dintre noi am reușit să fugim pe cai, cinci elfi, o elfă și cu mine. Până la Curea să tot fie vreo jumătate de milă, da' cai în urma noastră, cai în fața noastră, beznă în jur, bălți, mlaștini... Noaptea ne-am ascuns în răchitiș, tre' să lăsăm caii să se odihnească și noi la fel.. Atunci elfa s-a dezbrăcat fără nicio vorbă, s-a întins... și un elf a venit la ea... Am înțepenit că nu știam ce să fac... Să mă duc mai încolo, să mă prefac că nu văd nimic? Sângele îmi plesnea în tâmpile și numa' ce-o aud cum spune: „Cine știe ce-aduce ziua de mâine? Cine o să treacă Cureaua și cine rămâne în țărână? *En'ca minne*”. *O mică iubire*. Numai așa se poate depăși moartea. Și frica. Ei se temeau, ea se temea și eu mă temeam... Așa c-am făcut și eu la fel, m-am dezbrăcat și m-am întins un pic mai departe, pe o pătură... Când m-a îmbrățișat primul, am strâns din dinți, că nu eram pregătită, eram îngrozită și uscată... Dar el a fost isteț, că de, era elf, la figură arăta ca un tânăr... Isteț... Sensibil... Mirosea a mușchi, a iarbă și a trandafiri... La al doilea, m-am aruncat eu în brațele lui... Cu plăcere... O mică iubire. Numa' naiba știe câtă iubire a fost acolo, câtă frică, da' cre' că era mai mult frică, de-asta sunt sigură! Pen' că dragostea a fost falsă, bună, da' falsă oricum, ca la jocurile din iarmaroc, ca la teatru, dacă actorii sunt înzestrați, nu mai deosebim ce e adevărat de ce e fals. Da' a fost frică. Chiar a fost.

Gerald tăcea.

— Oricum, n-am reușit să depășim moartea. În zori, i-au ucis pe doi înainte să ajungem pe malul Culei. Dintre cei trei supraviețuitori, n-am mai văzut de-atunci pe niciunul niciodată în fața ochilor. Mămica mea îmi spunea că o fată știe întotdeauna al cui rod îl poartă în pânțe... Da' eu nu știu. Nici măcar numele elfilor ăloră nu le-am știut, păi, cum să

le știi? Spune-mi, cum?

El tăcea. A lăsat brațele să vorbească pentru el.

— Și, la urma urmei, la ce bun să știi? Vampiru' îmi pregătește îndată un leac. Tre' să mă lași pe undeva, într-un sat... Nu, nu spune nimic, taci! Știi cum ești tu. Nici iapa ta năvălaşă n-ai abandona-o, n-ai schimba-o cu alta, chiar dacă o tot ameninți întruna. Nu ești din cei care părăsesc. Da' acum trebuie. După ce iau leacu', n-o să mai pot să călăresc o vreme. Da' să știi că, de cum o să mă simt mai bine, numaidecât vin după voi. Pen' că vreau s-o găsești pe Ciri aia a ta, vrăjitorule. Cu ajutoru' meu ai s-o găsești și ai s-o salvezi.

— De aceea ai venit cu mine, a spus el frecându-și fruntea. De aceea.

Ea și-a plecat capul.

— De aceea ai mers cu mine, a repetat el. Ca să mă ajuți să salvez un copil străin. Voiai să plătești. Să-ți plătești datoria pe care, încă de-atunci, din momentul plecării, ai avut de gând s-o contractezi... Un copil străin pentru cel propriu. Iar eu ți-am făgăduit că te ajut când ai nevoie. Milva, n-am cum să te ajut. Crede-mă, n-am cum.

De data asta, ea tăcea. El nu putea, simțea că nu are voie.

— Acolo, în Brokilon, mi-am luat asupra mea o îndatorire și am jurat că mă voi achita de ea. Nechibzuit. Neghiob. M-ai ajutat când am avut mare nevoie. Nu-i chip să mă achit de datorie. Nu pot achita ceva ce nu are preț. Unii spun că fiecare, absolut fiecare lucru de pe lumea asta, are un preț. Nu este adevărat. Sunt lucruri care nu au preț, care sunt neprețuite. Sunt ușor de recunoscut prin faptul că, odată pierdute, rămân pierdute pentru totdeauna. Eu însumi am pierdut multe astfel de lucruri. De aceea astăzi n-am cum să te ajut.

— Tocmai m-ai ajutat, a răspuns ea foarte calm. Nici măcar nu știi cât m-ai ajutat. Acum, pleacă, te rog! Lasă-mă singură! Du-te, vrăjitorule! Pleacă până nu-mi strici lumea de tot.

Când au pornit iar la drum în zori, Milva mergea înainte, liniștită și zâmbitoare. Iar când Jaskier, care venea în urma ei, a început să zdrăgănească coardele lăutei, i-a ținut isonul fluierând.

Geralt și Regis închideau marșul. La un moment dat, vampirul s-a uitat la vrăjitor, a zâmbit, a dat din cap cu recunoștință și admirație. Fără un cuvânt. Apoi și-a scos din traista cu remedii un flaconaș de sticlă.

Vrăjitorul tăcea.

Când s-au oprit să adape caii, Geralt l-a luat deoparte pe Regis.

— Schimbare de plan, l-a anunțat sec. Nu mai mergem prin Ysgith.

Vampirul a tăcut o clipă, sfredelindu-l cu ochii săi negri.

— Dacă n-aș fi știut că, a vorbit el în cele din urmă, ca vrăjitor, nu te temi decât de adevăratele primejdii, aș fi crezut că-ți faci griji în legătură cu discuțiile absurde.

— Însă știi. Așadar gândește logic!

— Într-adevăr. Aș dori totuși să-ți atrag atenția la două lucruri. În primul rând, starea actuală a Milvei nu e nici o boală, nici o infirmitate. Trebuie să aibă grijă de ea, dar e perfect sănătoasă și în formă. Aș spune chiar că în cea mai bună formă. Hormonii...

— Ia mai lasă tonul ăsta superior, de mentor! l-a întrerupt Geralt. Începe să mă calce pe nervi.

— Asta în primul rând, a reluat Regis. Vorbeam despre două lucruri. Iată care e al doilea: când Milva o să devină conștientă de îngrijorarea ta, când o să înțeleagă că tremuri pentru ea și te porți cu ea cum te porți cu un ou, o să-și iasă din pepeni. Asta o s-o streseze, ceea ce, în starea ei, este complet contraindicat. Geralt, nu vreau să fac pe mentorul. Încerc doar să fiu rațional.

El nu i-a replicat.

— Există și un al treilea lucru, a adăugat Regis, sfredelindu-l în continuare cu privirea. Nu ne împing să trecem prin Ysgith nici entuziasmul, nici setea de aventură, ci nevoia. Armatele au împânzit munții și trebuie să ajungem la druizii din Caed Dhu. Am înțeles că nu suferă amânare. Că pentru tine contează foarte mult să obții informații cât mai rapid ca să ajungi la Ciri, s-o salvezi.

— Contează, a privit într-o parte Geralt. Contează foarte mult. Vreau s-o salvez pe Ciri și s-o iau cu mine. Nu demult aș fi adăugat: cu orice preț. Dar nu. Nu mai este cazul. Acel preț nu-l plătesc, acel risc nu mi-l asum. Nu vom trece prin Ysgith.

— Ai alternativă?

— Celălalt mal al Jarugăi. Vom merge pe râu în amonte, lăsând mlaștinile departe. Apoi traversăm înapoi Jaruga când ajungem pe culmea Caed Dhu. Dacă o să fie prea greu, doar noi doi o să ne vedem cu druizii. Eu o să trec râul înot, iar tu o să zbori ca un liliac. Ce te uiți așa la mine? Povestea cu râul care ar fi un obstacol în calea vampirilor e un mit, o superstiție. Sau poate mă înșel eu?

— Nu, nu te înșeli. Dar nu pot zbura decât în timpul lunii pline.

— Mai sunt numai două săptămâni. Când ajungem la locul cu pricina, o să fie lună plină.

— Geralt, i s-a adresat vampirul fără a-și lua ochii de la el, ești ciudat. Ca să fim lămuriiți, n-o spun în sens peiorativ... Ei bine, fie! Renunțăm la Ysgithul prea primejdios pentru femeile aflate într-o stare mai delicată. Trecem pe celălalt mal al Jarugăi care, crezi tu, este mai sigur.

— Știi să evaluez gradul de risc.

— Nu mă îndoiesc.

— Nicio vorbă Milvei sau celorlalți. Dacă pun întrebări, e o parte din planul nostru.

— Negreșit. Ar fi bine să căutăm o barcă mai întâi.

N-au căutat mult, iar ceea ce au descoperit le-a depășit chiar toate așteptările. N-au pus mâna pe o barcă, ci pe un bac. Ascuns în sălcii, bine mascat de ramuri și tulpini de stuf, l-a dat de gol funia care îl lega de malul stâng. L-au găsit chiar și pe cârmaci. O zbughea în tufișuri când a văzut că se apropiau, dar Milva l-a descoperit și l-a scos de guler din ascunziș, l-a dat la iveală și pe ajutorul său, voinic, lat în umeri și cu față de nătăfleț. Cârmaciul tremura din toate încheieturile de frică, iar ochii i se roteau ca o pereche de șoareci care se rostogolesc într-un hambar gol.

— Pe malul celălalt? a gemut când a auzit ce așteptau de la el. Pentru nimic în lume! Acolo este pământu' nilfgaardian și acuma-i război! Dacă pun laba pe mine, mă atârnă pe stâlp! Nu vă trec! Omorâți-mă, dacă vreți, da' nu vă trec!

— Chiar putem să te omorâm, l-a amenințat Milva, strângându-și buzele, chiar acuma te omorâm. Mai scoate tu o vorbă din fleanca aia o dată, și-o să vezi că nu glumesc!

— Războiul cu siguranță nu împiedică contrabanda, nu-i așa, omule bun? l-a fulgerat cu privirea vampirul pe cârmaci. La asta servește bacul tău ascuns cu dibăcie de pontoanele regale și nilfgaardiene, n-am dreptate? Ia dă-i drumul, împinge-l în apă!

— E cel mai înțelept, a adăugat Cahir, mângâindu-și mânerul spadei. Dacă mai stai mult pe gânduri, trecem noi singuri, fără tine, iar bacul o să rămână pe celălalt mal. Ca să ți-l recuperezi, va trebui să înoți ca o broască. Așa că mai bine ne duci pe noi și te întorci. O oră de frică și după aceea uiți.

— Da' dac-o mai faci mult pe catăru', l-a zgâlțâit din nou Milva, o să

te-nvățăm minte, de nu ne uiți pân' la iarnă!

În fața acestor argumente serioase, care nu lăsau loc de întors, bacul a fost pregătit și întreaga companie s-a instalat de îndată pe el. Unii cai, mai ales Babușca, s-au împotrivit, n-au vrut să se îmbarce, dar cârmaciul și ajutorul său nătăfleț le-a mânat cu bețe, pari și bice. Îndemânarea cu care au acționat dovedea că nu era pentru prima dată când transportau cai furați peste Jaruga. Tontul lat în umeri a întors roata care propulsa bacul și a început traversarea.

Când s-au văzut plutind pe apă și au simțit adierea vântului, atmosfera s-a mai relaxat. Traversarea Jarugăi marca o nouă etapă, un pas important, care indica un progres în călătorie. În fața lor se întindea țărmul nilfgaardian, limita, hotarul. Cu toții s-au însuflețit dintr-odată, inclusiv ajutorul nătăfleț al cârmaciului, care a început să fluie o melodie cretină. Și Geralt simțea o euforie ciudată, ca și cum ar fi așteptat-o pe Ciri să iasă din mijlocul arinilor și să strige de fericire că-l vede.

Dar, în locul ei, a strigat cârmaciul. Și nu părea deloc un strigăt de bucurie.

— Zei! Suntem pierduți!

Geralt s-a întors în direcția indicată și a înjurat. Printre arinii de pe malul înalt sclipeau armurile și tropăiau copitele cailor. Într-o clipită, debarcaderul de pe malul stâng a fost invadat de călăreți.

— Negrii! a strigat cârmaciul, albindu-se și eliberând roata. Nilfgaardienii! Moartea! Salvați-ne, zei milostivi!

— Ține caii, Jaskier! a murmurat Milva, încercând să-și scoată cu o singură mână arcul de la șa. Ține caii!

— Nu sunt imperialii, a spus Cahir. Nu mi se pare...

Vocea i-a fost acoperită de zgomotul călăreților care invadaseră digul și de răcnetele cârmaciului. Stimulat de urletele stăpânului său, ajutorul nătăfleț a înșfăcat un topor, și-a luat avânt și l-a aruncat pe funie. Cârmaciul l-a ajutat cu un alt topor. Călăreții au observat și au urlat și mai tare. Unii au sărit în apă, au apucat funia. Alții s-au aruncat să înoate spre bac.

— Lăsați funia! a exclamat Jaskier. Nu e Nilfgaardul! N-o tăiați...

Era deja prea târziu. Funia tăiată s-a scufundat în apă, bacul s-a întors ușor și a început să coboare pe râu. Călăreții de pe țărm făceau un vacarm teribil.

— Jaskier are dreptate, a zis Cahir mânios. Nu sunt imperiali... Sunt

pe țărmul nilfgaardian, dar nu sunt nilfgaardieni.

— Sigur că nu! a exclamat Jaskier. Recunosc emblemele! Vulturul și diamantul! Însemnele Lyriei! Sunt lyrienii de gherilă! Hei! Oameni buni...

— Ascunde-te, idiotule!

Ca întotdeauna, în loc să asculte avertismentele, poetul voia să știe ce se petrece. Săgețile şuierau în aer. Unele s-au înfipt în marginea bacului, altele au zburat mai sus și au ajuns în apă. Două se îndreptau direct spre Jaskier, dar vrăjitorul avea deja spada în mână, a sărit în sus, a dat repede câteva lovituri și le-a deviat pe amândouă.

— Pe Marele Soare! a strigat Cahir. Le-a deturnat... A deturnat două săgeți! Incredibil! N-am mai văzut așa ceva în viața mea...

— Și nici n-o să mai vezi! Este prima dată în viața mea când am reușit să deviez două deodată! Ascunde-te!

Dar, văzând că curentul împinge bacul direct spre mal, soldații din apropierea debarcaderului au încetat focul. Apa se înspuma în jurul picioarelor cailor împinși în râu. Debarcaderul se umplea de alți călăreți. Erau cel puțin două sute.

— Ajutor! a strigat cârmaciul. Puneți mâna pe vâsle, conașilor nobili! Ne duce la țărm!

Au înțeles imediat și, din fericire, erau destule vâsle la bord. În timp ce Regis și Jaskier țineau caii, Milva, Cahir și Geralt susțineau eforturile cârmaciului și ale acolitului său nătăfleț. Împins de cele cinci vâsle, bacul s-a întors și a pornit mai iute, alunecând pe curentul din mijlocul apei. Soldații de pe țărm au început să urle și să-și întindă arcurile din nou, câteva săgeți au şuierat iarăși, unul dintre cai s-a încovoiat sălbatic. Târât de curentul mai puternic, bacul se mișca rapid și se îndepărta din ce în ce mai mult de țărm, de şuieratul săgeților.

Pluteau de-acum prin mijlocul râului, alunecau. Bacul se întorsese ca un rahat într-o gaură. Caii fornăiau și nechezau trăgându-i pe Jaskier și pe vampir, care îi țineau de frâie cu fermitate. Călăreții de pe mal vociferau, amenințându-i cu pumnii. Dintr-odată, Geralt a văzut printre ei un cavaler pe un cal alb, care flutura o spadă și dădea ordine. O clipă mai târziu, cavalcada s-a retras în pădure și a coborât la galop pe coasta versantului înalt. Armurile străluceau prin stufărișul de pe mal.

— Se țin de capu' nostru, a strigat cârmaciul. Și-au dat seama că, după cotu' ăla, curentu' o să ne ducă înapoi la mal... Țineți vâslele la îndemână, conașilor! Când suntem împinși spre malu' drept, tre' s-

ajutăm bacu', să depășim curentu' și să sărim pe mal... Altminteri, vai și amar de noi...

Navigau în timp ce se întorceau din când în când, pluteau în derivă spre malul drept, cu stânci înalte și abrupte, presărate cu pini contorsionați. Malul stâng, de care se îndepărtau, a devenit plat, avansând în râu cu o renie semicirculară, nisipoasă. Călăreții au ajuns în galop pe renie și, entuziasmați, au intrat în apă. În fața reniei era un cordon de nisip, dincolo de care apa le ajungea cailor până la burtă, iar călăreții pătrunseseră destul de departe în râu.

— Suntem la cheremu' săgeților lor, a apreciat Milva posomorâtă. Ascundeți-vă!

Săgețile au şuierat din nou, unele bocănind în bordul bacului. Dar curentul ducea rapid bacul spre o cotitură strânsă a malului drept.

— Acuma la vâsle! a strigat cârmaciul. Rapid, tre' să debarcăm, altminteri repezișurile o să ne ducă mai departe!

Ușor de zis, greu de făcut. Curentul era năvalnic, apa era adâncă, iar bacul era mare, greoi și neputincios. La început nu a reacționat deloc la eforturile lor, dar în cele din urmă vâslele au ajuns mai ușor la fund. Părea că izbutesc când Milva și-a aruncat brusc vâsla și, fără niciun cuvânt, a arătat spre malul drept.

— De data asta... Cahir și-a șters sudoarea de pe frunte. De data asta, e Nilfgaardul, ce mai la deal, la vale.

Geralt îi văzuse și el. Călăreții care au apărut brusc pe malul drept aveau mantale negre și verzi, armăsarii aveau ochelari de cal. Erau cel puțin o sută.

— Am dat de naiba de data asta... a strigat cârmaciul. Oh, mămicuța mea, ăștia-s Negrii!

— La vâsle! a răcnit vrăjitorul. La vâsle, împotriva curentului! Ținem cât mai departe de mal!

Încă o dată, ușor de spus, greu de făcut. Curentul spre malul drept era puternic, împingea bacul direct spre cotul malului, sub coasta dinspre care se auzea deja hărmălaia nilfgaardienilor. După o clipă, încremenit cu mâna pe vâslă, Geralt s-a uitat în sus, a văzut crengile brazilor deasupra capului. O săgeată trasă din vârful coastei se înfipsea în platforma bacului, aproape vertical, la doi pași de el. Altă săgeată, destinată lui Cahir, a fost retezată cu spada de Geralt, din zbor.

Milva, Cahir, cârmaciul și ajutorul lui încercau acum să împingă cu vâslele nu în jos, ci spre mal, spre coasta abruptă. Geralt a aruncat spada,

a luat vâsla și le-a sărit în ajutor, bacul plutind iar în derivă. Însă erau în continuare primejdios de aproape de malul drept, iar călăreții îi urmăreau de-a lungul malului. Înainte să scape, coasta se terminase, iar pe malul plat, acoperit cu stufărișuri năvăliseră nilfgaardienii. Zeci de săgeți șuierau în aer.

— Ascundeți-vă!

Brusc, ajutorul cârmaciului a început să tușească ciudat, și-a aruncat vâsla în apă. Geralt a observat vârful însângerat și patru țoli din arborele săgeții ieșind din spatele acestuia. Roibul lui Cahir a cadrat, a nechezat de durere, și-a scuturat grumazul străpuns de săgeată și a sărit peste bord, după ce l-a lovit pe Jaskier. Ceilalți cai s-au împleticit și s-au răsturnat unul peste altul, iar bacul trepida sub copitele lor.

— Țineți caii! a urlat vampirul. Ține...

S-a oprit brusc, a fost aruncat cu spatele pe marginea bacului, s-a așezat și și-a aplecat capul. O săgeată cu pene negre i-a ieșit din piept.

A văzut și Milva. A urlat înfuriată, apoi a apucat arcul și și-a vărsat la picioare săgețile din tolă. S-a apucat să tragă. Foarte repede. Săgeată după săgeată. Niciuna nu rata ținta.

Pe țărm s-a iscat agitație, nilfgaardienii s-au retras în pădure, lăsându-și în stufăriș morții și răniții care țipau. Ascunși în desigurii, au continuat să tragă, dar săgețile lor abia atingeau bacul tras de curentul tare spre mijlocul râului. Distanța era prea mare pentru ca săgețile nilfgaardienilor să ajungă la țintă. Dar nu și pentru arcul Milvei.

Printre nilfgaardieni a apărut ca din senin un ofițer cu o manta neagră și un coif pe care fluturau pene de corb. A strigat, și-a agitat buzduganul, a arătat spre aval. Milva și-a depărtat picioarele, și-a tras coarda spre gură, măsurând-o o clipă. Săgeata a țâșnit în aer, ofițerul a fost aruncat în spate din șa și s-a prăbușit în brațele soldaților care l-au ținut. Milva și-a întins din nou arcul, a dat drumul corzii. Unul dintre soldații care-l sprijineau pe ofițerul nilfgaardienilor a răcnit sfâșietor și a căzut de pe cal. Ceilalți au dispărut în pădure.

— Câtă măiestrie! a apreciat Regis liniștit, în spatele umerilor vrăjitorului. Dar ar trebui să puneți mâna pe vâsle. Suntem încă prea aproape de țărm și suntem atrași de vârtejuri.

Săgetătoarea și Geralt s-au întors.

— Ești în viață? au întrebat într-un glas.

— Ce-ați crezut – vampirul le-a arătat săgeata cu pene negre –, că-mi vine mie de hac un simplu băț?

Nu era vreme pentru uimire. Bacul se învârtea din nou, aruncat de curent și plutea în derivă. Dar în cotul râului a reapărut dintr-odată plaja cu cordonul de nisip și malul era înnegrit de nilfgaardieni. Unii au intrat în apă, ajustându-și arcurile. Toți, inclusiv Jaskier, s-au repezit la vâsle. Curând vâslele nu mai atingeau fundul, curentul transportase bacul spre mijlocul râului.

— E bine, a șoptit Milva, aruncându-și vâsla, de-acum nu ne mai ajung...

— Unul a înaintat în nisip, a spus Jaskier. Își întinde arcu! Să ne-ascundem!

— Nu izbutește, a răspuns Milva cu răceală.

Săgeata a plonjat în apă, la doi stânjeni de prova bacului.

— Mai trage o dată! a strigat trubadurul, aruncându-și privirea peste bord. Atenție!

— Nu izbutește, a repetat Milva, potrivindu-și protecția la încheietura stângă. Arcu' nu-i rău, da' el îi bun de arcaș cum îi un cur de capră bun de corn de vânătoare. Se înfierbântă. După fiecare săgeată dărdâie și se scutură ca o muiere cu un melc între buci. Ține caii, să nu care cumva să mă răstoarne!

De data asta nilfgaardianul a tras prea sus, săgeata a zburat peste bac. Milva s-a ridicat, și-a depărtat picioarele, a ridicat arcu, a tras repede coarda pe obraz și a eliberat-o ușor, fără să-și schimbe poziția nici măcar un centimetru. Ca și cum ar fi fost lovit de fulger, nilfgaardianul a plonjat în apă și a luat-o la vale cu curentul. Mantaua lui neagră s-a umflat ca un balon.

— Așa se face, a spus Milva, lăsând arcu în jos. Da' e prea târziu pentru el să mai bage la cap.

— Ceilalți ne urmăresc, a arătat Cahir spre malul drept. Și pun rămășag că nu se lasă cu una, cu două. Nu după ce Milva le-a săgetat un ofițer. Cursul râului are vârtejuri, la următorul cot curentul o să ne ducă din nou la malul lor. Ei știu și o să ne aștepte...

— Am dat de altă belea acum, a strigat cârmaciul, în timp ce îngenunchea ca să-și arunce ajutorul mort în apă. Curentu' ne împinge direct spre malu' drept... Pe toți zeii! Suntem prinși între două focuri... Și totu' din cauza voastră, conașilor! Să cadă sângele ăsta pe capu' vostru...

— Tacă-ți fleanca și pune mâna pe vâslă!

Pe malul stâng, întins, acum mai apropiat, mișunau călăreții

identificați de Jaskier ca fiind partizani lyrieni. Țipau și dădeau din mâini. Geralt a observat printre ei un călăreț pe un cal alb. Nu era sigur, dar i se părea că era o femeie. O femeie cu păr blond, în armură, dar fără coif.

Strigătele de pe malul stâng se înteteau. Zăngănitul fierului suna tot mai clar în urechi.

— Se luptă, a comentat Cahir. Ia uitați-vă! Soldații imperiali ies din pădure. Din calea lor fugeau nordlingenii. Acum sunt prinși în capcană.

— Singura ieșire din capcană, a zis Geralt și a scuipat în apă, ar fi fost bacul. Au vrut, mi se pare, să-și salveze regina și bătrânii, transportându-i pe celălalt mal. Iar noi le-am furat bacul... Și nu prea ne iubesc acum, nu ne iubesc deloc...

— Ba ar trebui, a spus Jaskier. Bacul n-ar fi salvat pe nimeni! I-ar fi dus direct în ghearele nilfgaardienilor de pe malul drept. Și noi ocolim malul drept. Am putea face un pact cu Lyrienii, dar Negrii o să ne omoare fără să mai stea la discuții...

— Curentu' o să ne conducă din ce în ce mai repede, a anticipat Milva, scuipând și ea în apă și uitându-se cum se depărtează saliva. Și o să ne țină în mijlocu' râului. Să ne pupe-n cur și unii, și alții! Pantele sunt line, malurile sunt plate și acoperite de sălcii. Plutim în jos, pe Jaruga, n-o să ne prindă. O să-și piardă răbdarea în curând.

— Rahat! a exclamat cârmaciul. În fața noastră e Bastionu' Roșu... E un pod acolo! Și un debarcader! Bacu' o să rămână blocat... Dacă ne depășesc, o să ne aștepte...

— Nordlingenii nu ne depășesc – din pupă Regis a arătat spre malul stâng –, ei au necazurile lor.

Într-adevăr, pe malul drept izbucnise o bătălie sângeroasă. Miezul bătăliei era ascuns de pădure și prefigurat doar de strigătele de război, dar în multe locuri călăreții negri și cei colorați se luptau cu spadele în apele de lângă mal, unde cadavrele căzute erau îndepărtate de curentul Jarugăi. Tumultul și zăngănitul spadelor s-au oprit, bacul plutea maiestuos, deși destul de repede, în aval.

Navigau prin mijlocul Jarugăi, iar pe malurile năpădite de vegetație nu se mai vedeau bărbați înarmați, nu se mai auzea nici cel mai mic ecou al potențialilor urmăriți. Geralt începea să sperie că totul se va sfârși cu bine, când au văzut în față un pod de lemn care lega cele două maluri. Sub el se strecura râul printre ostroave și insule, pe cea mai întinsă dintre ele fiind așezat unul dintre pilonii podului. Pe malul drept era

amenajat un gater – se vedeau stive de bușteni, trunchiuri de copaci și grămezi de lemne de foc.

— Nu-i prea adânc, a oftat cârmaciul. Numa' prin mijloc se poate trece, prin dreapta insulei. Curentu' ne poartă exact acolo, da' țineți vâslele la îndemână, poate avem nevoie de ele, dacă ne împotmolim...

— Pe podul ăla, a mormăit Cahir, punându-și mâna streășină la ochi, sunt soldați. Pe pod și pe debarcader...

Cu toții i-au văzut pe soldați. Și cu toții au observat că hoardele călăreților, în mantale negre și verzi au ieșit din pădurea din spatele debarcaderului și s-au năpustit asupra lor. Erau deja atât de aproape, că li se auzeau urletele războinice.

— Nilfgaardul, a spus sec Cahir. Ei ne urmăresc. Soldații de pe debarcader sunt nordlingeni...

— La vâsle! a exclamat cârmaciul. Cât se luptă între ei, s-ar putea să avem norocu' să trecem.

Dar norocul nu le-a surâs. Erau deja foarte aproape de pod când acesta a început brusc să trepideze sub greutatea soldaților care alergau. Cei din urmă purtau tunici albe, împodobite cu un romb roșu. Cei mai mulți aveau arbalete, pe care acum le sprijineau de balustradă, îndreptându-le spre bacul care se apropia de pod.

— Nu trageți, pe credința mea! a strigat Jaskier din toți rărunchii! Nu trageți! Suntem de-ai voștri!

Soldații nu l-au auzit. Sau n-au vrut să-l audă.

Salvele de arbalete au avut consecințe tragice. Dintre oameni, a fost lovit doar cârmaciul, când încă vâslea. Proiectilul l-a străpuns dintr-o parte în alta. Cahir, Milva și Regis s-au ascuns la timp, în spatele bordului bacului. Geralt și-a apucat spada și a respins din nou un proiectil, dar arbaletele erau prea numeroase. Printr-un miracol inexplicabil, Jaskier, care țipa întruna, dând din mâini, n-a fost atins. Însă ploaia proiectilelor a provocat daune foarte mari în rândul cailor. Străpuns de trei săgeți, surul s-a prăbușit în genunchi. Murgul Milvei a căzut peste armăsarul lui Regis. Babușcă, atinsă la greabăn, s-a cabrat și a sărit peste bord.

— Nu trageeeei! a strigat Jaskier cu speranță. Suntem de-ai voștri!

De data aceasta, l-au auzit.

Bacul împins de curent s-a împotmolit cu un scrâșnet într-un banc de nisip și nu s-a mai clintit. Au sărit cu toții de pe bac direct pe insulă sau în apă, având grijă să evite copitele cailor care se zvârcoleau de durere. Milva a părăsit vasul ultima, mișcărilor devenindu-i dintr-odată lente. O

fi fost atinsă de vreun proiectil, a crezut vrăjitorul, văzând că s-a deplasat cu stângăcie pe lângă bordul bacului și s-a prăbușit nemișcată pe nisip. S-a grăbit spre ea, dar vampirul a fost mai rapid.

— Am simțit că mi s-a rupt ceva pe dinăuntru, a spus fata cu o voce foarte stinsă... și foarte artificială.

Apoi și-a pus mâna spre perineu. Geralt a observat că cracul pantalonilor din lână se înnegrește de sânge.

— Toarnă-mi-l pe mâini!

Regis i-a dat un flaconaș scos din traistă.

— Ce-i?

— Avort spontan. Dă-mi un cuțit! Trebuie să-i tai hainele. Și du-te!

— Nu, a spus Milva. Vreau să stea lângă mine.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

Podul de deasupra lor duduia de bocancii soldaților.

— Geralt! a strigat Jaskier.

Vrăjitorul, văzând ce-i făcea vampirul Milvei, a întors capul jenat. A văzut soldații în tunici albe avansând cu viteză maximă de-a lungul podului. De pe malul drept, dinspre debarcader, se auzea în continuare vacarm.

— Ei fug, a răsuflat ușurat Jaskier, trăgându-l de mânecă pe vrăjitor și încleștându-i mâna pe braț. Nilfgaardienii sunt deja pe debarcaderul din dreapta! Încă se mai luptă acolo, dar majoritatea soldaților pleacă pe malul stâng! Ai auzit? Și noi trebuie să fugim!

— Nu putem, i-a răspuns el. Milva are un avort spontan. Nu va putea să meargă.

Jaskier a înjurat scârbos.

— Așa că va trebui să o cărăm, a continuat el. E singura șansă...

— Nu, nu e singura, l-a contrazis Cahir. Geralt, hai pe pod!

— Pentru ce?

— Ca să-i reținem pe fugari. Dacă nordlingenii țin partea dreaptă a podului destul, am putea să scăpăm prin stânga.

— Cum vrei să-i reții pe fugari?

— Am mai condus trupe. Urcați pe stâlp și săriți pe pod!

Odată ajuns acolo, Cahir a demonstrat de îndată că știe să controleze panica din rândul trupelor.

— Încotro, câini lași? Încotro, bitangi? a strigat, însoțindu-și cuvintele cu lovituri care îi izbeau pe fugari în balustrada podului. Stați! Stați că v-arăt eu vouă, nemernicilor!

Unii dintre fugari se opreau, derutați de strigătele lui Cahir și de strălucirile spadei pe care o flutura pitoresc. Alții încercau să se furișeze prin spatele lui. Dar Geralt și-a scos spada și s-a alăturat spectacolului.

— Încotro? a exclamat el, apucându-l cu forță pe unul dintre soldați. Încotro? Stai așa! Stânga-mprejur!

— Nilfgaardul, conașilor! a strigat soldatul. E măcel acolo! Lăsați-ne!

— Lașilor! striga Jaskier, alăturându-li-se pe pod, cu o voce pe care Geralt n-o mai auzise niciodată. Lași mârșavi! Inimi de iepure! Dați bir cu fugiții ca să vă salvați pielea? Ca să trăiți restul zilelor în rușine, lașilor?

— Sunt prea puternici, conașule! Nu facem față!

— Sutașul a fost ucis, a strigat altul. Decurionii sunt praf! Vine moartea!

— Capul sus!

— Camarazii voștri, a strigat Cahir, fluturându-și spada în toate direcțiile, continuă să lupte pe debarcader și pe dig! N-au renunțat la luptă! Rușine celor care nu le sar în ajutor! După mine!

— Jaskier, i-a șoptit vrăjitorul, du-te pe insulă! Trebuie să încercați, tu și cu Regis, s-o transportați cumva pe Milva pe malul stâng. Ce mai stai?

— După mine, flăcăi! i-a îndemnat Cahir rotindu-și spada. După mine, toți cei care credeți în zei! La debarcader! Luptăm! Biruim!

Cam o duzină de soldați și-au fluturat brațele și au țipat, vocile lor diferite dezvăluind cât de hotărât e fiecare. Altă duzină, dintre cei care fugiseră deja, s-a întors cu coada-ntre picioare și li s-a alăturat trupelor adunate pe pod. Trupele în fruntea cărora se aflau vrăjitorul și nilfgaardianul.

Trupele s-ar fi putut îndrepta spre debarcader, dar mantalele călăreților inamici înnegriseră brusc digul. Nilfgaardienii și-au croit drum prin apărarea adversarilor și s-au grăbit pe podul pe ale cărui scânduri tropăiau caii. Unii dintre soldații pe care Geralt și Cahir reușiseră să-i rețină au luat-o din nou la fugă, alții rămăseseră nehotărâți. Cahir a înjurat. În nilfgaardiană. Dar nimeni, cu excepția vrăjitorului, nu i-a acordat atenție.

— Trebuie să terminăm ce am început! a strigat Geralt, ținându-și spada în mână. Să mergem la ei! Trebuie să ne încurajăm trupele să lupte.

— Geralt! s-a oprit Cahir, privind-l nesigur. Vrei să... să-i omor pe-

ai mei? Nu pot...

— Fir-ar al naibii de război! a mormăit vrăjitorul, scrâșnind din dinți. Dar e vorba de Milva. Ni te-ai alăturat nouă. Așadar, hotărăște-te! Vii cu mine sau lupti de partea celor în mantale negre? Repede!

— Merg cu tine.

Și uite-așa un vrăjitor și aliatul său nilfgaardian au strigat sălbatic, și-au învârtit spadele și au sărit întruna, doi tovarăși, doi prieteni, doi camarazi în asaltul unor inamici comuni, într-o luptă inegală. Și acesta a fost botezul focului. Botezul luptei comune, al furiei, al nebuniei și al morții. Mergeau la moarte, ei, cei doi camarazi. Așa credeau. N-aveau de unde să știe că nu vor muri în acea zi, chiar pe podul aruncat peste Jaruga. Nu aveau de unde să știe că altă moarte le era hărăzită. Altundeva și altcândva.

Nilfgaardienii purtau pe mâneci broderii de argint în formă de scorpioni. Cahir a doborât doi cu loviturile spadei sale lungi. Geralt a mai secerat doi cu sihillul de la Zoltan. Apoi a sărit peste balustrada podului și, în alergare, îi ataca pe ceilalți. Era vrăjitor; păstrarea echilibrului era floare la ureche pentru el, dar performanța acrobatică i-a surprins și i-a descumpănit pe atacatorii nilfgaardieni. Și au pierit, surprinși și descumpăniți de loviturile armei piticănești, cu tăiș formidabil, care intra în armuri ca în brânză. Sângele împrășca panourile și pilonii podului.

Observând superioritatea tehnică a conducătorilor lor, trupele deja consistente aflate pe pod au scos o exclamație, un vuiet care a demonstrat că le-a revenit moralul și li s-a revigorat spiritul războinic. Apoi fugarii până nu demult panicați s-au năpustit ca niște lupi flămânzi asupra nilfgaardienilor, i-au retezat cu topoarele și spadele, i-au străpuns cu lăncile, i-au lovit cu bâtele și halebardele. S-au desprins balustradele, caii au zburat în râu cu tot cu călăreții lor în mantale negre. Trupele s-au grăbit mugind spre dig, împingându-i pe Geralt și pe Cahir, căpeteniile ad-hoc, nelăsându-i să facă ce voiau să facă. Și voiau să se retragă discret, ca să se întoarcă la Milva și să coboare pe malul stâng.

Lupta continua pe debarcader. Nilfgaardienii i-au încercuit pe pod pe soldații care nu fugiseră, iar aceștia se apărau cu înverșunare în spatele baricadelor din trunchiuri de pin și de cedru. Văzând că sosesc întăriri, oamenii care se apărau au strigat cu bucurie. Dar s-a dovedit a fi un pic prematur. Batalionul de întărire i-a împins și i-a aruncat pe nilfgaardienii de pe pod, iar acum s-au lansat pe dig contraatacuri spre

flancurile cavaleriei. Dacă nu ar fi fost pe dig baricadele și stivele de bușteni, care împiedicau atât fuga, cât și avântul cavaleriei, infanteria ar fi fost spulberată într-o clipită. La adăpostul stivelor de bușteni, soldații s-au angajat într-o luptă aprigă.

Pentru Geralt, era ceva ce nu mai văzuse, o formă de luptă cu totul nouă. Nu mai era vorba despre scrimă sau mobilitatea picioarelor, ci despre o luptă haotică și pararea neîntreruptă a atacurilor violente din toate direcțiile. Cu toate acestea, a beneficiat mai departe de privilegiile conferite de titlul de căpetenie oarecum uzurpat – soldații s-au mobilizat în jurul lui, l-au acoperit din laterale, i-au apărât spatele, i-au eliberat fața, i-au făcut loc să lovească și să ucidă. Dar tumultul creștea tot mai mult. Vrajitorul și armata lui s-au luptat umăr la umăr cu apărătorii baricadei, în mare parte pitici mercenari, însângerați și oboșiți. S-au luptat în inelul încercuirii.

Apoi a venit focul.

Pe o parte a baricadei dintre debarcader și pod se afla un morman enorm de crengi și rădăcini de pin, un obstacol de netrecut pentru cai și infanteriști. Mormanul era acum cuprins de vâlvătați – cineva aruncase peste el o torță aprinsă. Apărătorii s-au retras, împinși de căldură și de fum. Copleșiți, orbiți, încurcându-se unul pe altul, au început să cadă sub loviturile atacatorilor nilfgaardieni.

Cahir a salvat situația. Având experiență de luptă, n-a permis oștii adunate în jurul lui să înconjoare baricada. Se desprinsese de grupul lui Geralt, dar acum se întorcea. Își făcuse rost chiar și de un cal cu un caparason negru, iar acum ataca pe flancuri, lovind cu spada în jur. În spatele lui, țipând ca nebunii, halebardierii și lăncierii în caftane cu diamantul roșu se aruncau în gol.

Geralt și-a împreunat degetele și a făcut Semnul Aard deasupra mormanului în flăcări. Fiind lipsit săptămâni la rând de elixirurile lui vrăjitorești, nu se aștepta la cine știe ce efecte. Dar s-a înșelat. Mormanul a explodat și s-a împrăștiat, răspândind scânteii în toate părțile.

— După mine! a strigat el, înfigându-și spada în tâmpla unui nilfgaardian care se ridicase de după baricadă. După mine! Prin foc!

Și au pornit, lansând sulite în mormanul încă în flăcări, îndemnând caii nilfgaardieni cu bețele pe care le țineau cu mâinile goale! *Botezul focul, s-a gândit vrăjitorul, împărțind lovituri în stânga și-n dreapta ca un nebun. Trebuia să trec prin foc pentru Ciri. Și trec prin focul unei bătălii care nu mă privește deloc. Pe care nu o înțeleg deloc. Focul care*

ar fi trebuit să mă curețe mi-a ars doar părul și fața.

Sângele care l-a împrôșcat s-a prelins și s-a evaporat.

— Du-te înainte! Cahir! Pentru mine!

— Geralt!

Cahir a smucit un alt nilfgaardian din șaua lui și i-a zis:

— Pe pod! Pe pod cu toții! Să întărim apărarea...

Nu și-a terminat îndemnul, pentru că un călăreț îmbrăcat în negru, fără coif s-a repezit spre el neputincios, cu pletele sângerânde în vânt. Cahir a parat lovitura unei spade lungi, dar abia mai stătea pe calul care se cabra. Nilfgaardianul s-a aplecat ca să-l trântască la pământ. Dar n-a făcut-o, s-a oprit. Pe banderola de pe braț îi strălucea un scorpion argintiu.

— Cahir! a strigat el, uimit. Cahir aep Ceallach!

— Morteisen...

În glasul lui Cahir, trântit la pământ, era tot atâta stupefacție.

Mercenarul pitican care fugea alături de Geralt, cu dubletul lui alb, pârlit și parțial ars, cu diamantul roșu, n-avea vreme să se mire de nimeni. Și-a înfipt sulita cu sete în burta nilfgaardianului, apoi l-a împins cu arborele, doborându-l pe călăreț din șa. Altcineva a sărit, l-a apăsât cu ciubota pe mantaua neagră, și-a aruncat vârful sulitei direct în grumazul inamicului. Nilfgaardianul s-a zbătut, a vărsat sânge, a arat nisipul cu pintenii.

În același moment, ceva foarte greu l-a lovit pe vrăjitor în spate. Genunchii i s-au îndoit. A căzut, auzind un uriaș urlet de triumf. Vedea călăreții în haine negre dispărând în pădure. Auzea podul care duduia sub copitele cavaleriei venite de pe malul stâng, purtând stindardul cu un vultur înconjurat de diamante roșii.

Și astfel s-a încheiat pentru Geralt marea luptă de pe podul de peste Jaruga, căreia cronicile care vor veni, e de la sine înțeles, nu-i vor acorda nici cea mai mică atenție.

— Nu-ți face griji, stăpâne! Îl liniștea felcerul, ascultându-l pe vrăjitor și masându-i spatele. Podul este distrus. Nu ne mai amenință niciun atac de pe malul celălalt. Camarazii și femeia sunt, de asemenea, în siguranță. E nevasta dumitale?

— Nu.

— Ah! Mă gândeam eu... Este groaznic, jupâne, când le prinde războiul pe femeile gravide...

— Taci, nicio vorbă despre asta! Ale cui sunt steagurile?

— Deci nu știi pentru cine ai luptat? Ciudat, ciudat... E armata Lyriei. Vezi dumneata, vulturul negru lyrian și diamantele roșii riviene. Ei bine, am terminat. E doar o vânătaie. O să te doară puțin spatele, în partea de jos, dar nu-i nimic. O să-ți revii.

— Mulțumesc.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc. Dacă n-ai fi apărât podul, nilfgaardienii ne-ar fi căsăpît până la ultimul, n-am fi avut timp să fugim din calea lor. Ne-ai salvat regina! Rămâi cu bine, jupâne! Mă duc, mă așteaptă alți răniți.

— Mulțumesc.

Geralt stătea la poalele digului, obosit, răvășit, resemnat. Singur. Cahir dispăruse pe undeva. Printre pilonii podului devastat curgea Jaruga verde-aurie, strălucind în lumina razelor soarelui la asfințit.

Și-a ridicat capul, auzind pași, zăngănit de potcoave și scrâșnete de cuirase.

— El este, Maiestatea Voastră. Îngăduiți-mi să vă ajut.

— Lasă!

Geralt și-a ridicat privirea. În fața lui stătea o femeie în armură, cu păr foarte deschis la culoare, aproape la fel ca al lui. A înțeles că, în realitate, părul acela nu era blond, ci cenușiu, deși chipul ei nu purta niciun semn de bătrânețe. Avea trăsături de femeie matură, bineînțeles, dar nu bătrână.

Femeia ținea la gură o batistă cu dantelă. Era pătată de sânge.

— Ridică-te, conașule! a murmurat unul dintre cavalerii de lângă regină. Și dă onorul! Iat-o pe regină!

Vrăjitorul s-a ridicat și s-a înclinat, învingând durerea de șale.

— Tumneata ai apărât potul?

— Poftim?

Femeia și-a luat batista de la gură și a scuipat sânge. Câteva picături roșii i-au stropit plastronul ornat.

— Maiestatea Sa Meve, regina Lyriei și a Riviei, a spus cavalerul în mantie purpurie, împodobită cu broderii de aur, de lângă femeie, întreabă dacă tu ești cel care a apărât cu atâta vitejie podul peste Jaruga.

— Păi, așa a fost să fie.

— Hi, hi!

Regina a încercat să râdă, dar nu i-a prea ieșit. A făcut o grimasă, a blestemat urât, deși neclar, apoi a scuipat din nou. Înainte ca ea să

închidă gura, Geralt i-a observat rana oribilă și a văzut că îi lipseau mai mulți dinți. Privirea lui nu i-a scăpat reginei.

— Oh, ta! a spus ea în spatele batistei, privindu-l în ochi. Un nenorocit m-a lofit chiar în față. O nimica toată!

— Regina Meve, a declarat cu emfază cavalerul în mantie purpurie, a luptat pe front, în linia-ntâi, ca un bărbat, ca un cavaler, împotriva forțelor dominante ale nilfgaardienilor! Rana este dureroasă, dar nu și dezonorantă! Iar voi ați salvat-o și pe ea, și corpurile noastre de armată. De când au pus mâna pe bac niște trădători și și l-au însușit, singura noastră șansă era podul. Iar voi l-ați apărat eroic...

— Așunge, Odo! Cum te cheamă, eroule?

— Pe mine?

— Desigur, pe dumneata.

Cavalerul în purpuriu l-a privit cu asprime.

— Ce-i cu dumneata? Ești rănit? Învinețit? Ai pățit ceva la cap?

— Nu.

— Atunci, răspunde când te întreabă regina! Vezi bine că e rănită la gură și îi e greu să vorbească!

— Încetează, Odo!

Purpuriul s-a înclinat, apoi s-a uitat la Geralt.

— Cum te cheamă?

Ia lasă! se gândea el. Sunt sătul până peste cap de toate astea. M-am săturat de minciuni.

— Geralt.

— Geralt de unde?

— De nicăieri.

— Simplu? Nu ești cavaler?

Meve a scuipat din nou salivă amestecată cu sânge pe nisipul de la picioare.

— Poftim? Nu, nu, nu sunt cavaler, Maiestatea Voastră.

Meve și-a scos spada.

— Înjenunchează!

Vrăjitorul s-a supus, nedumerit, continuând să se întrebe ce se întâmplă. Se gândea la Milva și la drumul pe care-l alesese pentru ea ca să ocolească primejdiosul Ysgith.

Regina s-a întors spre purpuriu.

— Citește formula! Eu nu pot, n-am tinsi.

— „Pentru curajul incredibil de care a dat dovadă în timpul unei

bătălii pentru o cauză justă”, a recitat solemn cavalerul, „pentru cinstea, virtutea și fidelitatea față de Coroană, eu, Meve, prin harul zeilor regină a Lyriei și a Riviei, prin puterea, dreptul și privilegiul pe care mi le conferă, te ridic la rangul de cavaler. Să slujești cu credință! Primește această lovitură, una care nu doare!”

Geralt a simțit greutatea spadei pe umăr. S-a uitat la ochii verzi ai reginei. Meve a scuipat cheaguri de sânge, și-a ascuns fața în batistă și, prin dantelă, i-a făcut cu ochiul.

Purpuriul s-a apropiat de suverană și i-a șoptit ceva la ureche. Vrajitorul a auzit cuvintele „titlu”, „diamante riviene”, „stindarde” și „onoare”.

— Forbesc, a aprobat Meve, dând din cap.

Pe măsură ce durerea i se potolea, vorbea din ce în ce mai clar, trecându-și limba peste gingiile lipsite de unii dinți.

— Tu ai apărat potul cu soldații tin Rivia, viteasule Șeralt te nicăieri. Așa a fost să fie, ha, ha! Ei bine, așa a fost să fie, să-ți dau un titlu nobiliar: Geralt din Rivia.

— Înclină-te, conașule cavaler! i-a șoptit Purpuriul printre dinți.

Cavalerul pe nume Geralt din Rivia s-a aplecat adânc pentru ca regina Meve, suverana lui, să nu-i vadă zâmbetul, zâmbetul amar, pe care nu și-l putea stăpâni.

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

ANDRZEJ SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA V

BOTEZUL FOCULUI

Ecranizat de NETFLIX

În timpul revoltei vrăjitorilor, Geralt a fost rănit.
Iar acum, când întunericul s-a lăsat peste întreaga lume,
nu poate face nimic până nu se vindecă.
El, care ar trebui să fie protectorul nevinovaților
în fața monștrilor periculoși,
este neputincios.

Războiul a cuprins toate țărâmurile,
viitorul magiei este în pericol, iar vrăjitorii rămași în viață
trebuie să îl apere. În acest haos lipsit de speranță,
Ciri e de negăsit – până când apare zvonul
că se află la Curtea Nilfgaard,
gata să se mărite cu Împăratul.

Vindecat sau nu,
Geralt trebuie să o salveze.

